

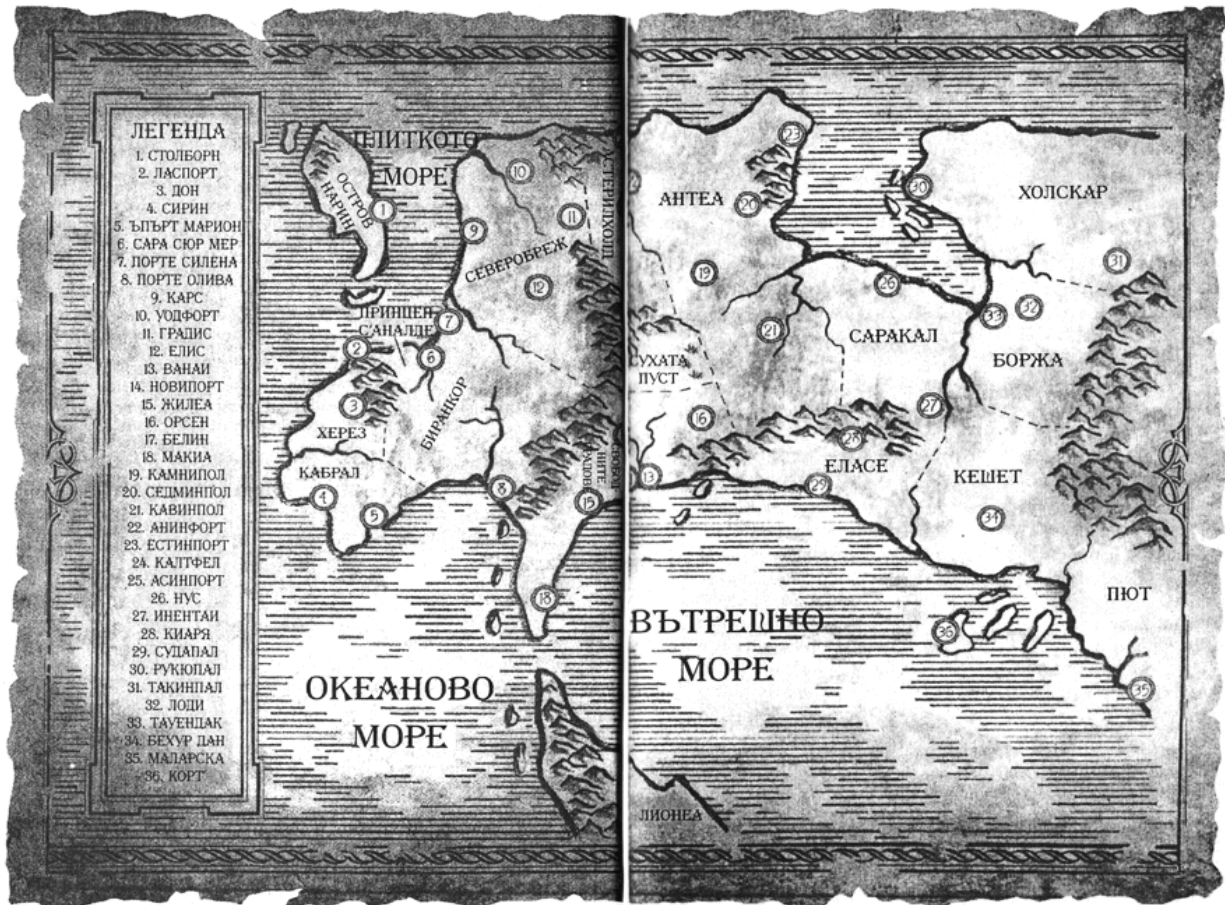
ДАНИЕЛ ЕЙБРАХАМ ПЪТЯТ НА ДРАКОНА

Част 1 от „Кинжалът и монетата“

Превод от английски: Милена Илиева, 2011

chitanka.info

На Скарлет

ПРОЛОГ

ИЗМЕННИКЪТ

Изменникът се сгуши в сянката на скалата и се помоли — без да насочва молитвата си конкретно към някого, — помоли се нещата, които язدهа мулета в прохода далеч под него, да не погледнат нагоре. Ръцете го боляха, мускулите на краката и гърба му бяха изтръпнали от изтощение. Студеният вятър с дъх на прахоляк развяваше тънката материя на церемониалното му расо. Изменникът събра кураж и хвърли поглед към пътеката долу.

Петте мулета бяха спрели, но жреците не бяха слезли от седлата си. Техните раса бяха по-тежки, по-топли. Древните мечове, които носеха на гърбовете си, улавяха светлината на утрото и лъщяха в отровназелено. Мечове драконова направа. Смърт за всеки, чиято кожа порежеха. След време отровата убиваше дори хората, които ги въртяха. Още една причина, помисли си изменникът, бившите му братя да го убият по най-бързия начин и да се върнат у дома. Никой не искаше да носи тези мечове по-дълго от необходимото: посягаха към тях само в краен случай или в пристъп на убийствен гняв.

Е. Поне можеше да се ласкае от мисълта, че го приемат на сериозно.

Жрецът, който предвождаше потерята, се надигна на стремената и примижа към слънцето. Изменникът позна гласа му.

— Покажи се, синко — извика висшият свещеник. — Няма къде да избягаш.

Стомахът на изменника се сви болезнено. Той се размърда и понечи да се спусне към пътеката долу. После спря.

„Вероятно — каза си. — *Най-вероятно* няма къде да избягам. Но може и да има.“

Тъмните фигурки на пътеката долу се размърдаха, обърнаха се една към друга, казаха си нещо. Думите им не стигнаха до него. Той чакаше, измръзнал и вдървен. Като труп, който милостивата смърт е подминала. Сякаш мина половин ден, докато ездачите в прохода си

говореха, макар че слънцето промени ъгъла си в голото синьо небе едва доловимо. А после, между два удара на сърцето, мулетата отново поеха напред.

Изменникът не смееше да помръдне от страх, че някое камъче ще се търкулне по стръмната скала. Широка усмивка напираше да цъфне на лицето му, но той потисна и нея. Нещата, които отдавна бяха изгубили човешкия си облик, подкараха бавно мулетата си по пътеката към края на тясната долина и дългия завой на юг. Когато и последният се скри от погледа му, изменникът се надигна, сложи ръце на кръста си и взе да се диви. Още беше жив. Невероятно, но факт.

Въпреки всичко, на което го бяха учили, въпреки всичко, в което беше вярвал доскоро, даровете на паешката богиня явно не показваха истината. Даваха нещо на слугите ѝ, да, но това нещо не беше *истината*. Изглежда, целият му живот дотук бе почивал върху паяжина от правдоподобни лъжи. Би трябвало да се чувства изгубен. Съсипан. Вместо това се чувстваше като човек, който се е измъкнал от гробница и вдишва с пълни гърди чист въздух. Широка усмивка най-сетне стигна до лицето му.

Доизкачи западния склон с цената на ожулвания и натъртвания. Сандалите му се хлъзгаха по скалата. Трудно намираще цепнатини, за които да се хване, и издатини, на които да стъпи. Ала по пладне, когато слънцето се издигна в най-високата си точка, все пак стигна до билото. Планински върхове се гънеха на запад, възврели в прегръдката на гигантски облаци, заметнати със сивкавия воал на гръмотевични бури. Ала там, където най-далечните проходи разцепваха планинската снага, релефът се заравняваше. Заглаждаше се. Разстоянието оцветяваше равнините в сивкавосиньо, а вятърът тук, на високото, режеше като нож. Светкавица блесна на хоризонта. Сякаш в отговор се обади ястреб.

Пътуването щеше да отнеме седмици. Нямаше храна — и по-лошо, нямаше вода. Последните пет нощи беше спал в пещери или на завет под някой храст. Бившите му братя и приятели — хората, които беше познавал и обичал през целия си живот — претърсваха пътища и села, гонеха го, както се гони див звяр. А тук, на високото, бяха ловните полета на планинските лъвове и вълчищата.

Изменникът прокара пръсти през гъстата си твърда коса, въздъхна и пое надолу. Вероятно щеше да умре, преди да стигне Кешет и някой град, достатъчно голям, за да се изгуби в него.

Вероятно, но само толкова.

В последния светлик на залязващото слънце откри скален навес близо до плитко поточе. Жертва парче от каишката на десния си сандал и с един клон и тънка пръчка направи грубовато подобие на огнен лък — походно устройство за добиване на огън. С цената на много усилия успя да запали малък огън във висок кръг от камъни и клекна до него в свирепия нощен студ. Сухите клонки от ниската растителност наоколо горяха добре и с малко дим, но пък изгаряха бързо. Изменникът подхранваше предпазливо огъня с по някоя клонка, така че хем да не се разгори толкова, че да издаде убежището му, хем да не угасне. Уви, топлината на пламъците сгръваше единствено лицето и ръцете му.

Чу се далечен вой. Изменникът реши, че няма да мисли за източника му. Цялото тяло го болеше от изтощение, но затова пък умът му, отърсил се от непосредствените трудности на пътуването, премина в режим на опасно ускорение. Спомените му изплуваха в мрака. Чувството на свобода и на избор отстъпи пред чувство на загуба, самота и объркване. Все неща, които можеха да го убият по-сигурно и ефикасно от някой изгладнял планински хищник.

Планината не му беше чужда — родил се беше в планинска местност, която не се различаваше твърде от тази. Детството му беше преминало в игри на разбойници и преследвачи, клонки и дървесна кора бяха първите му оръжия. Хранил ли бе някога надеждата да се влее в редиците на монасите, да заживее в техния голям, скрит от света храм? Сигурно, макар че сега, измръзнал под малкия скален навес, това му се струваше неправдоподобно. Помнеше как зяпа, вдигнал главица, високия каменен зид. Как се диви със страхопочитание на каменните стражи, по един за всяка от тринайсетте раси на човечеството, толкова износени и загладени от вятъра и дъждовете, че всичките — синаецът и тралгунът, южнярят и първокръвният, тимзинът, йемутото и удавеният — имаха еднакви безизразни лица и юмруци като топори. Неразличими. Само широките криле и заострените като кинжали зъби на дракона, надвиснал над всички тях, все още се различаваха ясно. Помнеше и черните букви, вградени в гигантската порта от ковано желязо; букви, наредили се в думи на език, който никой в селото не знаеше.

Когато стана послушник, научи какво пише на портата. „Прикованото не е прекършено.“ Имаше време, когато вярваше, че знае какво означава това.

Вятърът смени посоката си и от огъня се разхвърчаха искри като светулки. Една го парна по клепача и той разтърка око с опакото на ръката си. Кръвта му смени посоката си, теченията в тялото му откликнаха на нещо извън него. Богинята, така си беше мислил. Отишъл беше при гигантската порта с другите момчета от селото. Беше предложил себе си — живота и тялото си, — а в замяна...

В замяна му бяха разкрити мистериите. Само знание в началото — показаха му буквите, колкото да чете свещените книги; и цифрите, колкото да води сметките на храма. Прочел бе историите за Драконовата империя и за нейното падение. За паешката богиня, която донесла правда на света.

Измамливостта, казваха, нямала власт над нея.

Той бе подложил твърдението им на тест, разбира се. Вярваше им, но въпреки това го направи. Лъжеше жреците само за да провери дали лъжите му ще минат. Подбираше лъжите си така, че само той да знае истината — името на бащиния си клан, любимите ястия на сестра си, собствените си сънища. Жреците го налагаха с камшик, когато лъжеше, и се смиляваха, когато казваше истината. И не сгрешиха нито веднъж. Убедеността му набираше сили. Вярата му. Когато висшият свещеник избра него да бъде издигнат в послушник, той почувства, че го чакат велики дела, защото жреците му бяха казали, че така ще стане.

След като кошмарът на церемонията по посвещаването му приключи, той усети силата на паешката богиня в кръвта си. Когато за пръв път усети чуждата лъжа, беше като да открие в себе си ново сетиво. А когато за пръв път проговори с гласа на богинята, усети как думите му предизвикват непрекословна вяра като да бяха изковани от огън.

А сега беше изпаднал в немилост и всичко можеше да се окаже лъжа. Може би дори Кешет не съществуваше. Вярвал бе, че такова място съществува, вярвал го бе така яростно, че рискува живота си, за да избяга и да отиде там. Самият той никога не беше ходил в Кешет обаче. Може би обозначенията на картите лъжеха. По същия начин може да не беше имало дракони, да не беше имало империя, да не беше имало велика война. И океана не беше виждал — и значи можеше и

океан да няма. Знаеше само онова, което беше видял с очите си, чул с ушите си, докоснал с пръстите си.

Не знаеше *нищо*.

Обзет от внезапен импулс, захапа дланта си под палеца. От раната потече кръв и той сви шепа да я събере. На слабата светлина от огъня кръвта изглеждаше почти черна. Черна с малки по-тъмни възелчета. Едно от възелчетата разгъна миниатюрни крачета. Паячето взе да се шура насам-натам в шепата му. Появи се още едно. Изменникът ги гледаше втрещено — агенти на богинята, в която той вече не вярваше. Бавно и внимателно изгнаникът протегна ръка и я обърна над пламъците. Едното паяче падна в огъня, спаружи се за миг и изчезна.

— Е — каза изменникът, — смъртен си. *Това* вече го знам.

Планините сякаш нямаха край. Всеки хребет беше нова угроза, всяка клисура беше пропита с опасност. Той заобикаляше селцата отдалече, приближаваше ги колкото да пийне вода от каменните им цистерни. Менюто му се състоеше от гущери и от плодчетата на храстовидните елхи — малки ядки с цвят на месо. Избягваше местата, където следи от широки лапи бележеха пътеки в прахоляка. Една вечер откри кръг от изправени камъни с малка каверна под тях: изглеждаше идеалното място да се подслони за ден-два и да възстанови силите си, но през нощта го споходиха сънища така чужди и пълни с насилие, че щом се събуди, въпреки умората продължи нататък.

Отслабна, коланът от плетени кожени ленти провисна на кръста му. Подметките на сандалите му се изтъркаха, а огненият лък се разваляше постоянно. Времето изгуби значението си. Дните се застъпваха еднообразни. Всяка сутрин изменникът се събуждаше с мисълта: „Това вероятно ще е последният ден от живота ми. Вероятно, но само толкова.“

„Вероятното“ винаги се оказваше достатъчно. А после, един ден малко преди пладне, той застана омаломощен на поредния осеян с камънаци хребет и откри, че планинските възвишения са свършили. Просторните западни равнини се ширеха пред него, някаква река блестеше, заметната с плащ от дървета и зелена трева. Изглеждаше измамно близо. Сигурно щяха да минат още два дни, докато стигне

дотам. Въпреки това изменникът седна на един голям грапав камък, обхвана с поглед простора и се заплака.

Докато приближаваше реката, нова тревога заби нокти в стомаха му. Преди седмици, когато се прехвърли тайно през стената на храма и избяга, мисълта да изчезне в някой многолюден град му изглеждаше примамлива перспектива в далечното бъдеще, за която да се кахъри, когато му дойде времето, ако изобщо дойде. А сега виждаше дим от стотици огньове да се издига над дърветата. Следите от диви животни ставаха все по-оскъдни. На два пъти бе зърнал хора да яздят гигантски коне в далечината. Расото му, прашно и мърляво, скъсаните му сандали и вонята на немитото му тяло внезапно му напомниха, че тази част от бягството му ще е точно толкова трудна и опасна, колкото всичко досега. Как щяха да посрещнат хората от Кешет един слязъл от планините дивак? Дали нямаше да го посекаат на място?

Заобиколи отдалече крайречния град, изумен от размерите му. Никога не беше виждал толкова голямо селище. Дървените постройки с тръстикови покриви можеха да приютят хиляда души. Улиците бяха настлани с камъни. Той наблюдаваше града от храсталаците, като крадец.

Събра кураж при вида на една жена йему. А и беше много гладен. Жената работеше в градинката си между реката и пътя, отсам последните къщи. Беше с половин ръст по-висока от него и широка като вол в раменете. Бивните стърчаха от долната ѝ челюст, завити нагоре под такъв ъгъл, че беше чудо как не пробождат бузите ѝ при всяка по-широка усмивка. Гърдите ѝ висяха над селска препаска не различна от онези, които носеха майка му и сестра му, само дето за изработката на тази бяха отишли три пъти повече кожа и плат.

Изменникът за пръв път виждаше човек, който не е първокръвен. Жената беше първото реално доказателство, че тринайсетте раси на човечеството наистина съществуват. Скрит в храстите, изменникът я гледаше как плеви лехата с дебелите си пръсти, гледаше я и се изпълваше с удивление.

Пристъпи напред преди смелостта му да се е изпарила докрай. Голямата ѝ глава се вдигна рязко, ноздрите ѝ се разшириха. Той вдигна ръка като човек, който моли за извинение.

— Простете — каза. — Аз... Закъсал съм. Надявах се да ми помогнете.

Очите на жената се свиха на цепки. Тя сви рамене като хищна котка, която се готви за бой. Хрумна му, че би било по-разумно първо някак да провери дали жената говори на неговия език и чак тогава да я заговаря.

— Идвам от планините — каза той и чу отчаянието в собствения си глас. Чу и още нещо. Недоловимото за слуха пулсиране на кръвта си. Дарът на паешката богиня, който внушаваше на жената да му повярва.

— Ние не търгуваме с първокръвни — изръмжа жената йему. — Още по-малко с първокръвни от ония трижди посрани планини. Махай се и си отведи хората.

— Нямам хора — каза той. Нещата в кръвта му се раздвижиха развълнувано. Нямаха търпение да влязат в употреба. Жената тръсна глава под въздействието на неговата открадната магия. — Сам съм. И невъоръжен. Вървя вече от... от седмици. Но мога да работя. Срещу малко храна и място, където да се наспя на топло. Само за тази нощ.

— Сам и невъоръжен. Прекосил си планината, казваш?

— Да.

Жената изсумтя и изменникът остана с впечатлението, че го преценяват. Че му издават присъда.

— Ти си идиот — каза тя.

— Да — съгласи се той. — Идиот съм. Дружелюбен идиот обаче. Безвреден.

Проточи се една доста дълга пауза, преди жената да се разсмее.

Накара го да пълни с речна вода цистерната, докато тя си довърши плевенето. Кофата беше направена като за йему и той я пълнеше само наполовина, иначе не би могъл да я помръдне. Ала въпреки това се труди мъжката, напред-назад между малката къща и кейчето от неогладени дъски. Внимаваше да не се нарани, да не му потече кръв. Жената и така не беше от най-гостоприемните, а видеше ли паяците, съвсем щеше да се наежи.

По залез-слънце го покани на трапезата си. Огънят в огнището беше силен и след първия миг на инстинктивен страх изменникът си напомни, че нещата, които доскоро му бяха братя, не са тук и не търсят издайнически знаци за присъствието му. Жената му сипа яхния от гърнето над огъня. Яхнията имаше онзи богат, многопластов аромат на храна, сготвена в гърне, което никога не слиза от огъня, а само се допълва с по парче месо и по някой зеленчук, както дойде. Някои от

тъмните мръвки в мазната яхния може да се бяха озовали в гърнето по времето, когато той е напускал храма, или дори преди това. По-вкусно нещо не беше ял в живота си.

— Мъжът ми отиде до кервансарая — каза тя. — Един от принцовете щял да идва и народът ще е гладен. 'Сичките прасета отведе. Ако имаме късмет, ще ги продаде. И ще им 'земе достатъчно сребро, та да изкараме сезона на бурите.

Той слушаше гласа ѝ, слушаше и раздвижването в кръвта си. Последното, което жената каза, беше лъжа. Жената не вярваше, че среброто ще им стигне. Изменникът се запита дали това я тревожи и дали той не би могъл да ѝ помогне някак. Можеше поне да опита. Преди да си тръгне.

— 'Ми ти, лайненце продрискано? — попита тя с глас мек и топъл. — Чия овца си боднал, та дириш работа при мен?

Изменникът се засмя. Топлата храна в стомаха, припукващите пламъци в огнището и мисълта, че отвън го чакат сламеник и вълнено одеяло, успяха с общи усилия да премахнат напрежението в раменете и възлите в червата му. Големите, изпъстрени със златни петънца очи на жената йему го следяха неотлъчно. Той сви рамене.

— Открих, че вярата в нещо не го прави вярно — каза той предпазливо. — Имаше неща, които бях приел, в които вярвах безрезервно, а после... открих, че греша.

— Някой те е подвел тоест? — попита тя.

— Да, подведоха ме — кимна той, после се замисли. — Или пък не. Едва ли е било съзнателно. Колкото и неистинско да е едно нещо, то не е лъжа, ако вярваш в него.

Жената йему подсвирна — което си беше истински подвиг предвид бивните ѝ — и взе да ръкопляска с престорено възхищение.

— Момчето с кофата се оказа философ — рече тя. — Сега какво? Ще почнеш да проповядваш и да искаш десятък от хората?

— Никога — отвърна той и се засмя с нея.

Жената загреба от лицата си. Огънят припукваше. Нещо — мишки може би, или насекоми — шумолеше в тръстиковия покрив.

— Загубил си си ума по някоя жена, нали? — попита тя.

— Богиня — отвърна изменникът.

— Мда. То, 'се на богове и богини изглеждат — каза тя, вперила поглед в огъня. — Влюбиш се и 'сичко ти се струва различно. Все едно

бог проговаря 'секи път, кога си отворят плювалника. А после...

Изсумтя отново, отчасти развеселено, отчасти с горчивина.

— И какво толкоз се обърка с таз твойта богиня? — попита тя.

Изменникът загреба нещо, което имаше бегла прилика с картоф, зъбите му потънаха в хрупкавата кожа и меката сърцевина. Опитва се да облече в думи мислите, които никога не беше изричал. Гласът му потрепна.

— Тя ще изяде света.

КАПИТАН МАРКЪС УЕСТЕР

Маркъс потри брадичка с мазолестата си длан.

— Ярдем?

— Сър? — избумтя тралгунът, извисил се до него.

— Денят, когато ще ме изхвърлиш в някоя канавка и ще поемеш командването на отряда?

— Да, сър.

— Няма да е днес, нали?

Тралгунът скръсти яките си ръце и размърда едното си ухо. Обиците му звъннаха.

— Да, сър — каза накрая. — Няма да е днес.

— Жалко.

Първоначално затворът на Ванаи бил замислен като менажерия. В древността истински дракони се разхождали по широкия площад и се къпели във водите на исполинския фонтан в средата. По периметъра на площада имаше дълбок ров, а отвъд него се издигаха гигантски клетки, високи колкото триетажна сграда. Нефритените драконови фасади още носеха релефни изображения на зверовете, крачили зад металните решетки — лъвове, грифони, гигантски шестоглави змии, лъвове, мечки, исполински птици с женски гърди.

Между клетките се издигаха колони, стилизирани статуи на тринайсетте човешки раси — дългоух тралгун, покрит с хитин тимзин, бивнозъб йему и така нататък, и така нататък. Дартинът дори имаше миниатюрни мангали, монтирани в очните кухни, които да пресъздадат огнения поглед на хората от неговата раса, макар че вече никой не си правеше труда да ги пали. Статуите не бяха пострадали от времето и стихииите, загрозяваха ги само тъмни петна там, където железните решетки в съседство бяха ръждясали — нищо не изхабяваше драконовия нефрит, нищо не можеше да отчупи и люспица от него. Ала животните ги нямаше. Мястото им в клетките беше заето от хора.

Мрачни, гневни или отегчени, гостите на ванайското правосъдие бяха изложени позорно зад решетките, някои за посмешище, други за разпознаване, докато чакат присъдата на назначения по случая им магистрат. Гражданите от по-висшата прослойка можеха да се разходят по площада, където срещу няколко бронзови гроша сергиите предлагаха животинска карантия, често в комплект с парцалена прашка. Момчета се забавляваха шумно, като замерваха затворниците с изпражнения, умрели мишки и гнили зеленчуци. Тук-там разплакани съпруги и съпрузи мятаха сирене и масло през рова, но дори когато храната попаднеше в правилната ръка, късметлията плащаше висока цена за нея. От мястото си на ниския зид над рова Маркъс видя как един от въпросните късметлии — картадам със звънливи мъниста в гъстата си гладка като на видра козина — го пребиха заради парче бял хляб, докато банда първокръвни момчета се смееха, сочеха го и крещяха расистки обиди от сорта на „Звънливец, звънливец, гъзобливец“.

В най-долното ниво на килиите седяха седем мъже. Повечето имаха телосложението и белезите на професионални войници, ала един се държеше настрана от тях, промушил беше тънките си крака между решетките и ги люлееше над рова. Шестимата войници бяха от хората на Маркъс. Седмият беше хитрецът на отряда му. Сега всички те принадлежаха на принца.

— Наблюдават ни — каза тралгунът.

— Знам.

Хитрецът вдигна ръка в жалостив жест. Маркъс му отвърна с фалшива усмивка и не толкова учтив жест. Бившият му хитрец извърна глава.

— Не той, сър. Другият.

Маркъс се огледа дискретно и веднага разбра за кого му говори Ярдем. Недалеч от разширението, където улицата се вливаше в площада, стоеше млад мъж с позлатена броня, каквито носеха гвардейците на принца. Маркъс смръщи вежди за миг и името на мъжа изплува в главата му.

— Е, бог ни се усмива — каза той горчиво.

Разбрал, че е привлякъл вниманието им, гвардеецът им кимна небрежно и тръгна към тях. Лицето му беше тлъсто, раменете — меки. Миризмата на кедрово масло за къпане се излъчваше около него все

едно се беше киснал в него с часове. Маркърс раздвижи рамене, както правеше преди битка.

— Капитан Уестер — поздрави гвардеецът. И добави: — И Ярдем Хейн. Още вървиш по петите на капитана, а?

— Сержант Досен, ако не греша? — каза Маркърс.

— Третинец Досен. Принцът държи на старите звания. Онези там ваши хора ли са?

— Кои онези? — попита Маркърс с престолено учудване. — Работил съм с много мъже през годините. Нищо чудно да има мои хора във всички затвори на Свободните градове.

— Оная групичка там. Снощи ги задържахме за пиянство и нарушаване на обществения ред.

— Е, мъжете правят такива неща.

— И вие не знаете нищо за инцидента?

— Предпочитам да не казвам нищо, което би могло да стигне до ушите на магистрата — каза Маркърс. — Току-виж станало недоразумение.

Досен се изплю в рова.

— Уважавам желанието ви да им спестите неприятности, капитане. Но това е без значение. Войната ще започне всеки момент и принцът има нужда от войници. А онези там са обучени. Имат опит. Сигурно ще ги мобилизират в армията. Може и чиновове да им дадат.

Маркърс усети гнева си, усети топлина в гърдите и стомаха, регистрира и онова особено усещане, че е станал с два пръста по-висок. И понеже по правило гледаше с недоверие на всички неща, които го караха да се чувства добре, на това също погледна с подозрение.

— Защо имам чувството, че искате да ми кажете нещо?

Досен се усмихна като речна змия.

— Репутацията ви все още е завидна. Капитан Уестер, героят от Градис и Уодфорт. Това едва ли ще убегне от вниманието на принца. Може да сключите добра сделка.

— Принцове, барони, графове. Всички те са просто малки крале — каза Маркърс една идея по-разгорещено от предвиденото. — Аз за крале не работя.

— За този ще работите — каза Досен.

Ярдем се почеса по корема и раззина уста в прозявка. Това беше сигнал за Маркър да се овладее, така че той свали ръка от дрържката на меча си и каза:

— Досен, приятелю. Поне половината от защитниците на града са наемници. Видях Карол Даниан и неговите момчета. Мерисан Коки. Принцът ще види гърбовете на всички тях, ако се разчуе, че мобилизира в армията си професионални войници, които работят по договор...

Челюстта на Досен буквално провисна от изненада.

— Ти нямаш договор.

— Напротив, имам — възрази Маркър. — Наеха ни да охраняваме керван, който пътува за Карс, горе, в Севербреж. Вече ни платиха.

Гвардеецът погледна през рова към мъжете зад решетките, умърлушения хитрец и петносания с ръжда нефрит. Гълъб кацна на крака на релефния грифон, разпери перленосивите пера на опашката си и се изцвъка върху коляното на хитреца. Някакъв старчок зад Маркър се разсмя хрипливо.

— Никакви хора нямаш ти — каза Досен. — Охраната на кервана е ей там, зад решетките. Не можеш да вардиш цял керван само с паленцето си. По договор трябва да имаш осем въоръжени мъже и един хитрец.

— Не знаех, че си ни чел договора — каза Ярдем. — И не ми викай пале.

Досен стисна устни и примижа. Изглеждаше ядосан. Сви рамене, при което бронята му издрърнча, но тъничко някак, като тенеке, а не като сериозни метални доспехи.

— Да, ама го прочетох.

— И това няма нищо общо с последвалото задържане на въпросните мъже, разбира се — подметна Маркър.

— Най-добре ще е да се включите, капитане. Град Ванаи се нуждае от вас.

— Керванът тръргва след три дни — каза Маркър. — И аз ще тръргна с него. Както е по договор.

Досен не помърдна, но лицето му почервеня. Не беше свикнал да му отказват. Нали беше от гвардията на принца.

— Мислиш се за по-горен от хора като мен, нали? — каза Досен.
— Мислиш си, че можеш да определяш правилата и че целият свят се съобразява с тебе? Събуди се, Уестер. Много си далече от полетата на Елис.

Ярдем изсумтя, сякаш го бяха фраснали с юмрук в корема, и поклати голямата си глава.

— На твоє място не бих споменава̀л Елис — каза тихо с басовия си глас.

Досен вдигна презрителен поглед към тралгуна, после погледна към Марк̀с, видя нещо опасно в очите му и сведе своите.

— Не исках да покажа неуважение към семейството ти, капитане.

— Тръгвай си — каза Марк̀с. — Веднага.

Досен заотстъпва, но когато се озова на безопасно разстояние, спря и каза:

— Три дни, докато керванът потегли.

Останалото се подразбираше. „Не изпълниш ли условията по договора, ще трябва да се явиш пред принца. Без значение дали ти харесва, или не.“ Марк̀с не каза нищо. Досен му обърна гръб и тръгна през площада.

— Това е проблем — каза Ярдем.

— Вярно.

— Трябват ни хора, сър.

— Така е.

— Някакви идеи къде да ги намерим?

— Никакви.

Марк̀с хвърли последен отчаян поглед на мъжете, които до неотдавна бяха негови, после поклати глава и обърна гръб на менажерията.

Някога град Ванай бил морско пристанище при устието на река Танейш, ала с времето нанеси изместили речното устие и сега то се намираще на половин ден езда южно от града. Канали браздяха Ванай и плоскодънни баржи все още минаваха пътьом към и от по-малкия и по-нов пристанищен град Новипорт, натоварени с вълна и зърно, сребро и дървен материал от земите на север.

Като всички Свободни градове, и Ванай беше записал множество конфликти в историята си. По едно или друго време градът бил

република, управлявана от избран на лотариен принцип съвет, бил частно монархическо владение, бил ту съюзник, ту враг на Биранкор или на Разсечения трон, в зависимост накъде духал вятърът. Бил религиозен център и средище на съпротива срещу религията. Всяко от тези превъплъщения беше оставило следа по белите дървени сгради, мазните канали, тесните улички и широките площади.

Ето тук например древни порти още висяха бездейно на пантите си, готови да защитят залите на Общия съвет, макар че последните съветници бяха мъртви от поколения. Ей там пък се издигаше бронзова статуя на епископ с дълга роба — мъдрата му и тържествена фигура беше зеления сала от времето и покрита с курешки. Градът носеше спомена на хилядолетна история във вид на дървени и каменни табелки, всяка обозначаваща прилежащата ѝ улица с различно име. Железни порти бележеха двайсетте малки политически квартала и позволяваха на принца да пренарежда градските маршрути по свое усмотрение, да прегражда пътя на бунтове и конспирации.

Ала миналото беше белязало не само архитектурата на Ванай. Повече от нея беше белязало хората му.

Тимзините и първокръвните бяха най-многобройни, но огненооките безкосмени дартини, тънкоснагите снежнобледи синай и бронзоволюспите ясури също имаха свои квартали в опасания с бели стени град. Времето и житейският опит на десетки поколения бяха направили ванайците хора цинични и обиграни. Сега, докато вървеше по тесните улички край обточените с пищна зеленина канали, Маркъс виждаше това с очите си, разпознаваше дребните признаци на ванайския характер. Първокръвни търговци, верни на принца, предлагаха на войниците отстъпка за стоки, чиято цена беше изкуствено завишена именно с тази цел. Бирариите и лечебниците, кожарските работилнички, обуцарниците и другите магазини и ателиета подготвяха нови табели, написани на имперския антийски, така че бизнесът да върви и след като войната бъде изгубена. Грохнали тимзини с посивели и напукани от старост люспи седяха с кръстосани крака на масичките край кея и си говореха за последната революция, когато бащата на принца съборил републиката и заграбил властта. Внучките им се разхождаха на групи, наконтени с тънки бели поли по имперската мода, покритите им с черни люспи крака прозираха през фината материя.

Да, войници ще загинат. Да, някоя и друга къща ще бъде опожарена. Някоя и друга жена — изнасилена. Някой и друг богаташ ще се разори. Но пък градът щеше да издържи и тази беда, както бе оцелявал след множество други, и никой от жителите му не очакваше бедата да застигне него конкретно. Ванаи беше град, където всички вдигаха рамене с безразличие.

На една зелена градска мера очукан театрален фургон беше свалил страничния си капак, а плитката му сцена се кипреше с мърлява украса от раздърпани жълти панделки. Малката навалица, сбрала се пред него, изглеждаше колкото любопитна, толкова и скептична. Маркъс тъкмо минаваше край фургона, когато иззад панделките се изстъпи някакъв старец. Косата му стърчеше нагоре, брадата — напред.

— Спрете! — извика старчокът с дълбок мелодичен глас. — Спрете и елате насам! Чуйте историята за Алерен Човекоубиеца и Драконовия меч! Или пък си продължете по пътя, ако ви е слабо сърцето. Защото нашата приказка е приказка за велики приключения. Любов, война, предателство и мъст ще се развихрят на тази малка сцена и нека ви предупредя, че... — Гласът на актьора се сниши почти до шепот, но въпреки това се чуваше ясно и надалеч. — Нека ви предупредя, че не всички, които са добри, свършват добре. Не всички, които са зли, биват наказани. Елате, приятели, приближете се, и знайте, че в нашата история, точно като в истинския свят, може да се случи *всичко*.

Маркъс беше спрял, но го разбра чак когато чу Ярдем да казва:

— Добър е.

— Нали?

— Да погледаме малко, а, сър?

Маркъс не отговори, но и той като хората наоколо пристъпи напред. Пиесата беше от стандартния тип. Древно пророчество, зло, което се надига от дълбините на преизподнята, и реликва от времето на Драконовата империя, орисана за ръката на героя. Жената, която играеше благородната девица, беше попрехвърлила девичата възраст, а на актьора, който пресъздаваше образа на юнака, му липсваше достатъчно юначност. Ала диалозите звучаха реалистично, изпълнението беше професионално и добре подготвено. Маркъс забеляза сред тълпата дългокоса жена и тънко като вейка момче, които

се смееха точно когато трябва и надвикваха всяко критично мнение. Явно бяха от трупата, но не участваха в представлението, а имаха задачата да подгръват публиката. Ала всеки път, когато на сцената излезеше възрастният актьор, дал началото на представлението, Маркърс губеше нишката на мисълта си.

Старецът играеше ролята на демонския крал Оркус и го правеше с такъв усет за изначалното зло на героя и с такъв патос, че публиката затаяваше дърх. А когато Алерен Човекоубиеца замахна с Драконовия меч и от гърдите на демонския крал рукна кръв, Маркърс инстинктивно посегна към собственото си оръжие.

Накрая, въпреки изричното предупреждение на стареца, доброто победи, злото беше наказано, а актьорите излязоха на сцената да се поклонят. Маркърс се стресна от силата на аплодисментите — навалицата се беше удвоила незабелязано. Дори Ярдем ръкопляскаше с гигантските си лапи, ухилен до уши. Маркърс извади сребърна монета от кесията под ризата си и я метна на сцената. Монетата издрърнча силно върху дърските и след миг демонският крал Оркус се кланяше усмихнат под държд от пари. Накрая им благодари за щедростта и любезността толкова топло, че Маркърс продължи по пътя си с тази мисъл — за хора щедри и любезни.

Ранното есенно слърнце се смъркваше към хоризонта, светлият град се обагреше в златисто. Публиката се прърсна на групички по зелената поляна. Маркърс седна на една каменна скамейка под дърб с жърлти листа. Седеше и гледаше как актьорите превърщат сцената в обикновен фургон. Глутница първокървни деца налази през смях фургона и бе прогонена с широки усмивки. Маркърс се облегна назад и се загледа в търмнеещото небе през клоните на дърба.

— Имаш план — каза Ярдем.

— Имам ли?

— Да, сър.

Пиесата наистина беше хубава. Хубава и икономична. С малоброен актьорски състав. Алерен Човекоубиеца и неговият съратник. Благородната девица. Демонският крал Оркус. И още един, който поемаше епизодичните роли — на селяк, на демон или на благородник, — като си сменяше шапката. Пет души за цялата пиеса. Плюс двамата клакърори в публиката...

Общо седмиана.

— Аха — каза Маркърс. — Май наистина имам план.

Седем души седяха на широката кръгла маса, пиеха бира и ядяха наденица със сирене, платени от топящите се авоари на Маркърс. От двамата клакьори тънкото момче се казваше Микел, а дългосатата жена — Кари. Младежът, изиграл ролята на юнака, се казваше Сандр, благородната девица на средна възраст беше Опал, съратникът на юнака беше Хорнет, а актьорът с епизодичните роли — Смит. Ярдем седеше при тях с топла усмивка на лице като хрътка, наобиколена от паленцата си.

На една по-малка маса Маркърс седеше с демонския крал Оркус.

— На мен пък — продължи с представянето Оркус — ми викат Китап рол Кешмет, покрай другите неща. Най-често — майстор Кит.

— Трудно ще запомня всички тези имена — каза Маркърс.

— Е, ние ще ви подсещаме. Не вярвам някой да се засегне — каза майстор Кит, — особено ако и занапред вие плащате пиенето.

— Сигурно си прав.

— Кое то ни води на въпроса, нали така, капитане? Едва ли сте ни събрали тук на ядене и пиене, воден единствено от несекващата си любов към сцената?

— Така е.

Майстор Кит вдигна вежди в неизречен въпрос. Извън сцената и без грим беше човек с интригуваща външност. Имаше дълго лице и стоманеносива коса. Смуглият цвят на кожата му навяваше мисли за първокръвните, които живееха в пустинните райони отвъд Вътрешното море, а очите му бяха толкова тъмни, че сигурно имаше и южнярска кръв във вените, вляла се там преди две, най-много три поколения.

— Принцът иска да ме мобилизира в армията си — каза Маркърс.

— Не се учудвам — каза майстор Кит. — Вече загубихме двама колеги заради мобилизацията. Сандр още се обучава. Горкото момче става преди изгрев-слънце, за да си учи репликите.

— Предпочитам да нямам работа с принца — продължи Маркърс.

— И стига да имам законен договор, проблемът може да отпадне от само себе си.

— Проблемът?

— Отказът да бъдеш мобилизиран води или до бойното поле, или в гроба. А аз няма да изляза на бойното поле от страната на Ванаи.

Майстор Кит смръщи чело, при което бухлатите му вежди се извиха като гъсеници.

— Ще прощавате, капитане, но... Искате да кажете, че за вас това е въпрос на живот или смърт?

— Да.

— Доста спокоен ми се виждате.

— Не ми е за пръв път.

Актьорът се облегна назад и сплете пръсти върху плоския си корем. Изглеждаше замислен и сериозен, но и заинтригуван също. Маркъс отпи дълга глътка от бирата. Имаше вкус на мая и меласа.

— Едва ли ще мога да скрия и двама ви — каза майстор Кит. — Вас може и да успея. Има си начини да промениш външността на човек. Но как да скрия тралгун толкова далеч на запад? Ако принцът ви търси, боя се, че приятелят ви ще е като червено знаме, което развявате над главата си. Ще ни хванат.

— Не искам от вас да ни включите в трупата си — каза Маркъс.

— Така ли? — попита майстор Кит. — За какво говорим тогава?

На другата маса дългокосата жена се качи на стола си, скърши снага в благородна стойка и започна да декламира литургията на свети Анциан, като фъфлеше комично. Другите се разсмяха, всички освен Ярдем, който само се усмихна широко и помръдна с уши. Кари. Казваше се Кари.

— Искам вашата трупа да се присъедини към мен. Има един керван, който пътува за Карс.

— Ние сме пътуващ театър — каза майстор Кит. — Карс е хубаво място за артистите, а и не сме били там от години. Но не виждам как нашата компания ще ви помогне.

— Принцът арестува хората ми. Надявам се вие да ги заместите. Искам да се правите на охрана.

— Говорите сериозно.

— Да.

Майстор Кит се засмя и поклати глава.

— Ние не сме бойци. Това, дето го виждате на сцената, са танци и шоу. Изправим ли се пред истински войник, ще се посраим.

— Не искам да бъдете охрана — обясни Маркърс. — Искам да се *правите* на охрана. Бандитите не са глупави. И те си претеглят шанса като всеки друг. Керваните стават жертва на нападения по две причини — или защото нямат достатъчно охрана, или защото носят нещо, което оправдава риска. Ако облечем хората ти в кожени доспехи и ги въоръжим с лъкове, никой няма да знае могат ли да ги използват, или не. А товарът на кервана определено не оправдава разбойническо нападение.

— Така ли?

— Тенеке и желязо. Небагрена вълна. Кожии — каза Маркърс. — Един тип от Стария град, викат му майстор Уил, е организирил група търговци. Искат стоката им да замине точно преди боевете да започнат, с надеждата че всичко ще е свършило, когато керванът се върне с платата. Рискът е минимален. Ако аз бях разбойник, не бих спрял втори път погледа си на кервана.

— Добре ли плащат?

— Даже много добре — каза Маркърс.

Майстор Кит скръсти ръце и се намръщи.

— Добре де, прилично добре — отстъпи Маркърс. — Като се има предвид каква е задачата. А и ще сте достатъчно далеч от размириците. Хора умират дори в дребни войнички като тази, а във вашата трупа има жени.

— Мисля, че Кари и Опал могат да се грижат за себе си — каза майстор Кит.

— Дори ако градът бъде плячкосан? Едва ли. Принцовете и империите не държат сметка за няколко изнасилени и убити актриси. Хората като вас не ги интересуват и пешаците им са наясно с това.

Актьорът погледна към голямата маса. Изглежда, няколко разговора вървяха едновременно, а един-двама от артистите май участваха във всички. Погледът на стареца се смекчи.

— Вярвам ви, капитане.

Поседяха в мълчание, заслушани в припукването на огъня в камината, в тихите разговори наоколо, в студения вечерен вятър, който блъскаше по вратите и прозорците. Коминът не теглеше добре и от време на време плюеше валма дим в помещението. Актьорът поклати глава и каза:

— Може ли да ви попитам нещо?

— Питай.

— Чувал съм за вас. Приличате ми на човек с богат опит. Обрулен от ветровете на света. Охраната на малки кервани в Свободните градове ми се струва неприсъща за човек с вашата репутация.

— Това не е въпрос — каза Маркъс.

— Защо се занимавате с това?

Маркъс сви рамене.

— Решил съм напук да не умра — каза с надеждата да прозвучи като шега.

Усмивката на майстор Кит би била жалостлива, ако не носеше в себе си доза добре прикрито лично страдание.

— И за това ви вярвам, капитане. Е. Трябват ви девет войници, които да охраняват последния керван, потеглящ от свободен Ванаи?

— Осем — каза Маркъс. — Осем войника и един хитрец.

Майстор Кит вдигна поглед към почернения от сажди таван и каза:

— Винаги съм искал да изиграя ролята на хитрец.

СЪР ГЕДЕР ПАЛИАКО

НАСЛЕДНИК НА ВИКОНТ СЛАМЕНКЪРШ

Ако не мислеше за превода, Гедер Палиако сигурно нямаше да пострада така. Книгата, която занимаваше мислите му, беше есе върху удавените, излязло изпод перото на един отчасти дискредитиран философ от Принцеп С'Аналде. Гедер я беше открил в една стара библиотека в Камнипол и когато се готвеше за дългия поход на юг към Свободните градове, беше жертвал един чифт резервни ботуши, за да ѝ направи място в багажа си. Езикът на книгата беше толкова остарял, че на места ставаше неразбираем. Кожената подвързия датираше от по-нови времена, но страниците бяха потъмнели от старост, а мастилото — избледняло.

Според скромното мнение на Гедер книгата беше страхотна.

Малката му палатка от навосьчен брезент беше по-евтина от кожените походни палатки, но все пак пазеше донякъде от студа. Краката и гърбът го боляха от ездата, бедрата му бяха разранени от вътрешната страна. Гедер беше развързал жилетката си, за да не го стяга през шкембето. Баща му имаше същото телосложение. Семейното проклятие, така го наричаше баща му. Оставаше му някъде час преди лягане и Гедер бе решил да го прекара на сгъваемото столче, приведен над книгата, зает да разчепква всяка дума и фраза.

„За разлика от животните на полето, на човечеството не му е нужно да прибягва до някакъв абстрактен, митичен бог, чрез когото да открие причината за своето съществуване. С изключение на непроменените първокръвни всяка човешка раса е артефакт, създаден нарочно с някаква цел. Източните раси — йему, тралгуни, ясуру — очевидно са били създадени за война; раушадамите — за наслада и забавления; тимзините, най-младата раса, са били създадени за пчелари и друг по-лек

труд; синаите, сред които и аз, служат като съзнателно средоточие на мъдрост и философия, и така нататък, и така нататък.

Ала какво да кажем за удавените? Единствена сред човешките раси, расата на удавените има дизайн, но не и предназначение. Според повечето учени тези най-низши наши братя се родят с растенията или с бавноподвижните животни, които обитават западните континенти. Случайните им миграции в приливните води са сродни повече на океанските течения, отколкото на свободната човешка воля. Някои романтици изказват предположението, че удавените се трудят върху някакъв незнаен, начертан от драконите план, който продължава да се разгръща дори след смъртта на своите създатели. Романтична мисъл, на която следва да погледнем със снизхождение.

Според мен е очевидно, че удавените са най-ясният пример за човечеството като артистично изражение, и като такива...“

Дали пък „естетическо намерение“ не би било по-точно от „артистично изражение“? Гедер потърка очи. Ставаше късно. Прекалено късно. Утре ги чакаше поредната безкрайна езда на юг, същото щеше да е и на следващия ден. Ако Бог беше милостив, след седмица щяха да стигнат до границата, ден, най-много два, да оглеждат околността за най-подходящото бойно поле, още един ден да смажат местната войска, а после Гедер най-сетне щеше да положи телесата си в истинско легло, да се наслади на истинска храна и на вино, което не е поело миризмата на кожен мях. Само да го добуташе някак дотам.

Остави книгата. Среса се и остана доволен, че не открива въшки в косата си. Изми си лицето и ръцете, после завърза жилетката си за краткия път до клозетите, които щяха да са последната му спирка преди леглото. Пред палатката му оръженосецът — още един подарък от баща му — спеше, свит на топка като истински дартин, а очите му светеха с приглушена червеникава жар под клепачите. Армията се беше разположила наоколо като подвижен град.

Готварски огньове искряха по хълмистите склонове и изпълваха въздуха с миризма на леща. Фургоните чакаха в средата на лагера, а мулетата, конете и робите бяха прибрани в отделни кошари до тях. От север духаше студен вятър. Добър знак беше това. Не валеше. Луната бе изпълзяла високо в небето, но полумесецът ѝ хвърляше повече идея за светлина, отколкото истински светлик, затова Гедер тръгна към клозетите бавно, като внимаваше къде стъпва.

Есето не му излизаше от главата. Уви, сред участниците в похода нямаше нито един, с когото да обсъди книгата, а и философските есета не се водеха мъжко изкуство. Поезията. Ездата. Стрелбата с лък. Умението да въртиш меча. Дори историческите съчинения, ако са написани с достатъчна помпозност. Но философските есета бяха хоби, на което се гледаше с лошо око и което бе най-добре да пазиш в тайна от съратниците си. Достатъчно беше, че му се присмиват заради шкембето. Нямаше нужда да налива още вода в мелницата им. Но ако не е „естетическо намерение“... синаецът наистина ли твърдеше, че удавените са били създадени само за да разкрасяват крайбрежието?

Клозетът беше свободен — малка платнена палатка с две неогладени дъски над изкопана в земята дупка. Гедер си смъкна гащите. Мислите му още бяха заети с тънките моменти в изложението на синаеца. Усети сладникавата миризма сред вонята на изпражнения, но не ѝ обърна внимание. Седна с гол задник на дъските, въздъхна и със закъснение се зачуди защо в клозета мирише на стърготини.

Дъските поддадоха под тежестта му, Гедер изписка и се катурна назад в смрадливото съдържание на септичната яма. Една от дъските отскочи в стената на ямата и го удари по ръката. Гедер падна толкова тежко, че ударът му изкара въздуха. Лежеше зашеметен в смрадливия мрак, куртката и панталонът му попиваха мръсотията и студа.

Някъде над него се чу смях. Появи се и светлина.

Четири фенера осветиха небето над него. Светлината скриваше лицата на мъжете, които държаха фенерите, но гласовете им му бяха до болка познати. Неговите така наречени приятели и съратници. Джори Калиам, син на барона на Остерлинггов хребет. Сър Госпи Алинто. Содай Карвеналин, секретар на върховния маршал. И най-лошият от всички, сър Алан Клин, капитан на ротата, непосредствен началник на Гедер и човекът, на когото да се оплаче, при други обстоятелства, от безобразното поведение на другарите си. Гедер се надигна, главата и

раменете му щръкнаха над дупката, което незнайно защо развесели мъжете наоколо още повече.

— Много смешно — каза Гедер и вдигна към тях омазаните си с лайна ръце. — А сега ми помогнете да изляза оттук.

Джори го хвана над лакътя и го издърпа. Поне това трябваше да му се признае — не се погнуши от мръсотията, в която го бяха вкарали. Панталонът на Гедер висеше на коленете му, подгизнал и мазен. Самият Гедер стоеше под светлината на фенерите и се чудеше дали да го вдигне, или да тръгне към палатката си по гол задник. Въздъхна издълбоко и вдигна лайнияния панталон.

— Ти ни беше последната надежда — каза Клин и тупна Гедер по гърба. По бузите му се стичаха сълзи от смях. — Всички други усетиха, че нещо не е наред. Е, освен Содай, но пък той се оказа твърде гърчав и дъските не поддадоха.

— Страшен майтап — каза сърдито Гедер. — Ще ида да намеря някакви чисти...

— А, не — прекъсна го Содай с носовия си аристократичен говор. — Моля те, приятелю. Не разваляй всичко. Беше шега! Приеми го като шега, моля те.

— Така е — каза Клин и праметна ръка през раменете на Гедер. — Позволи ни да ти поднесем извиненията си. Хайде, приятели! Към палатките!

Четиримата се запрепъваха в мрака, повлекли Гедер със себе си. От четиримата единствено Джори, изглежда, му съчувстваше искрено, пък макар и мълчаливо.

В детските си години Гедер често си мислеше какво ли ще е да служи на краля, да тръгне на военен поход, да докаже съобразителността и бойните си умения. Четеше книги за древни герои, слушаше занемял пиянските историйки на баща си за войнишкото другарство.

Реалността го разочарова.

Палатката на капитана беше от дебела кожа, изпъната върху метално скеле. От тавана висяха копринени драперии, в ямата гореше голям огън, димът се отвеждаше навън посредством висящ комин от осаждена кожа на тънки вериги. Беше горещо като в разгара на лятото, имаше пълна с вода вана и Гедер свали мръсните си дрехи, без да се разтрепери зиморничаво. Другите свалиха ръкавиците и куртките,

които бяха пострадали в някаква степен от допира си с Гедер, и едно момче тимзин отнесе купчината.

— Ние, приятели мои, сме гордостта и надеждата на Антеа — заяви Клин, докато сипваше вино в една висока чаша.

— За крал Симеон! — каза Госпи.

Клин тикна чашата в ръката на Гедер и изправи гръб, стиснал тържествено кожения мях.

— За кралството и империята — каза той. — А ванайското парвеню да го духа!

Другите наставаха. Гедер се изправи във ваната, нищо че водата се стичаше по него, защото да остане седнал би било държавна измяна, пък макар и дребна. Това беше първата от много наздрависи. Сър Алан Клин си имаше много кусури, но никога не пестеше виното. И ако Гедер имаше чувството, че допълват неговата чаша по-често от чашите на другите четирима, то това несъмнено беше знак за смущението на капитана, един вид извинение за грубата шега.

Содай изрецитира последния си сонет, цветиста възхвала на една от най-популярните обозни курви, които пътуваха с войската. Клин го надмина, като изнесе пространна реч за мъжките добродетели, а именно майсторство в боя, изтънчените изкуства и сексуалната мощ. Джори и Госпи изпълниха весела песничка на два гласа, акомпанирайки си с барабан и тръстикова свирка. Когато дойде ред на Гедер, той се изправи във ваната, чиято вода отдавна беше изстинала, и изпълни едно конкретно стихотворение заедно със съпътстващата го джигга. Стихотворението го беше научил от баща си по време на сериозен запой и досега не го беше изпълнявал пред чужди хора. Чак когато завърши изпълнението си и видя, че другите се превиват и цвилят от смях, съобрази, че трябва да е адски пиан, за да повтори стихотворението точно тук и точно сега. Усмихна се в опит да прикрие жегналата го тревога. Дали не беше станал неволен съучастник в собственото си унижение? Усмивката му ги развесели още повече и те се смяха, докато Клин, останал без дъх, не удари по пода и не даде знак на Гедер да седне във ваната.

Поднесоха им сирене и наденица, още вино, симиди и туршия, още вино. Говориха за неща, които упорито се отскубваха от вниманието на Гедер и не оставиха никаква следа в спомените му. По

някое време си даде сметка, че дърдори адски сериозно за удавените като артистично изражение, или може би като естетическо намерение.

Събуди се в палатката си от навосъчен брезент. Беше му студено, болеше го всичко и нямаше спомен как се е озовал тук. Оскъдната немилостива светлина на зората нахлуваше неканена през тънкото платно. Вятър подсвиркваше навън. Гедер се зави презглава с одеялото, както се забраждат рибарските съпруги, с надеждата да поспи още малко. Ленивите пипалца на съня тъкмо полазваха ума му, когато пронизителният зов за сбор сложи окончателно край на почивката му. Гедер се надигна с мъка, облече чиста униформа и върза косата си на тила. Коремът му се бунтуваше шумно. Главата му се чудеше дали повече я боли, или повече ѝ се гади. Ако повърнеше в палатката, никой нямаше да го види, но пък щеше да отвори работа на оръженосеца си, който да почисти повръщаното, преди войската да е поела в поход. Ако излезеше да повърне навън, със сигурност щяха да го видят. Зачуди се колко ли е изпил снощи. Прозвуча вторият сигнал за сбор. Вече нямаше време за повръщане. Гедер стисна зъби и тръгна към палатката на капитана.

Ротата се беше строила — Калиам, Алинто и две дузини други рицари, мнозина смогнали да навлекат ризници и нагръдници. Зад всеки от рицарите в пет редици се редяха сержантите и пешаците. Гедер Палиако направи геройски опит да изправи снага, защото знаеше, че мъжете зад него свързват шансовете си за слава и оцеляване с неговата компетентност. Точно както неговите шансове за въпросните неща зависеха от капитана, от лорд Терниган над него и накрая от върховния маршал, който командваше цялата армия.

Сър Алан Клин излезе от палатката си. В хладната светлина на утрото беше образ и подобие на образцовия воин. Светлата му коса беше събрана назад. Униформата му беше толкова черна, че приличаше на изрязана от среднощна доба. Широките му плещи и издадената брадичка бяха като на оживяла статуя. Двама роби изнесоха стъпенка и я поставиха пред него. Капитанът се качи на импровизирания подиум.

— Мъже — каза високо. — Вчера лорд Терниган разпрати нови заповеди. Ванай е сключил съюз с Макиа. Съгледвачите ни докладват, че шестстотин пехотинци са потеглили в подкрепа на Ванай и в момента се придвижват натам.

Замълча, докато хората смелят новината, и Гедер свъси чело. Макиа не беше традиционен съюзник на Ванай. Тъкмо напротив. Двата града се бяха хванали за гушите заради търговията с подправки и тютюн и споровете им датираха поне от поколение. Чел беше, че сградите във Ванай са дървени, защото Макиа контролирала каменоломните, а дървеният материал се транспортирал по реката от север. Но сигурно имаше други фактори, за които Гедер не знаеше нищо.

— Тези подкрепления няма да спасят Ванай — продължи Алан. — Най-вече защото докато пристигнат, ние ще сме поели контрола над града.

Гедер усети как челото му се свъсва още повече, усети и взел от лоши предчувствия в изтерзания си корем. Пътят по вода от Макиа до Ванай беше пет-шест дни най-много, а самите те бяха на седмица път от границата. За да пристигнат във Ванай преди подкрепленията, трябваше да...

— Днес започваме усилен марш — каза Алан. — Ще спим на седлата. Ще се храним в движение. А след четири дни ще нападнем изненадващо Ванай и ще покажем на ванайците каква сила притежава Разсечения трон! За краля!

— За краля! — извика Гедер в хор с останалите и вдигна уставно ръка, макар че основно беше зает с усилието да не се разреве.

Знаели го бяха. Още снощи го бяха знаели. А той вече предусещаше растящата болка в бедрата и гърба си. Пулсирането в главата му се удвои. Джори Калиам срещна погледа му за миг и отклони очи.

Това им беше шегата, това. Номерът с клозета беше само началото. Първо го бяха накиснали в лайната, после бе дошъл редът на извиненията. Залъжете го с топла вана. Напълнете тумбака му с вино. Накарайте го да танцува. Споменът как рецитира мръсните римички на баща си и танцува джигата във ваната го прободеше като нож в гърба. И всичко това за да обявят началото на усилен поход, докато дебелият идиот Палиако се опитва да не повърне пред строя. Бяха му отнели последния нормален сън и сега четири дни щяха да се забавляват със страданията му.

Другарството на мечата. Братството на военната кампания. Празни думи. И тук не беше по-различно. Беше същото като у дома. Силните

се подиграваха със слабите. Красивите съжаляваха грозноватите. Навсякъде и винаги хората с власт решаваха кого да похвалят и кого да превърнат в посмешище. Гедер се обърна и тръгна към палатката си. Оръженосецът му беше спешил робите да съберат багажа. Гедер не им обърна внимание. Влезе в палатката за последните минутки на уединение преди битката, от която го делиха дни. Посегна да вземе книгата.

Книгата не беше там, където я беше оставил.

Студени тръпки, които нямаха нищо общо с есента, плъзнаха по гръбнака му.

Не помнеше кога и как се е прибрал снощи. Можеше да я е преместил. Сигурно се беше опитал да почете преди лягане. Потърси я сред разбърканите завивки на походното си легло, погледна и под него. Разрови униформите си, претърси и дървения сандък, в който държеше другите си неща. Книгата я нямаше никъде. Задъхваше се. Лицето му се беше сторещило, но дали от срам, или от гняв, нямаше време да мисли. Излезе от палатката си и робите побързаха да застанат мирно. Из целия лагер палатките се сгъваха и всичко се товареше във фургони и на мулешки гръб. Нямаше време. Гедер кимна на дартинския си оръженосец и робите се разбързаха да довършат багажа му. Гедер тръгна през лагера, стъпките му забавени от страх. Но трябваше, трябваше да си върне книгата.

Палатката на капитана вече беше събрана, кожените платна — свалени от металната рамка, самата рамка — разглобена на съставните си части и готова за път. Голото парче земя, където Гедер беше пирувал предната нощ, беше като приказен дворец от детска приказка, който изчезва при изгрев-слънце. Само дето сър Алан Клин беше там с кожения си походен плащ и с хубавия меч на кръста. Фуражирът, огромен мъж от смесен произход с доминираща кръв на йему, изслушваше заповедите му. Чинът на Гедер му даваше право да ги прекъсне, но той не го направи. Вместо това изчака.

— Палиако — каза Клин. От снощната топлота нямаше и помен.

— Милорд — каза Гедер. — Извинете, че ви притеснявам, но когато се събудих тази сутрин... след снощи...

— Изплюй камъчето, човече.

— Имах една книга, сър.

Сър Алан Клин затвори благородните си очи с дълги ресници.

— Мислех, че сме приключили с това.

— Така ли, сър? Значи знаете за книгата? Показал съм ви я?

Капитанът отвори очи и обходи с поглед организирания хаос на вдигащия се лагер. Гедер се почувства като момче, което губи времето на своя зает учител.

— Философско есе — каза Клин. — Стига бе, Палиако. Философско есе! Как може?!

— Беше по-скоро заради превода — излъга Гедер, внезапно засрамен от литературния си ентусиазъм.

— Доста... смело от твоя страна да си признаеш подобна слабост — каза Клин. — И смятам, че постъпи правилно, като реши да унищожиш книгата.

Сърцето на Гедер подскочи.

— Да я унищожа ли, сър?

Алан го погледна изненадано. А може би с престорена изненада.

— Изгорихме я снощи — каза капитанът. — Двамата, ти и аз, точно след като те заведох в палатката ти. Не помниш ли?

Гедер не знаеше дали капитанът го лъже, или казва истината. Изминалата нощ му беше като в мъгла. Не помнеше почти нищо. Възможно ли бе да е оглупял дотолкова от виното, че да се отрече от страстта си към философията и да изгори собствената си книга? Или сър Алан Клин, негов капитан и командир, го лъжеше в очите? И двата варианта му се струваха малко вероятни, но все единият трябваше да е верен. А да признае неведението си означаваше да признае, че не може да носи на пиене и че с право го смятат за посмешище на ротата.

— Извинете, сър — каза Гедер. — Явно нещо съм се объркал. Сега разбирам.

— И друг път внимавай.

— Да, сър. Няма да се повтори.

Гедер отдаде чест, а после, преди Клин да е отвърнал на поздрава, му обърна гръб и тръгна към коня си — сив скопец, най-доброто, което семейството му можеше да си позволи. Качи се на седлото и дръпна юздите. Конят се обърна рязко, изненадан от грубото отношение на ездача си, а Гедер, макар гневът да бучеше в ушите му, изпита вина. Животното не беше виновно с нищо. Обеща си да даде на коня парче захарна тръстика веднага щом спрат. Ако изобщо спряха.

Ако тази трижди проклета кампания не се проточеше до края на света и завръщането на драконите.

Армията пое в поход с умерената скорост на хора, които знаят, че пътят няма да свърши скоро. Усилният марш започна, редиците изпълниха широкия път от драконов нефрит. Гедер седеше изпъчен на седлото, с изправен гръб и горда осанка, резултат от гнева му и едната воля. И преди го бяха унижавали. И занаят щяха да го унижават. Но сър Алан Клин беше изгорил книгата му. Когато ранното слънце се издигна, откри великолепните есенни цветове на листата и свали плащете от раменете на хората, Гедер си даде сметка, че вече се е закълел да отмъсти. И че го е направил, докато е стоял пред своя нов смъртен враг.

„Няма да се повтори“ — беше казал.

И нямаше.

СИТРИН БЕЛ САРКОР

ПОВЕРЕНИЦА НА МЕДЕАНСКАТА БАНКА

Единственият ясен спомен на Ситрин за родителите ѝ беше как ѝ съобщават за смъртта им. Самите тях не помнеше, все едно са били призраци, че и по-малко. Баща си свързваше с топла прегръдка в дъжда и с аромата на тютюн. Майка си — с вкуса на филия, намазана с мед, и с усещането за фината, изящна ръка на синайка, която я гали по крачето. Не помнеше нито лицата им, нито гласовете им, но помнеше как ги изгуби.

По онова време беше на четири години. Детската ѝ стая беше боядисана в бяло и лилаво. Малката Ситрин седеше до прозореца и пиеше чай с любимата си играчка — тралгунче, ушито от кафява кожа и напълнено с бобчета. Тъкмо му оправяше ушите, когато в стаята влезе бавачката ѝ, по-бледа от обичайното, и каза, че чумата отнесла господаря и господарката, а Ситрин трябвало да се приготви за път. Щяла да ходи на друго място.

Тогавя Ситрин не я разбра. За нея смъртта беше нещо, което подлежи на пазарлък, както се пазариш коя панделка да си сложиш в косата или колко сладка каша да изядеш на закуска. Не помнеше да е плакала много, помнеше само раздражението си заради промяната в плановете.

Чак по-късно, в новото си и много по-тъмно жилище над банката, Ситрин разбра, че няма никакво значение колко силно ще крещи и колко горко ще плаче. Родителите ѝ повече никога нямаше да дойдат при нея, защото, понеже бяха мъртви, вече не се интересуваха от малкото си момиче.

— Твърде много се тревожиш — каза Безел.

Седеше изтегнат на изтърканите дървени стъпала и явно се чувстваше у дома си. Той навсякъде се чувстваше у дома си. Беше на

двайсет и една, значи четири години по-голям от Ситрин, косата му беше тъмна и къдрава, а широкото му лице беше създадено за усмивки. Плещите му бяха широки като на работник, но ръцете му бяха меки. Туниката му, също като нейната рокля, беше в цветовете на банката — червено и кафяво. На него тези цветове му отиваха. Ситрин знаеше, че Безел си има половин дузина любовници, и тайничко го ревнуваше от всички тях.

Седяха над Кривия площад и зяпаха шумното оживление на седмичния пазар за пресни стоки, стотиците сбутани нагъсто сергии с яркоцветни навеси, напъпили в основите на сградите и по краищата на площада като нови клонки на старо дърво. Зеленикавата вода в големия канал на Ванаи се плискаше в кея вдясно от тях, кръстосвана от тесни лодки и баржи. Пазарът гъгнеше с гласовете на рибопродавци и касапи, фермери и билкари, които хвалеха един през друг стоката си.

Повечето бяха първокръвни и чернохитинови тимзини, но тук-там Ситрин зърваше светлите стройни фигури на чистокръвни синаи, широките глави и подвижните хръткоподобни уши на тралгуни, тромавата походка на някое йему. Понеже беше израснала във Ванаи, беше виждала поне по един представител на почти всички човешки раси. Веднъж дори беше видяла удавен в един канал. Никога нямаше да забрави как мъжът я гледа отдолу нагоре с тъжни черни очи.

— Не разбирам как е възможно банката да вземе страната на Имперска Антеа — каза Ситрин.

— Не взимаме тяхна страна — възрази Безел.

— Но не взимаме и страната на принца. А става въпрос за война.

Безел се засмя. Смехът му беше много хубав. Ситрин се ядоса, но веднага му прости, когато той се пресегна и докосна ръката ѝ.

— Не е война, а театрално представление — каза той. — Банда негодьяи са си уговорили среща на бойно поле извън града, където да размахат пръчки и мечове пред носовете си, да вдигнат шум, колкото да задоволят чувството си за чест, след което ще отворим портите пред армията на Антеа и ще ги оставим да ръководят парада няколко години.

— Но принцът...

— Ще замине в изгнание. Може и да го затворят, но по-вероятно ще го пратят в изгнание. Така стават нещата. Баронеса от Жилеа се омъжва за принц от Астерилхолд и крал Симеон решава, че Антеа

трябва да възстанови равновесието, като нахлуе в Свободните градове. И си намира повод да обяви война на Ванаи.

Ситрин смръщи вежди. Безел изглеждаше толкова развеселен, толкова спокоен. Коего правеше нейните стракове да изглеждат наивни. Глупави. Тя се заинати.

— Чела съм за войните. А и учителят по история разказва други неща, не като твоите.

— Истинските войни може и да са различни — каза Безел и сви рамене. — Ако Антеа тръгне в поход към Биранкор или Кешет, тогава да. Това обаче? Това е нищо работа, буря в чаша вода, пиленце.

Женски глас извика Безел. Търговска щерка с дълбоко изрязан кафяв корсаж и широка пола от небагрена лен. Безел се надигна от мястото си до Ситрин.

— Работата ме зове — каза с блясък в очите. — А и ти по-добре се прибирай, преди старата Кам да е откачила. Колкото до другото, имай вяра на магистър Иманиел. Той се занимава с това отдавна, много по-дълго от теб и мен взети заедно, така че знае какво прави.

Ситрин кимна, после се загледа след Безел, който слизаше на бегом по стъпалата към тъмнокосата девойка. Поклони ѝ се, тя пък се сгъна в реверанс, но всичко това се стори фалшиво на Ситрин. Официалности, които служат вместо любовна игра. Безел сигурно си мислеше, че Ситрин не знае какво е любовна игра. Гледаше ги намусено как тръгват под ръка по светлите улици и мостове на Ванаи. Подръпна ръкавите си и за стотен път си помисли, че Медеанската банка е можела да избере цветове, които да ѝ отиват повече. Нещо зелено например.

Ако и двамата ѝ родители бяха първокръвни или синаи, сигурно щеше да има семейство, което да я приеме. Вместо това кралицата беше отнела бащините ѝ титли в Биранкор и ги беше дала другиму. Майчиният ѝ клан в Принцеп С'Аналде учтиво беше отказал да вземе под крилото си полукръвно дете.

Ако не беше банката, Ситрин щеше да се озове на улицата. За щастие баща ѝ беше вложил част от златото си при магистър Иманиел и като негова единствена наследница Ситрин бе поверена на банката, където да живее, докато навърши необходимата възраст, за да подпечатва с окървавен палец договори от свое име. Още две лета и това щеше да стане. Видеше ли веднъж деветнайсетото си

слънцестоене, Ситрин щеше да се превърне в състоятелна жена и да се изнесе от малката къща близо до Големия площад, където местният клон на Медеанската банка въртеше бизнеса си.

Стига, разбира се, имперската армия междуременно да не сринеше Ванай със земята.

Вървеше през пазара и не виждаше никакви признаци за тревога по лицата наоколо. Така че Безел можеше и да е прав. Бог ѝ бе свидетел, че изглеждаше напълно сигурен в себе си. Но пък той си изглеждаше така по принцип.

Замисли се дали Безел ще я погледне с други очи след две години, когато тя вече няма да е малкото момиче, което банката е взела под крилото си. Спря пред една сергия, където първокървна жена продаваше парфюми, масла и шарени забрадки. На неогладен дървен кол беше закачено огледало, та клиентките да могат да се насладят на образа си. Ситрин спря пред огледалото и вдигна брадичка, както би го направила жена с истинско семейство.

— О, бедничката ми — каза продавачката. — Била си болна, нали? Да ти дам нещо за устните?

Ситрин поклати глава и побърза да отстъпи назад, но жената я хвана за ръкава.

— Не бягай, миличка. Половината ми клиентки идват при мен, защото са били болни. Като нищо ще прикрием тази твоя бледност, девойче.

— Не съм била... — успя да каже Ситрин.

— Не си? — прекъсна я жената и я задърпа към едно столче от вътрешната страна на сергията. Ароматът на рози и пръхкава земя беше толкова силен, че въздухът се дишаше трудно.

— Не съм болна — каза Ситрин. — Майка ми беше синайка. Това е... просто съм си такава.

Жената я изгледа жалостиво. И с право. Ситрин не притежаваше нито деликатната изваяна красота на майчиния си народ, нито солидният топъл земен чар на първокървните момичета. Бяло муле, така ѝ викаха другите деца, когато беше малка. Не беше нито едното, нито другото.

— Нищо де. То не пречи — каза утешително жената. — Седни, миличка, пък да видим какво може да се направи.

Накрая Ситрин си купи бурканче руж за устни само и само да се махне от сергията.

— Добре де, защо не му отпуснеш малко? — каза Кам. — Той е принцът все пак. Не е като да не знаеш къде да го намериш.

Магистър Иманиел вдигна поглед от чинията си. Изражението му бе любезно и неразгадаемо. Светлината на свещите се отразяваше в очите му. Беше дребен мъж с обрелена кожа и рехава коса, който при желание можеше да бъде безобиден като котенце или страшен като демон. Ситрин го познаваше от години, но още не можеше да прецени кое от двете е маска и кое — истинската му същност. В момента гласът му беше мек като очите.

— Ситрин? — каза той. — Защо няма да заема пари на принца?

— Защото ако реши, че не иска да ги върне, не можеш да го накараш.

Магистър Иманиел погледна Кам и вдигна рамене.

— Видя ли? Момичето знае. Банката има политика да не заема пари на хора, които смятат, че е под достойнството им да си връщат дълговете. А и кой казва, че имаме излишни пари за даване?

Кам поклати глава с престолено отчаяние и се пресегна да вземе солницата. Магистър Иманиел лапна хапка от агнешкото в чинията си и попита:

— А и защо не поиска заем от своите барони и дукове?

— Не може — каза Ситрин.

— Защо?

— О, я остави детето на мира — спря го Кам. — Не може ли поне веднъж да си поговорим, без да превръщаш разговора в изпит?

— Защото златото им е при нас — каза Ситрин. — Всичкото им злато е в банката.

— Сериозно? — каза магистър Иманиел и очите му се разшириха уж в потрес. — Така ли?

— Идват от месеци. Издали сме менителници на половината високопоставени семейства във Ванаи. Започнаха със злато, после бижута, коприна, тютюн... всякакви неща с търговска стойност.

— Сигурна ли си в това?

Ситрин завъртя очи.

— Всички са сигурни. Само за това говорят. Как богатшите отплуват като плъхове от горяща баржа, а банките им съдират по две кожи от гърба. Когато представят менителниците си в Карс, Киаря или Столборн, няма да получат и половината от стойността им.

— Пазарът се диктува от купувача, вярно е — каза доволно магистър Иманиел. — Но може да възникне проблем с наличността.

След вечеря Ситрин се качи в стаята си и отвори прозореца да позяпа вдигащата се над каналите мъгла. Въздухът миришеше на есенното ленено масло, с което мажеха дървените сгради и мостове като защита срещу предстоящите дъждове и снегове. Усецаше се и богатият зелен аромат на водораслите, които растяха в канала. Понякога Ситрин си представяше големите къщи като кораби, които се носят по гигантска река, а каналите — като единна неизбродна мрежа, чиито дълбини са недостъпни за нейния взор.

В края на улицата една от железните порти се беше отворила и скърцаше под поривите на вятъра. Ситрин потръпна зиморничаво, затвори прозоречните капаци, съблече се за лягане и духна свещта.

Събудиха я крясъци. А после на вратата се потропа тежко — като с тояга с оловен накрайник.

Ситрин отвори капациите и се наведе през прозореца. Мъглата се беше вдигнала и улицата се виждаше ясно. Десетина мъже с ливреите на принца, половината с вонливи факли в ръце, се тълпяха пред вратата. Гласовете им бяха високи, развеселени и коравосърдечни. Един от войниците погледна нагоре, видя я и се ухили. Ситрин не знаеше какво става, затова се усмихна смутено и се дръпна назад. Кръвта ѝ изстина още преди да е чула гласовете — тревожния тон на магистър Иманиел, смеха на капитана, а после и сърцераздирателния вик на Кам.

Хукна надолу по стълбището. Слабият светлик на далечен фенер къпеше коридорите в по-светла отсянка на черното. Дълбоко в себе си Ситрин разбираше, че да тича към входната врата е лудост, че би трябвало да тича в обратната посока. Но беше чула гласа на Кам и трябваше да разбере какво става.

Когато стигна до вратата, стражарите си бяха тръгнали. Магистър Иманиел стоеше като истукан с фенер от метал и стъкло в ръка. Лицето му беше безизразно. Кам бе коленичила до него, притиснала юмрук към устата си. А Безел — съвършеният Безел, Безел

красавецът — лежеше на каменния под, окървавен, но некървящ. Ситрин усети как вик се надига в гърлото ѝ и спира там като в капан.

— Доведи хитрец — каза магистър Иманиел.

— Късно е — каза Кам със задавен от сълзи глас.

— Не съм те питал. Доведи хитрец. Ситрин, ела. Помогни ми да го внесем.

Надежда нямаше, но въпреки това направиха каквото им беше казано. Кам наметна вълнен плащ и излезе на бегом. Ситрин хвана Безел за краката, магистър Иманиел го хвана за раменете. Внесоха младежа в трапезарията и го положиха на голямата дървена маса. По лицето и ръцете на Безел имаше порезни рани. Дълбок срез започваше от едната му китка и свършваше малко под лакътя, ръкавът бе съдран от острието. Безел не дишаше. Не кървеше. Изглеждаше спокоен, все едно спи.

Хитрецът дойде, втри някакви прахчета в празните очи на Безел, притисна длани към неподвижните му гърди, призова духовете и ангелите. Безел си пое дъх дълбоко и накъсано, но магията се оказа недостатъчна. Магистър Иманиел плати на хитреца три тежки сребърни монети и го отпрати. Кам запали огън в камината и пламъците заиграха по лицето на Безел: създаваха лъжлива илюзия за живот там, където живот нямаше.

Магистър Иманиел стоеше до масата и гледаше пода. Ситрин пристъпи и хвана ръката на Безел — студена, вкочанена почти. Стонове напиреха в гърдите ѝ, но сълзи нямаше. Страх и болка вилнееха в нея, но не намираха изход. Не можеше да повярва, не можеше да повярва. Вдигна очи и видя, че магистър Иманиел я гледа.

— Трябваше да отстъпим — обади се Кам. — Да дадем на принца каквото иска. Това са само пари.

— Донеси ми негови дрехи — каза магистър Иманиел. — Чиста риза. И онзи червения жакет, който той не харесваше.

Очите му вече не гледаха в една точка, а се стрелкаха все едно четат думи, написани във въздуха. Кам и Ситрин се спогледаха. Първата налудничав мисъл на Ситрин бе, че магистърът иска да изкъпе и облече тялото за погребение.

— Кам? — каза магистър Иманиел. — Не ме ли чу?

Старата жена до камината се надигна и забърза във вътрешността на къщата. Магистър Иманиел се обърна към Ситрин.

Лицето му беше почервеняло, но дали от гняв, срам или нещо по-дълбоко, Ситрин не смееше да гадае.

— Можеш ли да караш каруца? — попита я той. — С малък впряг? От две мулета.

— Не знам — каза Ситрин. — Може би.

— Събличай се — каза той.

Ситрин примигна.

— Нощницата — продължи магистърът. — Съблечи я. Трябва да видя с какъв материал ще работим.

Смутена, Ситрин посегна към връзките на раменете си, развърза ги и остави нощницата да се свлече на пода. Настръхна от студения въздух. Магистър Иманиел я обиколи бавно, като издаваше тихи гърлени звуци. Оглеждаше я преценяващо, макар че какво точно преценяваше, беше загадка. Трупът на Безел не помръдваше. Ситрин се засрами. Осъзна, че за пръв път стои гола пред погледа на мъж.

Кам се върна, очите ѝ се ококориха, а ченето ѝ провисна. А после, след няма и миг, лицето ѝ се втвърди като камък.

— Не — каза тя.

— Дай ми ризата — нареди магистър Иманиел.

Кам не реагира. Магистърът отиде при нея и взе от ръцете ѝ дрехите на Безел. Тя не понечи да го спре. Без да каже и дума, магистър Иманиел нахлузи ризата през главата на Ситрин. Материята беше мека и топла, ухаеше на Безел. И беше достатъчно дълга, за да възстанови поне отчасти благоприличието. Магистър Иманиел се дръпна назад, огледа я изпитателно и бръчките в ъгълчетата на очите му се позагладиха. Подхвърли жакета на Ситрин и ѝ даде знак да го облече.

— Ще трябва да играе иглата тук-там — каза той, — но иначе става.

— Не го правете, сър — обади се Кам. — Тя е момиче.

Магистър Иманиел не ѝ обърна внимание. Вместо това се приближи отново и прибра косата на Ситрин назад. Потърка пръсти, сякаш се опитваше да си спомни нещо, после се наведе към камината и прокара палец по нагара от сажди. Натърка брадичката и страните на Ситрин с чернилката, която миришеше на стар дим.

— Ще ни трябва нещо по-добро, но... — каза очевидно на себе си. — Така... как ти беше името?

— Ситрин — каза тя.

Магистър Иманиел се изсмя хрипливо.

— Това не е име за каруцарче като теб. Таг. Ти си Таг. Кажи го.

— Аз съм Таг — каза тя.

Магистър Иманиел изкриви презрително лице.

— Говориш като момиче, Таг.

— Аз съм Таг — повтори Ситрин, този път с по-дебел глас.

— Става — каза той. — Горедолу. Но ще трябва да порботим още.

— Не го правете — обади се Кам.

Магистър Иманиел се усмихна. Усмивката не стигна до очите му.

— Принцът премина границата — каза той. — Политиката на банката е категорична. Той няма да получи нищо.

— *Ви* сте политиката на банката — възрази Кам.

— И съм *категоричен*. Таг, момче? След седмица ще отидеш при майстор Уил в Стария град. Той ще те наеме за каруцар в керван, който потегля към Северобреж. Товарът е от небагрени вълнени платове, които Уил се надява да спаси от войната.

Ситрин нито кимна, нито поклати глава. Виеше ѝ се свят, имаше чувството, че е част от нечий ужасен кошмар.

— Като стигнете в Карс — продължи магистър Иманиел, — ще закараш каруцата при холдинговата компания. Ще ти дам карта и указания. И писмо, в което се обяснява всичко.

— Ама това са седмици път! — развика се Кам. — Или месеци, ако е паднал сняг в прохода.

Магистър Иманиел се обърна към нея. В очите му пламтеше гняв. Гласът му беше тих и студен.

— И какво искаш да направя? Да я задържа тук? Наистина ли вярваш, че ще е на по-сигурно място в нашата къща, отколкото като каруцарче в търговски керван? А и няма просто така да приема загубата, няма!

— Не разбирам — каза Ситрин. Чу гласа си някак отдалече, сякаш крещеше да надвика прибоя.

— Хората на принца ни наблюдават — обясни магистър Иманиел. — Вероятно наблюдават всички служители на банката. Както и повереницата на банката, Ситрин полусинайката. Каруцарчето Таг, от друга страна...

— Каруцарче? — каза Ситрин, повече като ехо на неговите думи, отколкото като плод на собствени размисли.

— Каруцата е фалшива — каза Кам, гласът ѝ бе натезжал от отчаяние. — Безел трябваше да я откара. Да пренесе тайно толкова пари, колкото успеем да измъкнем от града.

— Златото? — попита Ситрин. — Искаш аз да откарам златото до Карс?

— Част от него, да. — Магистър Иманиел кимна. — Но златото е тежко. Затова е по-добре да изпратим скъпоценни камъни и бижута. Те са с по-висока стойност. Подправки. Тютюн на листа. Коприна. Неща, с които да напълним каруцата, без да строшим осите ѝ. И счетоводните книги също. Истинските. Колкото до монетите и златните слитъци... е, все ще измисля нещо и за тях.

Усмихна се като изрисувана маска. Трупът на Безел сякаш помръдна рамене на треперливата светлина. Студено течение ужили голите бедра на Ситрин, а възелът в стомаха ѝ се стегна толкова, че в устата ѝ загорча на повръщано.

— Можеш да се справиш, мила моя — каза магистър Иманиел. — Вярвам в теб.

— Благодаря — промълви тя и преглътна.

Ситрин вървеше по ванайските улици със стегнат на топка стомах. Фалшивият ѝ мустак беше от онези тънки рехави нещица, които съзряващите момчета си отглеждат с гордост. Дрехите ѝ бяха сбиротък от ризи и жакети на Безел, преправени в уединението на банката, и каквито там евтини закърпени дрипи успяха да намерят с Кам. Не бяха посмели да ѝ купят нищо ново. Косата ѝ бяха боядисали с чай — резултатът беше безцветно мишо кафяво — и я бяха сресали напред, за да ѝ скрива максимално лицето. Ситрин вървеше с широки крачки, както ѝ беше показал магистър Иманиел, а в гащите си усещаше овързаната топка плат, напъхана там да ѝ напомня, че би трябвало да има пишка.

Чувстваше се като последната глупачка, че и по-лошо. Чувстваше се като актьор с клоунска маска и огромни обувки. Чувстваше се като най-непохватния измамник в града, в целия свят. А всеки път, когато затвореше очи, трупът на Безел я чакаше. Викнеше

ли някой на улицата, сърцето ѝ подскачаше. Убедена бе, че всеки момент ще я застигне нож, стрела, тояга с оловен край. Ала улиците на Ванай не ѝ обръщаха внимание.

Ванай беше зает с подготовката за война, навсякъде. Търговци заковаваха с дъски витрините си. Фургони и каруци задръстваха улиците — семейства, смятали да останат в града, сега бяха променили решението си и бързаха да се изнесат към провинцията, а други, които вече бяха заминали, се връщаха, решили, че тук ще е по-безопасно, отколкото на село. Викачи на служба при принца уведомяваха на висок глас гражданите за подкреплението, което новият съюзник на Ванай е пратил насам, а престарелите тимзини, които по навик клечаха край кея, се смееха и казваха, че ще е по-добре да ги завладеят антийците, отколкото да ближат задника на Макиа. Хората се пръскаха пред плъзналите групи по мобилизацията като кокошки пред глутница вълци. А в Стария град високите тъмни богато резбовани врати на майстор Уил бяха отворени широко. Улицата беше пълна с каруци и фургони, с мулета, коне и волове. Керванът се събираше на площадчето. Ситрин си проби път през навалищата към майстор Уил.

— Сър — каза тя с тих глас. Майстор Уил не ѝ отговори, затова тя го подръпна несмело за ръкава.

— Какво? — Старецът я погледна.

— Казвам се Таг, сър. Магистър Иманиел ме праща да карам неговата каруца.

Очите на майстор Уил за миг се разшириха и той хвърли поглед наоколо да провери дали някой не ги слуша. Ситрин се оципа мислено. Не каруцата на магистър Иманиел. Банката нямаше каруца в кервана. Тя щеше да кара каруца с вълнени платове. Първата ѝ грешка. Майстор Уил се изкашля и я хвана за рамото.

— Закъсня, момче. Помислих, че няма да дойдеш.

— Съжалявам, сър.

— За бога, дете, по-добре не говори.

Поведе я бързо през навалищата към една тясна висока каруца. Вехтите дъски изглеждаха яки, а на извити железни пръчки беше опънат насмолен брезент, който да пази от дъжда топовете сив плат. Осите бяха железни и дебели, колелетата — обковани със стомана. Твърде яка каруца за някакви си топове плат. Двете мулета във впряга едва ли можеха да теглят нещо толкова тежко, помисли си с ужас

Ситрин. Цялата схема беше повече от прозрачна. Стражите на принца щяха да се досетят за измамата дори без нейното позорно пелтечене и смехотворна маскировка. Стомахът ѝ се надигна. Добре, че не беше яла нищо тази сутрин — фалшивите ѝ мустаци едва ли щяха да издържат на повръщането. Майстор Уил се наведе към нея и прошепна в ухото ѝ:

— Най-отгоре има два реда плат. Отдолу са подредени запечатани кутии и сандъчета. Ако брезентът пропусне и товарът се намокри, няма страшно.

— Книгите... — промълви тя.

— Книгите са опаковани в толкова овчи кожи и восък, че можеш да вкараш каруцата в морето. За тях нямай грижа. Не мисли какво има отзад. И в никакъв случай недей да ровиш в товара.

Ситрин се подразни. Той за глупачка ли я имаше, или какво?

— Можеш да спиш отгоре, върху платовете — продължи майстор Уил. — Никой няма да се усъмни. Слушай какво ти казва водачът на кервана, грижи се за мулетата и недей да си общуваш много-много с другите.

— Да, сър — каза тя.

— Добре тогава. — Старецът я потупа по рамото. Усмивката му беше насилена и напрегната. — Желая ти късмет.

Обърна ѝ гръб и тръгна към магазинята си. Ситрин с мъка потисна желанието си да извика след него. Указанията му бяха толкова оскъдни... Сигурно имаше още нещо, някаква задача за нея, подготовка някаква и съвет, който да ѝ даде. Преглътна, стърби рамене и обиколи каруцата. Мулетата я погледнаха тъпо. Поне те не бяха уплашени.

— Аз съм Таг — представи им се тя, после прошепна в дългите им меки уши: — Е, всъщност съм Ситрин. — Жалко, че не им знаеше имената.

Видя войниците чак когато се покатери на капрата. Мъже и жени с доспехи от дебела кожа и с мечове на кръста. Всичките бяха първокръвни с изключение на един тралгун с халки на ушите и гигантски лък на рамо. Капитанът на охраната, тралгунът и един възрастен мъж с дълга роба и прибрана назад коса разговаряха енергично с тимзинския водач на кервана. Ситрин стисна юздите, кокалчетата на ръцете ѝ побеляха от напрежение. Капитанът кимна към нея, а водачът на кервана вдигна рамене. Ситрин гледаше с ужас

как тримата войници тръгват към нейната каруца. Трябваше да бяга. Щяха да я убият.

— Момче! — каза капитанът, впил в нея светлите си очи. Беше суров мъж, по-млад от магистър Иманиел и по-стар от Безел. Пясъчнорусата му коса беше твърде къса според антийската мода и твърде дълга според модата на Свободните градове. Наведе се напред и вдигна вежди. — Момче? Чуваш ли ме?

Ситрин кимна.

— Не си малоумен, нали? В договора ми не пише, че ще охранявам момчета, които не могат да спазват елементарни указания.

— Да. Не — изграчи Ситрин. Изкашля се, като внимаваше да удебелява гласа си по момчешки. — Да, сър.

— Добре — каза капитанът. — Ти ли ще караш тази каруца?

Ситрин кимна.

— Ясно. Идваш последен, затова изпусна инструкциите. Ще карам накратко. Аз съм капитан Уестер. Това е Ярдем. Той ми е заместникът. А това е нашият хитрец, майстор Кит. Ние ще охраняваме кервана и ще съм ти задължен, ако правиш каквото ти кажем и без бавене. Ние имаме грижата керванът да стигне без проблеми до Карс.

Ситрин кимна отново. Капитанът я изгледа преценяващо — явно още се съмняваше, че може и да е малоумна.

— Така — каза той и ѝ обърна гръб. — Да тръгваме.

— Както кажете, сър — обади се тралгунът с дълбок тържествен глас.

Капитанът и тралгунът тръгнаха към водача на кервана и гласовете им бързо потънаха в уличната врява. Хитрецът — майстор Кит — пристъпи към Ситрин. Беше стар, в косата му имаше повече сиво, отколкото черно. Лицето му беше издължено и смугло. Усмивката му беше изненадващо топла.

— Добре ли си, синко? — попита той.

— Притеснявам се — каза Ситрин.

— За пръв път ли тръгваш с керван?

Ситрин кимна. Чувстваше се като идиот, който кима постоянно. Глухоням идиот. Усмивката на хитреца беше мека и успокоителна като на свещеник.

— Подозирам, че най-неприятна ще ти се стори скуката. След три дни на капрата гледката става крайно досадна.

Ситрин се усмихна, този път почти наистина.

— Как се казваш? — попита хитрецът.

— Таг — отвърна тя.

Той примигна и усмивката му сякаш изгуби част от топлотата си. Ситрин наведе глава, така че бретонът да покрие очите ѝ. Сърцето ѝ препускаше като лудо. Майстор Кит кихна и поклати глава. Когато проговори, гласът му бе все така утешителен като мека фланела.

— Добре дошъл в кервана, Таг.

Тя кимна отново и хитрецът се отдалечи. Сърцето ѝ забави ритъма си до по-нормални стойности. Ситрин преглътна, затвори очи и съзнателно отпусна мускулите на раменете и врата си. Не я бяха разкрили. Всичко щеше да е наред.

След час фургоните потеглиха. Най-отпред се движеше голямата кола на походната кухня, втори в колоната беше покрит фургон, който дрънчеше толкова силно, че Ситрин го чуваше от мястото си в кервана. Водачът тимзин обикаляше напред-назад покрай колоната, яхнал едра бяла кобила, и потупваше фургони, фургонджии и животни с дълга гъвкава пръчка, нещо като камшик. Когато стигна до нея, Ситрин тръсна юздите и извика на мулетата, както я беше учил Безел, когато още беше жив, когато още се усмихваше и флиртуваше с нея, бедната банкова повереница. Мулетата дръпнаха напред и водачът ѝ се разкрещя ядосано:

— Не толкова бързо, момче! Това да не ти е състезание, мамка му!

— Съжалявам — измрънка Ситрин и дръпна юздите. Едното муле изпръхтя и я погледна през рамо. Ъгълът на ушите му, реши смутено тя, определено изразяваше раздражение. Подкара ги побавно. Водачът поклати глава и препусна към следващия фургон в колоната. Ситрин стискаше ожесточено юздите, но истината бе, че нямаше нужда да прави нищо. Мулетата си знаеха работата — просто следваха колата отпред. Бавно, с цената на викове и ругатни, керванът влезе във форма. Напуснаха широките улици на Стария град, минаха покрай каналите, които водеха към реката, минаха и по Моста на покровителя в сянката на двореца, кацнал високо над тях.

Ванаи, градът на детството ѝ, се точеше покрай нея. Ето го пътя към пазара, където Кам ѝ беше купила медена питка за рождения ден. Ей там пък беше сергията, където един обучаващ чирак си открадна

целувка от нея, а магистър Иманиел се ядоса и го наби. Беше забравила онази случка, но сега си я спомни. Минаха покрай къщата на учителя, където Ситрин ходеше да се учи на четмо и писмо като малка. Някъде в града бяха гробовете на майка ѝ и баща ѝ. Никога не беше ходила на гробовете им и сега съжаляваше.

Като се върнеше, щеше да отиде, каза си тя. Когато войната свършеше и светът се успокоеше, щеше да се върне и да види къде са погребани.

Скоро, твърде скоро, градската стена издигна снага пред тях, зид от светли камъни, висок два човешки ръста. Портата стоеше отворена, но пътят беше задръстен и това ги забави. Мулетата явно имаха опит с подобни престои, защото спряха и зачакаха търпеливо водачът на кервана да разчисти пътя, налагайки с камшика си хора и животни. Високо на кулата при портата стоеше мъж с лъскава гвардейска броня. Ситрин изтръпна, защото ѝ се стори, че мъжът е същият, който беше погледнал ухилен към нея от улицата в нощта, когато донесоха трупа на Безел. Гвардеецът извика, но не на нея, а на капитана.

— Ти си пъзльо, Уестер!

Ситрин затаи дъх, смаяна от тежката обида.

— Чумата да те тръшне, Досен — отвърна със същия тон капитанът и се ухили. Може би бяха приятели, което едва ли говореше добре за капитана, помисли си Ситрин. Но важното беше, че гвардеецът на принца не ги спря. Фургоните потеглиха отново, напуснаха със скърцане и друсане ванайския калдъръм и стъпиха на широкия зелен път от драконов нефрит. Карс се намираше на северозапад от Ванай, но тук пътят се виеше на юг, успоредно на далечния морски бряг. Разминаха се с няколко каруци, пътуващи към града. Ниските хълмове се бяха окичили с есенната окраска на дърветата — червено, жълто и златно. Когато слънцето ги огрееше под определен ъгъл, все едно горяха пожари. Ситрин се изгърби на капрата. Ръцете ѝ се бяха схванали, ставаше ѝ студено на краката.

След няколко дълги и бавни мили тревогата ѝ взе да отслабва, залъгана от полюшването на каруцата. Почти не се сецаше коя е, какво е оставила зад себе си и какво има във фургона. Докато светът ѝ се състоеше от мулетата, фургона отпред и дърветата отстрани, беше все едно е сама. Слънцето се спусна. Грееше право в очите ѝ, заслепяваше я. Водачът на кервана се развика, фургоните забавиха и спряха.

Тимзинът препусна покрай колоната, както го беше направил при потеглянето, и посочи на всеки от каруцарите място на равното поле отстрани. Щяха да лагеруват. За щастие мястото на Ситрин беше близо до пътя и не изискваше виртуозни каруцарски умения. Тя обърна мулетата, закара фургона на посоченото ѝ място и скочи от капрата. Разпрегна животните и ги заведе до близкия поток. Те потопиха муцуни във водата и пиха толкова дълго, че тя започна да се изнервя. Можеше ли едно муле да изпие толкова вода, че да се разболее? Дали не трябваше да ги спре? Но другите животни правеха същото. Ситрин наблюдаваше предпазливо другите каруцари и се опитваше да не привлича внимание с нищо.

Нощта се спусна бързо и донесе студ. Докато Ситрин нахрани мулетата и ги изчетка, полето потъна в мъгла. Водачът беше напалил огън и миризмата на печена риба внезапно и болезнено върна стомаха на Ситрин към живот. Тя се нареди на опашката за храна. Другите каруцари се смееха и приказваха. Ситрин чакаше с наведена глава. Опита се ли се някой да я включи в разговора, изсумтяваше нечленоразделно или отговаряше едносрично. Готвач на кервана беше ниска тимзинка, толкова дебела, че хитиновите люспи едва удържаха напора на телесата ѝ. Ръцете ѝ приличаха на натъпкани до пръсване наденици. Когато дойде ред на Ситрин, готвачката ѝ връчи тенекиена чиния с тънко филе от пъстърва, черпак варен боб и филия черен хляб. Ситрин благодари с кимване и отиде да седне при огъня. Студената влага се беше пропила в панталона и жакета ѝ, но тя не смееше да седне по-близо до топлината на пламъците. По-добре да стои назад.

Докато хората се хранеха, водачът на кервана извади от фургона си ниско столче, стъпи на него и започна да им чете откъс от една свещена книга на светлината от огъня. Ситрин го слушаше с половин ухо. Магистър Иманиел също беше религиозен или поне смяташе, че е добре да се прави на религиозен. Тя много пъти беше слушала свещените текстове, но Бог и ангелите така и не успяха да подпалят въображението ѝ.

Остави чинията и ножа и се измъкна тихо към потока. Мисълта как ще се справя с телесните си нужди, без да се издаде, я измъчваше от самото начало, а отговорът на магистър Иманиел — „И мъжете клякат, когато са по голяма работа“ — с нищо не бе успокоил страховете ѝ. Сама в мрака и мъглата, със смъкнати на коленете

панталони и маскировъчната топка плат в ръка, Ситрин получи облекчение в повече от един смисъл. Едно на нула за нея. Този път ѝ се беше разминало. Сега оставаше да кара в същия дух още няколко седмици, докато стигнат в Карс.

Докато се връщаше към огъня, видя, че някакъв мъж е седнал до нейната чиния. Беше от охраната, но не капитанът, слава богу, нито заместникът му тралгун. Ситрин седна на мястото си. Мъжът ѝ кимна с усмивка. „Дано не е от приказливите“, помисли си тя.

— Умее да говори нашият водач — подхвърли охранителят. — Бива го. Би могъл да стане добър актьор, само дето няма много свестни роли за тимзини. Орман от Огнения цикъл, но това кажи-речи е всичко.

Ситрин кимна и лапна лъжица от изстиналия боб.

— Сандр — каза охранителят. — Аз де. Казвам се Сандр.

— Таг — отвърна Ситрин с надеждата, че покрай мърморенето ѝ с пълна уста е прозвучала убедително по мъжки.

— Радвам се да се запознаем, Таг — каза Сандр. Размърда се в мрака и дръпна към себе си един мях. — Ще пийнеш ли?

Ситрин вдигна рамене с надеждата, че така вдигат рамене каруцарите, Сандр се ухили и измъкна запушалката на мяха. Ситрин беше пила вино в храма и на празници, но винаги разрежено с вода и по малко. Течността, която се изля в устата ѝ сега, беше коренно различна. Опари езика и бузите ѝ, хързулна се в гърлото ѝ, разцъфна като пламък в стомаха ѝ. Имаше чувството, че се е пречистила.

— Хубаво е, нали? — каза Сандр. — Взех го от запасите на майстор Кит. Той няма да има нищо против.

Ситрин надигна още веднъж меха, после го върна неохотно на мъжа. Сандр отпи на свой ред точно когато водачът на кервана прочете последните редове на откъса и половин дузина гласове изрекоха напевно ритуалния финал. Луната бе мека, обвита в лека мъгла. Ситрин с изненада установи, че виното е отпуснало възела в стомаха ѝ. Не докрай, но достатъчно, за да се усети разликата. Топлината се бе разпростряла в гърдите и корема ѝ. Запита се колко ли трябва да изпие, за да стигне това чувство до раменете и врата ѝ.

Трябваше да внимава обаче. Би било адски глупаво да се напие. Някой извика Сандр и той скочи на крака. Не си взе меха с виното.

— Тук съм, сър — каза Сандр и тръгна към огъня. Уестер и тралгунът събираха войниците си. Ситрин плъзна поглед по менливите

сенки наоколо, погледна към огъня, после уж небрежно придърпа малкия мях и го пъкна под жакета си.

Стана и тръгна с бърза крачка към своя фургон. Някой запя, после още един глас се включи в изпълнението. Нощна птица нададе вик. Ситрин се покатери на капрата. Топовете вълнен плат се бяха покрили с роса, малки капчици, които улавяха лунния светлик. Зачуди се дали не трябва да смъкне брезента, но беше тъмно и вместо да се занимава с брезента, тя се сгуши между топовете, измъкна меха от пазвата си и го надигна. Само една глътка — и малка при това.

Трябваше да внимава.

ДОСЪН КАЛИАМ

БАРОН НА ОСТЕРЛИНГОВ ХРЕБЕТ

Посоката на удара се промени в последния миг и стоманеното острие свърна към лицето му. Ако Досън беше млад като противника си, стратегията би постигнала успех — той щеше да се дръпне инстинктивно назад, да се извърти и да свали гарда си. Досън обаче се дуелираше от много години. Премести меча си с два пръста настрани и посрещна неочаквания удар на косъм от попадението.

Фелдин Маас, барон на Ибинлес и противник на Досън в този малък двубой, както и във всичко останало, се изплю на земята и се ухили.

Първоначалният спор беше съвсем дребен. Въпреки че Досън владееше повече земя, Маас беше настоял да сервира първо на него в кралския двор преди три дни, защото носел титлата Пазител на Южния предел. Досън беше обяснил на Маас грешката му. Маас се беше обидил. Скараха се и само дето не се сбиха в голямата зала. Така се стигна до дуела, който да разреши спора им по старомодния начин.

Дворът за двубои бе оградено пространство спечена пръст, достатъчно дълго за турнири и достатъчно тясно за срещи като днешната — с къси мечове и кожени доспехи. От едната страна се издигаха стените и кулите на Кралски шпил, от другата се спускаше дълбокият триста метра Прорез, който делеше града на две и беше дал името си на Разсечения трон.

Отстъпиха един от друг и отново подхванаха играта на дебнене. Обикаляха се в кръг, бавно и напрегнато. Дясната ръка на Досън беше толкова уморена, че сякаш гореше в огън, но върхът на меча му не трепваше. Той се гордееше, че след трийсет години на бойното поле е точно толкова силен, колкото и при първия си дуел. По-младият мъж не държеше меча си толкова стабилно, формата му също търпеше критика. Но Досън знаеше, че тези уж издайнически признаци може да са подвеждащи.

Кожените подметки на ботушите им шушнеха тихо по сухата земя. Фелдин нападна. Досън парира, премина в контраатака и принуди противника си да отстъпи. Усмивката на Фелдин поувежна, но Досън не повярва и на това. Щеше да се радва чак когато копелето се сдобиеше с калиамския белег. Фелдин Маас замахна ниско и силно, от китката. Досън парира, подлъга го, че ще нападне отдясно, и нападна отляво. Беше в чудесна форма, но противникът му не беше глупав и отскочи в правилната посока. И двамата бяха твърде опитни, за да се хващат на стари номера.

Нужно бе нещо неочаквано.

В истинска битка атаката на Досън щеше да е самоубийствена: оставяше го открит и с нарушено равновесие. Беше лишена от всякакво изящество и точно затова постигна желания успех. Фелдин отскочи назад, но твърде късно. Усещането за слабото съпротивление на срязана човешка кожа се плъзна по меча и Досън го усети в дръжката и извика:

— Кръв!

Между два удара на сърцето видя как изражението на Фелдин се променя от изненада в гняв, от гняв в хладна пресметливост и оттам в студена фалшива ирония. За миг Фелдин изглеждаше готов да премине в контраатака. Контраатака, на която Досън не би могъл да се противопостави. Младият Фелдин се бе изкушил, разбра Досън. Въпреки честта, свидетелите и закона Фелдин Маас се беше изкушил да го убие. А това правеше вкуса на победата още по-сладък. Фелдин отстъпи назад, посегна към ребрата си и вдигна окървавени пръсти. Лекарите се втурнаха да погледнат раната. Досън прибра меча си в ножницата.

— Добре го изигра, старче — каза Фелдин, докато му събличаха ризата. — Използваш чувството ми за чест като свой щит? Мисля да го приема за комплимент. Заложил живота си на моето благородство.

— По-скоро на страха ти да не нарушиш правилата.

В очите на младия мъж се появи опасен блясък.

— Спрете. Дуелът свърши — каза главният лекар. — Нека не започваме друг.

Досън извади кинжала си за поздрав. Фелдин разбута слугите и извади своя. Кръвта, която се стичаше по хълбока му, беше добър знак.

Явно новият му белег щеше да е от дълбоките. Досън прибра кинжала, обърна се и си тръгна с непокътната чест.

Камнипол. Разделеният град и седалището на Разсечения трон.

Още от времето на драконите Камнипол бил световното средище на първокръвната мощ. В тъмните опожарени векове, след като голямата война детронирала бившите господари на света и освободила поробените раси, Камнипол бил светлият фар в мрака. Черен, златен и горд на своя хълм, градът призовавал разпръснатите първокръвни да се върнат у дома. Богатства бяха вехнали и креели през вековете, ала градът стоеше вечен, разделен на две от Прореза и попил от мощта на Кралски шпил, където сега живееха крал Симеон и невръстният принц Астер.

Сребърният мост прехвърляше Прореза и свързваше Кралски шпил с квартала на благородниците. Древният каменен градеж на моста беше положен върху ивица драконов изумруд, дебела не повече от длан, но вечна като слънцето и морето. Досън мина по моста с малка карета. В каретата му бяха впрегнати коне, а не роби, както повеляваше модата от по-новите времена. Колелетата трещяха и ята гълъби излитаха стреснато във въздуха. Досън се наведе през прозореца и плъзна поглед надолу по слоевете от руини и камък, които бележеха стените на Прореза. Чувал беше да казват, че древните сгради в ниското, в самата основа на гигантския каньон, били по-стари и от самите дракони. Камнипол, вечният град. Неговият град, сърцето на неговата нация и на неговата раса. След семейството си Досън най-много обичаше Камнипол.

Мостът над широкия каньон остана назад и кочияшът вкара каретата в малкото частно площадче на семейното имение. Къщата се издигаше гордо, чистите ѝ изящни извивки нямаха нищо общо с безвкусните филиграни и украшения, които претрупваха домовете на парвенюта като Фелдин Маас, Алан Клин и Къртин Исандриан. Неговият елегантен класически дом имаше чудесен изглед към Кралски шпил от другата страна на Прореза и към широката равнина отвъд двореца и беше най-благородният дом в града, освен може би имението на лорд Баниен от Естинфорт.

Слугите се разтичаха да донесат стъпенката, но Досън, както правеше винаги, им махна да си приберат протегнатите ръце. Беше техен дълг да му предложат помощта си, той пък беше длъжен — пред достойнството си — да я откаже. Важно беше ритуалът да се спазва. Портиерът, стар роб тралгун със светлокафява кожа и посребрели косми по върховете на ушите, стоеше до вратата. Сребърна верижка го оковаваше към черната мраморна колона.

— Добре дошъл у дома, милорд — каза робът. — Дойде писмо от сина ви.

— От кой син по-точно?

— От Джори, милорд.

Стомахът на Досън се сви. Ако писмото беше от друго негово дете, щеше да го отвори с нетърпение и да прочете с радост новините, но писмо от Джори беше писмо от омразната му Ванайска кампания. Той протегна ръка с лоши предчувствия. Портиерът завъртя глава към вратата.

— Писмото е у милейди съпругата ви, милорд.

Интериорът на голямата къща беше решен в тъмни стенни драперии и светъл кристал. Кучетата се втурнаха надолу по високото стълбище, като джавкаха от радост — пет вълчака с лъскава сива козина и зъби като слонова кост. Досън ги почеса зад ушите, потупа ги по гърбовете и тръгна към солариума и съпругата си.

Стъклената стая беше неговият подарък за неговата Клара. Зимната градина разваляше линията на къщата откъм северната фасада, но тук Клара можеше да отглежда любимите си виолетки, които растяха по хълмовете на Остерлинг. Цветята ѝ напомняха за дома и ѝ помагаша да издържи сезона в Камнипол. През цялата зима къщата ухаеше на виолетки.

Клара седеше в дълбоко кресло с малко писалище отстрани, а масите с цветята се редяха около нея като войници на парад. Щом чу стъпките му, тя вдигна поглед и се усмихна.

Открай време беше свършена. Годините бяха отнели в известна степен руменината от бузите ѝ, черната ѝ коса се беше прошарила с бяло, но това нямаше значение, защото Досън още виждаше в нея момичето. Имало бе по-големи красавици и по-умели поетеси, когато бащата на Досън беше избирал утробата, която да износи внуците му. Ала беше избрал Клара и Досън много бързо се увери в мъдростта на

бащиния си избор. Тя беше с добро сърце. Можеше да му се падне съпруга с редки таланти, но ако не беше добра по сърце, другите ѝ добродетели щяха да станат на пепел. Досън се наведе и както винаги я целуна по устните. И това беше ритуал, точно като отказа му да приеме помощта на робите в двора или да почеше кучетата, които го посрещаха ентузиазирано, зад ушите. Още нещо, което даваше смисъл на живота.

— Пристигнаха ли са новини от Джори? — каза той.

— Да — отвърна жена му. — Добре е. Справя се чудесно на бойното поле. Капитан му е момчето на Адриа Клин, Алан. Казва, че се разбира добре.

Досън се опря на една от масите с цветя и скръсти ръце на гърдите си. Възелът в стомаха му се затегна още малко. Клин. Поредният мазник от котерията на Фелдин Маас. Беше му заседнало като кост в гърлото, когато кралят прати Джори под негово командване, и още му горчеше, сетеше ли се за това.

— О, казва също, че в ротата им е Гедер Палиако, но това не може да е вярно! Палиако е онзи странен дебелан, който е луд по географските карти и смешните рими, нали?

— Не, ти говориш за Лерер Палиако. Гедер му е син.

— О — възкликна Клара и махна с ръка. — Всъщност да де. Чудех се как баща му е тръгнал на война. Така де, това е работа за младежта, а не за старци като нас. В писмото на Джори има един дълъг пасаж за коне и сливи, който очевидно е кодирано съобщение за теб и от който не разбрах нищо.

След като порови минута-две сред диплите на роклята си, Клара извади сгънатото писмо, подаде му го и попита:

— Спечели ли малкия си дуел, между другото?

— Спечелих го.

— Значи онзи ужасен човек ти се е извинил?

— Нещо повече, скъпа. Загуби.

Почеркът на Джори изпъстряше страниците като добре организирани птичи следи, едновременно отработен и нечетлив. Досън плъзна поглед по първите редове. Няколко откровени коментара за трудностите на похода, един доста ироничен за Алан Клин, който Клара или не беше видяла, или бе предпочела да разтълкува неправилно, кратък пасаж за момчето на Палиако, което явно се беше

превърнало в посмешището на ротата. А после важната част. Досън я прочете внимателно, фраза по фраза, търсеше думите, които по предварителна уговорка между баща и син означаваха ключови хора и възможни стратегии. „Няма никакви есенни сливи тази година.“ Това означаваше, че сър Клин не е обвързан с лорд Терниган. Явно Клин изпълняваше заповедите му просто защото лорд Терниган беше главнокомандващ на армията, а не защото помежду им имаше политическо съглашателство. Полезна информация. „Има сериозна опасност конят ми да развие бучка от дясната страна.“ Кон, а не кобила, бучка, а не окуцяване. Дясната страна, а не лявата. Значи се говореше, че ротата на Клин ще остане в завладения Ванаи, а самият Клин ще бъде назначен за временен губернатор. Терниган не планираше да управлява града лично. Което правеше зациклянето на победния армейски поход още по-важно.

Само зацикляне, разбира се. Не поражение. В никакъв случай поражение. Всичко щеше да си дойде по местата, ако победата на Терниган и неговата войска се забавеше с един сезон. Разликата между забавяне и поражение щеше да реши дали частните му преговори с Макиа щяха да попаднат под ударите на закона за държавна измяна, или не. Забавянето на завоевателния поход до пролетта щеше да му осигури нужното време да уреди изтеглянето на Клин и назначаването на Джори на неговия пост. Губернаторството на Ванаи, пък макар и временно, щеше да изстреля Джори в кралския двор и да помрачи поне малко блясъка на Маас, Клин и другите като тях.

Досън бе използвал най-заобиколните и тайни канали, пратил бе писма до свои агенти в Столборн, те на свой ред бяха пратили писма на търговци в Бيرانкор, които имаха бизнес в Макиа. Дискретността беше жизненоважна и той се беше справил добре. Шестстотин войници щяха да подсилят отбраната на свободния град Ванаи и щяха да останат там докогато е нужно. Напролет щяха да се оттеглят, Ванаи щеше да падне, а през лятото Досън щеше да си пие виното с крал Симеон и заедно да се смеят на находчивостта му.

— Милорд?

На вратата на зимната градина стоеше слуга и се кланяше притеснено. Досън сгъна писмото и го върна на Клара.

— Какво?

— Посетител, сър. Барон Маас и съпругата му.

Досън изсумтя, но Клара стана и си приглади полата. После си нагласи ръкавите, лепна си ведро изражение и дари съпруга си с усмивка.

— Хайде, любов моя — каза Клара. — Вече си поигра на война. Все ще изтърпиш някак играта ни на мир. Не се цупи.

Възражения наскочаха в главата му като хрътки след лисица — дуелът не беше игра, а въпрос на чест; Маас си беше заслужил белега и съпътстващото го унижение; да го приемат сега би било проява на глупав етикет; и така нататък, и така нататък. Клара вдигна вежда и килна глава. Негодуванието му утихна и той се засмя и каза:

— Ти ми действаш цивилизоващо, любима.

— Налага се. — Клара се усмихна. — Хайде, ела и кажи нещо приятно.

Гостната преливаше от гоблени — изображения на Последната битка, майсторска изработка, в която драконовите крила бяха бродирани със сребърна нишка, а Дракис Гръмовран — със златна. Слънчевата светлина се лееше през голям прозорец с рисувано стъкло, което носеше хералдическия символ на рода Калиам — грифон и брадва. Мебелировката беше изключителна, най-изящната в дома им. Фелдин Маас стоеше до вратата като войник на пост. Тъмнокосата му дълголика съпруга се понесе към Досън и Клара, щом влязоха.

— Братовчедке! — каза и хвана Клара за ръцете. — Толкова се радвам да те видя.

— Да, Фелиа — каза Клара. — Жалко, че си ходим на гости само когато момчетата ни са направили беля.

— Остерлинг — каза Фелдин Маас: използва официалната титла на Досън.

— Ибинлес — отвърна Досън и се поклони. Фелдин също се сгъна в поклон, но предпазливо и само наполовина, знак, че прясната рана го боли.

— О, я престанете, момчета — каза Клара едновременно със съпругата на Фелдин, която ги стрелна с поглед и нареди:

— Седнете и пийнете по чаша вино.

Мъжете направиха както им бе казано. След няколко минути празни приказки Фелдин се наведе през масата и каза тихо:

— Ще участваш ли в кралския турнир?

— Естествено. Защо да не участвам?

— Реших, че може би ще позволиш на синовете си да се окичат с малко слава, стари друже — каза Фелдин. — Нищо лично. Самият аз едва ли бих могъл да се изправя отново насреща ти. Поне докато раната ми не заздравее.

— Може би следващия път трябва да се дуелираме с думи. Обидни двустишия от десет крачки разстояние.

— О, предпочитам мечовете. Твоите двустишия нанасят трайни щети. Заради теб хората още наричат сир Лорен Заешкия рицар.

— Заради мен? Не. Не бих могъл да го направя, ако не бяха зъбите му и онзи негов нелеп шлем. Знам, че би трябвало да изобразяват крила, но Бог ми е свидетел, че приличаха на уши — каза Досън и отпи от чашата си. — Днес се представи добре, момчето ми. Не колкото мен, но бойните ти умения не подлежат на съмнение.

Клара го възнагради с усмивка. Права беше — не е толкова трудно да проявиш великодушие. Даже ти стопля един вид душата. Виното беше силно и ароматно, слугите сервираха поднос със сирене и наденички. Клара и братовчедка ѝ клюкарстваха и току се докосваха по ръцете като деца, които флиртуват. То си беше горе-долу същото, помисли си Досън. Първо обида, после сбиване, накрая сдобряване. Добре че имаше съпруги като техните, иначе кралството отдавна щеше да се е разпаднало заради мъжкото его.

— Късметлии сме ние — каза Досън, — че имаме такива съпруги.

Фелдин Маас сякаш се изненада и погледна двете жени, които се оплакваха една на друга колко е трудно да поддържаш две домакинства едновременно — фамилното имение в провинцията и къщата в столицата.

— Сигурно си прав — каза той. — Колко време ще останете в Камнипол?

— До турнира и после още седмица-две. Искам да се приберем у дома, преди да са паднали снеговете.

— Да. През зимата всички ветрове се събират в Кралски шпил. Сякаш го е проектирал не архитект, а майстор на корабни платна. Чух, че кралят смятал да обиколи пределите само за да прекара част от зимата в топли къщи.

— Заради лова е — каза Досън. — Той обича зимния лов в пределите открай време, още откакто бяхме момчета.

— Не е ли малко стар за такива забавления?

— Не мисля.

— Прекланям се пред мнението ти — каза Фелдин, но усмивката му беше тънка и самодоволна. Досън се ядоса и Клара, изглежда, забеляза промяната в настроението му. Явно част от изкуството на омиротворяването е да знаеш как да прекратиш играта на дружки, преди илюзията да се е разсипала. Клара повика слугите да отсервират, набра букетче виолетки за братовчедка си и всички излязоха в коридора да се сбогуват. Точно преди да си тръгне, Фелдин Маас смръщи чело и вдигна пръст.

— За малко да забравя, милорд. Имате ли роднини в Свободните градове?

— Не — каза Досън. — Е, Клара май има някакви далечни роднини в Жилеа.

— По сватовство — обясни тя. — Не кръвни.

— Но в Макиа нямате близки? Това е добре — каза Фелдин Маас.

Гръбнакът на Досън се вдърви.

— В Макиа? Не — каза той. — Защо? Какво става в Макиа?

— Великият дож там явно е решил да се съюзи с ванайците срещу негово величество. „Единство в лицето на агресора“ или нещо такова.

Фелдин знаеше за подкрепленията, тръгнали към Ванай. А щом той го знаеше, знаеше го и сър Алан Клин. Знаеха ли обаче чие влияние е осигурило на Ванай новите му съюзници, или само подозираха? Най-малкото подозираха, иначе Фелдин нямаше да повдигне въпроса. Досън се усмихна така, както би се усмихнал, ако всичко това не го засягаше лично.

— Единство сред Свободните градове? Не ми изглежда вероятно. Сигурно са само слухове.

— Да — каза Фелдин Маас. — Да, вероятно си прав.

Лицемерното копеле на пор и курва, с мутра на пес и с малка пишка се поклони и изведе съпругата си от къщата. Досън не ги изпрати до вратата и Клара хвана ръката му.

— Добре ли си, скъпи? Изглеждаш притеснен.

— Извини ме — каза той.

Отиде в библиотеката, заключи вратата, запали свещите и взе картите от лавицата. Беше отбелязал пътищата от Макиа до Ванай, както и маршрута, който армията най-вероятно щеше да следва. Измери ги наново и направи нужните изчисления, а гневът се надигаше в него като вълни, бичувани от буря. Бяха го предали. Някъде по веригата някой бе казал нещо и плановете му се бяха сринали като кула от карти. Самият той беше реагирал непремерено и така се беше открил за атака. Бяха го надиграли. Фелдин Маас го беше надиграл. Едно от кучетата взе да вие и да драска по вратата. Не спря, докато Досън не отключи и не го пусна в библиотеката.

Кучето се качи на дивана, сви се на кълбо и впери питащ поглед в Досън. Баронът на Остерлинггов хребет се отпусна тежко до него и го почеса зад ушите. Кучето заскимтя отново и притисна муцуна в дланта му. След няма и минута Клара се появи на вратата със скръстени ръце и с поглед питащ като на кучето.

— Нещо не е наред ли?

— Да, малко.

— Джори в опасност ли е?

— Не знам.

— Ние в опасност ли сме?

Досън не отговори, защото отговорът беше „да“, а сърце не му даваше да излъже жена си.

ГЕДЕР

Долината тънеше в мъгла, бяла на утринното слънце. Флаговете на антийските домове тежаха влажни и провиснали, багрите им — обезцветени от мъглата. Светът миришеше на студ и разкаляна пръст. Конят на Гедер тръсна глава и изцвили. Гедер протегна ръка и го потупа, без да сваля бронираната си ръкавица.

Ръкавиците бяха част от бащините му доспехи, чиято лъскава стомана бе потъмняла там, където ковачът я беше огънал, за да пасне по-добре на неговия гръб. Въпреки меката подплата каишките се впиваха болезнено в месата му.

Маршът през последните дни се беше превърнал в безкрайно и изтощително пътуване в преддверието на ада. Скоростта не можеше да се нарече убийствена, но определено беше безмилостна. От онази първа махмурлийска сутрин Гедер бе яздил и ходил в продължение на четири денонощия с по час-два мизерни почивки от време на време. Нощем се намяташе с одеяло и трепереше на студа. Денем се потеше като прасе. Армията се движеше по широкия драконов път, тропотът на крака и копита по нефрита първо дразнеше Гедер, после започна да му звучи като музика, накрая се превърна в особен вид тишина, преди цикълът да се затвори и неравномерният тропот отново да му опъне нервите. Понеже имаше само един кон, през голяма част от деня Гедер ходеше пеш. Ако беше по-богат, щеше да си вземе два, три, а дори и четири коня, които да сменя. И броня, която да не е с десетилетия по-стара от него. И палатка, която пази от студа. А защо не и малко достойнство. И уважение.

Другите титулувани благородници яздеха на групи или с личните си свити. Уж и Гедер яздеше с тях в челото на колоните, но някак все се оказваше сам, на крачка зад останалите командири. Каруците от обоза дрънчаха току зад него, после идваше пехотата и накрая — жените. Макар че този път нямаше много жени. Красноречиво е, когато една военна кампания не представлява интерес за курвите.

Заповедта за спиране беше дошла миналата вечер час преди залез-слънце. Оръженосецът на Гедер беше разпънал малката му палатка, донесъл му бе тенекиена паница с леща и сирене, после се бе свил на малка дартинска топка току до платнището. Гедер се бе проснал на походното си легло, жаден за сън. Всичките му сънища тази нощ бяха за похода. На зазоряване дойде нова заповед. Заповед за подготовка.

През цялото си детство Гедер беше мечтал за този ден. За първата си истинска битка. Представял си бе вихъра на атаката, горещата скорост на коня под себе си, свирепите бойни викове в собственото си гърло. Не му беше хрумвало за досадните часове на седлото под тежестта на изстиващата броня, докато пехотата се строява, размества и престроява. Благородната линия на рицарите с готови за бой мечове и копия се разсипа на безредни групички мъже, които се смееха, разказваха си мръсни вицове и се оплакваха от количеството и качеството на храната. Всичко това не приличаше на бойно поле, където благородниците да покажат достойнствата си, а на деветия ден от осемдневен лов. Гръбнакът на Гедер се беше превърнал в болезнен шиш, пробождащ го от задника до основата на черепа. Бедрата му бяха ожулени зверски, челюстта му се беше изкривила и пукаше при всяка прозявка, а в устата му имаше вкус на гранясало сирене. Оръженосецът стоеше до него с бойното му копие в ръка, с праметнат на гърба щит и с тревожно изражение на безбрадото си лице.

— Палиако!

Гедер се размърда. Сър Алан Клин яздеше огромен черен жребец, чиято парадна сбруя беше покрита с червен емайл. Бронята му лъщеше от капчици роса, на нагръдника му имаше сребърен орнамент с формата на драконови криле. Все едно беше излязъл от стара бойна поема.

— Милорд? — каза Гедер.

— Ще участваш в атаката на запад. Съгледвачите докладват, че там са строени наемническите сили, купени от ванайците, така че сражението не ще да е от трудните.

Гедер се намръщи. Нещо не се връзваше, но беше толкова уморен, че мислите му се разбягваха като пилци. Наемниците бяха професионални бойци, ветерани с опит. И там сражението нямало да е

от трудните? Клин, изглежда, разчете съмненията му, наведе се настрани, изплю се и каза:

— Наемниците не защитават домовете и жените си. Просто следвай Калиам и гледай да не се сблъскаш с друг кон. Така най-лесно се чупят колена.

— Знам.

Клин вдигна русите си вежди.

— Тоест... искам да кажа, че ще внимавам, милорд.

Клин цъкна с език, при което красивият му боен кон тръсна глава и се обърна. Оръженосецът на Гедер вдигна поглед към господаря си. И да имаше смях в огнените му дартински очи, добре го прикриваше.

— Хайде — каза Гедер. — Да заемем мястото си.

Проблемът бе, че казаното от Клин можеше и да е вярно. Може би капитанът изпращаше Гедер и най-малкия син на Калиам там, където предстоящото сражение ще е най-леко. Атака, няколко разменени удара с меч и наемниците щяха да се предадат, преди някой да е пострадал сериозно. Може би Клин се надяваше да докаже способностите си, като опази всичките си рицари живи, а сам поеме най-тежкото сражение. Може би искаше да впечатли лорд Терниган и да изпъкне сред другите капитани на маршала. Или пък искаше Гедер да загине в битката. Самият той май не би имал нищо против да умре, ако това щеше да означава край на ездата.

Джори Калиам седеше изправен в седлото си и говореше със знаменосеца. Бронята му беше от семпла стомана, елегантна, без украшения. Шестима рицари чакаха наблизко с оръженосците си. Калиам кимна сериозно на Гедер и той му върна поздрава.

— Приближете се — извика Джори. — Всичките. Елате при мен.

Конниците се приближиха. Сър Макиос от Ейнслес. Созлу Верен и неговият близък Сесил. Дариус Сокак, граф на Хирен. Фалон Брут, барон на Содерлингово било, и синът му Давед. Доста жалка групичка като цяло. По израженията им Гедер виждаше, че на свой ред са стигнали до същото заключение след неговата поява.

— На половин левга отгук долината се стеснява — каза Калиам. — Ванайците са се окопали там. Според съгледвачите знамената в западната част са на наемническа рота под командването на капитан Карол Даниан.

— Колко мъже води той?

— Двеста, повечето пешаци — отговори Калиам.

— Страхотно — каза Фалон Брут и приглади дългите мустаци, които висяха покрай тясната му брадичка. — Значи ще имаме достатъчно противници да си поупражняваме уменията.

Гедер не разбра дали това е шега.

— Нашата задача — продължи Калиам — е да удържим този край на долината. Основната атака ще е в източния край, където има най-голямо струпване на ванайски сили. Лорд Терниган насочва натам всички свои рицари и половината от нашите. Ние имаме грижата никой да не им излезе във фланг. Сър Клин ни дава три дузини лъкометци и два пъти повече мечоносци. Лъкометците вече изпратих напред. Когато прозвучи сигналът, те ще атакуват с надежда да подмамат тяхната кавалерия. Когато чуем тропота на ответната атака, ще влезем в битката, а мечоносците ще влязат веднага след нас.

— Те защо изобщо са тук? — попита Гедер. — Тоест, на тяхно място аз бих се окопал зад някоя стена. Бих предпочел обсада, а не битка в открито поле.

— Наемниците не можеш ги нае да участват в обсада — каза един от близнаците Верен, без да крие презрението си към глупавия въпрос. — Те подписват договорите си за един сезон, а ванайците нямат достатъчно пари да подновят договорите им при нужда.

— Градът е на няма и час езда оттук — каза Калиам — и това е единствената що-годе защитима позиция по пътя натам. Ако искат да ни спрат, преди да сме стигнали до града, това е първата им и последна отбранителна линия.

Пропя далечен рог. Два високи тона и един нисък. Сърцето на Гедер заблъска в гърдите му. Калиам се усмихна, но очите му бяха студени.

— Господа — каза той. — Това беше първият зов. И да сте оставили нещо недовършено, вече е късно.

Мъглата не се беше вдигнала съвсем, но достатъчно, за да се вижда теренът пред тях. За несвикналото око на Гедер долината не изглеждаше по-различна от всички други малки долини, през които бяха минали по пътя си през хълмистата местност северно от Свободните градове. Врагът приличаше на тъмна пълзяща редица мравки. Оръженосците на другите рицари се заеха с последните приготовления, прикрепваха с каишки щитовете към подлакътниците

на господарите си, подаваха им копията със стоманени върхове. Гедер трябваше да изтърпи същото мъчение. Дартинецът направи необходимото, после кимна и сам се снаряжи за битката с леки кожени доспехи и дълъг кинжал със зловещ вид. А на половин левга от тях някой друг оръженосец или обикновен войник лъскаше друг нож, също толкова зловещ на вид, с който да среже при възможност гърлото на Гедер. Рогът прозвуча отново. Не сигнал за атака, но предупреждение за готовност.

— Късмет, милорд — каза оръженосецът. Гедер кимна нескопосано — шлемът беше тежък — и пое напред към битката след другите рицари. Малкият му сив кон изцвили уплашено. Мравките станаха по-големи, вражеските знамена се различаваха по-ясно. Гедер видя къде са разположени стрелците на Калиам, скрити зад паравани от дърво и опъната кожа. Калиам вдигна щита си и рицарите спряха. Гедер понечи да се обърне и да погледне към мечоносците отзад, но бронята му пречеше. Той стисна очи. Беше като на турнир. Първо единични двубои, после групово меле. Дори богатите наемнически отряди едва ли имаха многобройна тежка кавалерия. Всичко щеше да е наред. Пикаеше му се.

Роговете пропяха с двойния сигнал за нападение. Калиам и другите рицари нададоха рев и пришпориха конете си. Гедер направи същото и умореното му старо добиче, което го бе носило на гърба си седмици наред, изведнъж се превърна в крилат звяр. Знаеше, че вика, но гласът му се губеше, защото целият свят се беше превърнал в един общ нестихващ крясък. Параваните на стрелците се мярнаха покрай него и останаха назад, а после се появи врагът — не рицари или тежка кавалерия, а копиеносци с огромни пики, забити под ъгъл в земята. Сър Макиос се вряза в защитната линия, проби я и Гедер насочи коня си така, че да се възползва максимално от настъпилия хаос.

Някакъв кон цвилеше в агония. Пиката на Гедер се заби в гърдите на копиеносец, откатът едва не му изкълчи рамото, после редицата на копията остана зад него и той се озова право в мелето. Захвърли копието си, изтегли меча и започна да сече по всичко, което навлезеше в обхвата му. Вдясно от него един от близнаците Верен падна на земята, заварден от половин дузина мечоносци. Гедер извърна коня си към падналия рицар, но в същия миг се появиха собствените му мечоносци, изляха се като река през пробойната във вражеския

фронт. Видя и собствения си оръженосец да търчи с тях, привел глава и с нож в ръка, само че на бойното поле нямаше мъже в брони, които Гедер да събори от конете им и които дартинът да довърши на земята. Мелето се измести на юг. Гедер се обърна отново, готов за бой, но наемниците сякаш нямаха желание да продължат битката.

Не видя откъде дойде стрелата. Оглеждаше бойното поле за евентуална цел, а после изведнъж в крака му поникна малко дръвце. Дебелата черна пръчка беше минала през бронята и се бе забила в бедрото му. Гедер изпусна меч си, изпищя и стисна стрелата. Нещо удари силно щита му, толкова силно, че го тласна назад. Барабанен ритъм се търколи от юг, нисък и дълбок като гръмотевица. Конят неочаквано помръдна и Гедер усети, че се смъква от седлото. Задържа го ръката на Джори Калиам.

— Ти пък откъде се взе? — попита го Гедер.

Калиам не отговори. По лицето му имаше кръв, щитът му също беше опръскан в червено, но самият Джори не изглеждаше ранен. Гледаше съсредоточено към битката или към нещо отвъд нея, а лицето му беше като изсечено от лед. Гедер надмогна болката и проследи погледа на младежа. Там, над мелето, се вееха нови знамена. Петте сини кръга на Макиа.

— Забравя какво попитах — изквича Гедер. — Те откъде се взеха?

— Можеш ли да яздиш?

Гедер погледна надолу. Светлата козина по хълбока на коня му беше поаленяла от кръв, а от раната на бедрото му се стичаше още. Зави му се свят и той се хвана за седлото. От такива рани се умираше. Сигурен беше, че е чувал за хора, които са умрели от такива рани. Това значеше ли, че и той ще умре?

— Палиако!

Той вдигна поглед. Светът малко се олюляваше. Джори Калиам местеше поглед между него и бойния фронт, който се придвижваше право към тях.

— Ранен съм — каза Гедер.

— Ти си рицар на империята — каза Калиам и силата в гласа му нямаше нищо общо с гнева. — Можеш ли да яздиш?

Гедер усети как частица от силата на другия мъж преминава в него. Светът се успокои и Гедер също се успокои.

— Аз... мога да яздя.

— Тръгвай тогава. Намери лорд Терниган. Кажу му, че в западния край на фронта се развяват макиански знамена. Кажу му, че имаме нужда от помощ.

— Добре — каза той и хвана юздите. Жребецът на Калиам напираше да се включи в боя, пръхтеше, но младият рицар го задържа.

— Палиако! Иди право при лорд Терниган. *Директно* при него.

— Сър?

— Не при Клин.

Спогледаха се за миг и се разбраха. Явно Калиам имаше доверие на капитана точно колкото него, тоест никак. Облекчение и благодарност стоплиха сърцето на Гедер, а после и изненада от собствената му реакция.

— Разбирам — каза той. — Ще доведе помощ.

Калиам кимна, обърна коня си и го пришпори към мелето. Гедер насочи своя на изток през бойното поле. Мъчеше се да разкопчае каишките на щита си, но бронираната ръкавица и движението на коня под него правеха задачата почти невъзможна. Накрая все пак успя да освободи ръката си, наведе се напред и пришпори животното. Преди час долината беше покрита с трева и есенни цветчета. Сега беше разкаляна и я огласяха крясъците на сражаващи се мъже.

Гедер примижа. Мъглата се беше вдигнала, но влажните знамена висяха все така безжизнено на прътовете си. Трябваше да открие знамето в златно и алено на дом Терниган. Трябваше да го открие веднага.

Мъже лежаха в калта, мъртви или ранени. Писъци на хора и коне цепеха въздуха. А знамето на главнокомандващия не се виждаше никъде.

Гедер крещеше ругатни и се оглеждаше като луд. Стана му студено. Раненият му крак натежаваше, кръвта попиваше в подплатата, изцеждаше силиците му. С всяка минута шансовете на Калиам и другите нещастници намаляваха все повече, а собственото му зрение се стесняваше заплашително, злато и мрак танцуваха по краищата му. Понечи да се изправи на стремената, но раненият крак не издържа тежестта му. Гедер пак пришпори коня. Ето ги знамената на Флор и Речникорт, Масонхалм и Клин...

Клин. Ето там, на няма и петдесет метра, знамето на сър Алан Клин стърчеше влажно и отпуснато над група сражаващи се мъже. Пак там беше гигантският черен кон с червената сбруя. Гедер се поколеба. Ако беше грешка, ако Клин не бе *планирал* да ги прати на заколение, значи трябваше него да помоли за помощ. Него, само на петдесетина метра напред. Но ако беше иначе и ако Гедер отидеше при него сега, Калиам и другите щяха със сигурност да загинат. Продължи напред. Кракът му беше изтръпнал. Устата му съхнеше. Ето ги знамената на Естинфорт, Коренхол, Даник.

Терниган.

Гедер пришпори коня си към мелето около флага. Проклет да е Терниган, че бе повел сражението, вместо да го направлява отдалече. Проклет да е и сър Алан Клин, задето бе изпратил него и Калиам във вражеския капан. Проклет да е и самият той, задето си бе хвърлил меча, задето го бяха ранили и задето не се движеше достатъчно бързо. Вражески мечоносец се надигна от калта и Гедер го прегази. Усети миризмата на горящо дърво. Някъде нещо гореше. Конят под него трепереше от изтощение. Гедер му се извини наум и го пришпори отново.

Вряза се в мелето като камък, хвърлен в стъкло на прозорец. Мечоносци се пръснаха настрана, антийци и ванайци. На десетина крачки от знаменосеца лорд Терниган седеше изправен на седлото си с меч в ръка, гъст кръг от войници го пазеше от врага.

— Лорд Терниган! — извика Гедер. — Терниган!

Ревът на битката погълна виковете му. Маршалът пое напред, там, където сражението беше най-ожесточено. Тъмночервен гняв падна като пелена пред очите на Гедер. Калиам и другите се биеха и умираха заради този тип. А тъпото копеле дори не му обръщаше внимание. Пришпори пак уморения си кон и проби охраната на маршала, сякаш самата му решителност беше направила чудо, магия. Битката, сражението, бойното поле се свиха до главнокомандващия и неговия кон. Зрението на Гедер се стесни по краищата, все едно яздеше по дълъг тунел към света. Когато се приближи на три метра от маршала, той извика отново:

— Макиа, милорд Терниган! Макиа нападат по западния фланг, избиват ни!

Този път маршалът го чу. Главата му се завъртя рязко към Гедер, високото му благородно чело се намръщи. Гедер размаха ръце и посочи на запад. „Не гледай към мен. Погледни към Макиа.“

— Кой се вие, сър? — каза лорд Терниган. Гласът му беше дълбок като барабан, чак малко кънтеше. Светът наоколо изглеждаше по-тих от нормалното.

— Сър Гедер Палиако. Праща ме Джори Калиам. На западния фланг няма само наемници, милорд. Има и макиански войски. Не можем да ги удържим. Калиам... Калиам ме изпрати. Трябва да му помогнете.

Терниган извика нещо през рамо и роговете прозвучаха отново, толкова отблизо и толкова силно, че звукът беше като юмрук в корема. Гедер отвори очи — не знаеше, че ги е затворил. Някакви хора се движеха около него. Рицари на коне, които се юрваха вкупом на запад. Поне на него му се струваше, че е на запад. Лорд Терниган беше до него и го държеше здраво над лакътя.

— Можете ли да се сражавате, сър? — попита го сякаш от другия край на света главнокомандващият на имперската армия.

— Мога — каза Гедер и се извърна на седлото си. Хлъзгав от кръвта, кракът му се изхлузи от стремето. Разкаляната пръст се надигна, но светът потъна в мрак преди калта да го погълне.

МАРКЪС

По пладне керванът спря на полянка с широк бавен поток. Кльощавото момче, май Микел му беше името, седеше до Ярдем на един повален дънер. Като тралгуна, и то беше разкопчало кожената си куртка на шията. Двамата се наведоха едновременно над чиниите си с боб и наденица. Момчето държеше раменете си така, сякаш носеха товар от мускули, каквито всъщност не притежаваха, а в движенията му се долавяше бавна, предпазлива сила, която липсваше в крехкото му телосложение. Ярдем килна леко глава настрани и надолу да погледне към Микел. Със същата сериозност момчето килна глава настрани и нагоре.

— Капитане — каза Ярдем, ушите му бяха прилепнали към главата. — Кажи му да спре.

Маркъс, седнал с кръстосани крака на земята, преглътна усмивката си.

— Какво да спре?

— Прави го от дни, сър.

— Държи се като войник, това ли имаш предвид?

— Държи се като *мен* — каза Ярдем.

Микел изсумтя гърлено. Маркъс се закашля, за да скрие напушилия го смях.

— Наехме тези хора да се преструват на войници — каза той.

— И те точно това правят. На кого да подражават, ако не на нас?

Ярдем изсумтя и се обърна да погледне момчето и когато срещна погледа му, нарочно помръдна дългото си ухо.

Гората тук беше основно от дъб и ясен, дърветата високи по десетина човешки боя, че и отгоре. Преди години явно бе имало пожар, който бе опърлил кората на дърветата и бе разчистил шубраците, но изобщо не беше стигнал до високия балдахин от клони. Маркъс си представи как димът се издига през свежата лятна зеленина. Сега земята край пътя беше влажна, опадалите листа бяха почернели и гниеха бавно, превръщаха се в плодородна почва за идните семена.

Само листата, опадали на пътя, бяха сухи. В източния край на полянката каменна статуя на ококорен южнярски крал с бойни доспехи и шестовърха корона беше погребана наполовина в ствола на гигантски дъб. Старата кора беше погълнала част от тържественото лице на южняря, корените бяха надигнали широкия каменен постамент. Лиани обгръщаха каменните рамене. Маркърс нямаше представа в чия чест е била издигната статуята.

Вече почти седмица керванът се движеше с добра скорост. Пътят беше оживен, местните фермери поддържаха части от него в прилично състояние, но имаше участъци, дълги цели левги, където драконовият нефрит беше покрит с окапали листа. Тропотът на конски копита и скърцането на фургоните и каруците бяха толкова силни по време на преходите, че обезсмисляха всеки опит за разговор. Водачът на кервана беше сравнително поносим като за религиозен фанатик. Засега Маркърс издържаше стоически откъсите от светите писания, които тимзинът им четеше по време на вечеря, а когато темата се случеше особено непоносима — проповеди за семейството, за децата, за това колко справедлив бил Бог или за друго, което събуждаше болезнени спомени за случилото се с жена му и дъщеря му, — Маркърс си изяждаше тихо вечерята, после ставаше от мястото си до огъня и дълго се разхождаше напред по пътя. Обясняваше, че искал да разузнае обстановката, и така си спестяваше негодуванието на тимзина. Случваше се други пътници да се присъединят към кервана, но не задълго — достатъчно бе Ярдем или самият той да ги изгледат изпод вежди, за да си продължат мирно и кротко сами по пътя. Като се изключи, че бяха изминали едва четвърт от разстоянието до прохода, който бележеше границата на Биранкор, засега работата не им създаваше никакви проблеми.

Маркърс бавно сдъвка последното парче наденица. Дюзината фургонали запълваха половината полянка, конете и мулетата се хранеха от овесени на шиите им торби със зоб, каруцарите ги разпрягаха поред и ги водеха на водопой при потока. Повечето каруцари си разбираха от работата. Старецът, който караше желязната руда, беше малко глух, а момчето с вълнените платове и високата каруца или беше неопитно в занаята, или беше малоумно, или и двете, но с изключение на тях двамата другите се справяха прилично. А театралната трупа се беше оказала истинско попадение. Ако съсредоточеше погледа си върху дърветата, пренебрегвайки мотаещите се по поляната хора, пак

можеше да разпознае от раз охраната с периферното си зрение само по типичната клатушкаща се наперена походка.

Дългокосата жена, Кари, стоеше край пътя със скръстени ръце и огромен лък от рог и сухожилия на гърба. Едва ли би могла да изпълне тетивата и наполовина, но носеше лъка все едно е майстор в стрелбата. Сандр, младият изпълнител на главната роля от представлението, вървеше между фургоните с високо вдигната глава и навъсено чело. Разказваше на каруцарите как си счупил крака по време на антийски турнир и така се беше вживял в историята, че даже бе почнал леко да накуцва. А там, седнал до дебелия жена на баш керванджията, седеше неговият хитрец, майстор Кит, без чието съдействие сега Ярдем щеше да се сражава на губещата ванайска страна, а Маркър... Без съдействието на майстор Кит сега Маркър или щеше да гние в затвора, или да е мъртъв.

Водачът на кервана изсвири силно с пръсти и Маркър примижа към кръпката рехав бял облак, която се провиждаше през високия клонак. В сянката на дърветата времето се преценяваше трудно, но обядът им, изглежда, се беше проточил повече от предвиденото. Е, неговите задължения по договора бяха да осигури безпроблемното придвижване на кервана до Карс. Спазването на срокове не беше негов проблем. Маркър почисти чинията си с коричка хляб и се надигна.

— Отзад или отпред? — попита Ярдем.

— Аз ще мина отпред — каза Маркър.

Тралгунът кимна и пое с тежка стъпка към металния търговски фургон, който се движеше в края на кервана. Той щеше да тръгне последен. Маркър провери оръжието и доспехите си със същото внимание, с което ги проверяваше преди битка, по стар навик, и тръгна към големия готварски фургон на водача. Качи се на капрата до жената на тимзина и се настани за следобедния преход. Тимзинката му кимна и примигна с прозрачните си вътрешни клепачи.

— Яденето беше много вкусно, мадам — каза Маркър.

— Много мило, че го казвате, капитане.

С което разговорът им приключи, жената викна на конете и ги плесна леко с камшика, колкото да ги насочи. Фургонът се качи на пътя и пое на запад под балдахина от клони. Маркър се зачуди дали Ванай вече е паднал и ако още не е, колко ли дни остават на свободния град. Не много във всеки случай. Още един проблем, който не го засягаше.

Охраната беше разставена на простичък принцип. Маркърс и Ярдем се редуваха в челото и в края на кервана. Майстор Кит караше своя си фургон в средата — ярката му театрална окраска беше скрита под брезентово платнище. Другите яздеха по трима от двете страни на кервана и държаха под око дърветата. Видеха ли нещо подозрително, викаха и Ярдем или Маркърс отиваха да погледнат. Досега тревога беше вдигната само веднъж, когато Смит, статистът на трупата, беше отпуснал юздите на въображението си, подпалено от страшни историйки за банди подивели дартински убийци. Маркърс присви очи и отпусна гръб на твърдата дървена облегалка. Въздухът миришеше на гниещи листа и развалящо се време, но дали щеше да го избие на дъжд, или на сняг, можеше само да се гадае.

Пътят завиваше надясно покрай гъсто обрасъл хълм. Напряко на пътя беше паднало дърво, в основата му още се белееха следи от брадва. Маркърс усети как тялото му се напруга още преди да е разбрал защо и каза:

— Дайте сигнал за спиране.

Тимзинката отвори уста да попита нещо, но Смит, Сандр и Опал се развикаха преди тя да е отронила и дума. Маркърс скочи и се покатери върху фургона. Не би трябвало да са бандити. Керванът не превозваше нищо ценно. Бялата кобила на керванджията препускаше покрай каруците към челото. Маркърс видя четири фигури с кожени доспехи, леки метални ризници и лъкове да се появяват откъм дърветата. Бяха с качулки, но по телосложение приличаха на ясуру или картадами. Фактът, че са се показали четирима, можеше да означава две неща — или че бандитите блъфират, или че между дърветата има още десетина.

Поне не се бяха представили с някоя и друга стрела.

— Хей! — чу се гъгнив глас. — Кой ви е началникът?

Четирима на коне се бяха изстъпили пред поваления дъб. Трима бяха или нетипично мърляви синаи, или страдащи от хронично недохранване първокръвни, всичките яхнали изпосталели кранти, но онзи най-отпред яздеше сив жребец с добри пропорции и силни крака. Освен това имаше стоманен нагръдник и плетена ризница. Лъкът му беше от рог, мечът му беше закривен в южняшки стил, а лицето му имаше широката тежка челюст и бронзовите люспи на ясуру.

Водачът на кервана закова кобилата си до впряга на готварския фургон и извика:

— Аз отговарям за този керван! Какво искате?

Маркът разкърши рамене да отпусне мускулите си. Осем разбойници на светло и неизвестен брой поддръжници в гората. Половината от осемте бяха на коне. Той имаше осмина, от които шест — на коне. Това му даваше незначително номинално предимство, но стигнеше ли се до бой, неговите хора нямаше да издържат и две минути. Надяваше се тимзинът да не ядоса разбойниците прекалено.

— Аз съм лорд-рицар Тирентоа — каза разбойническият главатар достатъчно високо, за да стигне гласът му до тях. — Вие пътувате по моя път и трябва да си платите дължимата такса.

Маркът се плъзна назад върху капрата. Желанието да завърти очи се бореше за надмощие с тежестта в стомаха му. Конникът може да беше измамник и самохвалко, но разполагаше с мечове и лъкове.

— Това са драконови пътища — извика водачът на кервана. — А ти си един нахален малоумник в крадена броня. В Биранкор няма рицари ясуру.

Е, това едва ли можеше да мине за дипломатичен подход, помисли си с разочарование Маркът. Смехът на разбойническият главатар беше силен и фалшив. Маркът сложи ръка върху дръжката на меч и се замисли как да излезе от тази ситуация с минимум трупове на сметката си. Ако актьорите нападнеха стрелците по фланговете на кервана, току-виж бандитите се уплашили и духнали. Така за него щяха да останат четиримата на коне. Ярдем се появи тих като сянка. Държеше лъка си. Значи по двама конници за всеки. Освен ако сред дърветата нямаше още.

— Денят, когато ще вдигнеш бунт и ще поемеш командването? — попита под нос Маркът.

— Няма да е днес, сър.

Водачът на кервана крещеше, а лицето на фалшивия рицар придобиваше зеленикаво-бронзовия оттенък, който при ясурите означаваше гняв. Маркът се смъкна от фургона и тръгна напред. Конниците не го забелязаха, докато не наближи бялата кобила на тимзина.

— Колко искате? — попита Маркът.

И тимзинът, и ясуруто го погледнаха с еднакъв гняв.

— Простете, че прекъсвам изискания ви и високоинтелектуален спор, но колко точно искате?

— Покажи малко уважение, момче — каза главатарят на бандитите.

— Колко искате, *милорд* — каза Маркърс. — Защото ако погледнете по-внимателно кервана, ще видите, че нямаме много. Освен ако негово благородие и любезните съратници на негово благородие не са склонни да приемат таксата си във вид на желязна руда, боя се, че почти нямаме какво друго да предложим.

— Не говори от мое име — изсъска тимзинът.

— А ти не ни слагай главата в торбата — отвърна Маркърс със същия тон.

— Ти кой си, първокръвни? — попита ясуруто.

— Маркърс Уестер. Командвам охраната на този керван.

Този път смехът не беше толкова изкуствен и се сдоби с компания в лицето на другите конници. Главатарят на бандитите поклати широката си глава и се ухили. Езикът му беше черен, зъбите — остри като игли.

— Ти си Маркърс Уестер?

— Същият.

— А. А онзи отзад трябва да е лорд Хартон, който се е завърнал от мъртвите. Добре, в такъв случай аз ще съм Дракис Гръмовран.

— Също толкова вероятно, колкото лорд рицар Някой-си — каза водачът на кервана.

Маркърс не му обърна внимание.

— Значи сте чували за мен.

— Бях при Уодфорт и повече обиди няма да търпя — заяви ясуруто. — Всичките ви пари. Цялата храна. Половината жени. С останалото можете да си тръгнете по живо по здраво назад към Ванаи.

— А ти можеш да си навреш претенциите където слънце не огрява — отвърна водачът на кервана.

Ясуруто посегна към меча си. В същия миг нечий глас избумтя иззад тях.

— Ние. Ще. Минем.

Майстор Кит стоеше на покрива на готварския фургон. Черно-лилавите роби на демонския крал Оркус го обвиваха като втвърдили се сенки, в ръката си държеше жезъл с череп на върха. Когато актьорът

заговори отново, гласът му стигна до тях като да идваше от самия въздух наоколо.

— Тези хора са под моя защита. Никакво зло не може да ги застигне.

— Що за простотия е това, мама му стара? — каза ясуруто, ала в гласа му се беше промъкнало известно безпокойство.

— Никакво зло не може да ни застигне — повтори майстор Кит. — Стрелите ви ще се отклонят. Мечовете ви ще окаменят. Нямаме сила тук.

Маркърс погледна главатаря на бандитите. Объркване и тревога кривяха лицето на ясуруто.

— Т'ва са пълни глупости — рече един от тримата конници зад него, но гласът му трепереше колебливо.

— Кой е този? — попита главатарят.

— Моят хитрец — отвърна Маркърс.

— *Чуйте ме* — извика майстор Кит и сякаш цялата гора притихна. — Дърветата са наши съюзници, дъбовата сянка е наш щит. Нищо не можеш да ни направиш, момче. Ние ще минем.

Ледени тръпки плъзнаха по гръбнака на Маркърс. Личеше си, че демонският крал Оркус има същия ефект и върху разбойниците. Изпълни го предпазлива надежда.

— Я да те чуя пак, копеле недно! — викна разбойническият капитан и запъна тежка стрела на тетивата.

Макар да се смрачаваше, Маркърс ясно видя как майстор Кит се усмихва. Актьорът вдигна ръце и тъмните дипли на робата му се сгърчиха сякаш по собствена воля, точно както бе станало и по време на представлението във Ванаи. Номерът бил в някакъв специален неравномерен шев, бяха обяснили на Маркърс, но в комплект с гробовния глас и заплашителната стойка на майстор Кит ефектът беше зашеметяващ. Възрастният актьор заговори отново, бавно, ясно и самоуверено:

— Нищо не можеш ми стори. Стрелата ти ще пропусне целта.

Ясуруто се навъси и изпъна тетивата. Лъкът изскърца.

„Е — помисли си Маркърс, — струваше си да опитаме.“ А после, след миг, си помисли: „Да му се не види. Той наистина ще пропусне.“

Стрелата литна през сбирацията се здрач. Майстор Кит не трепна, когато острието мина на педя край ухото му. Ясуруто облиза устни с

широкия си черен език. Местеше поглед от Маркър към майстор Кит и обратно. Сега вече в очите му имаше неприкрит страх.

— Аз, между другото, наистина съм Маркър Уестер.

Мълчанието се проточи колкото да вдишаш и издишаш четири пъти, после ясуруто извърна коня си настрани, вдигна ръка и извика:

— Тук няма нищо за нас, момчета. Тия дребни лайнари не заслужават вниманието ни.

Конниците хлътнаха в гората. Маркър стоеше на пътя, слушаше как тропотът на копитата заглъхва и си мислеше, че явно и днес няма да умре. Хвана ръце зад гърба си, за да не се разтреперят, и вдигна поглед към водача на кервана. Тимзинът също се тресеше. Е, поне Маркър очевидно не беше единственият. Обърна се да се увери, че лъкометците също са изчезнали между дърветата.

Ярдем се приближи и каза:

— Това беше странно.

— Беше — отвърна Маркър. — Дали нямаме някоя лебедка? Ще трябва да преместим дървото.

Същата вечер съпругата на водача сготви месо. Не наденица, не осолено свинско, а прясно месо от агне, което мъжът й купи от една ферма край пътя. Месото беше тъмно и сочно, подправено със стафиди и лютив жълт сос. Фургонджиите, каруцарите и повечето членове на охранителния отряд седяха край голям огън недалеч от пътя. Всички освен момчето с вълнените платове, Таг, което, изглежда, предпочиташе да се храни само. Колкото до Маркър и майстор Кит, те седяха и се хранеха край друг, по-малък огън далече от останалите.

— Така си изкарвам аз прехраната отпреди... е, не чак отпреди ти да се родиш, предполагам — каза актьорът. — Заставам пред хората, обикновено на покрива на някой фургон, и ги карам да вярват в разни неща. Казвам им, че съм крал без кралство или корабокрушенец на незнаен бряг. Те знаят, че не е истина, разбира се, но въпреки това започват да ми вярват и аз го виждам.

— Значи онова, което направи... — каза Маркър. — Когато обезвери с думи онова копеле? Значи не е било магия?

— Според мен да убедиш с думи един човек в собствения му провал си е почти магия. Не мислиш ли?

— Ами, май не.

— Е, значи сме на различно мнение по този въпрос. Още вино?

Маркърс взе предложението му мях, надигна го и изля струйка стипчиво вино в устата си. В светлината на двата огъня — малкия до тях и големия на петнайсетина метра встрани — по страните на майстор Кит и около хлътналите му очи лепнеха сенки.

— Капитане. Ако това ще те успокои, нека ти се закълна в едно. Аз мога да съм много убедителен, усещам и когато някой се опитва да бъде убедителен. И това е единствената ми магия.

— Кръвна клетва? — предложи Маркърс и майстор Кит се засмя.

— Не, не. Ще вземе да капне кръв по костюма, а тя трудно излиза и остават петна. Ами ти? Какъв беше твоят план да ни измъкнеш от затруднението?

Маркърс сви рамене.

— Нямах план. Нищо конкретно. Просто реших, че водачът на кервана подхожда зле към ситуацията.

— Щеше ли да се биеш? — попита майстор Кит. — Ако се беше стигнало до мечове и стрели?

— Разбира се — отвърна Маркърс. — Сигурно не задълго, предвид съотношението на силите, но въпреки това щях да се бия. Ярдем също, а надявам се, че и твоите хора щяха да ни дадат едно рамо. Нали за това ни се плаща.

— Макар да знаеше, че не можем да победим?

— Да.

Майстор Кит кимна. Нещо като усмивка дебнеше сякаш в ъгълчетата на устата му, но на треперливата светлина беше трудно да се каже. Може да беше усмивка, може да беше и друго.

— Ако нямаш нищо против, ще започна да тренирам хората ти — каза Маркърс. — По един час преди тръгване сутрин и по един час след като спрем за нощувка. Едва ли ще постигнем много, но е добре да знаят нещо повече за меча, а не само от кой край се държи.

— Би било разумно, да — каза майстор Кит.

Маркърс вдигна очи към небето. Звездите грееха като едри снежинки, а младата луна пращаше дълги бледи сенки по черната земя. Гората беше останала зад тях, но въздухът още миришеше на лошо време. На дъжд, реши Маркърс. Най-вероятно щеше да завали

дъжд. Майстор Кит дъвчеше агнешко, втренчил невиждащ поглед в малкия огън.

— Не си го слагай на сърце. Най-лошото отмина — каза Маркъс.
— Повече вълнения от този род няма да ни споходят.

Майстор Кит не погледна към него. Вместо това се усмихна любезно на пламъците. На Маркъс му се стори, че старецът се кани да каже нещо. Майстор Кит мълча дълго, а когато най-последно проговори, гласът му беше тих и разсеян:

— Може би.

ГЕДЕР

Гедер си беше представял Ванай като подобие на Камнипол или Естинпорт — голям град от камък и нефрит. Скупчените дървени сгради и широките канали му изглеждаха едновременно по-малки и по-големи от очакваното. Дори Големият площад на завладения Ванай беше малък в сравнение с просторния център на Камнипол, а най-богатите му квартали бяха толкова пренаселени, колкото бедняшките коптори у дома. Камнипол беше град. Ванай беше дървена къщичка за кукли, която си е отгледала разклонения. Беше красив по свой си начин, беше чудат, чуждоземски и невероятен. Гедер още не беше решил дали му харесва.

Куцукаше по смрачените от дъжда улици на окупирания град и се опираше при всяка крачка на бастуна си от черно дърво със сребърни инкрустации. Речта на лорд Терниган щеше да започне всеки момент и макар раната на Гедер да беше добро извинение за отсъствието му, той чувстваше, че вече е пропуснал твърде много. Перспективата да се прибере у дома и да забавлява баща си с истории как е припаднал по време на битката и два дни е прекарал на легло под грижите на хитрец заради крака си беше достатъчно неприятна.

Каналът по източната граница на скромния Голям площад беше задръстен от опадали листа, които преобразяваха повърхността на тъмните му води с мешавица от златни, червени и жълти краски. Гедер видя как от дълбините се надига костенурка и подава черната си глава над водата. Яркочервено листо се лепна за корубата ѝ. Костенурката се плъзна тържествено покрай повален дънер, който при втори поглед се оказа труп с подгизналата униформа на бившия принц — ванайски войник, докаран с каруца от бойното поле и изхвърлен в канала като послание към местните. Други трупове висяха на дървета в парка и покрай колонадите. Трети лежаха на стъпалата пред двореца, по пазарищата и на малкия площад със затвора-менажерия, където бившият принц понастоящем ядеше, сереше и зъзнеше от студ пред

погледите на своите поданици. Ако не беше толкова студено, вонята на разложение щеше да е непоносима.

Веднага след като принцът бъдеше изпратен в изгнание, мъртвите щяха да бъдат събрани и изгорени. Някога тези трупове са били хора. Сега бяха политическа скулптура.

— Палиако!

Гедер вдигна поглед. Джори Калиам стоеше в другия край на площада, мръщеше се и му махаше да побърза. Гедер обърна гръб на костенурката и трупа и закуцука храбро по плочника. Антийските благородници се бяха строили и чакаха само неколцината закъснели като него. На голата земя пред тях седяха малкото оцелели градски първенци. Тимзински търговци и членове на гилдиите, първокръвни занаятчии и други такива. Дрехите на повечето се отличаваха с демонстративна имперска кройка, държането им беше като на почетни гости, удостоили с присъствието си религиозна церемония, а не като на хора покорени и озлочестени. Содай Карвеналин, секретарят на лорд Терниган, стоеше сам на каменната платформа срещу ванайските първенци и гледаше право напред със скръстени на гърдите ръце. Гедер не беше говорил с него от онази нощ, когато се бяха напили заедно. Нощта, когато Клин беше изгорил книгата му. Отърси се от спомена и зае мястото си.

Опитваше се да не забелязва новите хубосии наоколо, ала беше невъзможно. Плащът на сър Госпи Алинто беше закопчан с брошка от лъскав рубин в сребърен обков. Мечът на Созлу Верен се беше сдобил с ножница от драконов нефрит и пожълтяла слонова кост, антика на стотици години. Златна верига се виеше около врата на Джори Калиам, толкова тежка, че сигурно струваше повече от месечния приход на всички имения Ривънхолм. Дрехите им бяха изпрани, ботушите им лъщяха дори на сивкавата, прецедена през плътните облаци светлина. Военните аристократи на Антеа се бяха накичили гордо с най-новото си завоевание. Гедер сведе поглед към тънкото си бастунче. То му беше единствената военна плячка, значи би трябвало да се гордее с него.

— Какъв ден, а? — каза Гедер и погледна към ниските сиви облаци. — Сутринта дори преваля сняг. Пак добре, че не сме в поход. Макар че скоро и това ще стане, предполагам? По обратния път, за да се поклоним на краля.

Джори Калиам издаде утвърдителен гърлен звук, но не го погледна.

— Кракът ми е добре. Вече не гнои — каза Гедер. — Чу ли за граф Хирен обаче? Раната на ръката му се възпалила. Умрял снощи, докато се опитвали да я ампутират. Много жалко. Добър човек беше.

— Да — съгласи се Джори.

Гедер се опита да проследи погледа му, но Джори изглеждаше разсеян и потънал в мисли. Или пък не. Очите му се местеха неспокойно, търсеха нещо. Гедер също взе да се оглежда, макар че не знаеше за какво.

— Има ли нещо? — попита той, снишил глас.

— Клин го няма.

Гедер плъзна поглед по навалищата, целенасочено този път. В строя имаше празни места — местата на убитите, ранените и онези, които главнокомандващият беше пратил по задачи. Калиам беше прав. Сър Алан Клин би трябвало да стои начело на групата мъже под негово командване. Вместо него там стоеше сър Госпи Алинто, вирнал високо брадичка.

— Може да е болен нещо? — каза Гедер.

Джори се ухили, сякаш казаното беше някаква шега.

Барабаните известиха появата на главнокомандващия. Антийският нобилитет вдигна ръка за поздрав, но лорд Терниган изчака секунда-две, преди да им върне жеста. Между тях ванайските първенци търпяха мълчаливо ритуалното си унижение. Джори изсумтя под нос, физиономията му беше вкисната. Вече не се оглеждаше. Гедер проследи погледа му и видя Клин да стои зад платформата до секретаря на лорд Терниган. Облечен беше с копринена туника, тесен панталон в убито червено и черен вълнен плащ. Тоалет, който говореше по-малко за мечове и битки и повече за държавно управление.

Стомахът на Гедер се сви и той попита тихо:

— Тук ли ще останем?

Джори Калиам не отговори.

— Лордове на Антеа — започна Терниган. Гласът му отекна над площада, но някак по-слабо от очакваното. Главнокомандващия, изглежда, го мъчеше настинка. — Благодаря на всички ви от името на крал Симеон. Империята отново е стабилна и дължим това на вашата

храброст. Реших да се върнем в Камнипол и да отнесем на трона лептата, която Ванай му дължи. Зимата приближава, а походът ще е дълъг, затова ми се ще да не губим цяла седмица в подготовка. Помолих сър Алан Клин да остане като протектор на Ванай, докато крал Симеон реши да назначи губернатор на града. Онези от вас, които са следвали сър Клин в битка, ще го последват и в това.

След като приключи с тези заповеди, Терниган кимна сам на себе си и се обърна към мъжете, насядали на плочника. Докато главнокомандващият преразказваше историята на антийските претенции към Ванай и оправдаваше окупацията, позовавайки се на стълкновения и спогодби отпреди шестстотин години, водени и сключени от династични линии и независими парламенти, които отдавна бяха приключили съществуването си, Гедер панически се опитваше да проумее какво точно го е сполетяло току-що.

Явно нямаше да се прибере в Камнипол. Тази година — със сигурност, а може би и още няколко години. Плъзна поглед по дървените сгради със стръмни покриви, които се гъчкаха от двете страни на тесните улички, спря го на големия канал, бразден от баржи и лодки, които прииждаха от реката към града и се връщаха обратно, загледа се в натежалото сиво небе. Ванай вече не беше екзотично приключение. Ванай беше мястото, където щеше да живее за неопределен бъдещ период. Десетки полуоформени планове за това как се връща в Камнипол, в Сламенкърш, при бащиното огнище, се разсипаха на прах пред вътрешния му взор.

Терниган слезе от каменния подиум, взе едно запечатано писмо от секретаря си и го връчи на Алан Клин, протектор на Ванай. Клин пристъпи напред, отвори писмото и прочете на глас официалния документ, с който лорд-маршалът го назначаваше на новата длъжност. Гедер поклати глава. Отчаянието му растеше с всяко изречение и това беше ясен знак с какво нетърпение е очаквал кампанията да свърши и да го отърве от Алан Клин.

Раненият му крак взе да пулсира болезнено, докато Клин уверяваше гражданите на Ванай, че ще се отнася с всички раси еднакво, че лоялността към Антеа ще бъде възнаграждавана, а опитите за бунт — потушавани незабавно и наказвани безмилостно. Възхвалата на Антеа — и на крал Симеон в частност — му отне близо час. Към края дори колегите на Гедер от ротата взеха да губят търпение. После

Клин благодари на лорд-маршала за доверието и официално прие назначението си. Отдаде отривисто чест и жестът бе посрещнат с одобрителни викове, колкото заради казаното от Клин досега, толкова и заради края на проточилата се церемония. Гражданите на Ванай се надигнаха да разтърпат изтръпналите си крайници и се разприказваха като продавачи на рибен пазар.

Сред имперците Гедер съзря разнолики реакции. Някои завиждаха на Клин и неговите хора за назначението. Сър Госпи Алинто се беше ухилил така, че направо грееше. Джори Калиам се отдалечи със замислено изражение и Гедер побърза да го настигне.

— Заточени сме — каза Гедер, когато се отдалечиха на безопасно разстояние. — Спечелихме им битката и за благодарност ни заточават точно както ще заточат ванайския принц.

Джори го погледна с раздразнение и жалост.

— Клин се стремеше към това от самото начало. Точно това е искал винаги.

— Защо? — попита Гедер.

— Да си кралски глас носи власт и привилегии — обясни Джори. — Дори във Ванай. А когато дойде ред градът да се изтъргува отново, ако се е справил добре, Клин ще има думата при преговорите и ще се облагодетелства максимално. А сега ме извини. Трябва да пиша на баща си.

— Да. — Гедер кимна. — И аз би трябвало да пиша у дома. Направо не знам какво да им кажа.

Смехът на Джори беше приглушен и горчив.

— Кажим им, че плячката е била страхотна.

И да имаше съмнение относно кои от хората на Алан Клин се ползват с благоволенieto му, този въпрос намери своя отговор веднага щом лорд Терниган излезе през портите на Ванай. Новият секретар на Клин, син на голям тимзински търговец, дойде да прибере Гедер от лечебницата и да го заведе в новия му дом — три малки стаи в една от по-невзрачните богаташки къщи, които очевидно бяха ползвани доскоро за склад и още миришеха на миши изпражнения. Но пък имаше малко огнище и, за разлика от палатката му, тук вятърът не духаше през стените.

Всеки ден Гедер получаваше нова заповед от лорд Клин. Канален шлюз, който трябва да бъде затворен; пазарище, където продавачите трябва да плащат имперска такса, за да продължат дейността си; ванайски лоялист, верен на сваления от власт принц, който да бъде хвърлен в затвора за назидание на останалите. Изискванията на новата власт бяха обявявани на всеослушание от обикновени войници, пак те изпълняваха екзекуциите, но и на двата вида дейност задължително трябваше да присъства благородник, в знак че антийската аристокрация участва активно в управлението на своя нов град. И като се имаше предвид какво беше естеството на възлаганите му задачи, Гедер не се съмняваше, че до края на зимата вече ще е най-мразеният човек във Ванаи.

Да се затвори бордей с голяма клиентела? Нека Гедер поведе войниците. Да се изхвърлят вдовицата и децата на лоялист от дома им? Гедер. Да се арестува изтъкнат член на местната търговска прослойка?

— Мога ли да попитам в какво съм обвинен? — каза магистър Иманиел от ванайския клон на Медеанската банка.

— Съжалявам — отвърна Гедер. — Наредено ми е да ви заведа при лорд-протектора, със или без вашето съгласие.

— Наредено ви е — повтори горчиво дребният човек. — А наредено ли ви е да ме прекарате по улиците в окови?

— Част от инструкциите. Съжалявам.

Сградата на банката се намираше в една странична улица и беше съвсем малко по-голяма от къщата на средностатистическо заможна семейство. И въпреки скромните си размери изглеждаше някак пуста. Нямаше друг в къщата освен дребния, препечен сякаш от слънцето магистър и една добре охранена жена, която кършеше ръце на прага. Магистър Иманиел стана от масата, огледа преценяващо войниците зад Гедер, подръпна си туниката и попита:

— Предполагам не знаете кога ще мога да се прибера и да възобновя работата си?

— Не ми беше казано — отвърна Гедер.

— Ама не може така! — викна жената. — Нищо лошо не сме направили.

— Кам — повиши глас bankerът. — Недей. Викат ме по някакъв делови въпрос, несъмнено. Ако някой пита, кажи, че е станала грешка

и че съм отишъл да говоря с благородния лорд-протектор, за да оправим нещата.

Жената — Кам — прехапа устни и погледна настрана. Магистър Иманиел застана спокойно пред Гедер и се поклони.

— Сигурно няма начин да минем без оковите?

— Наистина съжалявам — каза Гедер, — но лорд Клин даде изрични...

— Заповеди — довърши вместо него bankerът. — Разбирам. Хайде да приключваме тогава.

На улицата се беше събрала тълпа. Явно новината за появата на Гедер се беше разнесла по-бързо и от птица. Гедер вървеше, заобиколен от въоръжения си ескорт, а затворникът дрънчеше с оковите си току зад него. Гедер хвърли поглед през рамо и видя, че обветреното лице на мъжа се е разтеглило в маска на снизходителност и зле прикрита подигравка. Зачуди се дали безстрашието на стареца е истинско, или е демонстрация. По целия им път по улиците и покрай каналите хората се обръщаха да зяпат окования banker. Гедер вървеше с отсечена стъпка, бастунчето му потропваше решително по паважа. Изопнал бе лице в сурова физиономия, за да прикрие факта, че няма представа защо прави нещата, които прави. До сутринта всички щяха да знаят, че bankerът е арестуван. Фактът, че именно такава е било намерението на Клин, с нищо не успокояваше страховете на Гедер.

Сър Алан Клин ги чакаше в голямата зала, където до неотдавна принцът беше провеждал аудиенциите си. Всички следи от предишното управление бяха изнесени или покрити с антийските знамена на крал Симеон и дома Клин. Миришеше на дим, дъжд и мокри кучета. Сър Алан се надигна с усмивка от масата.

— Магистър Иманиел от Медеанската банка?

— Същият, лорд-протекторе — каза с усмивка и поклон bankerът. Гласът му прозвуча дружески. Все едно Клин изобщо не го беше унижил пред целия град. — Изглежда, съм обидил с нещо ваша милост, за което аз, разбира се, бързам да се извиня. Ако бъдете така добър да ми разясните естеството на простъпката ми, ще се постарая, несъмнено, да не я повтарям в бъдеще.

Клин махна небрежно с ръка.

— Няма такава нещо, сър. Просто разговарях с бившия принц на Ванаи, преди той да замине в изгнание. От него разбрах, че сте

отказали да финансирате кампанията му.

— Прецених, че е малко вероятно да си върне кредита — каза магистър Иманиел.

— Разбирам — каза Клин.

Гедер местеше поглед между двамата. Разговорът им звучеше толкова спокойно, толкова колегиално дори, че го обърка. Ала в очите на Клин имаше една особена твърдост, която — заедно с оковите на китките и глезените на магистъра — придаваше заплашителна нотка на всяка дума, излязла от устата му. Клин се върна бавно при масата, където останките от обяда му чакаха в една сребърна чиния.

— Преглеждах докладите за компенсациите — каза Клин. — Забелязах, че сумата, която вашата фирма е платила в дан на крал Симеон, е... хм, изненадващо малка, да речем.

— Бившият принц на Ванай вероятно е имал надценена представа за моите възможности — каза магистър Иманиел.

Клин се усмихна.

— Заровено или изнесено контрабанда?

— Не знам какво имате предвид, милорд — каза магистър Иманиел.

— Не бихте имали нищо против мой представител да направи ревизия на счетоводните ви книги, нали?

— Не, разбира се. Щастливи сме, че Антеа си върна властта, която ѝ принадлежи по право, и с нетърпение очакваме да правим бизнес в един по-дружелюбен и подреден град.

— А достъп до офиса ви?

— Разбира се.

Клин кимна.

— Нали разбирате, че ще трябва да ви задържа, докато открия истината по този въпрос? Каквито и пари да държи банката ви тук, Антеа е в правото си да изиска пълен документален отчет за движението и наличностите.

— Това го очаквах — каза магистър Иманиел, — но надявам се, няма да се засегнете, че очаквах и нещо по-добро.

— Светът е несъвършен. Правим каквото трябва — каза Клин, после се обърна към капитана на стражата вляво от Гедер. — Отведете го в площадния затвор. Сложете го на долните нива, където да го

виждат всички. Ако някой се опита да говори с него, запишете всичко, което му каже, и го арестувайте.

Гедер гледаше как отвеждат дребния старец. Не знаеше трябва ли да излезе с него, или не. Но Клин още не го беше пронизал с гневен поглед, значи може би все пак трябваше да остане.

— Чу ли това, Палиако? — попита Клин, когато банкерът и стражата излязоха.

— Че в банката има по-малко пари от очакваното?

Клин се изсмя по начин, който хвърли Гедер в недоумение подиграва ли му се лорд-протекторът, или не.

— О, парите ги има — каза той. — Някъде. А според казаното от принца сумата е била много тлъста. Достатъчно да се плати на наемници за цяла обсада. Достатъчно да се купят два пъти повече макианци. И дори повече може би.

— Но той не е дал заем на принца — каза Гедер.

— И не от лоялност към нас — каза Клин. — Банкерите не се кланят на ничий трон. Но ако са потопили златото, някой им е помогнал да го закарат до канала. Ако са го заровили, някой е държал лопатата. Ако са го откарали извън града, някой го е уредил. И когато този човек види шефа на банката зад решетките, може да се паникьоса и да пропее срещу свободата си.

— А-а — проточи Гедер.

— Хората ще свързват ареста му с теб, затова искам през следващите няколко дни да си на разположение — каза Клин. — Да си лесно достъпен. И каквото чуеш, ще докладваш на мен.

— Разбира се, сър.

— Отлично — каза Клин.

Мълчанието се проточи и Гедер разбра, че разговорът е свършил.

Излезе на площада, хареса си една каменна скамейка под дърво с черна кора и почти напълно оголени клони и седна. Кракът го болеше, но не усещаше студената влага на прясно протекла кръв или гной. От другата страна на улицата група младежи — първокръвни и тимзини заедно, все едно между расите в града нямаше никакво напрежение — усърдно се правеха, че не го наблюдават. Ято врани се надвикваше в клоните на дърветата, после птиците се издигнаха като крилат дим в небето. Гедер запотропва с бастунчето си по паважа. Ритъмът го успокояваше.

През следващите няколко дни щеше да играе ролята на примамка. Това му беше ясно. Може би съучастниците на банкера щяха да налапат въдицата и да си купят доброто отношение на Антеа. Или щяха да си налягат парцалите. Или, доста вероятно, щяха да нагласят някоя злополука за човека, когото пряко асоциираха с възникналия проблем. Клин го беше поставил в опасност, без дори да го предупреди за риска, който поема.

От друга страна, щеше да разполага с няколко дни, през които да обикаля улиците и пазарищата с официалната благословия на лорд-протектора. Оръженосецът му беше споменал, че чул за някаква книжарничка в южния квартал. Току-виж най-сетне му останало време да иде дотам, пък макар и в компанията на въоръжен ескорт.

Два дни Гедер обикаля улиците, кафенетата и бирариите на Ванай, но предпазливо. Дори в църквата, докато гласовете на хористите се дигнаха в спирала под високия купол, пак внимаваше никой да не сядат твърде близо до него на пейката. На пазара разлистваше плесенясалите книги, натрупани в количката на един амбулант, но с войник зад гърба си. А после, на третия ден, един каруцар, Олфред, дойде в квартирата му да му каже за керван, организиран от близък сподвижник на Медеанската банка, някой си майстор Уил.

Тогава Гедер за пръв път чу името на Маркър Уестер.

СИТРИН

Разсеяна заради мъките на дегизировката си и от мисълта за богатството, скрито в каруцата, Ситрин беше допуснала грешка.

— Къде ти е бил акълът, момче? — развика се водачът на кервана. Ситрин сведе поглед към краката си. Страните ѝ горяха, гърлото ѝ се беше затъкнало от срам. Червеникавата прах на кервансарайския двор беше полепнала по ботушите ѝ, обточени със скреж опадали листа шареха земята.

— Съжалявам — каза тя и студът обагри думите ѝ в бяло.

— Това са мулета — каза водачът на кервана. — Трябва да се грижиш за тях. От колко време продължава това?

— От няколко дни — измънка Ситрин.

— Говори по-високо, момче? От колко време?

— От няколко дни.

Пауза.

— Добре. Готварският фургон ще мине и с три животни във впряга. Ти вържи болното за някое дърво ей там, а аз ще ти доведа друго да заеме мястото му.

— Но ако го оставим, ще умре — каза Ситрин.

— Да, ще умре.

— Но то не е виновно. Не можете да го зарежете тук да умре самичко.

— Добре. Ще ти донеса нож да го заколиш.

Яростното мълчание на Ситрин беше красноречиво само по себе си. Прозрачните вътрешни клепахи на тимзина се затвориха и отвориха, примигнаха, без мъжът да сваля очи от нея.

— Ако предпочиташ да напуснеш кервана и да продължиш сам, твоя воля — каза той. — И без това се движим със закъснение. Нямам намерение да бавя целия керван само защото ти не можеш да се грижиш както трябва за впряга си. Като решиш какво ще правиш, уведоми ме.

— Няма да го оставя тук само — заяви Ситрин, изненадана от думите си. И ужасена, когато осъзна, че говори сериозно. Щеше да е безумие да пътува сама, без защитата на кервана.

— Ама то е муле бе!

— Няма да го оставя. — Този път от думите ѝ стана по-добре.

— Значи си идиот.

Водачът на кервана се обърна, изплю се на земята и тръгна към каменната стена и тръстиковия покрив на навеса. Когато стана ясно, че керванджията няма да погледне повече назад, Ситрин се върна в обора. По-голямото ѝ муле стоеше в преградата си с увесена глава. Дишаше тежко и неравномерно. Ситрин застана до него и почна да го гали по гъстата жилава козина. Мулето вдигна глава, помръдна ухо, после отново утихна.

Ситрин си представи как връзва животното за някое дърво и го оставя на болестта и снега. После си представи как прерязва топлото му гърло. Опита се да си го представи. Сега как щеше да закара парите до Карс?

— Съжалявам — каза тя. — Аз всъщност не съм никакъв каруцар. Не знаех.

Беше си мислила, че тя е виновна за бавното темпо на впряга си, че разстоянието, което се отваряше следобед между нейната каруца и предната, означава, че не е достатъчно настоятелна с юздите или че ѝ убягва някакво по-тънко каруцарско умение. Чак когато по-голямото муле взе да кашля — кашлица влажна, хриплива, — си даде сметка, че е болно. В дома на магистър Иманиел религията беше на почит и Ситрин започна да се моли животното да се оправи само.

Това не стана.

Кервансараят — съборетини, за които явно никой не се грижеше, дори онези, които го използваша за спирка по маршрута си — се намираше в подножието на широко полегато възвишение, първия подстъп към високата, увенчана със снежни върхове планинска верига, която бележеше края на Свободните градове и началото на Биранкор. Синеещите се от разстоянието върхове се виждаха и оттук. Проходът между тях беше най-краткият път от Ванаи до Карс.

Карс. Името бе придобило почти религиозно значение за Ситрин. Карс, великият град на Северобреж, град с прекрасна гледка към спокойно море. Дом на бели кули над тебеширени скали, на Съвета на

Равнолив, на Гроба на драконите. Седалището на Медеанската банка и краят на нейната кариера като контрабандист и беглец. Никога не беше ходила там, но копнееше за Карс, както се копнее за дома.

Можеше да стигне сама. Щеше да ѝ се наложи. Само че не знаеше пътя. Не знаеше и как да излекува болно муле. Не знаеше и какво ще прави, ако друга разбойническа банда изскочи от гората. Мулето си пое хрипливо дъх, после се закашля отново — дълбока, влажна, надрана кашлица. Ситрин почеса широките му меки уши.

— Все ще намерим начин — каза тя, колкото на животното, толкова и на себе си. — Всичко ще е наред.

— Може — каза мъжки глас.

Хитрецът, майстор Кит, стоеше на вратата на обора. Жената Опал стоеше до него. Ситрин направи още половин крачка към мулето и праметна ръка през увисналия му врат, сякаш да го защити. Или да потърси защита. Тревога учести дишането ѝ.

— Значи това е болникът? — каза Опал и мина покрай хитреца. — Изглежда уморено милото, нали?

Ситрин кимна, свела поглед, за да не срещне нейния. Опал влезе в отделението, обиколи болното муле, после спря и притисна ухо към гърдите му. Сетне подхвана тиха песен на език, който Ситрин не знаеше, хвана главата на животното и отвори нежно устата му.

— Опал се грижи за нашия впряг, когато имаме впряг — каза майстор Кит. — От опит знам, че може да ѝ се има доверие, опре ли до неща с копита.

Ситрин кимна, разкъсвана между горещ прилив на благодарност и тревога, задето е толкова близо до войниците от охраната. Опал стана и подуши съсредоточено ушите на мулето.

— Таг, нали така ти беше името? — попита тя и Ситрин кимна. — Е, Таг, забелязал ли си горкичкото да залита все на една страна? Налагаше ли се да дърпаш юздата, за да го връщаш в правилния път?

Ситрин се замисли, после поклати отрицателно глава.

— Е, и това е нещо — каза Опал, после каза през рамо на майстор Кит. — Едва ли е в ушите му, и толкова по-добре. Хрипти, но няма вода в дробовете. Ако го държим на топло два дни, ще се оправи. Но ще му трябват повечко одеяла.

— Два дни — каза майстор Кит. — На капитан Уестер това няма да му хареса.

Тежкото дишане на мулето и шепотът на утринния вятър в клоните разваляха тишината. Ситрин усети как възелът в стомаха ѝ се затяга. Догади ѝ се.

— Охраната ще мине и с един човек по-малко — заяви Опал. — Аз ще остана с Таг, а когато мулето се оправи, ще ви настигнем. Няма да отнеме повече от ден-два, а сама каруца с добър впряг се движи по-бързо от керван.

Хитреца скръсти ръце и се замисли. Ситрин се изпълни с надежда.

— Съгласен ли си? — попита я майстор Кит. Очите му бяха нежни, гласът му — топъл като стара фланела.

— Да, сър — каза Ситрин с нисък, момчешки глас.

— Е, няма лошо да го предложи — каза той. — Но май ще е по-добре аз да говоря с тях вместо теб, Таг. Нали?

Тя кимна, а старецът се усмихна. Обърна се и излезе, като остави Ситрин с Опал и животните.

Облекчението понамали страха ѝ. А и посвоему забавянето имаше своите добри страни. Двете — Опал с кожените си доспехи и Ситрин, преоблечена като момче — едва ли щяха да изглеждат подозрително. А и докато са далеч от кервана, трябваше да се крие само от Опал, което едва ли щеше да е трудно, защото предполагаемо различният им пол беше чудесен претекст за известно уединение.

Ала страхът ѝ не изчезна напълно. И не би могъл, каза си Ситрин, защото тя знаеше неща, които другите членове на кервана не знаеха. Ясно помнеше импровизираните уроци на магистър Иманиел по време на вечеря — седят на масата с Кам и Безел, а той прави анализ на необичайното поведение на този или онзи търговец и какво означава това. Ситрин знаеше, че каруцарчето Таг кара в каруцата си достатъчно злато, за да купи цяла армия, но никой друг не го знаеше. Рискът да изостане от кервана не беше по-голям, отколкото би бил, ако караше топове небагрена вълна. Шансовете ѝ се струваха по-лоши само защото знаеше, че залогът е неизмеримо по-висок. Не я бяха разкрили. Никой не я търсеше, нито нея, нито товара ѝ, мулето щеше да оздравее и тя щеше да стигне до Карс под защитата на кервана. Всичко щеше да се нареди.

— За пръв път ли ти е? — попита Опал.

Ситрин я стрелна с поглед и кимна.

— Е, не си го слагай на сърцето, миличък — каза жената от охраната. — Ние се грижим за хората си.

Минаха часове преди Ситрин да се запита защо му е на един наемнически охранителен отряд да включва в „хората си“ каруцарче като нея, но по това време планът вече беше задвижен и керванът с все капитан Уестер и майстор Кит беше продължил по пътя към планинския проход и Карс.

Денят мина в грижи за болното добиче — затоплиха обора, обтриха енергично мулето, наляха в гърлото му някаква странна отвара, която миришеше на катран и женско биле. На здрачаване мулето вече държеше главата си по-високо и кашлицата му беше понамаляла. През нощта Ситрин и Опал спаха в обора, увити с тънки одеяла. Стар железен мангал гореше между тях, колкото помещението да не замръзне съвсем. В тъмнината навън нещо изпищя, но повече не се обади. Ситрин затвори очи, положила глава на ръката си, и призова съня. Завиждаше на Опал за лекото ѝ равномерно дишане. Собственото ѝ тяло беше напрегнато, трепереше от студ, а умът ѝ скачаше от една тревога на друга и рисуваше всякакви вероятни и невероятни нещастия. Разбойниците, които бяха нападнали кервана, можеше да се върнат, да ги изнасилят и убият и да избягат с парите на банката. Опал можеше да разкрие тайната ѝ и, озверяла от алчност, да ѝ пререже гърлото. Мулето можеше да се влоши, да умре и да я остави в безизходица в есенния студ.

Посрещна сивкавата зора, без да е мигнала и за минута. Главата я болеше, гърбът ѝ се беше схванал, все едно са я налагали с кривак. Опал, бодра и в добро настроение, разпали огъня, кипна някакви билки в една тенджера, после провери как е пациентът им. Ситрин отиде при нея. Мулето беше по-хладно на допир, очите му гледаха по-ясно, главата му се беше изправила близо до обичайния си ъгъл. В съседното отделение другото муле от впряга ѝ, женското, изпръхтя сърдито.

— И тя ли се разболява? — попита Ситрин. Само от мисълта за това ѝ се доплака.

— Възможно е да се разболе, но засега е здрава — отвърна Опал. — Сигурно просто ревнува, че колегата ѝ получава цялото внимание.

— Ще тръгваме ли тогава? Тоест, можем ли вече да последваме кервана?

— Следобед може би — каза Опал. — Нека изчакаме да се възстанови напълно. Първия ден ще работи само на половин смяна.

— Но...

— И преди сме минавали оттук. Ще ги настигнем, преди да са навлезли в прохода. Първо ще спрат в Белин и ще изпратят съгледвачи напред.

Ситрин беше чувала името, но не знаеше какво обозначава, нито къде се намира. Опал ѝ хвърли поглед през рамо.

— Белин е търговско градче точно преди прохода. Ти май наистина не знаеш много за керванджийския занаят, а?

— Да — каза Ситрин, навъсено и едновременно с това смутена, че е отговорила навъсено.

— Белин е по-скоро селце, нищо и никакво тържище, но хората там са гостоприемни към пътниците. Веднъж майстор Кит ни отведе там за цял месец. По пътя през ден-два идват нови хора и никой не се задържа дълго. Все едно си в пътуваща трупа, но без пътуването.

Полъх на студен вятър раздвижи сламата. Жарта в мангала засвятка и тънко пламъче затанцува отгоре ѝ. Ситрин чувстваше мозъка си затъпял и бавен от умора и недоспиване. Каква работа е имал един охранителен отряд да стои цял месец в крайпътно тържище, спирка за търговци и мисионери? Защищавали са ги зад градските стени, където най-малко са имали нужда от услугите им?

— Трябва да изляза — каза Ситрин. — Да проверя... да проверя каруцата.

— Да, провери дали не е отишла някъде — каза Опал. Не изглеждаше да ѝ се подиграва.

Наистина се оказа, че да е само с Опал е по-добре, отколкото да е с цял керван. Понеже трябваше да се съобразява само с един човек, Ситрин си открадваше по някой миг, колкото да свали гарда и поне за кратко да бъде себе си, а не Таг. Когато стана време да впрегнат мулетата и да потеглят отново, установи, че да пътува с Опал е почти същото като да пътува сама на капрата. Опал говореше много, най-вече за това какви грижи изисквал един впряг. Ситрин знаеше, че Таг би трябвало да се отегчи от лекцията, но самата тя я слушаше с внимание и попиваше всичко. Само за половин ден установи, че има десетки

неща, които е правила погрешно. Когато вечерта спряха на една широка поляна край пътя, чувстваше, че е научила за коларството повече, отколкото за всичките седмици път от Ванаи дотук.

Искаше ѝ се да благодари на Опал за помощта, но се боеше, че започне ли, няма да може да спре. Благодарността щеше да прерасне в приятелство, приятелството водеше до споделяне — и скоро току-виж издала всичките си тайни. Затова, вместо да се разприказва, тя просто даде на Опал най-хубавата храна и ѝ отстъпи по-мекото местенце за спане.

Лежаха на меката вълна в мрака. Луната и звездите се криеха зад юрган от облаци, тъмнината беше непрогледна. Мислите на Ситрин се лутаха неспокойно, отслабнали от изтощение. Въпреки това сънят не идваше. Посред нощ усети как Опал се притиска към нея. Отърси се от унеса си, паникьосана, че жената я напада, или се опитва да я прелъсти, или и двете, но бързо осъзна, че самата тя се е търкулнала към нея, привлечена от топлината ѝ. Часовете до сутринта прекара в терзания — копнееше да се сгуши до топлото тяло в съседство и едновременно с това се страхуваше, че заспи ли, ще направи именно това и така ще съсипе дегизировката си.

Лежеше в мрака, а седмиците, които я делиха от Карс, изглеждаха безкрайни. Представяше си, че чувства острите ръбове на сандъчетата и кутиите, скрити под топовете вълна. Книгите и счетоводните тефтери, сандъците с коприна, тютюневи листа и подправки. Скъпоценни камъни и бижута. Отговорността и страхът я смазваха под тежестта си. Когато призори най-после заспа дълбоко и засънува, сънят я отведе на ръба на пропаст в компанията на стотина прохождащи бебета, които трябваше да уварди, преди да са паднали в бездната.

Събуди се с вик и видя, че вали сняг.

Големи снежинки се сипеха сивкави на фона на белите облаци. Дърветата ги улавяха и кората им изглеждаше черна в сравнение с тях. Драконовият нефрит беше изчезнал под снежната покривка, единствено просеката между дърветата бележеше местоположението на пътя. Хоризонтът буквално се беше стопил. Опал вече слагаше оглавниците на мулетата.

— Ще можем ли да пътуваме в този сняг? — попита Ситрин, съвсем забравила, че трябва да преправя гласа си.

— Добре ще е да опитаме. Освен ако не предпочиташ да се заселим тук.

— Но е безопасно, нали?

— По-безопасно е в сравнение с другите възможности — отвърна Опал. — Ела ми помогни с тези каишки. Ръцете ми са премръзнали.

Ситрин се смъкна от каруцата, помогна на Опал и скоро потеглиха. Широките обковани с желязо колелета на каруцата бързо се покриха с дебели снежни налепи, а от телата на мулетата започна да се вдига пара. Без да срещне отпор, Опал бе взела юздите и камшика в свои ръце. Ситрин се гушеше унило до нея. Опал примижа срещу снега и поклати глава.

— Добрата новина е, че в това време няма да срещнем бандити.

— Сериозно? А лошата каква е? — попита горчиво Ситрин.

Опал се обърна да я погледне, очите ѝ бяха разширени от изненада и смях. Ситрин си даде сметка, че откакто керванът бе напуснал Ванаи, това е първият ѝ опит да се пошегува. Изчерви се, а жената до нея се разсмя.

В Белин имаше само пет-шест сгради. Останалата част от градчето се беше окопала в скалната стена, прозорците и вратите бяха издълбани в сивия камък преди хиляди години от нечовешки ръце. Сажди петносваха скалите там, където вътрешни комини извеждаха дима от огнищата. Снегът беше полепнал по гигантски руни, врязани в планинския склон, символи, каквито Ситрин не беше виждала никога. Самите върхове не се виждаха, но се усещаха като надвиснал мрак в хаоса на бурята. Познатите каруци и фургони на кервана бяха като черни точки на белия фон, животните и коларите се бяха прибрали на сухо в скалните убежища. Ситрин помогна на Опал да разпегне каруцата и да отведе мулетата при другите добичета.

Другите охранители също бяха там, насядали около ковашка пещ — Микел и Хорнет, майстор Кит и Смит. Сандр ги посрещна с широка усмивка, а тралгунът — заместникът на капитана — вдигна широката си длан за поздрав, без да прекъсва разговора си с дългокосата Кари. Радостта на Опал да ги види отново беше толкова заразителна, че Ситрин се почувства почти щастлива.

— Все трябва да има нещо — каза Кари и от тона ѝ Ситрин се досети, че не го казва за пръв път.

— Няма — избумтя Ярдем. — Жените са по-дребни и по-слаби. Няма оръжие, което да превърне този недостатък в преимущество.

— За какво говорите? — попита Опал и се настани край напалената пещ. Ситрин седна на пейката до нея и чак след това осъзна, че неволно е повторила подредбата им от капрата на каруцата. Майстор Кит се засмя, поклати глава и каза:

— Мисля, че Кари би предпочела да тренира с оръжия, които биха били в по-голяма хармония с естествените ѝ заложби.

— Тоест с това, че е дребна и слабосилна — уточни Сандр. Без да поглежда към него, Кари го замери с бучка пръст и го уцели право в главата.

— Къс лък — каза тя.

— За да изпълнеш тетивата на лък, се изисква сила — каза Ярдем. Каза го почти извинително, сякаш не иска да я засегне. — С прашка и камък силата не е чак толкова важна, но пак е важна. Копието има по-голям обхват, но иска повече мускули. Мечът не изисква толкова сила, но за него трябва да са ти по-дълги ръцете. Една силна едра жена е подобър боец от един нисък и гърчав мъж, но такова нещо като женско оръжие не съществува — каза в заключение и сви исполинските си рамене.

— Все трябва да има *нещо* — повтори Кари.

— Няма — повтори Ярдем.

— Секс — предложи ухилен Сандр. Кари го замери с още една бучка пръст.

— Как са мулетата ти, Таг? — попита майстор Кит.

— По-добре — отвърна Ситрин. — Много по-добре. Благодарение на Опал.

— Радвам се — каза майстор Кит. — Вече започвах да се притеснявам дали ще ни настигнете.

— Нямаше да ги оставим сами дори да се забавеха — каза някой зад тях.

Ситрин се завъртя и стомахът ѝ се сви на топка от притеснение. Капитан Уестер тъкмо влизаше в помещението. Косата му и широкополият кожен плащ бяха целите в сняг. Лицето му се беше

зачервило, все едно студът го е шамаросвал на воля. Приближи се към топлината на пещта и свъси вежди.

— Добре дошъл, сър — каза тралгунът.

Капитанът кимна мълчаливо.

— Разузнаването е минало зле? — предположи майстор Кит.

— Не по-зле от очакваното — отвърна Маркър Уестер. — Водачът на кервана отиде да съобщи новината на другите. Няма начин да минем през прохода. Нито сега, нито през идните месеци.

— Какво?! — възкликна Ситрин, съвсем забравила да преправи гласа си. Затръшна уста веднага щом думата изскочи, но беше късно. Макар че капитанът, слава богу, май не й обърна внимание.

— Снегът подрани, ние се забавихме и изобщо извадихме лош късмет — каза той. — Ще наемем складово пространство за стоката и някакви квартири за хората. Градчето не е голямо, така че ще ни е бая тесничко. Ще продължим за Карс през пролетта.

Пролетта. Думата удари Ситрин право в корема. Тя впери поглед в игривите пламъци, усети струйка разтопен сняг да се стича бавно по гръбнака ѝ. Отчаян смях забълбука в гърлото ѝ. Отпуснеше ли го, щеше да я избие на сълзи, заплачеше ли се, щеше да реве до пролетта. Цяла зима с чужда самоличност. Стоката — от каруцата до склада и обратно, без никой да разкрие истината за естеството ѝ. Не седмици до Карс, а месеци.

„Абсурд“ — помисли си тя.

МАРКЪС

Нощта се спусна рано. Само половината каруци бяха опразнени и водачът на кервана вече си гризеше ноктите от яд. Не смяташе, че проблемът е чак толкова голям. Бурята беше дошла от запад и планините щяха да ги предпазят донякъде от снежните виелици. Биранкор можеше да затъне в сняг до комините, но Белин беше на завет. Всичко щеше да е наред. Поне що се отнася до снега.

Ярдем беше уредил отделна квартира за така наречената охрана. Две малки стаи с общо огнище, не в някоя от външните пострройки, а в истинския град, издълбан уютно в скалата. Неравностите по камъка улавяха светлината от огъня и стените сякаш дишаха и танцуваха в свой собствен ритъм. Маркърс изу подгизналите си ботуши, облегна се и изпъшка. Другите седяха наоколо и спореха кой къде ще спи. Актьорите приемаха пренаселената теснотия на квартирата си не по-зле от истински войници, а освен това умееха да се шегуват. Дори Ярдем изглеждаше приблизително спокоен, а това не беше типично за него.

Въпреки това Маркърс имаше още неща за вършене.

— Съвещание — каза той. — Промяната в ситуацията променя и нашата задача. По-добре да обсъдим нещата сега, за да не се изненадаме по-късно.

Приказките утигнаха. Майстор Кит се настани до огъня, жилавата му сива коса стърчеше като окаменял пушек.

— Не виждам как керванът ще си позволи този престой — каза актьорът. — И при най-строги икономии квартирите и изхранването на толкова хора за цяла зима ще струват майка си и баща си.

— Така е — каза Маркърс. — Но това е проблем на водача, не наш. Нашата задача не е да се грижим за печалбата на кервана. А за безопасността му. Когато сме на път, това означава да пазим хората от разбойници. Принудителният престой за цяла зима променя естеството на работата ни, променя и проблемите, които могат да възникнат — трябва да държим под око хората, защото някои пощуряват от

бездействието, други ги избива на похот, трети полудяват от ревност, четвърти ще се опитат да мамят на карти.

Смит, актьорът с епизодичните роли, направи физиономия и попита:

— И сега на какви ще се правим — на охрана или на бавачки?

— Ще правим онова, което е необходимо, та каруците да стигнат в Карс цели-целенички — отвърна Маркърс. — Ако трябва, ще ги вардим и от самите себе си.

— Хм. Добра реплика — каза Кари. — „Ако трябва, ще ги вардим и от самите себе си.“

Маркърс присви очи и се намръщи.

— Пишат нова пиеса — обясни майстор Кит. — Комедия, в която се разказва как театрална труппа е наета да се прави на керванджийска охрана.

Ярдем изсумтя и помръдна ухото. Може да беше от раздражение, може да беше и от напушил го смях. Или и двете едновременно. Маркърс реши да не гадае.

— Имаме два-сетина колари — каза той. — Включително водачът на кервана и жена му. Вече седмици пътувате с тези хора. Наблюдавали сте ги. Познавате ги. Какви проблеми може да възникнат?

— Оня тип, дето кара фургона с желязната руда — каза Смит. — От случката с бандитите непрекъснато налита на бой. Няма да издържи цяла зима, без да се сбие, освен ако някоя от жените не го прикотка в леглото си, та да се успокои.

— И аз си мислех същото — каза Маркърс. Актьорите бяха много по-проницателни от мъжете, с които беше работил досега. Предвид обстоятелствата това можеше да е от полза. — Друго?

— Четвъртдартинът — каза Опал, по-възрастната актриса, която играеше главните роли. — Отбягва проповедите на водача почти толкова, колкото ги отбягваш и ти, капитане. Сега ще му е по-трудно да го прави и това може да създаде проблем.

— Момичето с фалшивите мустаци — каза Микел, гърчавият юноша. — Изглежда ми страшно изнервена.

— А, да. Тя — каза Кари.

— И само бог знае какво всъщност има в каруцата ѝ — добави Опал и кимна. — Настръхва като котка всеки път, когато някой

доближи товара. И все мълчи.

Маркърс вдигна ръка да ги призове към мълчание.

— *Коя тя?*

— Момичето с фалшивите мустаци — каза майстор Кит. — Дето уж се казва Таг.

Маркърс погледна Ярдем. Лицето на тралгуна беше образ и подобие на собственото му недоумение. Маркърс вдигна вежда. „Ти знаеше ли?“ Ярдем поклати глава и обиците му звъннаха. „Не.“

„И само бог знае какво всъщност има в каруцата й.“

— Тръгвай с мен, Ярдем — каза Маркърс и си обу ботушите.

— Да, сър — изръмжа тралгунът.

Коларите и водачът на кервана бяха настанени в отделен лабиринт от стаи. Маркърс тръгна през задимените коридори и общи помещения. Ярдем крачеше до него, привел исполинската си снага. Другите охранители, актьори, или каквито там се явяваха, вървяха след тях като пиленца след квачка. С всяка следваща стая, където не откриваха Таг, Маркърс настръхваше все по-осезаемо. Връщаше се мислено назад по пътя, припомняше си всеки свой разговор с момчето, колкото и кратки да бяха въпросните разговори, припомняше си всичко, което водачът на кервана беше казвал за него. А то не беше много. Беше много малко. Почти нищо. От самото начало момчето беше страняло от всички — освен от каруцата си.

Последната от наетите стаи имаше прозорче с изглед към тъмните покрити със сняг възвишения. Зад себе си Маркърс чуваше развълнуваните гласове на каруцарите, които питаха какво става. Студеният влажен въздух миришеше колкото на сняг, толкова и на дъжд. Светкавици браздяха хоризонта.

— И тук го няма, сър.

— Виждам.

— Не може да е отишла далеч — обади се Опал зад тях. — Бедничката не знае как да кара каруцата, ако отпред няма друга, която мулетата да следват.

— Каруцата — каза Маркърс и тръгна назад.

Неразтоварените каруци и фургони бяха оставени близо до ниските каменни складове. Половин стъпка сняг се беше натрупал върху платнищата им. Маркърс тръгна между тях. Някой зад него запали факли и пламъците засъскаха под сипещия се сняг. Сянката на

Маркърс затанцува по каруцата с вълнените платове. Снегът, натрупал се по капрата й, беше не повече от два пръста. Маркърс пърхна крак в железната скоба до колелото, изтласка се нагоре и дърпна платнището. Таг се беше свил на топка отдолу. Сега, след като го бяха предупредили, Маркърс със закъснение забеляза, че мустаците са залепени накриво, а боята по косата на момчето се е отмила на петна. Недохраненото малоумно първокрървно момче всърщност беше момиче със синайска кърв.

— Ка-какво... — започна девойката. Маркърс я сграбчи за рамото и я дърпна да стане. Устните й бяха посинели от студ.

— Ярдем?

— Тук съм, сър — каза тралгунът.

— Държ — каза Маркърс и бутна момичето към него. То залитна с писък, а след миг Ярдем вече го държеше, обездвижил в хватка главата му. Момичето пицеше като обезумяло, мятеше се и сипеше слепешката удари по Ярдем. Тралгунът изпършка, когато един от ударите попадна в целта. Маркърс не губи време да се занимава с боричкането им. Топовете вълнен плат бяха влажни и миришеха на плесен. Той ги вдигаше един по един и ги хвърляше на земята. Писърците на момичето станаха пронизителни, после замлъркнаха. Рърката на Маркърс попадна върху нещо твърдо.

— Дайте ми факла — каза той.

Заедно с факлата се появи и майстор Кит. Покатери се при него с непроницаемо изражение. Под светлика на факлата Маркърс издърпа кутията нагоре. Кутия от черно дърво с железна ключалка и здрави кожени панти. Маркърс извади ножа си и започна да реже пантите. Скоро успя да пърхне острието между кутията и капака.

— Внимавай — каза майстор Кит, когато Маркърс натисна.

— Кърсно е да внимаваме — отвърна Маркърс. Ключалката поддаде със силно изсъркване. Капакът се отвори. Хиляди парченца обработено стъркло лърцяха в кутията. Не. Не беше стъркло. Сърпоценни камърни. Гранати и рубини, изумруди, диаманти и перли. Кутията беше пълна догоре със сърпоценни камърни. Маркърс проточи врат да погледне в пролуката между топовете плат. Там имаше още кутии. Десетки.

Погледна майстор Кит. Очите на стареца се бяха разширили невярващо.

— Така — каза кратко Маркърс и затвори кутията. — Хайде.

Другите охранители се бяха скупчили около Ярдем и девойката. Тралгунът все така я стискаше в мечешката си прегръдка, готов да й запуши отново устата. По бузите й се стичаха сълзи. Челюстта й беше стисната хем предизвикателно, хем скърбно. Маркърс отлепи кичурче косми от фалшивия й мустак, потри го между пръстите си и го пусна на земята. В сравнение с исполинската снага на тралгуна момичето изглеждаше крехко като дете. Погледите им се срещнаха и Маркърс видя молбата в очите й. Нещо опасно се размърда в гърдите му. Не гняв, нито възмущение. Нито дори тъга. А спомен толкова жив и ярък, че му причини болка. Той извърна поглед.

— Моля ви — проплака момичето.

— Кит — каза той. — Вкарайте я вътре. В нашата квартира. Да не говори с никого, дори с водача на кервана.

— Както кажеш, капитане — рече майстор Кит. Ярдем отпусна хватката си и отстъпи крачка назад. Не сваляше очи от девойката, готов да я сграбчи отново при нужда. Майстор Кит й подаде ръка.

— Хайде, миличка. Нищо лошо няма да ти направим, не се бой.

Момичето се колебаеше, местеше поглед между Маркърс, Ярдем и майстор Кит. Очите й бяха пълни със сълзи, но от гърлото й не излизаше никакъв звук. Маркърс беше познавал друго едно момиче, което плачеше по същия начин. Побърза да прогони спомена. Майстор Кит я отведе. Останалите, сякаш по навик, тръгнаха след ръководителя на театралната трупа и войниците останаха сами.

— Каруцата — каза Маркърс.

— Никой да не я доближава, сър. Ще имам грижата — каза Ярдем.

Маркърс примижа, вдигнал поглед към сипещия се от небето сняг.

— На колко години е според теб?

— Има синайска кръв. Трудно е да се каже — изсумтя Ярдем. — На шестнайсет. Седемнайсет.

— И аз си мислех същото.

— На толкова щеше да е и Мериам сега.

— Долу-горе.

Маркърс се обърна към скалната стена. В каменните прозорци трептяха светлинки. Древният надпис, вдълбан в скалата отгоре, грееше тъмносив на черния фон.

— Сър?

Маркърс погледна назад. Тралгунът вече се бе настанил на капрата и се увиваше с парче вълнен плат, както го правеха номадите от Пют — хем да му държи топло, хем дясната му ръка да е свободна, ако се наложи да посегне към меча си.

— Не позволявай случилото се в Елис да повлияе на преценката ти. Тя не ти е дъщеря.

Чувствата в гърдите на Маркърс се размърдаха неспокойно като пеленаче, което проплаква в съня си.

— Никой не е — каза той и се отдалечи в мрака.

Чаша топъл сайдер и съчувственото внимание на майстор Кит се оказаха достатъчни и след половин час цялата история излезе наяве. Медеанската банка, смъртта на младежа, който по план трябвало да кара каруцата, отчаяният контрабандистки преход до Карс. Момичето плака почти през цялото време. Напуснало бе единствения си дом и най-близките си хора. Маркърс изслуша разказа със скръстени ръце и навъсена физиономия. Най-дълбоко го трогнаха дребните нещица — как гласът на девойката укрепваше, когато станеше дума за менителници и пренос на капитали, навикът ѝ да отмята косата от очите си дори когато тя не беше там, сгърбените ѝ рамене, страхливият ъгъл, под който свеждаше глава. Каруцарчето Таг беше останало встрани от вниманието му. Ситрин бел Саркор, любителката контрабандистка, беше нещо друго.

Когато разказът свърши, Маркърс остави Ситрин при актьорите, хвана Майстор Кит за лакътя и го поведе по тесните каменни коридори, които прорязваха скалата на Белин. Мракът се разчупваше от свещи на всеки завой — беше достатъчно светло да се ориентираш за посоката, но не толкова, че да виждаш къде стъпваш. Ала бавната крачка му беше добре дошла за момента.

— Знаел си за това? — обърна се той към актьора.

— Знаех, че момичето пътува под чужда самоличност.

— Но не го спомена.

— Не сметнах, че е важно. В моя живот хората редовно влизат в чужда кожа. Самият аз от няколко седмици го раздавам хитрец.

Маркърс си пое дъх бавно и дълбоко и каза:

— Добре. Ще трябва да уведомя водача на кервана. Не можем да останем тук.

— Не се обиждай, капитане, но защо да не можем? Какво толкова се е променило? По отношение на кервана тоест. Сега, когато знаем истината, дори бихме могли да помогнем на момичето. Ще скрием самоличността и товара му до пролетта, после ще си продължим по план.

— Не става така.

— Кое не става така, капитане? — попита майстор Кит.

Маркър спря при един остър завой. Самотната свещ вдъхваше треперлив живот на неравната скала. Сенките разсичаха лицето на актьора в златисти и черни равнини.

— В *света* не става така — обясни той. — Толкова много пари винаги водят до кръвопролитие. Рано или късно някой от нас ще ги пожелае за себе си. А дори да не стане така, със сигурност има други, които търсят каруцата.

— И как ще я намерят? Откъде могат да знаят, че е при нас? — попита майстор Кит. Маркър забеляза, че старецът не възрази срещу опасенията му от алчност и предателство.

— Нека отгатна. Ще чуят да се говори за керван, чиято охрана е била поета от героя на Градис и Уодфорт. И от хитрец, който може да отблъсква стрели и да командва дърветата.

Менящите се сенки върху лицето на актьора му подсказаха, че аргументът му е приет.

— Не за това ви наех — продължи Маркър, — но имам нужда да останете с мен.

Майстор Кит сви устни, колеба се дълго, после се обърна и тръгна към по-дълбокия мрак между свещите, право към квартирата на водача. Маркър го последва. Почти минута стъпките им бяха единственият звук в коридора.

— Какво смяташ да правиш? — попита предпазливо майстор Кит. Маркър кимна мислено. Актьорът поне не го беше отрязал категорично.

— Да тръгнем на юг — каза той. — На запад е снегът, на изток са онези, които ни преследват. На север е Сухата пуст, при това в зимни условия. Ще пуснем слух, че тръгваме за Макиа или Жилеа и че ще се опитаме да продадем стоката си там, вместо да чакаме до пролетта, за да продължим към Карс. Ще тръгнем на изток, после ще свърнем на юг.

— Не знам за пътища на юг чак до...

— Няма да се движим по пътища. Ще трябва да зарежем драконовите пътища и да тръгнем напърно по селски коловози и пътеки и така до Вътрешното море. Близо до крайбрежието има проход, който никога не замръзва. Ако се задържи студено, за четири седмици ще стигнем в Биранкор. Пет, ако се затопли и земята се разкаля. В Биранкор не гледат с добро око на въоръжени групи, които пресичат границата, така че с малко късмет преследвачите ни може да ударят на камък. Още една седмица и ще се озовем в Порте Олива. Градът е достатъчно голям, за да изкараме там зимата, без да привлечем излишно внимание. А ако пътищата са проходими, може да продължим към Северобреж и Карс, без да чакаме пролетта.

— Доста заобиколно ми се види — каза майстор Кит. Коридорът свърши при широка пресечка, където се събираха няколко прохода. На желязна скоба в стената висеше маслена лампа. Майстор Кит спря под светлината ѝ и се обърна към Маркърс. Лицето му беше спокойно и трезво. — Питам се дали си обмислил и другата възможност?

— Не виждам такава.

— Можем всички да се отбием при каруцата, да си напълним джобовете и кесиите и да изчезнем ни лук яли, ни лук мирисали. А каквото остане, ще го приберем в някой от тукашните складове друг да му бере кахъра.

— Това може и да е разумно — каза Маркърс. — Но не отговаря на задачата ни. Задачата ни е да осигурим безопасността на кервана от началото до края на маршрута му.

По дългото лице на актьора се четеше скептицизъм, както и още нещо, което подсказваше, че майстор Кит незнайно защо намира ситуацията за забавна. Маркърс си даде сметка, че това е моментът, който ще реши всичко останало. Ако актьорът откажеше, неговите възможности за избор щяха да намалеят драматично.

Майстор Кит сви рамене.

— Май ще трябва да уведоим водача на кервана, че плановете му са се променили.

Керванът потегли току преди обяд под надвиснало сиво небе. Маркърс зае мястото си в челото на колоната. Главата още го болеше от

сблъсъка със сънища, които му бяха колкото познати, толкова и болезнени. Кръв и огън. Предсмъртните писъци на една жена и едно дете, загинали преди дванайсет години. Миризмата на горяща коса. Отдавна не се беше будил в ужас, с имената на жена си и щерка си на уста. На Алис и Мериам. Надявал се бе, че кошмарите са си отишли завинаги, но ето че се бяха върнали.

Издържал ги беше преди. Щеше да ги издържи и сега.

Водачът на кервана седеше до него на капрата, парата на дъха им ту влизаше в ритъм, ту излизаше от него. Гарвани ги следяха с поглед от снежните клони и пристъпяха тромаво от крак на крак като старци. Снегът беше мокър, но на пътя беше натрупало не повече от една стъпка. Напуснеха ли драконовите пътища, щеше да стане много трудно.

— Не мога да повярвам, че правим това — за стотен път каза водачът на кервана. — Как са могли да не ми *кажат*.

— Явно не са те сметнали за контрабандист по природа — отвърна Маркърс.

— Сметнали са ме за глупак.

— Същото важи и за мен — каза Маркърс, а после побърза да обясни, понеже тимзинът го стрелна с ядосан поглед: — Не, имам предвид, че и мен са взели за глупак. А не че и аз като тях те мисля за глупак.

Водачът на кервана потъна в сърдито мълчание. Канарите на Белин се стопиха зад тях. Зимата щеше да е тежка. Когато спряха за нощувка и разпънаха палатки в сбиращия се сумрак, Маркърс тръгна през лагера заедно с Ярдем. Видеха ли ги да приближават, хората млъкваха. Усмивките им ставаха фалшиви и неубедителни. Негодуванието пропиваше кервана както масло попива във фитил. Маркърс трябваше да внимава за искри, които могат да го подпалят. Но всичко това можеше да се очаква. Когато стигна до палатката си, тя го чакаше отпред.

Каруцарчето Таг беше изчезнало без следа. Актьорите ѝ бяха помогнали да измие що-годе боята от косата си, а без лишеите на фалшивите мустаци лицето ѝ изглеждаше неестествено чисто. Младостта и синайската кръв ѝ придаваха детински вид, но само след няколко години това щеше да се промени.

— Капитан Уестер — каза тя и преглътна с усилие. — Нямах възможност да ви кажа колко високо ценя стореното от вас.

— Това ми е работата — отвърна той.

— Все пак направихте много повече от онова, на което можех да се надявам и... Благодаря ви.

— Все още те грози опасност — каза ѝ той, по-остро от предвиденото. — Запази си благодарностите за по-нататък.

Девојката се изчерви, страните ѝ грейнаха като розови листенца върху сняг. Поклони се несръчно, обърна се и си тръгна, стъпките ѝ скърцаха в снега. Маркърс се загледа след нея, поклати глава и се изплю. Ярдем се изкашля многозначително до него.

— Това момиче не ми е дъщеря — каза Маркърс.

— Да, сър. Не е.

— Не заслужава защитата ми повече от всеки друг мъж или жена в кервана.

— Да, сър. Не я заслужава.

Маркърс вдигна глава, примижа срещу облаците и каза:

— Имам проблем.

— Така е, сър — отвърна Ярдем. — Имате.

ДОСЪН

Кралската ловна дружинка напредваше бавно през силния снеговалеж, лаят на кучетата звучеше приглушено и зловещо в сивотата. Досън Калиам се приведе към горещия врат на коня си и усети как едрото животно се изстрелва във въздуха. Зърна заледения ров под себе си, после конят се приземи тежко от другата му страна и поднови стремителната гонитба. Няколко гласа се надигнаха зад него, но гласът на краля не беше сред тях. Досън не им обърна внимание. От снега вляво се появи сив кон с червена ловна сбруя. Фелдин Маас. Други препускаха на крачка зад него, смътно очертани сенки, удавени в сипещия се на парцали сняг. Досън се приведе още по-близо до коня си, заби пети в хълбоците му и го пришпори безмилостно.

Еленът беше бягал дълго и усилено и на два пъти почти се беше измъкнал от ловците и кучетата. Ала Досън от дете препускаше из хълмовете на Остерлингов хребет и ги познаваше като петте си пръста, и лете, и зиме. Еленът беше свърнал в едно ждрело без изход и нямаше да излезе оттам жив. Плячката, естествено, щеше да е за крал Симеон. Целта на настоящото надбягване беше кой пръв ще стигне до приклещеното животно.

Ниските клони на боровете тъмнееха неочаквано зелени на белия фон там, където препускащият елен беше съборил снега. Досън погледна през рамо. Усещаше, че Маас и другите скъсяват преднината му. Някой викаше. Лаят на хрътките ставаше по-силен. Той стисна зъби и пришпори отново коня.

Нещо го настигаше отляво. Не беше сивушкото на Маас. Нечий бял кон без ловна сбруя. Ездачът не носеше шлем, нито шапка дори, а дългата му червено-златиста коса се вееше като знаме. Къртин Исандриан, само той имаше такава грива. Досън отново заби пети в корема на коня и животното се хвърли стремително напред. Твърде бързо. Досън усети как ритмичният галоп на коня се накъсва и той с мъка запазва равновесие. Белият кон го подмина като стрела, а миг покъсно сивият на Фелдин Маас цъфна до рамото му.

Ако еленът беше пробягал още хиляда метра, Досън сигурно щеше да си възвърне първото място, но обреченото животно бе спряло на малка полянка недалеч от тях. Две кучета лежаха мъртви в краката му. Ловджиите се развикаха на другите хрътки, крещяха им да се връщат и плющяха във въздуха с късите си камшици. Едно връхче се беше отчупило от гигантските рога на елена, по хълбока му се стичаше кръв — някоя обезумяла от превъзбуда хрътка го беше захапала дълбоко от лявата страна. Петнистата зимна козина на елена беше като мърлявия кожух на пътник, който се прибира у дома след дълго пътуване. Животното се обърна към тях, дишаше тежко, дъхът му се кълбеше бял във въздуха. Къртин Исандриан спря коня си на метри от него, Досън и Фелдин Маас го последваха след броени секунди.

— Добре го изигра, Исандриан — каза горчиво Досън.

— Прекрасно животно, нали? — каза победителят, без да обръща внимание на думите му. Досън трябваше да признае, че от елена се излъчва истинско благородство. Изтощен, победен, обречен, но и горд, без сянка на страх в очите. Е, може би имаше известно примирение в погледа му. И омраза, със сигурност. Исандриан изтегли мечата си и го вдигна за поздрав към животното, а то сведе глава, сякаш да приеме този знак на уважение. Втората група ездаци се появи в галоп на полянката — шестима, всеки с герба на своя дом. Хрътките скачаха и лаеха, ловджиите крещяха и псуваха.

А после се появи кралят. Крал Симеон се появи на полянката, яхнал гигантски черен кон, с алено и златно, вплетено в черните кожени юзди. Принц Астер яздеше пони до баща си, изправил гордо детското си гръбче в черупката на броня, която все още бе възголяма за крехката му снага. Личният главен ловджия на краля яздеше зад тях, следван на свой ред от ясуру с исполински ръст и зелено-златна броня в цвета на люспите му. Колкото до крал Симеон, той беше с кожени доспехи със сребърни капси и с черен шлем, който скриваше кривия му нос и наченките на двойна брадичка.

Досън ходеше на лов със Симеон, откакто и двамата бяха много по-млади от Маас и Исандриан, още момчета, и навярно единствен той сред присъстващите долавяше умората в стойката на краля. Останалата част на ловната дружинка яздеше след него и очевидно членовете ѝ се интересуваха повече от клюките и освежаващата езда, отколкото от самия лов. Налице бяха знамената на всички големи домове, целият

кралски двор на Камнипол се беше събрал на малката полянка в землището на Остерлингов хребет.

Професионалният ловджия ясуру измъкна едно копие от колчана на гърба си и го подаде на крал Симеон. В ръцете на краля копието изглеждаше по-дълго. Ясуруто извика, кучетата хукнаха напред и нападаха вкупом елена, за да отвлекат вниманието му. Крал Симеон хвана удобно копието, пришпори коня си и нападна на свой ред. Еленът залитна под натиска на копието, забило се дълбоко в светлата му шия. Животното се строполи, а Досън незнайно защо си помисли, че изненадата трябва да е била по-силна от болката. Смъртта, дори когато е предизвестена, винаги връхлита изненадващо. Ръката на крал Симеон беше непогрешима както винаги, очите му — остри. Еленът умря бързо, не се наложи да съкращават мъките му със стрела в сърцето. Когато ловджиите повикаха кучетата и потвърдиха с вдигнат юмрук, че еленът е мъртъв, откъм благородниците се надигнаха ликуващи викове, сред тях и гласът на Досън.

— Е, кой спечели надпреварата? — попита крал Симеон, когато ловджиите почнаха да дерат плячката. — Исандриан? Или беше ти, Калиам?

— И аз не разбрах — каза Исандриан. — Сякаш с барона пристигнахме едновременно.

Фелдин Маас се смъкна от коня си със самодоволна усмивка и отиде да огледа убитите кучета.

— Не е вярно — възрази Досън. — Исандриан пристигна с цяла конска дължина преди мен. Победата е негова.

„Не желая да ти бъда задължен дори с нещо толкова дребно.“ — помисли си, без да го изрича на глас.

— В такъв случай победата е за Исандриан — каза крал Симеон, после извиси глас във вик: — Исандриан!

Другите вдигнаха юмруци и мечове, ухилиха се под падащия сняг и изреваха името на победителя. Банкетът щеше да се проведе на следващия ден, дивеча щяха да приготвят в огнището на Досън, а Исандриан щеше да седне на почетното място. Мисълта заседна като кост в гърлото му.

— Добре ли си? — каза кралят, достатъчно тихо, за да не го чуят другите.

— Добре съм, ваше величество — каза Досън. — Съвсем добре.

Час по-късно, по обратния път към къщата, Фелдин Маас изравни коня си с неговия. След падането на Ванай и поражението на макианските подкрепления Досън се преструваше, че новините от Свободните градове не представляват интерес за него, но вътрешно не можеше да си намери място от яд.

— Лорд Калиам — каза Маас. — Имам нещо за теб.

И му подхвърли някакво клонче. Не, не беше клонче. Беше отчупено парче от рог, почервеняло от кучешка кръв.

— Малката почест е по-добре от нищо, а? — каза Маас с усмивка, после цъкна на коня си и препусна напред.

— Малка почест — повтори горчиво Досън, думите му тихи и бели като мъгла.

Докато яздеха към имението, снегът понамаля, ниските облаци изтъняха, накъсаха се и планините на изток се провидяха в пролуките. Миризма на дим се просмука във въздуха и спиралните кули на Остерлингов хребет се очертаха на юг. Каменният градеж — гранит и драконов нефрит — грееше на слънцето, а гирляндите от флагове около кулите създаваха впечатлението, че сградите са се накичили в чест на този рядък слънчев пробив.

Като домакин, Досън трябваше да надзирава приготвянето на дивеча. Не беше кой знае какво — просто трябваше да обикаля половин час кухните с радостна физиономия, но дори това му тежеше и бунтуваше душата му. Не намираше сили в себе си да се гмурне в организиран хаос от слуги и кучета. Стигна до широкото каменно стълбище, спускащо се към помещението с пещите, и остана там, свел поглед към дългите кухненски маси. На плотове покрай стената изстиваха пайове и самуни хляб, а една старица забождаше пера от фазан в печено свинско, оформено по подобие на птицата и глазирано до блясък. Горещият въздух ухаеше на печени стафиди и пилешко. Ловджиите донесоха трупа на елена и четирима млади мъже се заеха да го разфасоват, да втрият в месото сол, ментови листа и масло, да изрежат жилите и жлезите, които бяха останали след обработката. Досън гледаше всичко това, свъсил чело. Еленът бе така красив и благороден приживе, а сега...

— Съпруже?

От Клара се излъчваше онази особена любезност, която се появяваше на лицето ѝ в ранните стадии на умората. Очите ѝ грееха, а

бръчиците около устата ѝ се бяха врязали малко по-дълбоко от обичайното. Само човек, живял години с нея, би забелязал разликата. Досън намрази още повече дворяните, задето са предизвикали този поглед в очите ѝ.

— Съпруго — каза той.

— Би ли... — каза тя и пристъпи към задния коридор. Раздразнение сви устните на Досън. Яд го беше не на Клара, разбира се, а на каквато там домашна катастрофа изискваше вниманието му. Кимна отсечено и я последва към сумрака и относителното усамотение на помещенията в задната част на къщата. Ала не беше направил и две крачки, когато го спря нов глас.

— Сър! Изпуснахте това, милорд.

Един от ловджиите стоеше на стълбището. Млад мъж с квадратна брадичка и открито лице, облечен с ливреята на дома Калиам. Държеше парчето отчупен покрит с потъмняла кръв рог. Слуга, позволил си да викне след барон Калиам, както се вика след дете, зарязало играчките си неприбрани.

Досън усети как лицето му се сгорещява, а юмруците се свиват.

— Как ти е името? — попита той и при звука на гласа му ловджията пребледня.

— Винсен, сър. Винсен Коу.

— Вече не си от моите хора, Винсен Коу. Събирай си багажа и до мръкване да си напуснал къщата ми.

— М-милорд?

— И бой с камшик ли искаш да добавя, момче? — извика Досън. Кухнята долу изведнъж утихна, всички очи се обърнаха към тях, а после всички побързаха да си намерят работа.

— Не, милорд — каза ловджията.

Досън се обърна и закричи към тъмната на коридора, следван от Клара. Тя не го смъмри за избухването. Когато стигнаха до сенките на стълбището, се наведе към него и прошепна почти в ухото му:

— Когато се върнахте, Симеон поиска топла баня и вместо да изрита всички други от сините стаи, накарах портиера да приготви къщата на Андр. Онази до източното крило, сещаш ли се? Там е уютно, а и има от онези хитроумни малки тръбички, които поддържат водата топла.

— Добре си направила — каза Досън.

— Наредих да не пускат там никого. Освен теб, разбира се. Знаех, че ще искаш да си поприказваш с него на спокойствие.

— Не мога да се натреса, докато кралят се къпе — каза Досън.

— Напротив, можеш, скъпи. Просто му кажи, че съм забравила да те предупредя за разместването. Специално споменах, че обичаш да си почиваш там след лов, така че кралят няма да се изненада. Освен, разбира се, ако не попита слугите и те не му кажат, че предпочиташ сините стаи. Но подобно любопитство би било проява на лошо възпитание, а Симеон не е такъв, нали?

Досън усети как от раменете му пада тежест, за чието присъствие се беше догаждал само отчасти.

— С какво съм заслужил свършена съпруга като теб?

— Чист късмет — каза тя и смътна усмивка си проби път през любезната ѝ фасада. — А сега върви, преди кралят да е приключил с банята си. Аз ще се погрижа за онова ловджийче, което ти току-що напъди. Прислугата би трябвало да знае, че не е разумно да те занимава с дреболии, когато си в лошо настроение.

Къщата на Андр се намираше в границите на имението, сгушена до параклиса встрани от главните сгради. Синайската поетеса, чието име носеше къщата, беше живяла там по времето, когато Остерлинг хребет бил седалището на крал със слабост към изкуството на понисшите раси, а Антеа било името на дребен благороднически род на половин ден път езда северно оттук. Нито една от поемите на Андр не беше оцеляла през вековете. Единственият белег за съществуването на поетесата беше малката къща, която носеше нейното име, и релефен надпис в камъка над вратата — ДРАКАНИ САНТ ДРАКАС, — чието значение също беше забравено.

Крал Симеон лежеше във вана от кован бронз, оформена като широка дартинска ръка, от чиито дълги, извити към дланта пръсти течеха тънки струйки гореща вода от тръбички, вградени под бронзовите нокти. На поличка върху палеца имаше каменна чашка със сапун. Цветното стъкло на прозореца къпеше помещението в зелени и златни краски. Личните слуги на краля стояха до стената в дъното с меки пешкири да попият водата от тялото му и с черни мечове да го защитят при нужда. Кралят вдигна поглед, когато Досън влезе.

— Простете, сир — каза Досън. — Не знаех, че сте тук.

— Няма нищо, стари приятелю — каза Симеон и махна към прислугата си. — Знам, че съм навлязъл в личната ти ловна територия. Сядай, сядай. Порадвай се на топлината, а аз ще ти отстъпя ваната веднага щом отново си почувствам пръстите на краката.

— Благодаря, сир — каза Досън и изчака слугите да му донесат ниско столче. — В интерес на истината, аз и без това смятах да повдигна пред вас един въпрос насаме. За Ванай. Има нещо, което предпочитам да чуете лично от мен.

Кралят седна във ваната и за кратко двамата вече не бяха суверен и поданик, а просто Симеон и Досън, както преди. Две момчета от благородни семейства, пълни с детинска горделивост и своеобразно чувство за чест. Възраженията на Досън срещу Ванайската кампания и гневът му, че собственият му син е поставен под командването на Алан Клин, бяха всеизвестни. Въпреки това Досън ги преповтори отново, подклаждайки гнева си и чувството, че е онеправдан, набирайки скорост, която да го преведе през важната част — признанието, което имаше да направи пред краля. Симеон слушаше толкова внимателно, колкото личната му прислуга си затваряше ушите. Досън следеше напрегнато лицето на стария си приятел и видя как там се сменят любопитство, изненада, разочарование, а накрая някакъв особен вид усмихнато отчаяние.

— Трябва да прекратиш тези свои игрички с кликата на Исандриан — каза кралят на имперска Антеа и се облегна по-удобно във ваната. — Макар че, бог ми е свидетел, бих искал планът ти да беше успял. Щеше да ми спести маса неприятности. Чувал ли си за Едфортската харта?

— За какво?

— Едфортската харта. Това е пергамент, който някакъв свещеник изровил от мазето на библиотеката в Седминпол. Нещо като кралски указ, назначаващ водач на някакъв селски съвет при управлението на Дарън Белия. И сега от северните провинции са съставили петиция за учредяването на нов селски съвет по силата на стария указ. Искат всички земевладелци с определен ценз във вид на земя и реколта да имат право на глас в кралския двор.

— Не говориш сериозно — каза Досън. — Какво, ще разхождат мулета из двореца? Ще гледат кози в градините на Кралски шпил?

— Не им давай идеи, че току-виж ги харесали — каза кралят и посегна към чашката със сапун.

— Това е блъф — каза Досън. — Никога няма да го одобрят.

— Не разбираш колко разделен е дворът в момента, приятелю. Народът обича Исандриан. И ако народът се сдобие с власт, това ще значи повече власт и за самия него. А сега и Клин му осигурява ресурси във Ванай. Изобщо, влиянието ми намалява стремително.

— Нали не казваш, че...

— Не, селски съвет няма да има. Но трябва да сключим мир. През лятото ще пратя Астер при Исандриан, като повереник.

От големите бронзови пръсти капеше гореща вода. Облак приглуши светлината отвън. Крал Симеон седеше кротко във ваната и сапунисваше ръцете си с безизразно лице, докато последиците от казаното се разгръщаха помежду им.

— Той ще стане регент — каза Досън с напрегнат, задавен глас. — Ако ти умреш, преди Астер да е навършил пълнолетие, Исандриан ще стане регент.

— Не е задължително, но Исандриан действително ще е в правото си да предяви претенции към поста.

— Той ще уреди смъртта ти. Това е държавна измяна.

— Това е политика — каза Симеон. — Надявах се Терниган да запази Ванай за себе си, но дъртото копеле открай време прави каквото му скимне. Знае, че кликата на Исандриан е във възход. С назначаването на Клин за временен губернатор Терниган им направи услуга, без да преминава официално в техния лагер. Аз ще трябва да го ухажвам. Те ще трябва да го ухажват. А той ще си седи в Кавинпол и ще го целуват и по двете бузи.

— Къртин Исандриан ще те убие, Симеон.

Кралят се отпусна назад, вода потече по ръцете му и потъмни косата му. Сапунена пяна се носеше по повърхността.

— Няма. Докато синът ми е при него, ще може да ми дава тон за песен, без да се главоболи със задълженията на трона.

— Пречупи го тогава — каза Досън. — Аз ще ти помогна. Можем и ние да си направим клика. Има мъже, които не са забравили старите нрави. Които *жадуват* за тях. Можем да ги съберем под крилото си.

— Можем, да, но с каква цел?

— Симеон. Приятелю. Сега е моментът. Точно сега Антеа се нуждае от истински крал. Ти имаш всички необходими качества. Не пращай момчето си при Исандриан.

— Моментът е неподходящ. Исандриан е във възход и всяка съпротива само ще налее вода в мелницата му. Предпочитам да изчакам, докато сам се препъне. Най-важно от всичко е да не поема по драконовия път. Ако успея да предам кралството на Астер без гражданска война, значи ще съм успял.

— Дори ако това не е истинската Антеа? — каза Досън. Пулсиращо главоболие събираше сила зад очите му. — Каква чест има в едно кралство, което е изгубило наследството си и се е предало в ръцете на тези надуты самовлюбени деца?

— Ако беше дошъл при мен преди Терниган да му поднесе Ванай на тепсия, може би щях да се съглася с теб. Но каква чест има в това да водиш битка, която не можеш да спечелиш?

Досън сведе поглед към ръцете си. Годиците бяха удебелили кокалчетата му, студът бе напукал кожата около тях. Уханието на сапун подразни носа му. Приятелят му от детинство, неговият крал и господар, въздъхна и изсумтя, накиннат във ваната като немощен старец. А някъде в Остерлингов хребет Къртин Исандриан и Фелдин Маас пиеха вино и вдигаха наздравици. Смееха се. Мускулите на лицето го заболяха и Досън се насили да отпусне челюсти.

„Каква чест има в това да водиш битка, която не можеш да спечелиш?“ Думите висяха във въздуха помежду им. Когато се почувства сигурен, че разочарованието няма да се просмуче в гласа му, Досън каза:

— А къде другаде да я търсим, милорд?

СИТРИН

След като драконовите пътища останаха зад тях, светът се сведе до два елемента — сняг и кал. Каруцата под Ситрин залиташе през ями и коловози, мулетата пред нея напрягаха мускули и се хлъзгаха постоянно, колелетата скърцаха мъчително и хвърляха ветрила от рядка кал, размачкана от фургоните отпред. Ситрин седеше, стиснала юздите в измръзналите си до безчувственост ръце, дъхът ѝ се кълбеше призрачно във въздуха. Ниските хълмове отстъпваха пред равнини, горите оредяваха и на тяхно място се ширеха покрити със сняг шипки и трънаци. През пролетта земята около Свободните градове беше зелена и жива, сега обаче изглеждаше пуста и безкрайна.

Подминаха поле с купи гниеща слама, тъжно свидетелство за трагедията на някой чифликчия. Лозов масив с десетки редове подпори, на които морно се облягаха почернели, мъртви на вид вдървенели лозички. От време на време в далечината пробягваше рогат елен в зимна окраска. Случваше се сърна да наближи кервана — истинско изкушение за каруцарите и охраната, които пускаха по някоя стрела с надеждата за прясно дивечово месо. Без успех, уви.

Ала най-вече беше студено. И щеше да става още по-студено, защото дните тепърва щяха да намаляват.

Водачът на кервана даде знак за нощувка при една изоставена воденица. Ситрин спря каруцата си край заледения вир, разпрегна окаляните си мулета и ги разтри до чисто, докато се хранеха. Слънцето висеше кървавочервено току над хоризонта. Опал намина да провери как се справя Ситрин с мулетата и изглежда остана доволна от видяното.

— Ще направим достоен колар от теб, мила.

Ситрин се усмихна и усети болка в спечените си от студа бузи.

— Колар може би — каза тя. — За достойнството не знам.

Опал вдигна вежди.

— Я по-весело. Утре може да настъпи краят на света, кой знае. Ще дойдеш ли да хапнем?

— Май не — каза Ситрин, навела се да огледа копитото на едното муле. Малката рана, която беше забелязала предния ден, още беше там, но поне не се беше влошила. — Не обичам да съм с тях.

— С тях?

— С другите. Мисля, че не ме харесват. Заради мен трябва да се влачат през снега и калта, вместо да мързелуват в Белин около огнището. А капитанът...

— Уестер? Да, той си пада малко мечок, нали? И аз още не съм му взела докрай мярката — каза Опал с глас сух, претеглящ, но и флиртаджийски някак. — Въпреки това, сигурна съм, че няма да те ухапе, освен ако не го помолиш.

— И така да е — каза Ситрин. — Предпочитам да остана при каруцата.

— Щом искаш. Ще ти донеса ядене.

— Благодаря ти — отвърна Ситрин, помисли и добави: — Опал?

— Да?

— Благодаря ти.

Жената от охраната се усмихна, прегъна коляно в насмешлив реверанс и тръгна обратно към мелницата. Ситрин се загледа след нея. Някой палеше огън в изоставената постройка и от каменния комин се издигаше тънка струйка пушек. Наоколо снегът грееше в златно, после в червено, а после изведнъж посивя. Ситрин наметна с одеяла двете мулета и си стъкна малък огън. Опал се върна с чиния зеленчукова яхния и царевични пеканки, после се отправи назад към гласовете и музиката. Ситрин понечи да я последва, но се отказа и седна отново край малкия огън.

Звездите изгряха. Заради снега светликът на непълната луна изглеждаше по-ярък от нормалното. Стана още по-студено и Ситрин се сгуши до огъня. Ала нищо не можеше да прогони мразовития въздух, който се вмъкваше под дрехите ѝ, притискаше я с тежестта си. Ограничаваше я. По-късно, когато капитанът и тралгунският му помощник излезеха на разузнаване, а другите заспяха, тя щеше да се промъкне в мелницата и да си намери някое къоше, където да се сгуши. На сутринта щеше да избяга по най-бързия начин от любопитните погледи на другите каруцари и да потърси утеха при своите мулета. Дните бяха кратки и водачът на кервана не позволяваше да се губи време в излишни приказки. Дългите тъмни студени часове

между края на дневния преход и съня бяха най-омразни на Ситрин. И тя бягаше от тях, като се затваряше в себе си.

Обикновено започваше с песни наум или превърташе спомените си за пиеси и представления, които беше гледала заедно с другите от банката. Ала скоро мислите ѝ неизменно се връщаха към магистър Иманиел и уроците му по време на вечеря. Разликата между подкуп и заем; парадоксът на взаимно неизгодния договор, когато и двете страни постъпват разумно, но стигат до решение, което е в ущърб на всяка от тях; предимствата на еднократния договор срещу предимствата на договор с опция за подновяване. Загадките на магистър Иманиел бяха игрите на нейното детство и сега Ситрин се връщаше към тях за утеха.

Улови се, че изчислява стойността на кервана като цяло, колко щяха да спечелят в Карс и с колко и в каква посока ще трябва да променят офертата си в Порте Олива, за да вържат баланса. Размишляваше за Белин и кои такси биха били по-изгодни за града — таксите за преминаване или таксите за престой, включително квартирните и храната. В кой момент би било все едно дали ще зарежат каруците, или ще продължат напред. Дали магистър Иманиел бе постъпил разумно, инвестирайки в пивоварна и застраховайки я срещу пожар. При липсата на истинска информация това беше просто игра, но пък тази игра Ситрин познаваше най-добре.

Банкирането, често казваше магистър Иманиел, не се върти около златото и среброто. Тайната е да знаеш нещо, което никой друг не знае, да знаеш на кого можеш да имаш доверие, и на кого — не, да се показваш един, а да бъдеш друг. Загадките, които Ситрин сама си поставяше сега, съживяваха в мислите ѝ магистъра, Кам и Безел. Виждаше отново лицата им, чуваше смеха им, потапяше се в друго време и място. Време и място, които беше обичала. Или пък не чак дотам. Но със сигурност време, когато се бе чувствала на мястото си.

Нощта ставаше все по-студена, ала възелът в стомаха ѝ се разхлабваше. Седеше свита на топка, но мускулите ѝ постепенно се отпускаха. Сложи още дърва в огъня и се загледа в пламъците, които отпърво се свиха под новата тежест, а после лумнаха по-ярко. Топлината погали лицето и ръцете ѝ, а вълненото одеяло я пазеше като шушулка от мразовития въздух.

Какво би станало, запита се тя, ако банката предложи по-голям заем на онези длъжници, които се съгласят да погасят заема си преди падежната дата? По този начин кредитополучателят би се сдобил с повече злато, а банката би прибрала печалбата си по-рано от предвиденото. „Само че — обади се магистър Иманиел в главата ѝ, — ако всички печелят от сделката, значи нещо е убягнало от вниманието ти.“ Имаше някаква подробност, която ѝ бягаше...

— Ситрин.

Тя вдигна глава. Приведен, Сандр дотича откъм сенките между каруците. Едното муле се размърда, изпръхтя, издиша бяло валмо в мразовития въздух и се отпусна отново. Сандр приседна край огъня и Ситрин чу странно метално дрънчене и издайническо плискане на вино в мях.

— Пак ли? — ухили се тя.

— Майстор Кит няма нищо против. Попълни запасите си още щом стигнахме в Белин, щото нали щяхме да зимуваме там и прочие. А сега трябва да го влачи накрай света. Ако питаш мен, даже му правим услуга, като му намаляваме багажа.

— Ще загазиш — каза тя.

— Досега не се е случвало.

Отвори меха, без да сваля ръкавиците си, и ѝ го подаде. Уханието я стопли още преди да е отпила. Богато, силно и меко, виното проми устата и езика ѝ като балсам, после потече като благослов в гърлото ѝ. Сгръ я като да беше глътнала запалена свещ. Вкусът му не сладнееше, ала беше невероятно богат.

— Боже! — промълви тя.

— Добро е, нали? — каза Сандр.

Тя се ухили и отпи още една дълга глътка. После още една. Топлината се плисна из стомаха ѝ, оттам се ливна към ръцете и краката. Върна неохотно меха на Сандр.

— Това не е всичко — каза той. — Имам нещо за теб.

Бръкна под наметалото си и извади брезентова торба. Платът миришеше на прах и старост, нещо издрънча в торбата, когато Сандр я остави на снега. Очите му искряха на лунния светлик.

— Бяха в един склад отзад. Имаше и други неща. Всъщност Смит ги намери, но аз се сетих за теб и го убедих да ми ги даде.

Измъкна от торбата напукан кожен ботуш с връзки отпред. Към подметката му беше прикрепено парче ръждясал метал, тъмен и петносан освен по протежение на най-долната си част, която беше почистена и прясно наточена.

— Някога карала ли си кънки? — попита Сандр.

Ситрин поклати глава.

Сандр извади другия ботуш, после и още един чифт от торбата. Старата кожа сивееше на мъждивата светлина. Ситрин отпи още една глътка вино.

— Големи са — каза той, — но аз сложих малко пясък. Пясъкът е подходящ, защото се мести по формата на крака ти. А парцалите стават на топка и убиват. Хайде, пробвай ги.

„Не искам“ — помисли си Ситрин, но Сандр вече й събуваше ботуша и изглеждаше толкова доволен от себе си, че сърце не й даде да му скърши хатъра. Ботушът беше леден, а твърдата начупена кожа се впи в горната част на стъпалото й, но Сандр стегна здраво връзките и се зае с другия й крак.

— Научих се да карам кънки в Астерилхолд — каза Сандр. — Преди две... не, боже, преди три години. Тъкмо се бях присъединил към трупата и майстор Кит ни заведе в Калтфел за зимата. Толкова беше студено, че плюнката ти замръзва преди да е паднала на земята, а нощите бяха безкрайни. Но в средата на града има езеро, което замръзва цялото, от край до край. И всяка година хората там издигат зимно градче на леда. Къщи, кръчми, всичко. Като истински град.

— Сериозно? — каза тя.

— Страхотно беше. Готово. Мисля, че всичко е наред. Само да обуя и моите.

Ситрин отпи още една глътка от силното вино и топлинката му стигна чак до пръстите на ръцете и краката й. Незнайно как и кога бяха успели да преполовят меха. Виното прати гореща вълна към страните й. И към главата й също, където всичко стана хем по-светло, хем по-размазано. Сандр сумтеше и дърпаше ботушите, остриетата на кънките дрънчаха. Струваше й се невъзможно нещо толкова неустойчиво да свърши работа, но после Сандр затегна последната връзка, стигна със смешна походка до езерото и стъпи на леда. И само за миг се превърна в образ и подобие на съвършената грация. Краката му летяха, остриетата съскаха и оставяха дълги следи в леда. Тялото му се

накланяше в меки дъги, устремяваше се ту надясно, ту наляво, Сандр стигна до отсрещния край на езерото, зави и се върна, ръцете му — грациозни като на танцьор.

— Не са толкова зле — извика той. — Хайде. Пробвай.

Още една глътка вино, после и още една за късмет, и Ситрин се измъкна от вълнения си пашкул. Студът я захапа моментално, но с притъпени зъби. Глезените ѝ се подгънаха, озадачени от този нов начин на придвижване. Стигна някак до брега на езерото, понечи да стъпи на леда, както бе направил Сандр, и падна. А той взе, че се разсмя.

— Първия път е трудничко — каза и наби спирачки до нея. — Дай ръка. Ще ти покажа.

След няколко минути коленете ѝ вече бяха свити под правилния ъгъл, ръцете ѝ бяха широко разперени, кънките ѝ риеха панически леда. Но не падна.

— Не се опитвай да ходиш — каза Сандр. — Изтласкваш се с единия крак и се плъзгаш с другия.

— Лесно ти е на теб — каза тя. — Знаеш как се прави.

— Сега знам. Но когато се учех, бях по-зле и от теб.

— Ласкател.

— Може би заслужаваш да те ласкае човек. Не, ето така. Точно така. *Точно така!*

Тялото на Ситрин схвана номера и тя с изненада откри, че се плъзга по леда. Не толкова изящно и уверено като Сандр, но почти. Ледът препускаше под нея, бял, сив и черен под лунния светлик. Ноцта имаше вкус на силно вино и се лееше като пълноводна река край нея. Сандр нададе победоносен вик, хвана я за ръка и двамата набраха скорост. Кънките им дълбаеха бели нишки в мрака.

Откъм брега едното муле разкритикува веселбата им с пръхтене. Вятър, породен от собствената ѝ скорост, свиреше в ушите ѝ. А тя се въртеше, ухилена до уши. Възелът в стомаха ѝ беше само спомен, сън, нещо, което се е случило на друг човек. Падна още два пъти, но не усети болка, само ѝ стана смешно. Ледът беше облак, беше небе, а тя знаеше да лети. Небе, което скърцаше и пъшкеше под тежестта ѝ. Тя спря в центъра му и се сгъна в сложен, пък макар и възтромав реверанс, който Сандр възнагради с енергични аплодисменти.

— Хайде да се надбягваме — извика той. — Дотам и обратно.

И литна като стрела към отсрещния бряг. Ситрин го последва. Краката я боляха, сърцето ѝ подскачаше като канара, сурнала се по стръмен бряг, а лицето ѝ беше така изтръпнало, че го чувстваше като маска. Сандр стигна до края на леда, отгласна се от снежните преспи и се стрелна покрай Ситрин по посока на нейната каруца. Ситрин също направи завой и се засили, влагаше всичко от себе си. В средата на езерото ледът беше по-тъмен и протестираше по-гръмовно, но тя прекоси за миг опасното място, скъси разстоянието до Сандр, изравни се с него, подмина го. Почти го подмина.

Върхът на кърката ѝ се заби в снега и почернелите от зимата тръстики. Засинената от лунния светлик земя се надигна и я удари толкова силно, че ѝ изкара въздуха. Сандр легна до нея с широко отворени очи. Бузите му бяха червени, все едно някой го е щипал. Разкривеното му от изненада и тревога лице беше толкова комично, че когато най-сетне успя да си поеме въздух, Ситрин се разсмя от сърце.

Смехът на Сандр се сплете с нейния, после той хвърли шепя сняг във въздуха и пръхкавите трошици засияха наоколо като пух на глухарче.

А после Сандр се претърколи към нея, притисна я и устните му се озоваха върху нейните.

„О“ — помисли си тя. А после, след половинка от мига, понечи да отговори на целувката му.

Не беше чак толкова неприятно. Ръцете му я обгърнаха, той се намести отгоре ѝ и тежестта му я затисна в снега, който, странно, не беше студен. Ръката му се залута под палтото ѝ, мушна се под дебелия вълнен пуловер и легна върху голата ѝ кожа. Ситрин откри, че е извила тяло да посрещне докосването, че се притиска в ръката му. Сякаш се наблюдаваше отстрани. Чу как собственото ѝ дишане се накъсва.

— Ситрин — каза Сандр. — Трябва да ти... Трябва да знаеш, че...

— Недей — спря го тя.

Той спря и дръпна ръка от гърдите ѝ. Лицето му се напрегна. Завладя я силно нетърпение.

— Недей да *говориш* имах предвид — каза Ситрин.

Знаеше това-онова за секса, на теория. Кам ѝ говореше на тази тема намусено, строго и предупредително. Виждаше бе актьорите на пролетния фестивал да танцуват нощем под светлината на факли,

нагиздени с маски и с нищо друго. Така че не би трябвало да се изненадва особено. И въпреки това, докато разкопчаваше и смъкваше вълнените си панталони, се зачуди дали същото е правел и Безел с всички онези момичета. С всички тях, но не и с нея. И те ли са изпитвали същото? Чувала бе, че първия път боляло. Чудеше се какво ли ще почувства. Голите бедра на Сандр лъщяха бели почти като снега. Лицето му беше изкривено от усилието да свали кърките си, без да става.

„Дано не е проблем, че не го обичам“ — помисли си тя.

От нищото долетя рев — рев дълбок, внезапен и вещаещ насилие. Сандр се издигна във въздуха, тежестта му отгоре ѝ изчезна, очите му се изцъклиха от изненада. Ситрин посегна панически да си вдигне панталона. Първата ѝ объркана мисъл бе, че от небето се е спуснала гигантска птица и го е грабнала в ноктите си.

Капитан Уестер метна Сандр на леда, момчето падна тромаво и се плъзна по инерция. Мечът на капитана изскочи със съскане от ножницата. Уестер тръгна към Сандр, като ругаеше на поне три езика. Ситрин се надигна на колене и задърпа трескаво дрехите си. Сандр отстъпи назад, щръкналият му пенис се подмяташе комично, после той се подхлъзна и падна.

— Не съм я насилвал — изписка той. — Не съм, кълна се!

— Да съм те питал? — извика Уестер и посочи с меча си полузарития в снега мях. — Напиваш я, за да си разтвори краката, и искаш орден за добро поведение?

— Не съм пияна — каза Ситрин миг преди да си даде сметка, че вероятно е. Уестер не ѝ обърна внимание.

— Докоснеш ли я пак, момче, ще ти отрежа нещо. И няма да е пръст.

Сандр отвори уста, ала оттам излезе само пискливо скимтене.

— Престани! — извика Ситрин. — Остави го на мира!

Уестер се извъртя към нея. В очите му гореше гняв. По-висок от нея и два пъти по-широк, че и с гола стомана в ръка, капитанът беше достатъчно страшен да уплаши всекиго. Ала виното, смущението и гневът заглушиха слабия глас на разума ѝ.

— Кой си ти да му казваш какво може да прави и какво не? — продължи тя. — Кой си ти да казваш на мен?

— Аз съм човекът, който ти спасява живота. И ще правиш каквото ти кажа — извика Уестер, но на Ситрин ѝ се стори, че долавя в очите му сянка на объркване. — Няма да допусна да станеш курва.

Думата я ухапа. Ситрин стисна юмруци толкова силно, че кокалчетата я заболяха. Лудешки приток на кръв подпали страните ѝ и ревна в ушите ѝ. Когато успя да събере мислите си в изречение, думите излязоха като писък:

— Нямаше да му взема *пари*!

Уестер я погледна, все едно я виждаше за пръв път. Сянката на объркване отпреди малко се задълбочи, сплете на възел бръчките по челото му, после нещо като усмивка разтегна устата му по ъглите. А сетне — съвсем необяснимо — на лицето му се изписа дълбоко страдание.

— Капитане — чу се нов глас и тралгунът се извиси от сенките.

— Моментът не е подходящ, Ярдем — каза капитанът.

— И сам се досетих, сър, по виковете. Има войници.

Уестер се промени само между два удара на сърцето. Лицето му се проясни, снагата му се изправи. Конфликтът помежду им сякаш се изпари в миг и Ситрин се подразни от внезапната промяна. Стори ѝ се нечестно капитанът да ѝ обръща гръб, преди да са изяснили спора си.

— Къде? — попита той.

— На лагер отвъд билото, в източна посока — отвърна тралгунът. — Две дузини. Антийско знаме, ванайски палатки.

— Е, този път извадихме късмет — каза Уестер. — Някакъв шанс съгледвачите им да са ни пропуснали?

— Никакъв.

— Теб видяха ли те?

— Не.

Щом съдържанието на разговора си проби път през алкохолните изпарения, гневът на Ситрин се изпари. Уестер спря замислено поглед върху Сандр, който още се клатушкеше на кърките си, после на полузарования мях, накрая и на езерото с белите деруги по леда.

— Сандр — каза той. — Бягай да доведеш майстор Кит.

— Да, сър — отвърна Сандр и се плъзна трмаво към воденицата.

Уестер прибра разсеяно меча си. Очите му се плъзгаха по терена, търсеха нещо. Ситрин чакаше със свито сърце. Нямаше къде да

избягат. Не можеха и да се бият срещу две дузини войници. Колкото до самата нея, и да се беше ползвала доскоро със симпатията на Уестер, беше я пропиляла.

Секундите се проточиха безкрайно. Уестер си пое дълбоко дъх и издиша бавно. После каза:

— Ще ни трябва метла.

ГЕДЕР

Мразовитият предутринен вятър се промъкваше през стените на палатката и подмяташе пламъка на лампата. Гедер се наведе по-близо до светлината, после изруга тихо и увеличи фитила. Пламъкът просветля, после взе да пуши. Той намали внимателно фитила, докато димът не изчезна. На по-силната светлина избледнялото мастило стана малко по-четливо. Гедер мушна ръце под мишниците си да ги стопли и се наведе още по-близо.

„И стана така, че в последните дни трите велики фракции започнаха война кръвопролитна и подмолна едновременно, война, в която исполински каменни кораби летяха в небесата и убиваха дракони с острите си железни шипове, а също бидоха скрити гнезда надълбоко в изчакване, докато враговете не забравят за склонността им да нападат противника, когато е най-слаб, а също имаше отровени мечове, които убиваха и господари, и роби. Могъщият сребролюспест Морад, най-свирепият и най-силният сред воюващите братя по люпило, измисли инструмент, какъвто светът не познаваше дотогава, и във високите планини южно от Хаакапел (сигурно ставаше въпрос за днешния Холскар, реши Гедер) и източно от Самер (Гедер беше почти сигурен, че това е петополисното име на Кешет) създаде Праведния слуга, пред когото никой не можел да излъже и пред който неверието не траело дълго, и чийто знак показвал осемте посоки на света, кардиналните и междинните, в които не можело да се скрие нищо измамно, и откъдето великият Морад черпел най-тайната си сила.“

Гедер потърка очи. Дебелите пожълтели страници на книгата миришеха на прах, на плесен и на онова сладникаво лепило, което никой книговец не използваше вече от половин хилядолетие. Много се бе зарадвал, когато откри книгата в най-тъмното къоше на един вехтошарски дюкян във Ванаи. Колкото повече напредваше с превода, уви, толкова повече отслабваше ентузиазмът му.

Авторът твърдеше, че е преписал и превел много по-стар документ, отдавна изгубен, който датирал още от времето на първите поколения след падането на Драконовата империя. От философска гледна точка, този изходен материал беше толкова банален и често предъвкван, че разочарованието на Гедер нямаше край. Колкото до историческата част, тя не представляваше интерес за него. На всичкото отгоре авторът се беше оплел в дълги изречения и сложна граматика, явно в опит да придаде на текста си по-автентично звучене, и това превръщаше всяка страница в изпитание за нервите. Докато стигне до глагола във всяко изречение, Гедер често откриваше, че е забравил за какво иде реч в началото, и волю-неволю се връщаше назад, за да се подсети.

Ако беше във Ванаи, сигурно щеше да зареже книгата. Ала сър Алан Клин, протекторът на Ванаи, беше чул за някакъв керван, който изнасял контрабандно тайното богатство на града, и беше решил да върне заграбеното на всяка цена. За тази цел протекторът бе изпратил фаворитите си по драконовите пътища към Карс, а след това отрядът на всеки от тях, според статута на водача си, бе поел в различна посока, разширявайки периметъра на търсенето. На Джори Калиам се бе паднала Сухата пуст, Фалон Брут тръгна по морския път към Еласе, а Гедер Палиако поведе своите две дузини недоволни тимзински войници през ледената кал на юг от Свободните градове.

През седмиците, откакто стъпиха на черните пътища и дивечовите пътеки, Гедер и хората му настигнаха три кервана. И трите — малки, от по две-три каруци, превозващи зимни стоки между местните градчета и села. Калните дни и мразовитите нощи измъчваха Гедер до смърт. И колкото и скучна компания да беше есето върху способността на драконите да разкриват лъжите, пак беше за предпочитане пред компанията на войниците от отряда му. В края на деня Гедер се свиваше на топка в леглото си и заспиваше, докато другите пиеха, пееха и псуваха снега. Сутрин ставаше рано заедно с

готвача, четеше, превеждаше и се преструваше, че е някъде другаде. Където и да е, само не тук.

Някой подраска дискретно на платнището, което служеше за врата. В палатката влезе оръженосецът му, придружен от тимзина, който беше заместник на Гедер. На таблата на оръженосеца имаше овесена каша със стафиди в костена паница и глинено шише с гореща тъмна мазна вода, която се преструваше на кафе. Тимзинът поздрави по военному. Гедер затвори книгата, спря поглед на оръженосеца, който сервираше храната пред него, и попита:

— Какво докладват съгледвачите?

— Каруците не са помръднали — отговори заместникът му. — Бивакът им е на не повече от два часа път.

— Е, значи няма да бързаме — каза Гедер с бодрост, която не чувстваше. — Кажете на хората, че първо ще закусим, а до обяд ще сме приключили с кервана.

— А след това?

— След това — на югозапад — отвърна Гедер с пълна уста. Кашата не беше лоша. — Натам върви пътят.

Заместникът му кимна, козирува отново и излезе от палатката. Гедер остана с усещането, че в поздрава на тимзина се крие доза презрение, но не беше изключено да му се привижда онова, което очаква да види. Докато се хранеше, ръбовете на палатката му започнаха да просветляват. Надигнаха се гласове, мъже крещяха, коне протестираха, скърцаха дъските на разглобяемата походна кухня. Небето навън изсветля до сиво, после до синьо-бял ден, който носеше повече светлина, отколкото сгряваше. Докато зимното слънце успее да отнеме мраза от въздуха, Гедер вече се бе качил на коня си, а хората му бяха готови да тръгнат. Според съгледвачите този керван бил доста по-голям от предишните.

Въпреки това Гедер не очакваше нищо по-различно — поредното безрезултатно претърсване под смръщените погледи на местни търговци, — докато не видя тралгуна.

Съществото седеше на най-външната каруца, ушите му се бяха изпънали напред в израз на интерес, който отсъстваше в останалата част на лицето му. Според донесенията заместникът на Уестер бил тралгун. Гедер обхвана с поглед останалите каруци и фургони около старата воденица и взе да ги брой наум. Информацията беше оскъдна,

на хорските спомени по правило не можеше да се разчита, а каруци в група беше трудно да се преброят с точност, но бройката им се приближаваше до тази, която търсеха, и сърцето на Гедер изведнъж се разхлопа.

Тимзин с дебело вълнено палто тръгна по пътя към тях. Гедер даде знак и шестимата стрелци в отряда му се разгънаха във ветрило зад него. Тралгунът проточи врат на капрата и помръдна ухото.

— Ти ли си водачът на кервана? — попита Гедер.

— Аз съм — отвърна троснато тимзинът. — А кой, по дяволите, си ти?

— Аз съм лорд Гедер Палиако от Ривънхолм, представител на крал Симеон и Имперска Антеа — каза Гедер. — Откъде идвате?

— От Макиа. И пак там се връщаме. Проходът при Белин е затворен заради снега.

Гедер впери поглед в черните му очи. Прозрачните вътрешни мембрани се затвориха и отвориха, очите примигнаха, без да мигат. Гедер не можа да прецени дали мъжът го лъже. Възможно беше, разбира се, в Свободните градове да има и друг керван с тралгун в охраната. Не беше изключено тревогата да се окаже фалшива.

— И сте спрели тук?

— На една от каруците ѝ се счупи ос. Преди малко я оправихме. Какво искате?

— Кой е капитанът на охраната ви? — попита Гедер.

Водачът на кервана се обърна, изплю се ядно на земята и посочи някакъв мъж, облегал на една каруца. Първокръвен с приятно дружелюбно лице и излъчване на овладяна агресивност. Пясъчноруса коса, леко прошарена. Широки плещи. Можеше да е Маркър Уестер. Можеше да е и хиляда други мъже.

— Как се казва?

— Таг — каза водачът на кервана.

Един от войниците на пътя зад него се обади, но твърде тихо, та Гедер да чуе какво казва. Друг му отвърна. Гедер усети как червенина пълзи от врата към страните му. Керванджията или го лъжеше, или не го лъжеше, и колкото по-дълго се колебаеше Гедер, толкова по-глупаво изглеждаше в очите на всички.

— Изкарай охраната си на пътя — каза той. — Коларите да застанат всеки при колата си.

— И защо да го правя?

Някой се изкиска. Смуцението на Гедер премина в гняв.

— Защото ако не го направиш, ще заповядам да те убият — извика той. — И понеже имаш наглостта да ме разпитваш, искам да съберете всичките си оръжия и брони и да ги струпате на пътя на десет крачки от охраната си. А ако намеря и ножка за дялкане у някой колар, ще оставя трупа ти за угощение на враните.

Прозрачните мембрани се затвориха и отвориха отново. Водачът на кервана се обърна и тръгна към каруците. Гедер махна на заместника си да се приближи.

— Развърни хората си около каруците. Ако някой опита да се измъкне, върнете го. Жив, по възможност. Или мъртъв, ако се наложи. Ще претърсим до последния пирон.

— И воденицата ли? — попита заместникът му.

— Всичко — отвърна Гедер.

Тимзинът кимна и тръгна, като раздаваше заповеди. Гедер наблюдаваше каруците. Гледаше ги и усещаше как гневът и смуцението му отстъпват пред чувство на тревога. Капитанът и керванджията си казаха нещо, после капитанът вдигна поглед, изглежда намръщено Гедер, сви рамене и се отдалечи. Ако имаше съпротива, тя щеше да дойде сега и щеше да е ожесточена. Гедер се размърда на седлото. Недоздравялата рана на крака му се обади, пригласяше сякаш на тревогите му. Настана раздвижване при воденицата, при каруците. Колко ли войници имаше в охраната на кервана? Ако златото на Медеанската банка пътуваше в тези каруци, значи всеки колар щеше да е я мечоносец, я лъкометец. Мравки плъзнаха по гръбнака на Гедер и се разшаваха в косата му. Ако във фургоните имаше скрити стрелци, бедното му тяло скоро щеше да заприлича на игленик. Страх се размърда в корема му, все едно е ял развалена риба. Уж небрежно, Гедер обърна коня си и се оттегли зад линията на своите стрелци.

Ако се съдеше по изражението на хората му, не беше успял да заблуди никого.

Първият войник от охраната на кервана тръгна по пътя към тях. Беше жена и носеше в ръце десетина меча, както се носи наръч дърва. Остави ги на земята там, където беше наредил Гедер. После се приближи тънко момче — недорасляк, едва ли годен за военна служба, — и остави на купа два незапънати лъка и колчан със стрели. Нелепият

парад продължи още известно време, без бързване, тъжната купчина оръжия и брони постепенно растеше. Накрая десетима охранители и хитрец с рошава коса излязоха на пътя без доспехи, отброиха десет стъпки от купчината и се подредиха зъзнещи на студа.

— Действайте — нареди Гедер.

Войниците тръгнаха напред с извадени мечове. Коларите стояха до колите си, някои се усмихваха, други се мръщеа, трети се оглеждаха смутено. Гедер поведе коня си в бавен кръг около малкия лагер. Звучите на претърсването сякаш го следваха — сърдити гласове, скърцане на дърво, дрънчене на метал. Гледаше как хората му вадят блокчета чугун от един фургон и ги хвърлят на земята. Един от войниците драсна с меч по чугуна, за да е сигурен, че отдолу не се крие злато, изръмжа разочаровано и продължи с претърсването.

Пладне наближи и превали. Надигна се студен вятър, подхвана снега и го завъртя около глезените им. Войниците бяха разтоварили всички каруци и фургони, огледали бяха конструкцията им и впрегатните животни. Ред беше на воденицата. Гедер се смъкна от коня си на брега на възголемия вир и плъзна поглед по празните каруци, замръзналите колари и безполезното слънце във воднистото небе. Един от коларите — болнаво на вид момиче със светла коса и кожа — клечеше край нахвърляните топове вълнен плат до каруцата си и се правеше, че не го вижда. Той обаче си даваше сметка какво вижда: дебел благородник, който ги тормози без причина. Прииска му се да иде при нея и да ѝ обясни, че не е така. Че *той* не е такъв.

Вместо това ѝ обърна гръб. Снежният прах навяваше по леда като вълни по вода. Гедер тръгна покрай брега в опит да се отърси от погледа на момичето. Някой идиот се беше пързаял с кънки — по леда имаше бели следи. Имали бяха късмет, че ледът не се е пропукал. Беше чел есе на тема колко време всяка от тринайсетте раси може да оцелее в ледена вода, преди да умре. Е, дванайсет всъщност. Удавените не бяха...

Спря още преди да осъзнае какво го е заковало на място. В края на езерото имаше дълга, не много дълбока снежна пряспа, вдадена в леда. Белите бразди от кънки изчезваха в нея, после се появяваха от другата ѝ страна, сякаш кънкьорът е прелетял над пряспата. Или все едно пряспата не е била там, когато кънкьорът е минал оттам. Гедер се приближи. Снегът не изглеждаше нормално. Нямаше си заледена

корица като другите преспи, а беше гладък като преметен с метла. Гедер вдигна поглед. Охранителите стояха на пътя от другата страна на кервана. Собствените му войници се тълпяха пред входа на воденицата. Той сведе отново поглед и бавно обиколи странната пряспа.

Дълбоки следи и драскулки бележеха ледената повърхност. На височината на глезена му нещо стърчеше, нещо черно и квадратно. Той клекна и разбута снега. Кутия, заровена до половината в прясно изрязания лед и покрита със сняг. И още кутии до нея, всичките с полепнала тънка ледена корица и грижливо скрити под фалшивата пряспа. Гедер вдигна поглед. Момичето при каруцата с вълна се беше изправило, гледаше го напрегнато какво прави. Гедер извади ножа си и откърти ключалката. Топази, янтари, изумруди и перли в златен и сребърен филигран, изящен като скреж по стъкло в мразовит ден. Той се дръпна назад, все едно скъпоценните камъни го бяха ухапали, а после, осъзнал какво виждат очите му, се изпълни с облекчение и доволство, слънце изгря в гърдите му, развърза възлите по изтерзаното му тяло и разтегли лицето му в широка усмивка.

Беше успял. Намерил беше липсващия керван и скритото съкровище на Ванай. Дотук с Гедер Палиако, идиота, когото да похарчим с лека ръка. Дотук с извиненията какво обича да четете или защо шкембето му е голямо. О, да. Името му щеше да поеме назад към Камнипол и към крал Симеон на златна каляска и коне с рубини по юздите. Целият двор щеше да говори за него, най-висшите кръгове на кралството щяха да го хвалят, да го почитат и да вдигат наздравици в негова чест.

Само дето нямаше да стане така, разбира се. Не неговото име щяха да празнуват в Камнипол, а това на Алан Клин.

Алан Клин, който го бе унижавал многократно. Който му беше изгорил книгата.

Гедер си пое дъх — дълго и дълбоко, — после бавно издиша и затвори капака на кутията. След миг го вдигна отново, загреба две шепи скъпоценни камъни и ги пусна в пазвата си. Прекрасните камъчета натезаха приятно на кръста му, където коланът пристягаше здраво ризата. Гедер затвори кутията и я покри със сняг. Когато се изправи, гърдите му се изпълниха с безкрайна черна радост, пред която

доволството му отпреди миг бледнееше. А когато тръгна назад към каруците, го направи с високо вдигната глава.

Момичето го гледаше. Гедер му се ухили, все едно поздравяваше стар приятел или любима. Или съучастничка. Вдигна за миг пръст пред устните си. „Не казвай никому.“

Момичето се ококори. И след миг кимна. „Няма да кажа.“ Идеше му да я разцелува.

Войниците вече бяха претършували воденицата под надзора на тимзина. Гедер забеляза, че разговорите замряха, когато той влезе в стаята, но този път, като никога, това не го притесни. Във воденицата миришеше на дим и мухъл, каменният под носеше следи от нощувката на керванджиите. При стената в дъното имаше метла. Беше още влажна, а на пода около нея имаше тъмно петно от вода. Гедер съзнателно не задържа погледа си върху нея, а попита:

— Намерихте ли нещо?

— Нищо, милорд — отговори заместникът му.

— Губим си времето тук — каза Гедер. — Събери хората. Продължаваме нататък.

Заместникът му се огледа. Един от войниците — млад тимзин с черни люспи, които лъщяха, все едно ги е полирал, — вдигна рамене.

— Милорд, още не сме претърсили мазето. Може да...

— Наистина ли мислиш, че има смисъл? — попита Гедер, а когато заместникът му не отговори веднага, добави: — Честно?

— Честно, не.

— Тогава събери хората и да тръгваме.

Водачът на кервана, седнал на ниско столче, изръмжа гърлено. Гедер се обърна към него.

— От името на империята и краля се извинявам за причиненото неудобство. — И придружи извинението с поклон.

— Не бери грижа — отвърна намусено керванджията.

Навън войниците вече се строяваха. Гедер се качи внимателно на седлото. Коланът му удържа. Скъпоценните камъни се впиха в кожата му, доста болезнено на места, но нито един не изпадна. Войниците от охраната на кервана го гледаха с добре изиграно безразличие. Гедер изтегли меч си от ножницата за поздрав, извъртя коня си и потегли в бавен ход. Колкото повече се отдалечаваха от кервана, толкова повече се отпускаше гръбнакът му. Слънцето, което вече се спускаше към

хоризонта, грееше право в очите му. Гедер погледна през рамо да преброи войниците си, в случай че някой се е върнал назад или е останал при кервана. Всички бяха налице.

На билото Гедер спря. Заместникът му спря до него и каза:

— Можем да направим бивак на същото място като снощи, милорд. А на сутринта да тръгнем на югозапад.

Гедер поклати глава и отсече:

— На изток.

— Сър?

— На изток — повтори Гедер. — Жилеа не е далеч, а ми се ще да прекараме няколко дни на топло, преди да се върнем във Ванаи.

— Връщаме се? — попита заместникът му с грижливо лишен от емоции тон.

— Защо не? — каза Гедер и потисна напирещата си усмивка. — Така или иначе няма да намерим нищо.

ДОСЪН

Зимни дела.

Самите думи воняха на отчаяние. От най-дългата нощ до първото топене благородниците се затваряха в именията си или следваха Кралския лов. Събираха впечатления как растат синовете им, подновяваха близостта си със съпруги и любовници, ревизираха приходите от собствеността си. За хората от благородно потекло зимата беше свързана с домакинството. Колкото и да обичаше Камнипол, улиците му сега, брулени от студен вятър и затлачени от дим, срещаха Досън с професионални царедворци, търговци и други хора със съмнителен статут. Но каузата му беше справедлива, затова той понасяше стоически обидите към достойнството си.

А и не беше единственият потърпевш.

— Не разбирам защо толкова много мразиш Исандриан — каза Канл Даскелин, барон на Воденблат, протектор на Северпорт и специален пратеник на негово величество в Северобреж. — Той е твърде самодоволен и възхубав, вярно, но ако приемаш самодоволството и амбицията за грехове, значи няма да намериш и един добродетелен в двора.

Досън се отпусна на стола си. „Братството на Великата мечка“ изглеждаше пусто. Скамейките и възглавничките, тапицирани със сърма или кабралска дамаска, бяха празни. Черни железни жарници клечаха в стаи, изградени така, че да са прохладни в разгара на лятото. Слугинчетата, които обикновено се претрепваха да обслужат членовете на братството, сега висяха в къшетата и край вратите и чакаха знак, че малцината посетители имат нужда от тях. През лятото в клуба често се събираха по стотина имперски мъже от най-благородно потекло — пиеха, пушеха и обсъждаха държавните дела в просторните удобни стаи. Сега, ако Досън неволно повишеше глас, стените връщаха ехото на собствените му думи.

— Проблемът не е в човека — каза той. — А във философията, която символизира. Маас и Клин не са по-добри от него, но каишките

им ги държи Исандриан.

— Философските различия едва ли оправдават... Какво? Конспирация?

— Философията винаги преминава в действие. Исандриан, Маас и другите се заиграват с най-нисшите слоеве на населението, за да се сдобият с власт.

— За селския съвет ли говориш?

— И за това — каза Досън. — Но ако те са склонни да поведат тълпата, колко време ще мине, преди тълпата сама да си избере водач? Вече имаме ограничения върху робството, върху секс прислугата, върху ангарията. И всичко това се въведе в рамките на десетина-петнайсет години. И по настояване на хора като Исандриан, които ухажват работниците, търговците и курвите.

Канл Даскелин изсумтя. Бледата зимна светлина върху почти по лионийски тъмната му кожа скриваше изражението му като маска. Но поне не беше възразил директно. А и ако положението не го тревожеше, нямаше да дойде, когато Досън го покани на тази среща.

— Време е истинският дух на Антеа да върне нещата по местата им — каза Досън. — Исандриан и хрътките му си въобразяват, че те задават посоката на лова. Трябва да ги пречупим, но ако чакаме принц Астер да заживее под покрива на Исандриан...

Мълчанието довърши мисълта му по-красноречиво от всякакви думи. Даскелин се размърда на стола си и измърмори под нос нещо нецензурно.

— И си сигурен, че кралят смята да направи тази стъпка?

— Чух го от собствената му уста — каза Досън. — Симеон е добър човек и ще е и добър крал, ако може да разчита на нашата лоялност. Изчаква възможност да постави Исандриан на мястото му. И аз смятам да му предоставя въпросната възможност.

Тихи гласове долетяха от коридора и бързо заглъхнаха. Откъм улицата се чу тропот на конски копита. Канл извади от жакета си малка глинена лула и вдигна ръка. Слугинче доприпка със запалена свещ и веднага щом първият благоуханен дим се издигна във въздуха, се оттегли. Досън чакаше.

— Как? — попита Даскелин. В гласа му кънтеше решимостта на разпитвач. Досън се усмихна. Битката беше наполовина спечелена.

— Трябва да лишим Исандриан от силата му — каза той. — Да отзовем Алан Клин от Ванаи. Да скараме Исандриан със селяните. Да скършим кръга му.

— Тоест Маас и Клин.

— За начало. Но той има и други последователи. А и това няма да е достатъчно. Влиянието им идва от факта, че мъжете, които истински ценят благородната кръв, не са единни.

Даскелин дръпна силно от лулата; жарта в чашката просветля, после посивя отново.

— И това е твоята конспирация — каза той.

— Лоялността към краля не е конспирация — възрази Досън. — Отдавна трябваше да го направим. Но проспяхме години и междуременно кучетата се вмъкнаха в къщата. Стига, Канл, много добре знаеш, че съм прав.

Даскелин почука по зъбите си с глинената дръжка на лулата. Очите му се присвиха.

— Казвай каквото имаш да казваш — подкани го Досън.

— Лоялността към крал Симеон е едно. Обвързването с дом Калиам е нещо друго. Аз съм... *притеснен* от промените, които предлагат Исандриан и неговата клика. Но да се замени един амбициозен човек с друг не е решение.

— Искаш да ти докажа, че не съм като Исандриан?

— Искам, да.

— Какво доказателство да ти дам?

— Ако ти помогна да отзовем Клин от Ванаи, това няма да ти донесе никакви дивиденди. Всички знаят, че синът ти е там под негово командване. И че не може да заеме мястото на Клин като протектор на Ванаи.

Досън примигна, отвори уста, после пак я затвори.

— Канл — започна той, но Даскелин отново присви очи. Досън си пое дълбоко дъх и издиша бавно. Когато заговори, гласът му излезе по-твърд от планираното. — Кълна се пред Бог и пред трона на Антеа, че синът ми Джори Калиам няма да стане протектор на Ванаи след като Алан Клин бъде отзован. Нещо повече, кълна се, че никой от моето семейство не ще се възползва от Ванаи. Ти би ли се заклел в същото, приятелю?

— Кой, аз?

— Ти имаш братовчед там, нали? Едва ли би искал да оставиш впечатлението, че подкрепата ти за трона е продиктувана от егоистични подбуди?

Смехът на Даскелин бе дълбок и толкова топъл, че подплаши за миг мразовитите нокти на зимата.

— За бога, Калиам. Ще превърнеш всички ни в милозливи човеколюбци.

— Ще се закълнеш ли? — повтори Калиам. — Ще се присъединиш ли към хората, които са верни на крал Симеон и които поставят възстановяването на традицията над собствените си интереси?

— Верни слуги на трона — каза Даскелин и се усмихна.

— Да — кимна Досън. В неговия глас нямаше и следа от хумор. Той беше твърд като камък, намеренията му — изковани от стомана. — Верни слуги на трона.

Даскелин отрезвя.

— Ти май наистина говориш сериозно.

— Да, сериозно говоря — отсече Досън.

Тъмните очи се задържаха върху него сякаш в опит да провидят в душата му. А после, точно както при половин дузината мъже преди това — мъже, които Досън беше избрал, защото знаеше, че жадуват, както жадува самият той, — върху тъмното лице на Даскелин разцъфна гордост. Гордост, решителност и чувството, че си част от нещо по-велико и по-добро.

— Да — каза тихо той. — Ще се закълна.

Прорезът беше най-видимото разделение в града, но съвсем не беше единственото. И от двете страни на мостовете аристократичната прослойка се ширеше в именията и по площадите си, докато по-дребните хорица живееха натясно. Да живееш северно от Керкенеския площад означаваше, че си от висшата прослойка. Ако конюшните ти са край южната порта, значи си от добро потекло, но семейството ти е обедняло. Градът беше сложно устроен, и то по начини, които само гражданите му разбираха в детайли. Улиците не бяха единствените измерения, които определяха класата. Най-бедните и най-отчаяните копаеха под земята, вдъхвайки нов живот на руините от предишни

епохи, върху които беше построен Камнипол, живееха в мрак и невиджана бедност, но поне се спасяваха от зимните нескгоди.

Сняг и лед маскираха в бяло тъмните павега. Каруците се движеха бавно, мулетата пристъпяха предпазливо. Конете също подбираха пътя си, от страх да не се хлъзнат, да не счупят крак и да не бъдат заклани още тук, на улицата. Зимата в Камнипол ти отнемаше дори дребното достойнство да се придвижваш из града с карета, ала след срещата си с Даскелин Досън беше толкова доволен от себе си, че дори това неудобство му се струваше без значение. Остави слугинчето да стегне връхното му палто с колана от тъмна кожа със сребърен филигран по ръбовете и кукички от кървав камък, сложи си широкополата шапка, която вървеше в комплект с колана, излезе на улицата и пое пешком към дома си и Клара.

Юношеските си години беше прекарал в Камнипол, денем се учеше на политика от баща си, нощем пиеше, пееше и гуляеше с другите момчета от високопоставени семейства. Дори сега, десетилетия по-късно, покритата с мръсен сняг каменна настилка носеше спомени. Ето я тясната уличка, в която Елиайзер Брейниако беше тичал гол, след като загуби бас с Досън вечерта, когато и двамата станаха на четиринайсет. Ето го и широкия завой към улиците, където живееха всички тимзини и ясуру в града — квартала на буболечките и грошарите. Мина под Моратовата арка, където последният драконов император, напълно обезумял, беше погинал в ноктите на своя брат по люпило. Арката от драконов нефрит се издигаше висока почти колкото Кралски шпил, толкова тънка, фина и полупрозрачна, че беше чудо как вятърът още не я е съборил. Подмина Църквата на Сориал с почернялата от сажди южна фасада. После и бардака, където баща му го беше завел на десетия му рожден ден и беше платил за първата му нощ с жена.

Затлаченото с бели облаци небе огряваше доброжелателно града и прогонваше сенките. Сладкар буташе количката си на връщане от пазарния площад. Щайга с бадеми падна от количката и някакви малчугани изникнаха сякаш от земята и напълниха шепите си с ядки, преди сладкарят да ги е разгонил. Застанеше ли на западната стена, можеше да обходи с поглед великите антийски равнини като бог, който гледа света отвисоко. Вятърът препускаше по улиците, хапеше страните и устните му. Камнипол беше съвършеният град. Всичко

значимо, всичко велико се беше случило тук — от падението на драконите и въздигането на Белия пророк до робските бунтове, които бяха изстреляли дом Антеа към върховете и бяха поставили началото на първокръвна империя с център в града, който бяха построили драконите. Камниполските камъни бяха свидетели на векове, на епохи.

А сега, навярно за пръв път, Досън щеше да заеме полагащото му се място в своя любим град. Положил бе основите на едно дело, с което Камнипол да го запомни. Досън Калиам, барон на Остерлинггов хребет, който прочистил кралския двор и върнал Антеа в правия път. Калиам, който събрал около себе си поборниците на праведността. Който унищожил злокозниците на хаоса и промяната.

Безсмъртният град го изкушаваше да се опие от спомените си и от мечтите си за едно бъдеще, което ще се сгъва пред волята му — бъдеще, в което не той, а Къртин Исандриан и Фелдин Маас ще влачат крака през мръсния сняг по зимни дела — и Досън се отпусна. И да имаше някакви знаци, които да го предупредят за нападението, не ги забеляза.

Пътят зави. В триъгълната градинка, където две широки улици се сливаха в една, трима мъже с тъмни вълнени куртки и панталони бяха потънали в тих разговор. Дъхът им излизаше бял като пера, бял като небето. Досън тръгна право към тях. Очакваше, че ще направят път на един барон от двореца. Срецнаха го сурови погледи. Мъжете не помръднаха.

Раздразнение развали мечтанието му, а после Досън реши, че мъжете може би не са разпознали ранга и статута му. Най-близкият разтвори палтото си и извади нож с широко извито острие. Другите двама заходиха по фланговете. Досън се изсмя презрително, невярващо — и в същия миг онзи с ножа го нападна. Досън отскочи назад и посегна да извади меч си, ала го бе извадил едва наполовина от ножницата, когато мъжът отляво го удари по лакътя с тоягата си. Ръката на Досън изтръпна и мечът му тупна безшумно на заснежената земя. Онзи с ножа замахна, острието срязва коженото палто и поряза Досън през гърдите. Той извика и отскочи.

Това нямаше нищо общо с дуелите. В движенията на нападателя нямаше нито красота, нито стил, нито чувство за чест. Нямаше ги дори чистите линии на военно обучение. Мъжът държеше ножа като касапин, а другите двама вардеха Досън с тоягите си, сякаш се бояха,

че той ще хукне да бяга, че ще квичи като изплашена свиня. Досън се изправи в целия си ръст и притисна ръка към разкъсаното си палто. По ръкавицата му полепна кръв.

— Току-що направихте последната грешка в живота си — каза той. — Нямате представа с кого си имате работа.

Мъжът с ножа се усмихна.

— Напротив, имаме, милорд — каза и нападна отново. Острието щеше да потъне дълбоко в корема му, но Досън се дръпна назад и встрани, воден от инстинкти, наточени след дългогодишни тренировки. Онзи със сопата отляво замахна и го фрасна по рамото. Досън се срина на колене и внезапно се сети, че това не са обикновени улични бандити, които си търсят лесна плячка и дребни монети. Беше капан, капан специално за него.

Мъжът отдясно бе вдигнал високо тоягата си, готов да му размаже черепа. Досън вдигна ръка... и нападателят изведнъж изчезна от погледа му. Убийците се обърнаха. Някакъв мъж със сиви дрехи се търкаляше по паветата, счепкал се в жестока прегръдка със сопаджията. Измъкна се от хватката му и скочи на крака. Дрехите му бяха почервенели от кръв — и те, и късият меч в ръката му. Онзи със сопата не помръдваше.

— Лорд Калиам — извика непознатият и му хвърли оръжието си. Досън го гледаше как описва дъга във въздуха, дъга от стомана и кръв. Времето се забави. Дръжката на меча беше обвита с кожа, потъмняла от редовна употреба. В средата острието имаше улей за стичане на кръвта. Досън се протегна и хвана оръжието във въздуха. Вторият мъж замахна с тоягата си и Досън, все още на колене, парира удара.

Поваленият нападателят изпъшка, надигна се, после се срина в растяща локва кръв.

Досън се изправи. Дватама убийци се спогледаха и Досън видя страха в очите им. Вярно, той беше ранен, а спасителят му беше останал без оръжие. Вярно, численото превъзходство все още беше на тяхна страна, макар и с малко. Ала въпреки това промяната в съотношението на силите — от трима въоръжени мъже и една жертва до почти равностойна битка — явно ги смути. Онзи с тоягата отстъпи крачка назад и се извърна, сякаш се чудеше дали да не си плюе на петите. Досън усети как устните му се разтягат в усмивка. Имаше насреща си страхливци.

Замахна с чуждия меч, замахна бързо, ниско и силно. Мъжът отскочи назад и парира тромаво удара. Вдясно от Досън онзи с ножа извика и се хвърли към обезоръжения му съюзник. Болката в раните на Досън избледня, усещането за собствената му кръв, замръзваща по гърдите, разтегли устата му в хищна усмивка. Мъжът с тоягата отстъпи крачка назад, а Досън продължи да го притиска, коленете свити, тежестта ниско, тялото — балансирано и готово. Когато тежката сопа подхвана следващия си замах, Досън се гмурна под дъгата ѝ, пое удара с ребрата си и мушна с меча напред. Дъхът на мъжа с тоягата го напусна с тихо съскане на бяла переста пара. Под палтото му имаше ризница. Мъжът още не беше мъртъв, но не можеше да си поеме дъх. Досън се завъртя, заби пета в глезена му и замахна с дръжката на меча към лицето му. Познатата вибрация на смазан хрущял се пренесе в китката му.

Убиецът се преви на две и се хвърли към него в опит да го повали с тежестта си. Досън се хлъзна назад по заледения паваж. Убиецът беше по-тежък от него и разчиташе именно на това. Ала не беше преценил добре характера на Досън.

Досън захвърли меча и сграбчи тъмната коса на нападателя в лявата си ръка — не за да го отблъсне, а да подсигури опора на главата му. После заби палец под клепача на мъжа, натисна и сви палеца си под ъгъл, забодде го в нещо хлъзгаво и меко. Мъжът изпищя в агония и ужас. Досън го блъсна назад, той се препъна и падна на колене, притисна ръце към изваденото си око и смазания си нос.

Мъжът с ножа и спасителят на Досън се обикаляха в кръг — спасителят му беше разперил празни ръце. На лявата ръка имаше рана, от която течеше кръв. Червените капки обагряха белия лед и черните павета. На улицата се събираше тълпа. Мъже, жени и дечурлига наблюдаваха опулени битката, ала не смееха да се намесят. Досън скимтящата си жертва, повали окаяника на земята и измъкна каишката на сопата от китката му. Онзи с ножа го стрелна с уплашен поглед. Досън развъртя сопата над главата си, за да прецени баланса и тежестта ѝ.

Мъжът с ножа си плю на петите, тъмните му ботуши хвърляха назад ветрила от сняг. Тълпата се раздели пред него, уплашена от ножа в ръката му. Селяни, черноработници и слуги, които правеха път на един от своите. Досън би трябвало да се разгневи от бездействието на

камниполци, ала не усети нищо. Плашливостта и стадният инстинкт бяха в природата на нисшите прослойки. Все едно да вини овцете, че бляят.

Първият повален убиец лежеше неподвижно, кръвта му вдигаше пара. Вторият стенеше тихо, в шок. Спасителят на Досън беше клекнал и оглеждаше раната на ръката си. Беше млад мъж, с широки рамене и яки ръце и рошава, подрязана с нож коса. Досън май го бе виждал и преди.

— Изглежда, ти дължа благодарност — каза той. С изненада установи, че е останал без дъх.

Младият мъж поклати глава.

— Трябваше да се притека по-бързо, милорд. Но бях изостанал твърде далеч зад вас.

— Изостанал? — Досън свъси вежди. — Значи си ме следил?

Младежът кимна, без да среща погледа му.

— Защо? — попита Досън.

— Милейди съпругата ви, сър — каза мъжът. — Тя ме нае, след като вие ме изгонихте. Нареди ми да се грижа за безопасността ви. Боя се, че не се справих добре.

Да. Ловджията от кухнята, който го беше ядосал с нахалството си заради онова глупаво парче рог със засъхналата по него кучешка кръв. Винсен Коу се казваше май. Така и не беше попитал Клара какво е направила с момчето, но категорично не би могла да го наеме отново през главата и изричните указания на съпруга си. А и би било под достойнството му да признае, че се е отнесъл несправедливо към младежа.

— Нещо грешиш — каза Досън.

— Милорд?

— Виждам те за пръв път, а и не бих изгонил човек с твоя кураж и талант.

— Не... Тоест, да, милорд.

— Значи се разбрахме. Ела с мен да се погрижат за раните ни.

Коу се изправи.

— Мечът ми, сър?

— Да. Току-виж пак ни потрябвал — каза Досън и махна към меча, който лежеше в снега, оцапан с кръв и сажди. — Изглежда, съм подплашил някои хора.

МАРКЪС

Огън и кръв. Мериам крещи от болка, страх и възмущение, така, както само дете може да ги омеси в едно. Очите ѝ са вперени в него, протяга ръце. Маркъс се бори с парализата, успява да протегне ръце към нея — и когато ги протяга, се събужда.

Письците на мъртвите още ехтят в студения въздух, докато той се надига сънен, с мисълта че ще види царевичните полета и високите величествени вятърни мелници на Елис. Вместо това вижда широкото изпъстрено със звезди небе ни Биранкор, което го е захлупило като гигантска паница, и тъмните планини, които надвисват от изток и спират зората. Миризмата на пожар от спомена отстъпва пред сладникавия тежък аромат на ледени лилии и далечното предчувствие за сол откъм морето...

Отпусна се по гръб и зачака сънят да избледнее. Насочи мислите си, по стар навик, най-напред към тялото. Буцата в гърлото се стопи първа, след нея се разнесе и тежестта в гърдите. Болката в стомаха намаля бавно и изчезна. Скоро остана само постоянната празнота под ребрата и това беше знак, че вече може да се изправи.

Тези болезки му бяха като бойни белези. Някои мъже губеха ръка или крак. Други оставаха без едно око. Маркъс беше загубил семейството си. И точно както ветераните познаваха кога ще завали по болките в заздравелите кости, така и той страдаше сега. Страданието му не означаваше нищо съществено. Беше си просто личното му лошо време и като всяко лошо време, и то щеше да отmine. Понякога сънищата го тормозеха повече от нормалното, и толкова.

Керванът спеше — и коларите, и впрегатните животни. Стражевият огън святкаше на възвишението, светлината му беше слаба като на звезда, но не синя, а оранжева.

Маркъс тръгна натам. Сухата трева шушнеше в ботушите му, полските мишки се разбягваха стреснато по пътя му. Ярдем Хейн седеше край малкия огън с гръб към светлината, за да не притъпява тя

остротата на погледа му. Имаше си компания. Маркърс се приближи достатъчно, за да чува думите им.

— *Формата* на душата? — попита майстор Кит. — Не разбирам какво имаш предвид.

— Ами точно това. Душата си има форма — отвърна Ярдем и размаха ръце пред лицето си, сякаш да очертае нещо. — И съдбата се определя според формата на душата. Пак тя определя какво ще направиш с онова, което ти поднася светът, а последващите ти действия чертаят посоката на съдбата ти.

Маркърс плъзна крак по пръстта да вдигне достатъчно шум, та да предупреди за появата си.

— Добрутро, капитане — поздрави Ярдем, както си беше с гръб към него.

— Пълниш главата на нашия хитрец със суеверните си измишльотини?

— Именно, сър.

— Внимавай, Кит — каза Маркърс. — Щото Ярдем е бил свещеник навремето.

Майстор Кит вдигна вежди и почна да мести въпросително поглед между двамата. Тралгунът пък вдигна красноречиво рамене и каза:

— Не свърши добре.

— Не бях чувал за такава религия — каза майстор Кит. — И идеята, между другото, ми се струва крайно интригуваща. А твоята душа, тя с каква форма е?

— Не съм си виждал душата — отговори Ярдем.

Маркърс седна. Топлината на огъня го погали. Високо над тях падаща звезда прогори небосклона от изток на запад и бързо угасна. Тишината изведнъж му се стори неловка.

— Давай — подкани го Маркърс. — Кажу ми, ако толкова искаш.

— Какво да ми каже? — попита майстор Кит.

— Виждал съм душата на капитана — отвърна вместо него тралгунът. — Бях при Уодфорт в деня на битката. Капитанът правеше последен преглед на войската и... тогава я видях.

— И каква й е формата? — попита майстор Кит.

— Изправен кръг — каза Ярдем.

— И какво означава това според теб?

— Че се издига, когато го повалят, и пада, когато го издигнат — отвърна Ярдем.

— Напразно си е хабил магическото зрение, за да види това — каза Маркърс. — Повечето хора го виждат и с просто око.

— Но тази форма... тя завинаги ли остава? — попита майстор Кит. — Тоест, ако Бог реши да промени формата на човешката душа, то това несъмнено...

— Никога не съм виждал Бог — прекъсна го Ярдем.

— Но вярваш в него — каза майстор Кит.

— Ще се въздържа от коментар — каза Ярдем.

Майстор Кит като че ли се замисли над думите му.

— Ами ти, капитане? — попита след малко. — Говори се, че някога си бил набожен човек.

— Предпочитам да не вярвам в никакви богове. Един вид проява на снизходителност.

— Снизходителност към кого?

— Към боговете. Струва ми се грубо да вярвам, че не са могли да създадат един по-добър свят — каза Маркърс. — Остана ли ни някаква храна?

Зората се примъкна кротко, планините на изток се очертаха на звездния фон, а после прозирните облаци грейнаха в розово и златно, светлината идваше сякаш отникъде и отвсякъде, надигаше се от земята като мъгла. Доскоро изгърбени черни силуети, каруците и фургоните се превърнаха в предмети от дърво и желязо. Откъм готварския фургон се разнесе дрънчене на тенджери — съпругата на керванджията приготвяше сутрешната каша от задушено зърно и свинско, киснато в мед. Релефът се отърси от безкрайния монотонен мрак, изпъчи възвишенията и дърветата си, шубраците и потока. Ярдем се зае със сутрешната тренировка на своите охранители, а Маркърс тръгна да обиколи лагера, като се преструваше, че всички каруци и фурони са му еднакво важни.

Момичето, Ситрин, правеше всичко, което правеха и другите колари. Погрижи се за мулетата си, закуси, изстърга полепналата по осите кал. Ако й потрябваше помощ, търсеше я от Опал или от майстор Кит. Никога от водача на кервана, никога от Маркърс. Никога и от Сандр, който на свой ред я отбягваше, сякаш животът му зависеше от това, и толкова по-добре. Маркърс я държеше тайно под око.

Изглеждаше му по-добре от Белин насам, макар че под очите ѝ имаше тъмни сенки, а движенията ѝ тежаха от изтощение.

Водачът на кервана клечеше до фургона си, разпънал на земята голям пергамент — карта на Южен Биранкор, правена поне преди стотина години, ако се съдеше по състоянието ѝ, но колкото и да беше стара, драконовите пътища бяха по-стари и несъмнено фигурираха в нея. Жена му, привършила с приготвянето на закуската, впрягаше мулетата.

— Един ден — каза водачът на кервана. — Ден и половина най-много и отново ще стъпим на истински път.

— Това е добре.

— Още три и ще стигнем до Порте Олива. Ходил ли си там?

— Един-два пъти — отвърна Маркърс. — Добро зимно пристанище. Не става прекалено студено. А губернаторът на кралицата не прекалява с данъците и митата.

— Значи ще спрем там.

— До началото на пролетта пътищата за Карс би трябвало да са проходими — каза Маркърс.

— Изобщо не ме интересува — каза водачът на кервана и сгъна картата. — Стигнем ли в Порте Олива, край. Керванът ще спре там.

Маркърс се намръщи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Задачата ни е да стигнем до Карс.

— Твоята работа е да защитаваш кервана — каза тимзинът. — Моята е да кажа накъде отива и къде ще спре. Порте Олива има пазар. Оттам минават търговските маршрути за Кабрал и Херез, да не говорим за другите големи градове в Биранкор. Кораби до Лионеа и презокеанските маршрути към Фар Сирамис. Товарът, който ми е възложено да транспортирам, ще намери добър пазар там.

— Товарът, който ти е бил възложен — повтори бавно Маркърс, все едно думите оставяха неприятен вкус в устата му.

— Защо, има ли друго, което да е моя отговорност? — сопна се керванджията и брадичката му щръкна напред. — Или се боиш да не създам неудобства на контрабандистката?

— Доколкото знам, Медеанската банка няма клонове в Биранкор — каза Маркърс. — Ще оставиш момичето върху цял куп пари без никаква защита? Със същия успех можеш да ѝ закачиш табелка на шията.

Водачът на кервана метна навитата карта върху капрата и се покатери след нея. Жена му погледна извинително Маркъс, после сведе очи.

— Питаш за момичето, дете пие, прекарва незаконно пари и мърсува с войниците ти? Ще трябва да се оправя само — заяви водачът на кервана. — Извадихме луд късмет с онова антийско копеле. Следващия път няма да ни се размине.

„А следващ път ще има“ — остана неизречено, но нямаше и нужда да се изрича на глас.

— Ако питаш мен — продължи водачът на кервана, — вземи си платата, яхни си коня и бягай далеч от това момиче. Такива като нея носят само проблеми.

Маркъс настръхна.

— Какви като нея?

— Банкери — каза водачът и се изплю.

Порте Олива беше свил гнездо върху земен израстък, проточил се в широкия плитък залив. Дори при отлив морето защитаваше града от три страни. Рифове и плитчини правеха подхода откъм океана твърде опасен и създаваха прехрана на местните лодкари, които превеждаха корабите от открито море до пристанището и обратно. През хилядата години от основаването си градът нито веднъж не беше превземан със сила, ала на два пъти се беше оставил да го съблазнят. Драконовият път водеше до него, зеленият нефрит следваше релефа на възвишения, които отдавна се бяха слегнали под дъждовете и стихииите, и сега фургоните пълзяха по дъгите на мостове, извили снага над заравнения терен.

Колкото повече приближаваха града, толкова повече движение имаше по пътя. За разлика от Ванай, където черният хитин на тимзините беше обичайна гледка, тук сред тълпата преобладаваха бледите изящни синайски лица и мазната къса окичена с мъниста козина на картадами, пред чиято численост отстъпваха дори първокръвните. Пътят се задръсти с каруци и хора и Маркъс все по-често виждаше мечоносци с широки медни гривни над лактите и с цветовете на Биранкор — зелено и златно. Мъже от краличината гвардия. Стража, която пазеше реда в Порте Олива, макар че самата

кралица предпочиташе дворците си в по-големите градове Сара сюр мер и Порте Силен на север. Водачът на кервана се приближи до един позастаряващ стражар и се наведе напред уж да го заговори над всеобщата врява и тропот. Маркъс обаче видя как му мушна няколко монети и скоро, без никакво видимо усилие, фургоните на кервана се задвижиха по-бързо, задминавайки пешеходците и ръчните колички. Маркъс разбра, че са навлезли в града, когато се появи просяците.

„Моля ви, милорд, имам дете.“

„Съпругът ми е моряк. Корабът му закъснява с три месеца, а парите за храна свършиха.“

„Бог ни учи да сме милостиви.“

Маркъс крачеше край фургоните, глух за молбите и сляп за протегнатите ръце, нащрек за вездесъщите крадци и джебчии, които се прехранваха в човешка гмеж като тази. Другите от охраната следваха примера му — и май знаеха за джебчийския занаят повече от него. Странно колко пригодни бяха актьорите за всичко, свързано с охраната на един керван, освен за действителната му охрана. Стигна до последната каруца и се обърна да поеме отново към челото на колоната. Три каруци по-напред майстор Кит се наведе и пусна монета в шепата на един старец.

— Не ги насърчавай — извика му Маркъс. — Те всичките са лъжци.

— Не всички, капитане — извика в отговор Кит и се ухили. — Само повечето.

Маркъс подмина каруцата с вълнените платове. Контрабандистката, все още с грубите си коларски дрехи, седеше на капрата. Сега, когато наоколо гъмжеше от чистокръвни синаи, фактът, че не е просто гърчаво първокръвно момиче, се набиваше на очи. Косата ѝ не беше мека като техните, чертите ѝ не бяха толкова изящни, нито кожата — толкова бледа и безцветна, ала приликата беше налице. Тя видя, че Маркъс я гледа, и се постара да му се усмихне. Той я пренебрегна точно толкова преднамерено, колкото пренебрегваше просяците, и по сродни причини. Пришпори коня си нататък, ала лошото предчувствие вече бе свило гнездо в стомаха му. Разговорът беше неизбежен и съвсем предстоящ при това — днес, най-късно утре, — и правилното решение, онова, което щеше да прогони поне отчасти

кошмарите му, беше да зареже момичето. Ярдем — на първия фургон — издържа погледа му спокойно.

Някога, преди векове, градът свършвал при исполинските каменни бойници. Сега високите бели стени се намираха в средата на оживен търговски квартал. Рибари хвалеха улова си от северната страна на арковидния тунел, който водеше към вътрешния град, а от другата страна на тунела мъже и жени с не толкова очевидно занятие препродаваха същата риба. Военно-отбранителната архитектура спеше в гъмжилото като хищна котка, уморена след успешен улов. Оттатък стената драконовият път се разширяваше и излизаше на голям площад.

Тук тълпата беше още по-гъста. Огромен мраморен храм се издигаше в източния край на площада, а губернаторският дворец — от червени тухли и рисувано стъкло — заемаше западния край. Божият глас и ръката на закона, двете маши на властта. А помежду им, пръснати из целия площад, се издигаха дървени подиуми, където затворници понасяха наказанието си. Картадам със сополив нос и отрязани в китките ръце държеше между чуканчетата си табела, на която пишеше, че е крадец. Първокръвна жена, цялата омазана с изпражнения и животински карантии, седеше под дървена табела със знака на сводниците. Трима синаи висяха на бесилка, меката плът под очите им почерняла от мухи — убиец, изнасилвач и педофил. Взети заедно, платформите бяха красноречиво въведение към местните закони.

Водачът на кервана отиде в губернаторския дворец и ги остави да висят на площада близо час. Върна се с малки каменни фигурки на кожени каишки, които да закачи на фургоните, в знак че пътните такси са платени. Развика се и ги поведе по една странична улица, настлана с твърди светли тухли.

Краят на пътуването. Маркъс се отправи към челния фургон. Водачът на кервана му беше приготвил платнена торба. Когато му я подаде, съдържанието ѝ издрънча.

— Можеш да ги преброиш — каза тимзинът.

— Няма проблем — отвърна Маркъс.

Керванджията вдигна вежди, после сви рамене.

— Както искаш. Но да не ми дойдеш след някой и друг ден да се жалваш, че парите били по-малко.

— Няма.

— Добре тогава.

Маркърс кимна и се отдалечи. Отдели своя дял и дела на Ярдем, после, въпреки казаното, преброи остатъка. Всичко беше точно.

Актьорите се бяха събрали при фургона си, все така с доспехи и мечове. Пътят дотук хем ги беше променил, хем не беше. Сега бяха покорови и можеха да въртят меча като истински войници. Ала се смееха и шегуваха не по-различно отпреди. Сандр и Смит се състезаваха кой по-дълго може да стои на ръце. Кари, Опал и Микел си подмятаха шеги и закачки, докато тимаряха мулетата. Майстор Кит седеше на високата капра и наблюдаваше всичко това като милозлив светец от старите приказки. Маркърс отиде при него.

— Е, номерът май се получи — каза майстор Кит. — Не очаквах, че ще е толкова интересно.

— Сдобихте се с материал за хубава комедия — каза Маркърс.

— Светът май често е такъв.

— Какъв?

— Смешен, но само от разстояние.

— Може и да си прав — каза Маркърс и му връчи торбата с парите. — Какво ще правите сега?

— Е, Порте Олива е голям град и гостоприеман към изкуството, надявам се. Сигурно ще си пробваме късмета с истинския си занаят. Но първо мисля да си починем малко. Тук имат добра традиция в кукловодството, така че може да привлечем още един-двама актьори с тези умения.

— Беше ми приятно да работя с вас — каза Маркърс. — Мина по-добре от очакваното всъщност. Е, сигурно ще се виждаме из града. Ние ще останем, докато снегът се стопи.

— Благодаря ти, че не скопи Сандр. Все още се надявам да направя от него добър актьор.

— Желая ти късмет в това начинание — каза Маркърс.

— Пази се, капитан Уестер — рече майстор Кит. — Ти си забележителен човек.

С което и тази част от пътуването приключи. Вляво от Маркърс водачът на кервана обикаляше каруците и спираше при всяка да направи инвентаризация. Ярдем се появи отнякъде и каза:

— Ще ни трябват хора.

— И хитрец. Но тук няма война, така че лесно ще намерим.

Тралгунът помръдна ухо и обиците му пропяха.

— Ако момичето предложи да ни наеме? Ще се съгласиш ли, сър?

Маркът си пое дълбоко дъх. Градът миришеше на конски фъшкии, риба и море. От високата мъгла небето изглеждаше бяло, а не синьо. Маркът бавно издиша и каза:

— Не.

Стояха един до друг. Водачът на кервана стигна до нейната каруца. Ситрин се изправи пред него като затворник пред съдия, с изправен гръб и поглед, вперен право напред. Сама в непознат град, без защитник, без път.

— Можем да тръгнем веднага — каза Ярдем.

Маркът поклати глава.

— Тя заслужава да го чуе.

Керванджията продължи нататък. Маркът премести очи от тралгуна към девойката, изплю се ядно и тръгна към нея. „Направи го — каза си. — Остави най-лошото зад гърба си и хващай пътя.“

Момичето вдигна поглед към него, очите ѝ бяха разфокусирани и прибулени от умора, кожата ѝ съвсем бледа. Въпреки това вирна едва доловимо брадичка.

— Капитане.

— Да — каза той. — С Ярдем. Не можем да работим за теб.

— Добре — каза тя. Каза го така, сякаш Маркът ѝ е съобщил, че слънцето е изгряло сутринта.

— Ако питаш мен, вземи колкото можеш да носиш, зарежи останалото и се качи на някой кораб за Лионеа или Фар Сирамис. Започни живота си на чисто.

Водачът на кервана изсвири с пръсти. Първата каруца се изтегли към улицата. С това керванът официално се разтури: каруците и фургоните се раздвижиха, всяка устремена към своя си пазар, към своя квартал. Дори актьорите се изнасяха нанякъде, Сандр и Смит вървяха пешком край мулетата да разчистват пътя. Ситрин бел Саркор, сираче и повереница на Медеанската банка, пишман контрабандистка и почти жена, вдигна към него уморените си очи.

— Желая ти късмет — каза Маркът и си тръгна.

Соленият квартал, както в Порте Олива наричаха района край пристанището, наистина се оказа пълен с кукловоди. Улични изпълнители имаше буквално на всеки ъгъл, всеки си носеше по една голяма кутия, иззад която да подкача минувачите с гласовете на куклите си. Някои залагаха на стандартния расов хумор и разиграваха скечове с популярни герои като сърдития ясуру Грошо Грошарски и хитрите тимзински хлебарки, други го избиваха на политика с куклата на малоумния крал Арделхамбълмаб и неговата възголяма корона. Трети вид скечове, като този за Станин Афтелин — ненаситния първокръвен сластолюбивец в традиционния любовен триъгълник с флегматичен дартинец и лукава синайка, — бяха едновременно цинични, расистки и с политическа окраска.

Ала повечето залагаха на местни теми. Маркъс се беше загледал в едно представление за мръсен касапин, който опушвал месото си с дим от горящи фъшкии, а в наденицата слагал смлени личинки, когато една синайка откъм тълпата се развика на кукловода, че вземал злато от конкурентен месар. На друг ъгъл четирима стражари от краличината гвардия с мечове и медни гривни на ръцете гледаха представление, в което се разказваше за красива принцеса и сливи, а по навъсените им изражения личеше, че алегорията, каквато и да беше тя, може да докара на изпълнителя неприятности със закона.

Спряха в странноприемница с вътрешен двор, който гледаше към морската дига. Слънцето се хлъзгаше към западния хоризонт и позлатяваше бялата мазилка на стените. Водата в залива беше бледосиня, а морето отвъд — толкова тъмно, че изглеждаше почти черно. Миризмата на сол и печено пиле се бореше за надмощие с уханието на тамян от кандилото на странстващ свещеник. Моряци от няколко раси, но всичките с яки мишци и силни гласове, седяха на големите маси под шарените навеси. Между масите имаше запалени жарници, които багреха студения зимен въздух със спомени за лятото. Маркъс седна и улови погледа на слугинята. Тя му кимна и той се облегна на стола си.

- Трябва да си намерим работа.
- Да, сър — отвърна Ярдем.
- И нов отряд. Истински този път.
- Да, сър.

— Сега прибират всичко в складовете. Дойде ли пролетта, към вътрешността ще тръгнат кервани.

— Тъй ще да е, сър.

— Някакви идеи?

Слугинята — картадамка с меката светла козина на младо момиче и цели нанизии от златни и сребърни мъниста — им донесе големи чаши горещ сайдер и си тръгна, преди Маркърс да е извадил кесията си. Ярдем взе едната чаша. В ръцете му изглеждаше малка. Отпи бавно. Челото му беше набръчкано, ушите — свити назад. Слънцето печеше в гърба му, толкова ярко, че заслепяваше.

— Какво има? — попита Маркърс.

— Контрабандистката, сър. Ситрин.

Маркърс се изсмя, но усети гнева, който се сбираше в гърдите му. Ако се съдеше по физиономията на Ярдем, той също го беше усетил.

— Мислиш, че ще е разумно да застанем между онази нейна каруца и хората, които я преследват?

— Не би било — отвърна Ярдем.

— Тогава за какво има да говорим? Свършихме си работата. Време е да продължим напред.

— Да, сър — каза Ярдем и отпи от сайдера. Маркърс го чакаше да каже нещо. Ярдем мълчеше. Един от моряците — първокръвен с къса черна коса и заваления говор на лионейците — подхвана мръсна песничка за любовните навици на южнярите. Големите черни очи на хората от тази раса често биваха наричани „очници“, което предразполагаше към някои недотам прилични рими. Маркърс усети как челюстите му се стягат. Наведе се напред, така че Ярдем, ще не ще, да срещне погледа му.

— Имаш да ми казваш нещо ли?

Ярдем въздъхна и каза:

— Ако не приличаше толкова на Мериам, щеше да й помогнеш.

Мръсната песничка стигна до куплет, който разчепкваше сексуалния живот на дартините и синаите. Или на светулките и личинките, както се пееше в текста. Маркърс стрелна с раздражение певица. Напрежението в челюстта му пълзеше по врата и се събираше между плешките му. Ярдем остави чашата си на масата.

— Ако онази каруца я караше мъж — каза Ярдем. — Или по-възрастна жена. Някоя, която не прилича толкова на Алис или не е на

възрастта, на която щеше да е Мериам сега, щеше да сключиш договор за охрана.

Маркърс се изсмя хрипливо. Певецът си пое дърх, готов да подхване следващия куплет. Маркърс се изправи.

— Ей, ти! Стига толкова. Тук има пораснали мъже, които се опитват да чуят мислите си.

Морякът се намръщи.

— Кой си ти бе?

— Онзи, дето ти казва да мъркнеш — осведоми го Маркърс.

Морякът изсумтя презрително, после примигна, видял нещо в изражението на Маркърс, изчерви се и седна на мястото си с грърб към тях. Маркърс се обърна към заместника си.

— Тази каруца е като магнит за неприятности и ти го знаеш не по-зле от мен — каза тихо. — Толкова много пари на едно място си плачат някой да умре. И въпреки това ми казваш, че трябва да застанем на пътя на бедата?

— Не, сър. Би било адски глупаво, сър — каза Ярдем. — Само дето бихте го направили, при други обстоятелства.

Маркърс поклати глава. В спомените му Мериам протягаше ръце от пламърците. Спомни си как поема умиращото й телце в ръцете си. Спомни си миризмата на опърлена коса, на обгоряла кожа. Усети я как се отпуска на гърдите му, спомни си облекчението при мисълта, че я е спасил, че вече няма нищо страшно, преди да осъзнае какво означава вялата мекота в ръцете му. Вече не знаеше дали това е истински спомен, или нещо сънувано.

Ситрин бел Саркор. Представи си каруцата й. Сложи на капрата застаряващия първокрървен колар, който караше чугунените блокчета. Или водача на кервана и неговата съпруга. Или майстор Кит и Опал. Всеки друг освен момичето.

Разтърка силно очи, докато пред погледа му не разцърфнаха фалшиви цветове. Морето шушнеше приспивно. Острата ябъркова миризма на сайдера се разнасяше в студения въздух. Гневът в гърдите му се срина, крехък, очевидно, като хартиена броня, и той изпсува на глас.

— Да ида ли да я потърся, сър?

— Да, по-добре да я потърсим — каза Маркърс и отброе няколко монети на масата. — Преди да е направила нещо опасно.

ГЕДЕР

Сигурно щеше да му е по-трудно да скрие деянието си, ако всички не смятаха провала му за предизвестен. А сега просто се прибра в града с войниците от отряда си, докладва малкото, което имаше за докладване, и толкоз. След това се върна към обичайните си задължения — принудително събиране на данъци, задържане на лоялисти и други видове тормоз над ванайци от името на Алан Клин.

— Не мога да платя толкова — каза старият тимзин и вдигна поглед от данъчното съобщение. — Принцът накара всички ни да платим двойно преди войната, а сега вие искате още толкова.

— Аз нищо не искам — каза Гедер.

— Не виждам друг тука.

Ателието беше сбутано в една тъмна улица. Навсякъде се валяха парчета обработена кожа. На пиринчен шивашки манекен близо до витрината висеше черен кожен плащ, от който още се излъчваше смътна миризма на щавачница. Толкова тънка кожа, мека и фина като тъкан плат, би била безполезна за доспехи. Като материал за дворцов костюм обаче би изглеждала доста впечатляващо.

— Искаш ли го? — попита тимзинът.

— Кое?

— Наметалото. Поръча ми го каналмайсторът, а после изчезна яко дим в нощта преди... — тимзинът размаха данъчното уведомление, което стискаше в покритата си с черни люспи ръка, — преди благородната империя да ни *освободи*. Така и не го довърших, а имам достатъчно материал, за да го прекроя по твой размер.

Гедер облиза устни. Не би могъл да го направи. Все щеше да се намери някой любопитко, който да го попита откъде се е сдобил с такова хубаво наметало, и щеше да трябва да обяснява. Или да излъже. Ако кажеше, че го е купил изгодно, да речем от някое градче по южните пътища или от малките кервани, които бяха претърсвали...

— Наистина ли можеш да го прекроиш?

Усмивката на тимзина беше чудо на цинизма.

— А ти можеш ли да забуташ това? — попита на свой ред и кимна към уведомлението.

За миг Гедер почувства ехо от насладата, която беше изпитал, докато пришпорваше коня си след срещата с контрабандистите, а в пазвата му подрънкваха скъпоценни камъни. Едно изгубено данъчно уведомление. В най-лошия случай хазната на Клин щеше да олекне малко, а финансовите му доклади до Камнипол да звучат една идея по-зле. А собственикът на ателието щеше да изкара и този сезон. Ако мъжът го беше помолил, Гедер сигурно би се съгласил да „забута“ уведомлението дори без обещанието за хубаво наметало.

А и в сравнение със стореното преди двайсетте сребърни монети от дължимия данък на шивача щяха да са като дъждовна капка в океана.

— Никой не печели, когато един честен човек е принуден да пусне кепенците — каза Гедер. — Сигурен съм, че ще измислим нещо.

— Качи се на онова столче тогава — каза тимзинът. — Няма да повярваш какво хубаво наметало ще ти спретна.

Във Ванай зимата беше сух сезон. Следите от високите летни води по коритата на каналите бяха на метри над тънкия лед и бавното тъмно течение отдолу. Вятърът гонеше опадали листа край основите на сградите, дърветата стърчаха голи и мъртви в паркове и дворове. Ледените висулки по дървените стрехи на къщите ставаха все потънки, а нищо не вещаеше падането на нов сняг. Нощите бяха мразовити, дните — студени. Градът чакаше топенето, притока на свежа вода и живот, които щяха да дойдат с пролетта след няколко месеца. Истинско мъртвило. Гедер вървеше по улиците с отскоклива походка, въоръженият му ескорт го следваше на крачка разстояние.

Когато се върна в града след странстванията си по южните пътища, Гедер заключи вратите, извади платнената кесия, която си беше купил от Жилеа, и изсипа съдържанието ѝ на леглото си. Скъпоценните камъни бяха красиви на слабата светлина, ала представляваха проблем. Вече имаше достатъчно богатство в тяхно лице, за да направи живота си във Ванай далеч по-приятен, ала не и в този им вид. Би могъл да ги продаде, разбира се, ала имаше риск — обърнеше ли се към някой от местните бижутери, човекът можеше да познае камъните или металния им обков. А ако Клин или

приближените му забележеха, че Гедер изведнъж разполага с повече пари от обичайното, това щеше да го вкара в големи неприятности.

Разреша проблема, като изпрати оръженосеца си да продаде няколко по-обикновени камъка — три кръгли граната и един малък диамант в невзрачен сребърен обков. В замяна получи сребърни, бронзови и медни монети, плюс две златни, ала толкова тънки, че можеше да ги огъне с пръсти. За човек с неговия начин на живот това беше цяло състояние и сега Гедер носеше част от новопридобитото си богатство в кожената си чанта, заедно с една книга. Оставаше му да свърши още едно нещо преди края на деня.

Школата се намирал на малко площадче. В дните на разцветата си била образователен и академичен център, където семействата от нисшата аристокрация и висшата търговска класа да наемат частни учители за децата си или да поръчват написването на речи. Резбованата дъбова арка на входа носеше имената на учени и свещеници, чели лекции тук през сто и петдесетте години от основаването на школата. Въздухът в просторното фоайе миришеше на восък и сандалово дърво, слънчевата светлина се процеждаше през хоризонтални прозорци високо в стените и улавяше танца на пращинките. Някъде наблизо мъж рецитираше поезия с дълбок звучен глас. Гедер вдиша жадно атмосферата.

Чу тихи стъпки зад себе си. Служителят беше тънък южняр с огромни тъмни очи върху слабо лице. От стойката му се излъчваха страх и почителност.

— Мога ли да ви помогна, милорд? Проблем ли има?

— Търся някой учен — обясни Гедер. — Оръженосецът ми чул, че при вас има такива.

Огромните черни очи на южняря примигнаха невярващо.

— Аз... такава... — запелтечи служителят, после се овладя. —

Наистина?

— Да — отвърна Гедер.

— И не сте тук да арестувате някого? Или да наложите глоба?

— Не.

— Ами. Само минутка, милорд — каза южнярят. — Ще ви намеря някой, който да ви помогне. Бихте ли дошли с мен?

Заведе го в малка учебна стая и го остави да седи на дървена скамейка, огладена като коприна от десетилетия употреба.

Рецитацията на стихотворения продължаваше, но тук гласът се чуваше по-слабо и думите бяха неразличими. Гедер охлаби колана си и се размърда на скамейката. Споменът как чака собствените си преподаватели беше толкова жив, че се ядоса и побърза да прогони нелепото притеснение дали ще се представи добре на изпита. Вратата се отвори и в стаята влезе първокръвен мъж. Гедер бързо се изправи.

— Добър ден. Здравейте. Аз съм Гедер Палиако.

— Името ви е познато в града, лорд Палиако — каза мъжът. — Тамаск спомена, че ви трябвал учен?

— Да — каза Гедер, бръкна в провесената през рамото му чанта и извади книгата. — От известно време се мъча с превода на тази книга, но текстът не ми допада особено. Като стил. Ще ми се някой да ми намери и други книги на същата тема, но написани различно.

Ученият взе книгата предпазливо, сякаш тя бе красиво, но непознато на науката насекомо, и я разтвори. Гедер се размърда притеснено.

— Разказва се за падането на Драконовата империя — каза той. — От историческа гледна точка, а аз се интересувам повече от теоретични разработки. Сещате се, хипотези, научнопопулярни есета.

Шумоленето на старите страници се състезаваше с далечния глас на рецитатора и звука на вятъра отвън. Ученият сведе глава над книгата и се намръщи.

— И какво по-точно предлагате, лорд Палиако?

— Ще платя за всяка книга върху периода, която ми намерите. Ако ми намерите готово копие, което да купя, ще ви дам премия. Ако трябва да се преписват, ще наема писар, но това ще намали вашата плата. Интересуват ме най-вече размисли върху падането на драконите, а в тази книга открих пасаж за нещо, наречено Праведния слуга, което ми се стори особено интересно. Бих искал да науча повече по тази тема.

— Мога ли да попитам защо, милорд?

Гедер отвори уста, после я затвори. Досега не бе имало с кого да говори за това, не му се беше налагало да обяснява на глас интереса си.

— Ами, става въпрос за... истината. И измамата. Реших, че е интересно — каза той умърлушено.

— А проявявате ли интерес към реториката по темата? Асиния Секундус има един чудесен анализ върху природата на истината в

периода на Втората алфинска окупация.

— Това чиста философия ли е? Етика? Ще го погледна, но наистина предпочитам естествознателския подход.

— Да, споменахте за това. Теоретични разработки — каза ученият с едва доловима въздишка.

— Защо, това проблем ли е? — попита Гедер.

— Ни най-малко, милорд — отвърна ученият с пресилена усмивка. — За нас ще е чест да ви помогнем.

„Аз изхождам от следното — поради липсата на оригинални документи от онова време най-добрият научен подход е да проучим архивите на онези, които на по-късен етап се обявяват за наследници на Драконовата империя, и проучвайки техните действия, да стигнем до обосновани изводи за естеството на примера, който са следвали. Най-добрият пример в това отношение е загадъчната обсада на Аастапал. Преките изследвания на руините не дават категорично становище дали унищожението на града е било резултат от атакуващите сили на великия дракон Морад, или, според още по-противоречивата хипотеза, от окупационните сили на неговия сродник по люпило Инис.

Изправени пред оскъдицата от преки данни, можем да се обърнем към по-добре познатата ни история. Хиляда години след споменатия период се натъкваме на великия ясуру генерал Марас Тока, участник в Четвъртия свещен очистителен поход. Също на Антипатос от Линик, пети с името Харарсин, при битката на Ашен Дан. Също кралица Ератианпадос при обсадата на Кажамор. При всички тези случаи боен командир, който претендира за пряко родство с последния драконов император, решава да унищожи съответния град, за да не попадне той в ръцете на врага. Ако, както ще се опитам да докажа тук, това е направено като съзнателна имитация на последната велика драконова война, значи разрушаването на Аастапал от Инис е било

тактически ход, който да осуети завоевателните планове на Морад в същата посока, а не общоприет сценарий на действие.“

Гедер килна глава. Аргументът му се виждаше слаб. Първо, за два от трите примера изобщо не беше чувал. И второ, след падането на драконите се бяха водили толкова битки, войни и обсади, че сред тях лесно можеха да се намерят примери за всякакви стратегии и решения. Аргументът би могъл да се използва в диаметрално противоположната посока, стига да избереш други командири и други битки. А беше факт, че всеки трети тиранин се обявяваше за пряк или не толкова пряк наследник на драконите.

И въпреки това, ако си затвориш очите за подробностите, идеята беше направо главозамайваща. Когато нещо не може да се проучи, когато детайлите са изгубени завинаги, би било адски логично да се вгледаш в събитията, които го следват, които го повтарят като ехо, и оттам да тръгнеш назад към истината. Като да видиш концентрични вълнички в езеро и да се сетиш, че някой е хвърлил камък във водите му. Обходи с развълнуван поглед малката си стая. Мاستилницата на писалището не беше съвсем празна, но писалката не се виждаше никъде. Гедер остави книгата отворена, отиде при купчината дърва за огрев до огнището, избра една тънка тресчица и се върна при масата. Топна тресчицата в мастилото и направи отметка в полето на книгата. „Вълничките показват къде е хвърлен камъкът.“

Седна доволен на стола си. А ако откриеше и нещо, писано за Праведния слуга...

— Лорд Палиако — каза оръженосецът му от прага. — Банкетът на лорд Клин?

Гедер въздъхна, кимна и хвърли почернената тресчица в огъня. По палеца и показалеца му имаше следи от мастило. Той си изми разсеяно ръцете в легена. Оръженосецът му помогна да облече официалната си туника и новото наметало от черна кожа и после излязоха.

Единственото голямо зимно събитие в Камнипол беше годишнината от коронясването на крал Симеон. Благородното семейство, което кралят избере за домакин на събитието, можеше

заради тази единствена нощ да похарчи половината си годишен приход, опоскан до шушка от дворяните, които се спускаха връз нароченото имение като гарвани връз бойно поле. Гедер два пъти беше присъствал на такива пиршества и единственият му ясен спомен бе как повръща от преяждане и препиване.

Във Ванай сър Алан Клин честваше събитието с голям банкет и публична екзекуция.

Празнични фенери висяха по тесните улици и хвърляха чудати сенки по паважа. Музиканти свиреха на флейти и барабани, пискливи тимзински гласове се издигаха и спадаха в песен. Жена с лице като пита търкаляше голяма каца по улицата и дървото трещеше по калдъръма.

Гедер подминаваше местни хора, нагиздени с най-хубавите си дрехи, всичките усмихнати грижливо. Заради студения въздух всички първокръвни бяха със зачервени страни и течащи носове. По цялата улица вратите бяха отворени широко, във всички къщи лампи и огнища светеха гостоприемно, но нямаше нито антийски знамена, нито традиционните за столицата фойерверки. Само преди година никой от местните не бе давал и пукната пара кога крал Симеон се е възкачил на престола. Ако антийският гарнизон напуснеше града, датата щеше да се забрави точно толкова бързо и цинично, колкото беше възприета. Цялото мероприятие дрънчеше на кухо. Чугун, който ти пробутват вместо сребро.

В двореца на бившия принц Клин беше пригодил една дълга зала за аудиенции, където антийският нобилитет да отпразнува годишнината. Беше много топло, задушно даже. Масите се огъваха под тежестта на традиционни антийски блюда — дивечово месо с джоджен, пастет от пъстърва върху двойно препечени филийки, парченца варена във вино наденица. Гласове се вихреха като буря, разговори на висок глас ехтяха под високите арки на тавана. Певци се надпреварваха да крачат между масите и да изнудват гостите за някоя и друга дребна монета. Престарял слуга в цветовете на Клин — червено и сиво — заведе Гедер при една от по-малките маси, далеч от исполинското огнище, в което гореше и пукаше огромен дънер. Гедер не си свали наметалото. Толкова далеч от огъня си беше студено.

Млада робиня му донесе пълна чиния и кристална чаша с тъмна бира, която миришеше на мая. В разгара на пиршеството Гедер се

хранеше сам и размишляваше по въпросите на истината и измамата, войната и историята. Високата маса, където седяха Алан Клин, Госпи Алинто и още половин дузина от фаворитите на протектора, беше като кораб на хоризонта. Гедер не забеляза, че Давед Брут върви към него, докато младежът не седна на една пейка.

— Палиако — каза по-малкият от братята Брут и кимна.

— Здравсти — поздрави го Гедер.

— Хубав плащ. Нов ли е?

— Долу-горе.

— Добре ти стои.

С това разговорът им приключи и Брут се зае със сериозната задача да изяде колкото се може повече храна. Не личеше да се наслаждава на ястията, но Гедер се възхити на решимостта му. Няколко минути по-късно, когато Джори Калиам и сър Афенд Тилиакин — още двама низвергнати от свитата на Клин — дойдоха на тяхната маса, Брут вече викаше на слугите да му донесат втора чиния.

— Баща ти как гледа на тази ситуация? — попита Тилиакин, докато двамата се настаняваха.

Джори Калиам поклати глава.

— Не мисля, че можем да си вадим категорични заключения — каза той и взе чиния с дивечово месо и кана вино от подноса на слугинята. — Поне на този етап.

— Така или иначе, онзи дребосък банкерът Иманиел скоро няма да излезе на свобода. Лорд Клин сигурно е бесен, че не успяха да намерят кервана, нали?

Всички мисли за дракони, вълнички и умения за поглъщане на несметни количества храна изхвърчаха от главата на Гедер. Той отпи дълга глътка от бирата си, за да се скрие зад голямата чаша, чудейки се как да попита за какво става въпрос, без интересът му да стане очевиден. Преди да е измислил каквото и да било смислено, Брут се обади:

— За писмото от Терниган ли говорите?

— Бащата на Джори Калиам знае всичко от първа ръка, защото е в столицата, но Джори иска да му тегля думите с ченгел.

Гедер се изкашля и попита малко пискливо:

— Терниган е написал писмо?

Тилиакин се изсмя.

— Половин книга, както чух. Сандъците с военна плячка, които Клин изпраща у дома, явно са се оказали твърде леки за вкусовете на някои хора. И Терниган иска да знае защо. Чух, че пращал свой човек да прегледа счетоводните бумажки на Клин, в случай че Клин си е заделял повече от полагащия му се дял.

— Няма такова нещо — каза Джори. — Или поне още няма.

Брут вдигна високо вежди.

— Значи все пак си чул нещо — каза Тилиакин. — Знаех си аз, че премълчаваш това-онова.

Джори се усмихна жално.

— Не знам нищо със сигурност. Баща ми каза, че в двора са притеснени, защото Ванайската кампания не се е оказала толкова доходна за короната, колкото се е очаквало. Но засега брожението е само сред дворяните. Кралят не се е произнесъл срещу начина, по който Клин управлява нещата тук.

— Но не се е произнесъл и *в защита* на Клин, нали? — попита Тилиакин.

— Да — отвърна Джори. — Не е.

— Терниган няма да го отзове — каза Брут с пълна уста. — Това ще опетни и неговата репутация.

— Ако го направи обаче, ще е скоро. Интересно кого ще назначат на негово място, нали? — каза Тилиакин и погледна многозначително към Джори.

Гедер местеше поглед между двамата, а мислите му търчаха напред като отвързано куче. Постоянното повишаване на данъците, което Клин налагаше на местните, изведнъж придоби ново значение. Може би целта не беше просто да затрупва Гедер с неприятни задачи. Може би Клин се опитваше да събере повече приходи от данъци, за да компенсира златото, което беше изчезнало с все злополучния керван. Тоест да си откупи благоволенieto на двора.

Мисълта беше толкова сладка, че не можеше да е вярна. Защото ако беше вярно и ако стореното от *него* беше злепоставило сър Алан Клин пред краля...

— Според мен от Джори ще излезе добър принц на Ванаи — каза Гедер.

— Божии рани, Палиако! — възкликна Брут. — Не изричай такива неща на всеослушание!

— Съжалявам — смрънка Гедер. — Искях само да кажа, че...

Откъм високата маса се чу врява. Половин дузина жонгльори, облечени в шутовски костюми, премятаха ножове във въздуха. Остриетата улавяха светлината и лъщяха. Хората на високата маса се бяха поразместили, за да направят място за представлението, и сега Гедер виждаше ясно Алан Клин. Стори му се, че съзира известно безпокойство в стойката на протектора. Фалшива бодрост в усмивките и смеха му. Тревога в иначе веселите му очи. И ако беше вярно, значи той — Гедер Палиако — беше причината за тревогите му. Нещо повече, Клин никога нямаше да узнае. Никога нямаше да последва вълничките до източника.

Гедер се смееше, ръкопляскаше и се преструваше, че се наслаждава на представлението.

СИТРИН

След нощта, когато се пързала със Сандр по леда на воденичния вир, и след задушавания страх през следващия ден, нощите на Ситрин навлязоха в неприятен коловоз. Предшестваха ги вечерната умора, изтощение, което стигаше чак до костите ѝ. После тя се свиваше на топка сред топовете вълнен плат и прекарваше един блажен час на почивка, преди очите ѝ да се отворят стреснато, а сънят да изчезне прогонен от трескави мисли. Понякога ѝ се присънваше как дебеличкият антийски благородник намира скритите кутии, но този път, за разлика отпреди, започваше да вика и войниците му идваха на бегом. Мозъкът ѝ плетеше кошмарни образи на катастрофата, която им се беше разминала на косъм. Сандр — убит. Опал — заклана. Майстор Кит — надупчен със стрели като игленик, кръвта му обагрят снега в червено. Маркът Уестер я предава на антийския благородник срещу обещание да не закача кервана. А после идваше ужасът на онова, което би изстрадала в ръцете на войниците. Фактът, че всичко това ѝ се беше разминало, даряваше страховете ѝ със самостоятелен живот, сякаш, спасявайки се на косъм, бе натрупала дълг, чието изплащане можеше да се окаже свръх силите и издръжливостта ѝ.

Тя отвръщаше на удара, като насочваше мислите си към магистър Иманиел и банката, към търговския баланс, застраховките като част от разходната част, интригите и тънкостите на занаята, които ѝ напомняха за дома. Тези спомени не ѝ носеха покой, но правеха попоносими студените и тъмни часове до зазоряване, помагаша ѝ да се престори за кратко, че светът следва строги правила и може да бъде опитомен. А сетне небето на изток просветляваше, изтощението се спускаше отгоре ѝ като плащ от ковано желязо и тя намираще сили да стане, да слезе от каруцата и да започне поредния си невъзможен ден. Докато стигнат до Порте Олива, хроничното недоспиване съвсем беше размътило мозъка ѝ. Малки червени животинки мърдаха в периферията на зрението ѝ, а чудати мисли — че се налага да изяде всички счетоводни тефтери, за да ги опази от чужди ръце, че на

майстор Кит са му пораснали криле, но той го пази в тайна, че Кари тайно планира да я убие, защото ревнува Сандр от нея — бяха придобили плътност, каквато не им се полагаше.

Малкото, което знаеше за Порте Олива, го знаеше от втора ръка. Знаеше, че градът се намира в най-южната част на Бيرانкор и че стопанството му се крепи на малкото търговски кервани от изток, който подминаваха Свободните градове, и на онези от запад, които предпочитаха да удължат маршрута си, за да избегнат пиратите, които върлуваха на територията на съседен Кабрал. Богатството си градът дължеше най-вече на факта, че е междинно пристанище по средата между Лионеа и остров Нарин. Магистър Иманиел наричаше Порте Олива „вечният втори избор“, но не пропускаше да добави, че в известен смисъл тази роля може и да не е толкова лоша. Ситрин си бе представяла Порте Олива като град на остри ръбове и болезнен местен патриотизъм.

Нямаше ясен спомен от пристигането си в града. Помнеше как кара каруцата си по заснежени пътища сред хълмиста местност, а после някакво момче картадам, тънко като вейка, взе да подтичва край каруцата ѝ с протегната за милостиня ръка, след това изведнъж наоколо изникнаха сгради. Порте Олива беше първият истински град освен Ванай, който виждаше — град от камък и на море, а не от дърво и на река. Първото ѝ впечатление беше за лабиринт от тесни улички с високи бели арки, за миризма на фъшкии и сол откъм морето, за гласовете на чистокръвни синаи, които чуруликат като сипки. Сторило ѝ се беше, че минават през тунел в гигантска стена — като в старите приказки за мъртъвците, които минавали от един живот в друг, — но може и да го беше сънувала.

Нямаше никакъв спомен как е наела Маркър Уестер и заместника му за своя лична охрана. Нито защо е решила, че идеята е добра.

Капитанът крачеше напред-назад по каменния под. Ярдем Хейн хъркаше в леглото до отсрещната стена. Ситрин бавно се отърси от дрямката и за стотен път плъзна поглед по влажната малка стая. Малък огън мърмореше в огнището, хвърляше червеникави сенки по стената и се оригваше на боров дим. Прозорецът нямаше стъкло, а намастен пергамент, който замърсяваше малкото слънчева светлина, успяла да си пробие път през него. Кутиите — съдържанието на каруцата, което тя беше изнесла контрабандно от Ванай — бяха наредени покрай

стената като в евтин склад. Само най-ценното беше прибрано в металния сейф, вграден в пода. Едва една десета част от товара се беше побрала вътре. Ситрин се надигна в леглото. Тялото я болеше на сто места, но главата ѝ, като никога, беше що-годе ясна.

— Добрутро — поздрави Маркъс Уестер и кимна учтиво.

— Колко време съм спала? — попита тя.

— Половината предобед. Още не е станало пладне.

— Има ли нещо за ядене?

— Малко наденица от снощи — каза той и кимна към изкорубената дървена врата, която водеше към единствената друга стая.

Ситрин стана. Само допреди месец няколко часа сън предобед биха били крайно недостатъчни, за да изкара до вечерта. Сега обаче ѝ се струваха невиждан лукс.

Задното стайче нямаше нито прозорец, нито друга врата, затова Ситрин запали една недогоряла свещ и я взе. Счетоводните тефтери — душата и паметта на ванайската банка — бяха струпани на едно дървено пале. На паянтова дъбова маса имаше кана с вода и парче наденица със съмнителен сивкав цвят. Тенекиеното цукало в ъгъла отравяше въздуха в малката стая с характерната си смрад. Ситрин се облекчи и хвърли двойна доза пепел в цукалото, преди да му сложи капака. Отрязва си от наденицата, отхапа и се облегна на масата. Месото беше подправено с ябълки и чесън. Не беше толкова гадно, колкото можеше да се очаква.

Вече почти две седмици животът ѝ беше такъв. Маркъс стоеше на пост през деня, Ярдем — през нощта. Излизаха навън колкото се може по-малко. Единственото уединение беше в малката задна стая, единствената светлина идваше от пергаментовия прозорец, огнището и няколко свещи. Провизии купуваха с пари на капитана. Прихода от продажбата на вълнения плат, каруцата и мулетата държаха в малка кожена кесия до вратата към улицата. Можеха да вземат и повече пари за мулетата, но Ситрин се утешаваше с мисълта, че първокръвната жена, която ги купи, ще се отнася добре с тях.

Мулетата ѝ липсваха.

Косата ѝ беше мазна и провиснала. Нямаше други дрехи освен дрипите на каруцарчето Таг. Изяде наденицата и се върна в голямата стая.

— Трябват ми дрехи — каза тя. — Не мога да нося тези до пролетта.

— Добре — каза капитанът. — Само не се отдалечавай твърде, за да не се загубиш. И не привличай внимание към себе си. Колкото по-малко хора знаят, че сме тук, толкова по-добре.

Същото ѝ казваше всеки път, сякаш можеше да го е забравила от предния ден досега. Тралгунът се размърда в съня си и въздъхна. Ситрин взе кесията, прибра я в джоба си и отвори вратата. Дневната светлина нахлу като порой.

— Ситрин!

Тя се обърна. Капитанът клечеше до огъня и разръчкваше жарта с острието на нож, но гледаше към нея и очите му бяха пълни с тревога.

— Внимавай — каза той.

— Знам какъв е залогът — отвърна тя и излезе на улицата.

Соленият квартал беше истински лабиринт. Двуетажни къщи с надвиснали еркери се гъчкаха на улици толкова тесни, че хората не можеха да се разминат нормално. Всичко се подчиняваше на релефа, а той беше нагънат и възпрепятстваше погледа; пресечки, които би трябвало да извеждат към по-широки улици, често свършваха пред стена. Гласове на мъже и жени — синаи, картадами и първокръвни — изпълваха въздуха. Ако мъж се развикаше на жена си в този квартал, ехото разнасяше мелодията на гнева му, поглъщайки отделните думи.

Дечурлига дебнеха по прозорците и във входовете като хищни котки. По-топлото време през последните дни беше стопило мръсния сняг по паважа, ала в къшетата още имаше черни локви, покрити с тънка ледена кора. Може да имаше стотина входа и изхода от Соления квартал, но Ситрин знаеше един път и се придържаше към него. След няколко минути бърз ход стигна до кръстовище, където се събираха пет улици, една от които водеше на североизток. Над въпросната улица имаше по-широк отрязък белезникаво небе и Ситрин тръгна по светлата просека към пазара, доковете и паричния поток, от който зависеше животът в Порте Олива.

Големият пазар не беше обикновен площад, а мрежа от покрити алеи. Грапавият калдъръм на улицата отстъпи пред настилка от светли плочи. Арките се събираха като ръце за молитва, големи прозорци пропускаха дневната светлина между пръсти от желязо и камък. Мъже

и жени пееха и свиреха на флейти. Кукловоди разказваха популярни историйки, променени тук-там, за да включат в сюжета си местен търговец или политик. Слуги от дворците и богаташките имения пазаруваха, понесли на глава големи плетени кошници. Малките независими лихвари — дребни риби в сравнение с Медеанската банка — разпъваха масите си, покрити с мек зелен плат, и нагласяха везните си. Пътници и моряци прииждаха от доковете да се порадват на хаоса. Продавачи хвалеха стоката си — хляб, риба и месо, платове, подправки и духовно наставление, и всеки път в различна конфигурация.

Всяка сутрин преди зазоряване търговците се нареждаха на опашка пред големите павилиони и чакаха стражите на кралицата да пристигнат с орнаментирани метални ковчезета от губернаторския дворец. Всеки търговец плащаше такса и си теглеше билет, който указваше коя от хилядите ниши и пресечки ще е негова за деня. Никой лихвар, касапин, пекар или фермер не можеше да разчита, че ще натрупа богатство, като разработи конкретно място на Големия пазар. Стига системата да не беше пробита, разбира се. Ситрин беше идвала тук само два пъти, но се съмняваше, че система, която така усърдно залага на правилата и равния шанс, може да се опази от заразата на корупцията.

Купи си кесийка със затоплени на огън стафиди и захаросани ядки. Сигурно с часове щеше да обикаля пазара и не беше лошо да се подкрепи с нещо сладко след мазната наденица за закуска. Ала стана така, че бързо откри набелязания търговец на дрехи, само пет ниши по-нататък от предишното му място. Въпросният търговец беше чистокръвен синай, тънък, висок и блед, ръцете му бяха отрупани с пръстени, зъбите му — толкова остри, сякаш нарочно ги е изпил. Държеше пет сергии, наредени в полукръг, и още една в средата, където беше изложена най-добрата му стока. Ситрин спря и плъзна безразличен поглед по няколко рокли, все едно само убива времето. Синият стоеше настрани и крещеше на първокръвна жена, която го гледаше със скръстени ръце и навъсен поглед. Помежду им имаше сандък от светло дърво, потъмняло от влага.

— Виж! Виж какво е направила водата с цветовете! — казваше търговецът.

— Бяха в лодката, не във водата — отвърна първокръвната.

— Тогава защо са мокри?

— Подписахме договор за десет рокли. Ето ти десет рокли.

— Подписах за десет рокли, които мога да продам!

Ситрин пристъпи по-близо. Доколкото можеше да прецени, роклите бяха със семпла кройка. Боите се бяха разтекли от морската вода, жълтото се преливаше в синьо, синьото — в бледорозово, и с бели петънца навсякъде, сякаш някой е посипал платовете с пясък. Синаят я стрелна с поглед и присви раздражено очи.

— Искате ли нещо?

— Рокля — отвърна Ситрин. Устата ѝ беше пълна със стафиди. Търговецът я изгледа скептично. Ситрин извади кесията от джоба си и я отвори. Сребърните монети уловиха светлината и търговецът вдигна рамене.

— Нека ви покажа какво имаме — каза и обърна гръб на ядосаната първокръвна. Взе първата рокля от централната маса. В бяло и синьо, с везани ръкави, роклята сякаш ухаеше на лавандулови цветчета. Търговецът я приглади с ръка.

— Това е най-хубавата ни рокля. Скъпа е, вярно, но си струва всяка пара. За сто и двацет сребърника няма да намерите по-хубава рокля на целия пазар. В цената се включва и прекрояване по размер на клиента, разбира се.

Ситрин поклати глава и каза:

— Тази не ви е за продан.

Търговецът тъкмо връщаше роклята на мястото ѝ, когато спря. Очевидно не очакваше подобна реплика от клиент.

— Тази не я продавате — повтори Ситрин. — Тя изобщо не е за продан. Просто служи за висока летва, в сравнение с която цената на следващата рокля да изглежда поносима. Коя предлагате втора? Онази розовата? Щом започвате от сто и двацет, значи тази я продавате за... Колко? Осемдесет?

— Осемдесет и пет — каза намусено синаят.

— Което е много — каза Ситрин. — Но аз ще ви дам четиридесет и пет. Това ще покрие себестойността и ще ви остави малка печалба.

— Четиридесет и пет?!

— Цената е добра — каза Ситрин и лапна няколко стафидчета.

Челюстта на търговеца провисна. Първокръвната жена при сандъка се засмя. Ситрин усети топлинка в стомаха си — приятна,

освобождаваща топлинка като при първата глътка силно вино. Усмивна се и за пръв път от доста време усмивката не я затрудни.

— А ако смъкнеш на четирийсет — продължи Ситрин и кимна към съсипаните рокли в сандъка, — ще ти помогна да продадеш тези на печалба.

Търговецът отстъпи назад и скръсти ръце на гърдите си. Ситрин се побоя, че е прекалила, но вместо да я изгони, синаят каза:

— И как предлагаш да стане това? — Изглежда, намираше твърдението ѝ за забавно.

— Четирийсет — повтори Ситрин.

— Първо ще трябва да ме убедиш, моме.

Ситрин отиде при сандъка и разрови роклите. Бяха еднакви. Евтин плат с илици и тенекиени кукички, малко бродерия по ръкавите и яката.

— Откъде идва най-малко стока? — попита тя. — От Холскар?

— Оттам рядко идва стока, така е — съгласи се търговецът.

— В такъв случай смени кукичките със сребърни — каза Ситрин. — Приший стъклен мъниста на яките. По три-четири, но да са в ярки цветове. Да хващат окоето.

— И защо да хабя сребро и мъниста за този боклук?

— Няма да ги похабиш — отвърна Ситрин. — Точно в това е номерът. Щом роклите имат сребро и мъниста, не може да са боклук. Наречи ги... знам ли. Холскарски солени бои. Нова технология, среща се адски рядко. На целия пазар няма други такива рокли. Нека началната цена е двеста сребърника, после ще смъкнеш на сто и трийсет.

— И защо смяташ, че някой ще плати толкоз сребро за това?

— А защо не? Когато един артикул е нов, никой не знае каква е реалната му цена. А щом никой не знае реалната цена, това ти развързва ръцете.

Търговецът поклати глава, но не в знак на отрицание. Веждите на първокръвната се бяха покатерили до средата на челото ѝ. Ситрин изрови захаросана орехова ядка от кесийката си. Врявата наоколо беше равносилна на пълна тишина. Ситрин изчака малко с надеждата търговецът сам да стигне до вярното решение.

— Ако дори само един човек на Големия пазар ти повярва — каза накрая тя, — ще си избиеш разходите и за десетте рокли. С все

кукичките, мънистата и прочие. Ако *двама души* се вържат...

Търговецът помълча още миг-два, после каза:

— Ти, изглежда, знаеш много за роклите.

„Не знам *нищо* за роклите“ — помисли си Ситрин. Търговецът се засмя. Посегна към розовата рокля и я метна на Ситрин с престорено отвращение.

— Четирийсет — каза ѝ, после се обърна към първокръвната. — Видя ли? Погледни това личице. Лице на една много опасна жена.

— Вярвам ти — каза първокръвната, докато Ситрин отброяваше ухилена монетите.

Час по-късно Ситрин още се мотаеше из Големия пазар, новата ѝ рокля — вързана на стегнат розов вързоп и стисната под мишка, светът наоколо ѝ — място светло и дружелюбно. Роклята трябваше да се преправи малко, но това беше дребна работа. Важното беше, че беше сключила страхотна сделка, а още по-важно — че я бяха обявили за „много опасна жена“.

Слънцето едва беше започнало да се плъзга на запад. Ситрин се отправи към градската баня с идеята да прекара един час в топла вода и изобилна пара. А защо не и балсам срещу няколко монети отгоре, за да прогони най-сетне бълхите и въшките, с които се беше сдобила покрай пътуването и престоя в двете мръсни стайчета? Банята се намиреше в северния ъгъл на една общинска мера. Колони се издигаха като високи дървета, ала покрива, който бяха поддържали някога, отдавна го нямаше, толкова отдавна, че дъждът беше проял каналчета в колоните. Кръпки покафеняла от студовете трева застилаха като черги откритите пространства, рехави храсти улавяха сухи листа и други боклуци. Ситрин мина покрай каруца, която продаваше гореща супа. Подмина кльошав младеж картадам с две кукли на конци, които танцуваха в краката му до просешко канче с няколко бронзови монети на дъното. От другата страна на мерата актьорска трупа беше разпънала фургона си в сцена, изтласквайки двама недоволни кукловоди. Гълъби кръжаха над главата ѝ. Няколко синайки минаха край Ситрин, светли, тънки и красиви, роклите се лееха по телата им като водорасли при отлив, гласовете им се извиваха мелодично с необичайните си ударения. Ситрин копнееше да ги погледа, но без те да я забележат. Никога не бе познавала отблизо чистокръвна синайка.

А майка и е била именно такава и би изглеждала съвсем на мястото си сред тези жени.

Жените свърнаха към широкото стълбище пред банята и Ситрин понечи да ги последва, когато познат глас я спря наскре крачка.

— Спрете!

Тя се обърна.

— Спрете и елате, не се колебайте. Чуйте историята на Алерен Човекоубиеца и Драконовия меч! Ако пък ви е слабо сърцето, давайете, вървете си по пътя.

На импровизираната сцена възрастен мъж крачеше по дъските и гласът му ехтеше из целия площад. Брадата му стърчеше напред, косата му беше сресана нагоре. Облечен беше в ярък театрален костюм, силният му глас звънтеше и се плъзгаше покрай високите колони. Майстор Кит, хитрецът. Ситрин тръгна към сцената. Сигурно сънуваше. Половин дузина мъже и жени вече се бяха спрели, заинтригувани от думите му, и още се стичаха, на свой ред заинтригувани от факта, че други вече са се спрели. На сцената се появи Опал, нагиздена с рокля, която я правеше десетина години помлада. Ето го и Смит, с обикновено работническо кепе и с гърлен акцент от района на Северобреж. След него се появи Хорнет, в позлатена броня, а после на сцената с горда стъпка, сякаш целият свят и всичко в него му принадлежи, се изтъпани Сандр. Ситрин се разсмя и заръкопляска заедно с другите зрители. Микел и Кари, които се бяха смесили с публиката, й кимнаха мълчаливо. Уловила погледа на Кари, Ситрин се направи, че изтегля меч от ножница, после кимна въпросително към сцената. „Мислех ви за войници, а вие сте били актьори?“ Кари се подсмихна и сви коляно в загатнат реверанс, преди да се заеме отново със задачата си, а именно да насърчава с викове Алерен Човекоубиеца и да ругае демонския крал Оркус.

Беше много студено. Докато първото действие свърши, Ситрин се разсополиви, а ушите й замръзнаха. Тя се свиваше зиморничаво в дрехите си, но колкото и да й беше студено, не би си тръгнала за нищо на света. Историята се разгъваше като цвете под ласките на пролетно слънце, войниците от охраната на кервана се бяха превърнали в актьори пред очите й, а актьорите се превръщаха в героите си, толкова убедително, че когато накрая Алерен Човекоубиеца заби намазания си с отрова меч в корема на Оркус, Сандр и майстор Кит бяха само

полузабравено ехо на хора, които е познавала някога. Аплодисментите откъм тълпата бяха рехави, но искрени, и Ситрин бръкна в кесията си, за да се включи със свой дял в дъжда от монети, който се изсипваше върху дървените дъски.

Докато другите разглобяваха сцената, Опал, Микел и Смит дойдоха при нея да се посмеят на изненадата ѝ. Да, от самото начало били актьори, обясниха те. Само се правели на охрана. Кари изрецитира началото на комедията, която репетирали от няколко дни и в която се разказвало за приключенията им с кервана. Ситрин им разказа тихичко за стаите, които е наела с Маркърс и Ярдем, Опал взе да я поднася, Смит се изчерви, а накрая всички се разсмяха.

Сандр стоеше близо до каруцата, мръщеше се свирепо и демонстративно не поглеждаше към тях. Ситрин се извини на тримата и тръгна натам, решила, че е сърдит, че говори с другите, а не с него.

— Направо не мога да повярвам — започна тя вместо поздрав. — А ти нищичко не ми каза.

— Май не — отвърна Сандр, без да среща погледа ѝ.

— И за миг не се усъмних — продължи Ситрин. — Страшен актьор си.

— Благодаря.

Майстор Кит извика от другата страна на каруцата и Сандр издърпа едно дебело въже, което вдигаше сцената и я превръщаше в странична стена на фургона, завърза го, стрелна Ситрин с поглед и рече:

— Имам още работа. Трябва да вървя.

Ситрин отстъпи крачка назад. Радостта ѝ започна да бие на кухо.

— Извинявай — каза тя. — Не исках да...

— Няма проблем — отвърна Сандр. — Аз просто...

После поклати глава и си тръгна, като се наведе да мине под една дебела греда, която Смит смъкваше, за да я прибере във фургона.

Ситрин се върна на поляната. Млечното небе вече не ѝ изглеждаше толкова дружелюбно. Не знаеше дали да отиде пак при актьорите, или да си тръгне, дали е желан гост, или натрапник. Внезапно си спомни за окъсаните си дрехи и мазната си коса.

— Не си виновна ти — чу се женски глас. Кари се приближаваше откъм гърба ѝ. Кари, който бе настояла Ярдем да ѝ посочи кой вид оръжие дава предимство на жените. Кари, която се беше разхождала с

лък през рамо и с уверената стъпка на ветеран от десетина войни. Кари, която Ситрин всъщност не познаваше.

— За кое не съм виновна аз? — попита тя.

— За Сандр — отвърна Кари и кимна към едно място в долния край на мерата. — Той е новият ни изпълнител на главните мъжки роли. А изпълнителите на главни мъжки роли по правило са свине, особено през първите няколко години от кариерата си.

Сандр стоеше в края на мерата и се усмихваше, наобиколен от три девойки в простовати дрехи. Едната го докосваше по ръката, пръстите ѝ пърхаха като пеперуда, която се колебае дали мястото е безопасно за кацане. Ситрин го гледаше как се усмихва на девойката, как свежда поглед към гърдите ѝ.

— Просто казвам, че това няма нищо общо с теб — поясни Кари.

— Не ме интересува — каза Ситрин. — Не е като да съм имала чувства към него. Но не знаех, че... тоест, мислех, че...

— Това всички си го мислим първите няколко пъти — каза Кари. — Съжалявам, ако те е наранил, и обещавам да му сложа пясък в бирата от твое име.

Ситрин се засмя горчиво. Не беше разбрала кога възелът се е стегнал отново в стомаха ѝ, но определено беше там.

— По моята сметка няма нищо — каза тя. — Всичко се трупа на неговата.

— Мъдри думи, сестро. Искаш ли да дойдеш с нас? По здрач ще имаме ново представление пред губернаторския дворец.

— Не — отвърна Ситрин малко рязко. Овладея се и пробва отново: — Не, тъкмо бях тръгнала към банята, после смятам да се прибера. Преди капитанът да се е изнервил.

— Желая ти късмет с последното. Този човек май е роден изнервен. Или вечно нащрек, най-малкото — каза Кари. — Радвам се, че се видяхме.

Ситрин се обърна и тръгна по широкото стълбище. От вратите на банята бълваше пара. Чуваха се гласове — някои спорещи, други извисени в песен. Ситрин свърна рязко, подминавайки всичко това. Челюстта я болеше и тя отпусна съзнателно лицевите си мускули. Част от нея копнееше да се обърне, да види с кого говори Сандр и дали поглежда към нея. Може би, ако...

Студеният вятър хвърли прах в очите ѝ и тя ядно изтри избилите сълзи. По пътя към квартирата спря в една кръчма и изпи голяма чаша от същото силно вино, което Сандр беше донесъл онази вечер край воденичния вир.

Вкусът му не беше и наполовина толкова приятен.

— Всичко наред ли е? — сопна ѝ се капитан Уестер, когато Ситрин влезе в стаята. — Много време те нямаше.

— Наред е — отвърна тя лаконично. — Всичко е наред.

ДОСЪН

Ако питаха Досън Калиам, Кавинпол беше грозен. Градът клечеше, обкрачил река Адер, къщите му измазани с грапава мазилка в червено и сиво. Местната кухня се състоеше основно от рибни ястия с много чесън, а рибата ловяха в същата вода, в която се оттичаше градската канализация. Честите колебания в температурата, която ту спадаше под точката на замръзване, ту разтапяше снеговете, бяха напукали уличната настилка, отваряйки локви от полузамръзнала кал, точно толкова дълбоки, колкото кон с лош късмет да си счупи крака. И в центъра на всичко това се намираха имението и ловните полета на лорд Терниган, прекрасен парк, отделен от града с високи стени.

Всяка друга година Досън би останал в своето имение с Клара и онези от синовете си, които решаха да зимуват там, вместо да последва Кралския лов тук, в Кавинпол.

Тази зима обаче ловът беше придобил различно значение. Питомният дивеч и грижливо отглежданите пъдпъдъци на Терниган не бяха плячката, която Досън преследваше. А частните аудиенции при краля се уреждаха много по-лесно, когато инициативата за тях е у самия крал.

— Проклятие, Калиам. Аз се опитвам да опазя мира, а ти убиваш хора по улиците?

Таванът в покоите на краля се издигаше толкова високо, че се губеше в опушен и осажден сумрак. Огромни прозорци — безвкусни фукни от стъкло и метал — разкриваха гледка към града. Несъразмерна и крещяща, архитектурата говореше за величие и власт и сякаш казваше: „Можеш да имаш или тях, или спокойствие, но не и двете едновременно.“

Досън гледаше приятеля си от детинство. Зимните месеци бяха вкопали бръчки в ъглите на устата му, по кралските слепоочия се беше появил скреж. Или пък признаците за старост и слабост са били там от години, но Досън е предпочитал да не ги вижда? Досега. Обсипаните със скъпоценни камъни дрехи на Симеон — и дори короната му —

някак не бяха толкова убедителни като символи на властта, колкото само допреди няколко месеца. Сега приличаха повече на празна опаковка, на форма, изпразнена от съдържание, на гарафа, която чака някой да налее вино в нея. Досън добре знаеше какъв отговор очаква Симеон и какъв му дължи той според изискванията на дворцовия и политически етикет. „Простете ми, господарю.“

— В Камнипол дори кръвта на закланите прасета е по-благородна — отвърна вместо това Досън. — Онези мутри бяха пратени от Исандриан.

— Имаш ли доказателство за това?

— Нямам, естествено, но и двамата знаем, че се били негови хора. Негови или на Маас, без значение. А и ти нямаше да ми четеш конско, ако смяташе, че са обикновени улични побойници, които са си подбрали плячката погрешно.

Мълчанието натежа във въздуха. Симеон се изправи. Ботушите му изскърцаха по каменния под. Гоблените по стените на залата помръднаха едва доловимо — зад тях охраната на краля стоеше мълчаливо на пост. Досън се подразни — искаше му се да остане очи в очи с краля, насаме, а не така. Войниците от охраната бяха един вид прислуга, но бяха и хора.

— Кралю — каза Досън, — ти, струва ми се, не разбираш докрай лоялността, която те обгражда. Моята включително. Цяла зима водя частни разговори с най-високопоставените мъже на Антеа и мога да те уверя, че се радваш на широка подкрепа, за разлика от Исандриан и неговата глутница.

— Исандриан и неговата глутница също са мои поданици — каза Симеон. — А съществува аргументът, че като подхранваш недоволство, ти всъщност действаш срещу мен.

— Ние действаме за теб, Симеон. Мъжете, с които разговарях, са склонни да се обединят в твое име. Ще ми се и ти да беше с нас.

— Ако започна да обявявам война на части от нобилитета само защото временно печелят влияние...

— Да си ме чул да говоря за война? Симеон, от месеци увещавам и прикотквам всеки, който има дори минимално влияние върху Терниган. Той е готов да изтегли Клин от Ванаи. Просто трябва да му дадеш знак.

— Ако взема страна в този негласен спор, ще се стигне до кръвопролитие.

— А ако не го направиш, кралството ще тъне във вечен мир и светлина? Знаеш, че нещата не са толкова елементарни.

— Драконите...

— Драконите не са паднали заради войната. Стигнало се е до война, защото не е имало силен водач. Едно кралство се нуждае от своя крал, така както едно семейство се нуждае от баща. Твой дълг е да водиш и ако се провалиш в това, ще дойде ден, когато хората ще тръгнат след някой друг. И тогава наистина ще поемем по драконовия път.

Симеон поклати глава. Пламъците на камината се отразяваха в очите му. Навън студен вятър вдигаше вихрушки и миришеше на зима. Сняг се въртеше пред прозорците като пепел.

— Едно семейство се нуждае от баща — каза кралят, сякаш думите бяха едновременно забавни и горчиви. — Когато Елеора почина, ѝ обещах да се грижа за сина ни. Не за принца, а за нашия син.

— Астер е принц, единственият принц на кралството.

— И да не беше принц, пак щеше да е мой син. Ти имаш деца. Разбираш какво имам предвид.

— Имам трима синове и една щерка. Бариат е капитан на кораб под командването на лорд Скестинин, Висариан се подготвя за свещеник, а Джори е във Ванаи. Елисия се омъжи за най-големия син на лорд Анерин преди три години и оттогава почти не съм я виждал. Ала нито едно от децата ми, Симеон, не ме е направило *плах* — каза Досън. А после, по-меко: — Какво е станало с теб?

Симеон се изсмя.

— Станах крал. Всичко беше много хубаво и много лесно, когато си играехме на крале, първо в градинките като деца, после на бойните полета като младежи, но после баща ми почина. И играта свърши. Кликата на Исандриан не е единственият ми проблем. Холскар отново се превръща в свърталище на пирати и разбойници. В Северобреж се задава нова война за наследство, а Астерилхолд поддържа и двете страни. Данъчните приходи от Естинфорт са по-слаби от нормалното, значи или някой краде, или чифлиците там срещат сериозни затруднения. А след няколко години Астер ще трябва да поеме в ръцете си управлението на цялото кралство.

— Не ще да е толкова скоро — каза Досън. — Не сме млади, вярно, но още имаме живот пред себе си. А ти знаеш отговора на проблемите си не по-зле от мен. Намери хора, на които вярваш, и им повярвай.

— Тоест теб и твоята клика вместо Исандриан и неговата? — попита сухо кралят.

— Да. Точно това имам предвид.

— Бих предпочел да не се месиш. Изчакай малко и движението на Исандриан ще се препъне само.

— Не, няма.

Крал Симеон вдигна поглед. В очите му може би имаше гняв, или смях, или отчаяние. Досън се смъкна тържествено на едно коляно като човек, който се врича във вярност на своя крал. Ала ъгълът, под който държеше брадичката и раменете си, превръщаше поклона в предизвикателство. „Ето я моята вярност. От теб зависи да я заслужиш.“

— По-добре си тръгвай, стари приятелю — каза кралят. — Искам да си почина малко преди банкетата. Да помисля.

Досън се изправи, поклони се мълчливо и тръгна към своите стаи.

Имението на лорд Терниган имаше десетки крила, резултат от дострояване в течение на векове от незнаен брой архитекти, всеки, изглежда, със свое собствено виждане, противоречащо на всички останали. Резултатът беше лабиринт. Вътрешните дворове се появяваха на най-неочаквани места, коридорите завиваха внезапно, за да заобиколят препятствия, които отдавна бяха премахнати. Идеален мизансцен да ти забият безшумно нож в гърба откъм сенките.

Изчака, докато слугата му помогне с палтото и нагласи черния вълнен плащ на раменете му, после излезе навън, право в лапите на снежния вятър. Винсен Коу излезе след него. Досън не го заговори. Ловджията, от своя страна, изглежда, нямаше какво да докладва. В тишина, разчупвана от скърцането на кожа и приглушените им стъпки в снега, двамата прекосиха вътрешния двор, минаха през серия покрити алеи и оттам по широк плосък мост, където вятърът беше толкова силен, че като нищо можеше да ги издуха все едно са врабчета в буря. Имаше и други алеи, по които да минат, алеи на завет, където не беше така мразовито, но там имаше повече хора, следователно беше

по-опасно. Ако Исандриан и Маас искаха да ударят Досън, той нямаше намерение да ги улеснява.

Гостоприемството на Терниган към дом Калиам включваше частна вила, принадлежала някога на любимата наложница на краля. Каменната зидария носеше отпечатъка на просташка чувственост, а градинката отпред — несъмнено тучна през пролетта и лятото — сега беше тъжна гледка. Но пък вилата беше лесна за отбрана и затова Досън я харесваше. Зарязя плаща и телохранителя си при входа и влезе в топлите вътрешни стаи, където го посрещнаха уханието на ментов чай и звуците на хлипаща жена.

За миг кръвта му изстина, но с годините се беше научил да разпознава всеки звук, излязъл от гърлото на съпругата си, и бързо съобрази, че не Клара хлипа така сърцераздирателно. Тръгна с тихи стъпки по посока на звуците, скоро различи утешителния глас на жена си и го проследи до една от гостните стаи, където отдавна споминалата се кралска наложница бе полагала морни телеса. Сега там седеше Клара, на едно ниско канапе, а братовчедка ѝ Фелиа — баронеса на Ибинлес и съпруга на омразния Фелдин Маас — седеше на пода до нея, положила глава в скута ѝ. Досън улови погледа на съпругата си, която поклати глава, без да прекъсва тихата си утешителна литания. Досън отстъпи назад. Отиде в кабинета си, изпуши една лула, изпи чаша уиски и поработи върху една незавършена своя поема. Час покъсно Клара влезе при него, тръсна се безцеремонно в скута му и въздъхна:

— Горката Фелиа!

— Домашни проблеми? — попита Досън и я погали по косата. Клара измъкна лулата от устата му, дръпна дълбоко от ароматния дим и каза:

— По всичко личи, че моят съпруг прави нейния съпруг крайно нещастен.

— Нейният съпруг се опитва да убие твоя.

— Знам, но едва ли би било любезно да изтъкна това пред съкрушената му съпруга. А и ти печелиш, нали? Ако топлите ветрове вееха към Ибинлес, Фелиа едва ли би дошла да моли за милост.

— А тя за милост ли беше дошла да моли?

— Нещо такова — каза Клара и зарязя скута на Досън, но не и лулата му. — Не би могла да го каже в прав текст, нали? Би било адски

неуместно, а и мисля, че дойде без знанието на Фелдин, така че не си прави труда да я включваш в кръежите си. Понякога една изплашена жена е просто изплашена жена.

— Въпреки това не смятам да ѝ облекчавам живота — каза Досън. Клара вдигна рамене и отклони поглед. В следващите думи на Досън вече нямаше закачливост. — Виж, съжалявам. За теб и за нея. Ако това ще помогне.

Клара мълча дълго. Мълчеше и си дърпаше от лулата. На слабата светлина изглеждаше по-млада от истинската си възраст.

— Световите ни се раздалечават, съпруге — каза тя накрая. — Твоят и моят. Твоите малки войни и моите опити за помирение. Войната побеждава.

— Има времена, когато войната е неизбежна — каза Досън.

— Сигурно — отвърна тя. — Сигурно е така. Ала не забравяй, че войните рано или късно свършват. И че е добре нещо смислено да оцелее и след края им. Не всичките ти врагове са ти врагове.

— Това е безсмислено, любима.

— Не, не е — каза тя. — Просто ти не си в състояние да погледнеш на света по този начин. Нито аз, нито Фелиа, сме част от враждата ви с Фелдин. Но сме нейни заложници — аз, Фелиа и децата ни. Фелиа е твой враг заради обстоятелствата, а не защото сама е избрала да ти бъде враг. И когато войната свърши, помни, че мнозина от противниците ти са изгубили много в противоборство, което ги е засмукало против волята им.

— Искаш да спра ли? — попита той.

Клара се засмя — дълбок мъркащ звук. Тютюневият дим се закъдри пред устата ѝ, уловен от светлината на свещите.

— Ами да помоля и слънцето да не залязва?

— Ако поискаш, ще спра — каза Досън.

— Ако го поискам, ще се опиташ, и този опит ще те съсипе — отвърна тя. — Не, направи каквото смяташ за необходимо. Но помисли как би искал Фелдин да се отнесе с мен, ако той спечели.

Досън сведе глава. Около тях гредите и каменната зидария сякаш се наместваха в зимния студ и си шепнеха под нос. Той вдигна отново глава и срещна погледа ѝ.

— Ще се опитам — каза тихо. — А ако забравя?...

— Аз ще те подсетя, любов моя — каза Клара. — Това ми е работата.

Банкетът започна час преди залез-слънце и щеше да продължи, докато всички свещи догорят. Лорд Терниган седеше на високата маса с жена си и брат си. Симеон седеше в другия ѝ край заедно с Астер. Принцът беше нагизден в червено кадифе и златотъкан плат и се изчервяваше всеки път, когато лейди Терниган го заговореше. Ездачът, спечелил върховните почести в лова — младеж със смесен произход, наполовина ясуру и син на благородно семейство от Саракал, който пътуваше из Антеа Бог знае защо, — седна при тях. Кимаше на всичко и не допринасяше с нищо за разговора.

Най-красивите гоблени от колекцията на Терниган висяха по стените, свещи от пчелен восък горяха в свещници от ваян кристал, а кучетата, които обикаляха между масите, носеха палтенца с цветовете на всички благороднически домове в Антеа — закачка, която да повдигне настроението на гостите. Досън седеше на втората маса, достатъчно близо, за да чува какво се говори, и само на пет души разстояние от Фелдин Маас, когото бяха настанили в другия край на същата маса. Поредният знак от страна на Терниган, че лоялността му подлежи на пазарлък също като добродетелите на курва. Фелиа Маас седеше до съпруга си и стрелкаше Досън със сълзливи погледи. Той пък си ядеше супата. Беше пресолена, лимонът ѝ беше малко, а рибата беше с костите.

— Чудесна супа — каза Клара. — Помня как леля ми — не твоята майка, Фелиа, скъпа, а леля Естрир, която се омъжи за онова ужасно конте от Бيرانкор — та леля все казваше, че най-добрата подправка за речна риба е лимоновата кора.

— Помня я — каза Фелиа, хващайки се за темата като удавник за сламка. — Върна се за сватбата ми и непрекъснато демонстрираше онзи свой ужасен акцент.

Клара се засмя и за миг атмосферата стана почти поносима.

Зад Досън, крал Симеон се изкашля. Досън не би могъл да каже какво в звука привлече толкова силно вниманието му, но беше факт, че настръхна. А ако се съдеше по обезкървените стиснати устни и

застиналата във въздуха чаша с вино на Маас, Фелдин също го беше чул.

— И всичко това идва от твоя човек във Ванаи? — попита уж небрежно Симеон.

— Не, ваше величество. Повечето е в семейството ми от години.

— А, добре. Това по се връзва с новините, които чувам за Клин и неговите данъци. За миг допуснах, че си заделяш част от приходите, преди да са стигнали до хазната.

Лицето на Маас преbledня. Той остави чашата си на масата. Досън отхапа от рибата и реши, че Клара може и да е права. Лимонът подсилваше приятно вкуса ѝ. Крал Симеон току-що се беше пошегувал, че даровете на Клин от завладения град не биха били достатъчни да украсят дори една банкетна зала. Тонът беше шеговит и предизвика смях, но сър Алан Клин щеше да бъде отзован в Антеа най-късно до началото на пролетта.

— Извинете ме, моля — каза Досън. — Природата зове.

— Не се притеснявай — каза Фелдин Маас, сякаш отхапваше всяка дума. — Знаем, че с възрастта мехурът заслабва.

Досън разпери ръце в жест, който можеше да бъде разчетен като знак, че оценява шегата, но и като провокация. „Давай, дребно човече. Покажи си зъбките.“

Когато наближи края на банкетната зала, вече имаше опашка — Коу крачеше тихо след него. В широкия каменен коридор, който водеше към частните стаички за уединение, Досън спря и Коу спря до него. Скоро Канл Даскелин, барон на Воденблат, се появи, очертан като тъмен силует на фона на светлината откъм банкетната зала.

— Е — каза Даскелин.

— Да — каза Досън.

— Ела с мен — каза Даскелин. Двамата тръгнаха към една от частните стаички. Коу ги последва, но на разстояние. Досън се запита какво ли ще стане, ако заповяда на Коу да се махне. От една страна, ловджията едва ли можеше да му откаже. От друга, той всъщност отговаряше пред Клара, а не пред него. Доста неловка ситуация, като си помислиш. Нещо пакостливо в духа на Досън го изкуши да пробва и да види накъде ще скочи ловджията, но в същия миг Канл Даскелин заговори и отклони вниманието му в друга посока.

— Успях да стигна до Терниган. Считай, че е на наша страна.

— Докато приливът се обърне — каза Досън.

— Да, затова трябва да действваме бързо. Може да издигнем кандидат за мястото на Клин. Но...

— Знам.

— Говорих с нашите приятели в Камнипол. Граф Хирен щеше да е приемливият за всички кандидат, ако не беше загинал.

— Братовчедът на Исандриан? Какво толкова са му харесвали?
— попита Досън.

— Далечен братовчед — каза Даскелин. — И най-вече мъртъв братовчед, така че... Най-силният аргумент в негова полза щеше да е, че не се погажда с Исандриан, но нищо не го свързва пряко с нас.

— Как толкова бързо стигнахме дотук? — изсумтя Досън. — Не искаме да издигнем свой враг, но не искаме да издигнем и някой от своите хора?

— Това са присъщите рискове на конспирацията — каза Даскелин. — Всеки заговор поражда недоверие.

Досън скръсти ръце. В сърцето си искаше Джори да седне на овакантия от ванайския принц трон. На собствената си кръв можеше да разчита много повече, отколкото на менливите политически съюзи. И точно затова се беше заклел да не предлага Джори за поста. Трябваше да отнемат Ванай от ръцете на Исандриан. Но градът не можеше да бъде предаден на никого от собствения им невръстен съюз, без това да доведе до разцепление отвътре. Досън беше предвидил този проблем и имаше решение.

— Чуй ме, Канл. Ванай винаги е бил дребна фигурка в голямата игра.

— Вярно.

— Отстраним ли Клин, Исандриан безспорно ще изгуби част от влиянието си, но Ванай все пак ще си остане негов проект. Маас беше най-върлият привърженик на кампанията. Клин участва в превземането му и после пое управлението на града. Ако не издигнем на негово място човек, който е пряко свързан с нас, всички ще продължат да смятат Ванай за града на Исандриан.

— Но кого от нашите бихме могли да предложим?

— Никого — каза Досън. — Там е работата. Не можем да отнемем града от Исандриан, защото дворът вече го смята за негов. Но можем да контролираме мнението на двора за Исандриан и политиката

му във Ванаи. Какво ще стане, ако управлението на града се превърне в катастрофа? Ако се провали поради въпиюща некомпетентност? Няма ли и репутацията на Исандриан да пострада от това?

Даскелин го гледаше. Лицето му беше смугло, а светлината откъм банкетната зала беше останала далеч зад тях, затова Досън не успя да разчете изражението му. Реши да рискува.

— Моят най-малък син е там — продължи Досън. — Праща ми редовни доклади. Синът на Лерер Палиако също е във Ванаи. Казва се Гедер. Клин му възлага всички неприятни задачи. Никой не го харесва, присмиват му се.

— Защо? Глупав ли е?

— По-лошо от глупав. Книжен плъх. От онези, дето четат разказ за морско пътешествие и решават, че са капитани.

— И искаш Терниган да посочи Гедер Палиако като заместник на Клин?

— Ако и половината от информацията ми е вярна — каза с усмивка Досън, — той е най-подходящият, ако искаме управлението на Ванаи да се провали.

МАРКЪС

Нощите в Соления квартал на Порте Олива не бяха от тихите. Дори посред нощ, когато луната не огряваше улиците, пак имаше звуци. Гласове се извисяваха в песен или гняв, котки врещяха и се гонеха по покривите. А в квартирата, която бяха наели с Ярдем, се чуваше бавното равномерно дишане на момичето. Най-последно беше заспало. Маркъл се беше научил да различава дишането на девойката: кога спи и кога само се опитва да заспи. Знак за интимност, който не би признал на глас.

Ярдем клечеше на пода край напаленото огнище, ушите му — наклонени напред, очите му — вперени в ницото. Маркъл го беше виждал да клечи така по цяла нощ — неподвижен, чакащ, нащрек, но никак неволево. Ярдем никога не заспиваше на пост и никога не бягаше от съня, когато беше свободен. Маркъл, увит в одеялата си и неспособен да склопи очи, му завиждаше за това умение.

Зимата още сковаваше града, но само след няколко седмици морските пътища щяха да се отворят. С кораб от Порте Олива до Карс щеше да е по-бързо, отколкото ако тръгнат по суша през Биранкор. И стига да опазеха от капитана и екипажа естеството на товара си...

Стържещият звук беше тих, появи се и изчезна за част от мига. Кожена подметка по камък. Ярдем поизправи гръб. Погледна към Маркъл, после посочи — първо към пергаментовия прозорец, после към вратата. Маркъл кимна и се изтърколи безшумно от кревата, като внимаваше опънатият между таблите брезент да не изскърца под тежестта му. Тръгна бавно към прозореца едновременно с Ярдем, който се промъкваше към вратата. Изтегли предпазливо ножа си с палец върху острието, за да не звънне металът в канията. Ситрин похъркваше тихичко зад него.

Които и да бяха, не го правеха за пръв път. Вратата се отвори и в същия миг мъж влетя през прозореца, разкъсвайки пергаментата. Маркъл ритна ниско и ботушът му се заби в коляното на мъжа. Докато неканеният гост се опитваше да възстанови равновесието си, Маркъл

му преряза гърлото и се обърна към другите двама, които се бяха вмъкнали през прозореца. Вържени бяха с кинжали. Меч само би ги затруднил в толкова тясно помещение. Маркърс се беше надявал, че ще носят мечове.

Ярдем изпъшка — издаваше този звук, когато вдигаше нещо тежко, — после непознат глас извика от болка. Мъжът вляво от Маркърс взе да размахва енергично кинжала си с цел да му ангажира вниманието и да го изтласка назад, докато другият му захождаше отдясно. И двамата бяха яки мъже, но не твърде едри. Първокръвни или ясуру, а не йему или хаавиркини. Маркърс пренебрегна фалшивата атака и вместо това се престори, че иска да попречи на онзи отдясно да му влезе във фланга. Първият мъж съзря пролука в гарда му и мушна с кинжала си. Болка разцъфна между ребрата на Маркърс, но той не й обърна внимание. Зад него се чу хрущане на счупена кост, но никой не изпищя.

— Предаваме се — каза Маркърс, плъзна се напред и подложи крак на нападателя най-вдясно. После вдигна ножа си, мъжът направи инстинктивно крачка назад и се спъна. Маркърс заби ножа в слабините му, но маневрата отново го откри. Оцелелият нападател, след като му беше пуснал веднъж кръв, сега се хвърли с намерението да го довърши. Маркърс се завъртя и кинжалът го облиза по рамото. Захвърли своя нож и стисна лакътя на другия мъж, но нападателят скъси дистанцията и изви Маркърс назад, влагайки цялата си тежест. Горещият му дъх вонеше на пиво и риба. Слабият светлик на жарта разкри люспеста кожа и зловеци заострени зъби. Ясуру значи. Маркърс усети как върхът на кинжала одрасква корема му. Още един тласък и острието щеше да го разпори като риба на пазара.

— Ярдем? — изпъшка Маркърс.

— Сър? — каза Ярдем, а после: — О. Извинявай.

Кама щръкна в лявото око на ясуруто и от него бликна кръв, черна на слабата светлина. Макар и в предсмъртна агония, нападателят се опита да го намушка, но Маркърс усети как силите го напускат, отстъпи назад и го остави да се строполи в краката му.

Трима мъже лежаха до разкъсания прозорец, мъртви или умиращи. Друг бе проснат неподвижно на пода, едната му ръка плъосната в жарта на огнището и покрита с мехури. Последният седеше опрян на стената в краката на Ярдем, главата му извита под

ъгъл, несъвместим с живота. Петима мъже. Силни и опитни в занаята. Това, помисли си Маркърс, беше много, ама много лошо.

— Какво? — обади се сънено Ситрин. — Станало ли е нещо?

— Отвън — каза Ярдем. Маркърс също го чу. Звук от отдалечаващи се стъпки.

— Остани тук — каза Маркърс и се гмурна през разкъсания пергамент на прозореца.

Мракът на нощните улици бе опасен, но той се хвърли напред, с надеждата че кракът му няма да хлътне в някоя заледена локва или да пропадне по стъпала. Стъпките плющяха по калдъръма пред него. Някакво едро животно изсъска отзад. Дробовете на Маркърс горяха, кръвта по рамото и ребрата го вледеняваше. Стъпките на беглеца се поколебаха, изгубиха за миг ритъма си, после свърнаха наляво. Дистанцията помежду им намаляваше.

Уличката се вля в що-годе широк площад и там, на звездната светлина, Маркърс зърна за миг търчащата фигура. Беше дребна и увита в тъмен плащ с качулка, която покриваше главата и косата. Маскировката беше безсмислена. Маркърс я позна веднага, все едно е видял лицето ѝ посред бял ден.

— Опал! — извика той. — По-добре спри.

Актрисата се поколеба, после хукна отново напред, решила да се престори, че думите не се отнасят за нея. Маркърс изпсува под нос, стисна зъби и продължи да тича. Тъмният град не му обръщаше внимание. Опал свръщаше в по-тесни и по-широки улички в отчаян опит да го обърка и изтощи. Маркърс търпеше стоически болката в раните си и тичаше след нея, местеше упорито крака един пред друг, докато накрая, край един широк водоем, Опал спря, коленичи и положи глава на ръцете си. Гърбът ѝ се надигаше и спускаше като ковашки мях. Маркърс се довлече до нея и седна. И двамата хъхреха като старци. Светлата ѝ коса улавяше звездния светлик.

— Не е... — изломоти на пресекулки Опал, — не е каквото изглежда. Трябва да ми повярваш.

— Напротив — каза Маркърс. — Не трябва.

— Не знаех — каза майстор Кит. — Би трябвало, но не знаех.

Бившият хитрец от охраната на Маркърс още беше по дълга вълнена риза на райета и с възтрасна нощна шапчица. Това, както и фактът, че Маркърс го завари заспал дълбоко в задната част на театралния фургон, говореше в полза на неведението му. Майстор Китап рол Кешмет определено не приличаше на човек, който се готви да духне с чуждо злато. Маркърс не беше и очаквал друго.

Помещенията, където седяха, бяха наети от една пивоварна. През по-голямата част от годината тук складираха овес и малц и миризмата им сякаш се беше пропила в самите стени. Масата представляваше три сковани дърски върху две купчини стари тухли, а трикраките столчета, на които седяха Маркърс, Кит и изпадналата в немилост Опал, биха били по-подходящи за професионалните занимания на доячка. В треперливата светлина на единствената свещ очите на Опал се губеха в локвички от сянка. Твърденията ѝ, че всичко е недоразумение, че е отишла да защити Ситрин и за нищо друго, се изпариха като сутрешна роса веднага щом майстор Кит влезе в стаята. Оттогава Опал мълчеше намусено.

— Искаш да кажеш, че сама е стигнала до тази идея, без никой друг от трупата ти да заподозре нещо? — попита Маркърс.

Майстор Кит въздърна.

— Пътувам с Опал от... ами, от много време. Мисля, че ме познава добре. Явно достатъчно добре, за да ме измами, без да разбере. Нищо не съм чул, капитане, нито дума. Ако беше споменала нещо, ако ме беше излъгала, щях да позная, че лъже.

— Остави го на мира, Уестер — каза Опал. — Той няма нищо общо. Идеята беше изцяло моя.

За пръв път признаваше нещо. Маркърс не се зарадва на признанието ѝ.

— Но защо, не разбирам — каза майстор Кит. Вече не говореше на Маркърс. — Мислех, че харесваш Ситрин, че сте станали приятелки.

— Още колко години ми остават, а? — попита Опал. Гласът ѝ беше кисел като старо сирене. — Ти вече готвиш Кари за ролите на лейди Конитар. Още пет години и ще ставам само за вещица и баба, а после ще дойде денят, когато ти и другите ще си тръгнете от поредното лайняно селце в Еласе, а мен ще ме зарежете там.

— Опал — започна майстор Кит, но тя вдигна ръка да го спре.

— Знам как става. Актриса съм от години. Когато започнах, бях по-млада, отколкото е Сандр сега. Виждала съм как става. И дори се бях примирила, честно. Но после банкерското момиче се появи като гръм от ясно небе и... — Опал сви рамене — актьорски жест, съдържащ равни дози умора и примирение.

Умора и примирение, помисли си Маркърс, но не и чувство за вина.

— Добре — каза Маркърс. — Следващият проблем.

Майстор Кит се обърна към него. В очите му имаше сълзи, но извън това изражението му беше спокойно.

— Имам пет трупа — продължи Маркърс. — И горе-долу три часа до зазоряване. Ако отида при градската стража, ще трябва да обясня какво е станало и какво толкова има в кутиите, че да привлече убийци. И всичките ни усилия да запазим тайната ще отидат по дяволите. Освен това така или иначе ще трябва да се преместим, в случай че приятелчетата на Опал са споделили това-онова с други свои приятелчета. Продадохме каруцата. За разлика от вас.

Раната на рамото вече не го болеше, усещаше само неприятно изтръпване, но тази напърако на ребрата му се отваряше при всяко по-дълбоко вдишване. Маркърс знаеше, че това е ключовият момент — моментът, в който майстор Кит може да бие отбой. Надявал се бе да избегне дългите преговори. Наблюдаваше внимателно стареца, докато той претегляше неприятните възможности.

— Чувствам, че трупата ти дължи нещо, капитан Уестер — каза накрая майстор Кит. — Какво искаш да направя?

Час по-късно отново бяха в мърлявата квартира в Соления квартал. Мъртвецът с опърлената ръка беше изтеглен встрани от огнището и огънят беше стъкнат наново. Хорнет и Смит се опитваха да залепят разкъсания пергамент, а Кари, Сандр и Микел зяпаха труповете, натрупани до стената като дърва за огрев. Майстор Кит беше приседнал на една обърната ръчна количка и гледаше мрачно. Ситрин седеше на кревата, свила колене до гърдите си, с празен поглед. Не поглеждаше Опал, нито Опал поглеждаше нея. Стаята, и без това малка, сега бе отесняла съвсем.

— Има отвор в източната дига, недалеч от сладкарската улица — каза замислено майстор Кит. — Не помня дали има нещо, което да

използваме за прикритие, не знам и как бихме обяснили присъствието си там, но смятам, че ще мога да го намеря.

— Дори в тъмното? — попита Маркърс.

— Да. И макар че няма разумна причина ние да сме там, същото важи и за другите жители и гости на града.

— Изглеждат спокойни — каза Микел. — Не мислех, че ще изглеждат толкова спокойни.

— Всички мъртъвци са спокойни — каза Маркърс. — Защото са мъртви. Трябва да се отървем от пет трупа, а времето ни е малко. Далече ли е това място, за което говориш?

— Ще ни видят — каза Ситрин. — Ще ни разкрият. Десет души, които носят пет трупа? Как изобщо?...

Поклати глава и сведе поглед. Лицето ѝ беше дори по-бледо от обичайното. Останалите мълчаха. Ако нещата се бяха развили другояче, сега щеше да има само три трупа, включително нейния. Маркърс виждаше как тази мисъл измъчва девойката, но сега нямаше време да се занимава с това, а дори да имаше, нямаше представа как би могъл да я утеши.

— Майстор Кит? — каза замислено Кари. — Ами сцената с банкетата от „Глупостта на Андрикор“?

— Не говориш сериозно — каза той.

— Напротив — каза Кари и се обърна към Ярдем. — Можеш ли да носиш някой от труповете без чужда помощ? На рамо?

Тралгунът скръсти ръце и се намръщи страшно, но все пак кимна. Лицето на майстор Кит още беше бледо като платно, но той стана, обърна количката и спря замислен поглед отгоре ѝ. За разлика от него, Кари беше поруменяла.

— Ярдем ще вземе един — каза тя. — Смит и Хорнет могат да носят онзи, дребния. Сандр и Ситрин ще вземат онзи нещастник с брадата. Двама ще останат за количката. Микел ще гледа да не се катурнат, а ти и капитанът ще я теглите. Аз и Опал ще вземем факли и...

— Не — прекъсна я майстор Кит. — Опал ще остане с нас.

— Добре, тогава ще взема Ситрин — каза Кари, набрала инерция. — Опал ще помогне на Сандр.

— И какво точно ще правите със Ситрин? — попита Маркърс с тих глас.

— Ще се погрижим никой да не гледа към вас — отвърна Кари, пристъпи към леглото и седна до Ситрин. Прегърна я през раменете и се усмихна нежно. — Хайде, сестричке. Готова ли си да покажеш малко кураж?

Ситрин примигна да преглътне сълзите си.

— Кит? — каза Маркърс.

— „Глупостта на Андрикор“. Това е комедия от един кабралски поет — обясни майстор Кит. — Принцът на града умира в един бордей и героите трябва да пренесат тайно трупа му в семейното ложе, преди жена му да се е събудила.

— И как го постигат?

— Виж, това е комедия — каза майстор Кит и вдигна рамене. — Хайде, помогни ми с количката.

Факли нямаше, но двата малки ламаринени фенера в задната стаичка свършиха работа. С помощта на няколко топлийки и с наставленията на Кари роклите и на двете се скъсиха значително и се сдобиха с дълбоки деколтета на гърдите и гърба. Косите им провиснаха на хлабави букли — сякаш всеки миг ще се изсипят от фибите, — образ и подобие на останките от далеч по-благопристойни прически. Кари начерви устните, бузите и деколтето на Ситрин и в среднощния мрак двете грейнаха с обещание за евтин секс.

— Брой до триста, преди да тръгнете — каза майстор Кит на Кари. — Ако ти дам сигнал...

— Започваме да пеем — довърши Кари, после каза на Ситрин: — Раменете назад, сестричке. Трябва да привличаме погледите.

— Ярдем? — каза Маркърс, докато тралгунът нарамваше един от трупите.

— Сър?

— Денят, когато ще ме хвърлиш в канавката и ще поемеш отряда?

— Аз съм отрядът, сър.

— Добър аргумент.

Излязоха в мрака. Беше много студено и дъхът на Маркърс се кълбеше бял пред устата му. Паветата лъщяха заледени, откъм количката долиташе миризма на смърт — слаба, металическа и позната му до болка. До него майстор Кит дърпаше усилено количката, задъхан. Живите носеха мъртвите по черните улици, водени от звездната

светлина и смътните спомени. Засъхваща кръв се спичаше по хълбока на Маркърс и подлютяваше раната му при всяка крачка. Но той стискаше зъби и крачеше напред. Беше като малка вечност, болката в пръстите му отстъпваше пред безчувственост, после се връщаше с нови сили. Зад себе си чу гласа на Кари да се извисява внезапно в мръсна песничка, а после, като тръстикова флейта към тромпет, в мелодията се вплете и гласът на Ситрин. Маркърс хвърли поглед през рамо. Една пресечка по-назад, вдигнали високо фенерите си, две оскъдно облечени жени говореха с патрул на градската стража. Маркърс спря, количката спря миг по-късно.

— Капитане — подкани го разтревожено майстор Кит.

— Това е пълна идиотия — каза Маркърс. — Това не е комедия и улицата не е сцена. Онези мъже имат мечове и да изправиш пред тях две беззащитни жени с надеждата, че всичко някак ще се нареди, е...

— Е каквото направихме, капитане — прекърсна го майстор Кит. — Направихме го и причината лежи в количката. А сега дърпай.

На светлика на фенерите Кари направи пирует и се разсмя. Един от стражарите наметна плащ през рамене на Ситрин. Маркърс чак сега осъзна, че е извадил ножа си. „Не може да им се има доверие“ — помисли си той, вперил поглед в мъжете от краличината гвардия, с плащовете им в зелено и златно. „Ти не можеш да им имаш доверие.“

— Капитане? — обади се Ярдем.

— Върви. Не спирай — каза Маркърс, стисна зъби и обърна гръб на малката сценка.

Отворът в дигата беше в най-източния край на града. Каменна алея, бяла от снега и птичите курешки, черна от леда и нощта, извеждаше високо над невидимия океан. Чайки гнездяха в пукнатини по дигата и в скалите отдолу. Една от пукнатините беше голяма колкото врата и не беше дело само на стихии — била е разширена, преди векове навярно, за да приюти обсадно оръдие, отдавна проядено на прах от ръждата, с което градът да се защити срещу незначителни врагове, мъртви като труповете, които Маркърс се надяваше да изхвърли в океана.

Действаха бързо и мълчаливо. Ярдем застана на ръба, вдигна трупа от рамото си и го метна в предутринната мъгла. Следващи бяха Смит и Хорнет — като мъже, които помагат на прекалил с чашките приятел да прекрачи прага на дома си. След тях — количката с

човешкия си товар. Последни на ръба застанаха Сандр и Опал, жената залитаща под тежестта на мъртвеца. С това и последният убиец изчезна. Плясък не се чу. Само тихият вой на вятъра, възраженията на чайките и далечният шепот на приборя.

— Ярдем — каза Маркъс. — Върни се в квартирата. Аз ще намеря Ситрин.

— Да, сър — отвърна тралгунът и изчезна в нощта.

— Ще ни трябват пари, за да им платим глобата — каза Смит. — Имаме ли толкова?

— Струва ми се тъпо да те глобят за разврат на обществено място — каза Сандр. — В повечето градове си плащаш допълнително за това.

— Ще направим каквото трябва — каза кратко майстор Кит. — Вие се връщайте при фургона. С капитана имаме да свършим още нещо. Опал, остани с нас, ако обичаш.

Актьорите се поколебаха за миг, после си тръгнаха. Маркъс се заслуша в затихващите им стъпки. Сандр каза нещо, Смит му отговори троснато, но какво си казаха — Маркъс не разбра. Майстор Кит и Опал стояха един срещу друг, две по-тъмни сенки в мрака. Маркъс хем съжаляваше, че не може да различи лицата им, хем изпитваше облекчение заради това.

— Не мога да я предам на стражата — каза Маркъс.

— Знам — отвърна лаконично майстор Кит.

— На никого не съм казвала — каза Опал. — Никой не знае за златото на банкерското момиче, освен онези, дето го знаехме отпреди.

— Освен ако някой от приятелчетата ти, дето плуват долу, не се е разприказвал — каза Маркъс.

— Освен това, да — призна Опал.

— Струва ми се, че имаме само две възможности, капитане. Ти, по разбираеми причини, не можеш да се обърнеш към градските власти. Или трябва да пуснеш Опал да си тръгне по живо по здраво, или... не.

— Така е — отвърна Маркъс.

— Много би ми се искало да я пуснеш — продължи майстор Кит. — Тя така или иначе вече загуби мястото си при мен, ние пък ти помогнахме да се отървеш от труповете. Вярно, ти си ранен, но Ярдем Хейн и Ситрин са добре. Не мога да кажа, че никой не е пострадал, но

мисля, че при тези обстоятелства би могъл да проявиш известна снизходителност.

— Благодаря ти, Кит — каза Опал.

Маркърс погледна нагоре и присви очи. Небето на изток започваше да просветлява. Звездите, обсипали гигантската арка отгоре, още грееха ярко, но най-мъждивите вече се бяха стопили. През следващите няколко минути и други щяха да ги последват. Чувал бе, че звездите всъщност са там през цялото време, но денем не се виждат. Същото беше чувал да казват и за душите на мъртвите. Не вярваше нито на едното, нито на другото.

— Трябва да съм сигурен, че няма да тръгне след нас — каза той.

— Заклевам се — каза Опал, хващайки се за думите му. — Кълна се във всички богове, че няма да опитам повече.

Майстор Кит издаде внезапен болезнен стон, сякаш някой го е ударил. Маркърс пристъпи към него, но когато старият актьор проговори, гласът му беше изненадващо ясен и силен, и много, много тъжен.

— О, бедната ми, скъпа Опал.

— Кит — каза тя и в гласа ѝ имаше близост, която накара Маркърс да преосмисли малкото, което знаеше за двамата и тяхното общо минало.

— Тя лъже, капитане — каза майстор Кит. — Ще ми се да не беше така, но... Залагам името си, че лъже. Ако я оставиш да си тръгне, ще се върне.

— Така значи — каза Маркърс. — Е, това е проблем.

Опал се обърна и понечи да хукне, но Маркърс ѝ пресече пътя. Тя посегна да издере очите му, направи и неумел опит да го ритне с коляно в слабините.

— Моля те. Той греши. Кит греши. *Моля те*, пусни ме.

Отчаянието в гласа ѝ, *страхът*, го подтикваша да отстъпи. Той беше войник и наемник, а не животно, което убива жени за удоволствие. Направи половин крачка назад, но после си спомни Ситрин, седнала на кревата с колене до гърдите, изправила се пред мечовете на стражата с мръсна песничка на уста, която изобщо не ѝ приличаше. Обещал беше да я защитава според силите си. А не само когато му е приятно.

Знаеше какво трябва да направи.

— Съжалявам — каза Маркърс.

ГЕДЕР

Гедер беше наясно, разбира се, че фаворитите на Клин са получили хубавите квартири, а хората като него е трябвало да се задоволят с остатъците. Само че се оказа, че не е бил наясно с мащабите на обидата. Седеше на ниско канапе с копринена тапицерия. Високите прозорци изливаха слънчева светлина по пода все едно Бог изливаше стомна с мляко. Аромат на ванилия и тамян изпълваше дискретно въздуха. Златните орнаменти и инкрустираните скъпоценни камъни на камината бяха оцелели след плякосването. Още преди антийските войници да плъзнат по градските улици беше издадена заповед имението на принца да не се закача. Не защото е на принца, а защото е на Терниган. А после — на Клин. А сега, не е за вярване, негово.

— Милорд протектор?

Гедер скочи на крака, сякаш са го хванали да пипа нещо без разрешение. Главният иконом на двореца беше престарял тимзински роб, тъмните му люспи бяха посивели и напукани. Сега беше облечен в сиво-белите цветове на дом Палиако, не в правилния оттенък, но приблизително.

— Хората се събраха, сър. Чакат ви — каза тимзинът.

— Да — отвърна Гедер и взе да подръпва черния кожен плащ, който си беше донесъл от старата квартира. — Да, разбира се. Заведи ме при тях.

Заповедите бяха дошли преди три дни. Лорд-маршал Терниган викаше Алан Клин в Камнипол — за отчаяние на някои, за радост на други и за изненада на никого. Голямата изненада беше кого е назвал за заместник на Клин, който да управлява Ванаи, докато крал Симеон назначи истинския губернатор на града. Гедер чете заповедта повече от десет пъти, провери щателно печата и подписа, после пак я прочете. Сър Гедер Палиако, син на виконта на Сламенкърш Лерер Палиако, беше новият протектор на Ванаи. Заповедта още беше у него —

сгъната и прибрана в една кесийка, която Гедер носеше на колана си като религиозна реликва, мистериозна, страховита и опасна.

След първата вълна на тотално недоумение му хрумна, че Клин е разбрал за предателството му и това с писмото от Терниган е част от някакво сложно и изтънчено отмъщение. Оттогава се беше поуспокоил, но когато влезе в съвещателната зала и я завари пълна със служители, назначени от Клин, заели всички места освен централното на подиума, прежната мнителност надигна отново глава. Коремът му закурка, ръцете му се разтрепериха. Прималя му, все едно кръвта във вените му се е превърнала във вода. Изкачи с усилие двете стъпала на подиума и седна на ръба на тежкия стол. Някога залата бе служила за параклис и по стените още имаше изображения на светци, в които Гедер не вярваше. Отвсякъде го гледаха студени очи, безразлични в най-добрия случай и открито презрителни в най-лошия. Тук-там имаше незаети места — най-верните поддръжници на дома Клин бяха предпочели да подадат оставка и да се върнат с Алан в Антеа, отколкото да приемат новия си управник. На Гедер му се искаше и той да беше заминал с тях.

— Господа — каза той. Прозвуча така, сякаш някой го е хванал за гушата и стиска. Изкашля се и подхвана наново: — Господа, сигурно вече сте прочели новата заповед на лорд-маршал Терниган. За мен, разбира се, е чест, но и изненада, както несъмнено е било изненада и за всички вас.

Изкиска се. Никой от другите не издаде звук. Гедер преглътна.

— Важно е градът да премине без сътресения през тази промяна. Бих искал всички вие да продължите работата си според насоките и нарежданията, дадени ви от лорд Клин, така че... ами... промяната, която ние...

— Имате предвид да продължим политиката, заради която Терниган го отзова? — Въпросът дойде от Алберит Маас, първородния син на Естриан Маас и племенник на Фелдин Маас, най-близкия съюзник на Клин.

— Моля?

— Насоките и нарежданията — каза младият мъж. — Точно заради тях лорд Клин изпадна в немилост пред короната, а вие искате да продължим в техния дух?

— Засега — каза Гедер — да.

— Смело решение, милорд протектор.

Някой се изхили. Гедер се смути, а после се ядоса.

— Когато разпоредя някаква промяна, лорд Маас, ще се погрижа вие пръв да научите за нея — каза той. — Всички ще трябва здраво да се потрудим, за да извадим Ванай от настоящия хаос.

„Затова не ме ядосвай, иначе ще те направя отговорник по разчистването на каналите“ — помисли си Гедер, но не го каза на глас. Младежът завъртя очи, но запази благоразумно мълчание. Гедер си пое дълбоко дъх и го остави да се изниже бавно през ноздрите му. Враговете му седяха пред него и го гледаха отдолу нагоре. Мъже с по-голям управленски опит, с по-здрави политически връзки, пренебрегнати, за да се даде властта на него. В по-голямата си част и през повечето време щяха да се държат вежливо. Щяха да казват каквото е редно, макар и с по-особен тон. Зад гърба му щяха да клатят глави и да му се присмиват.

Унижението наля масло в огъня на гнева му.

— Алан Клин се провали. — Изобщо не беше планирал да се изцепва така; думите изхвърчаха от устата му, все едно някой го е шамаросал с всичка сила. — Лорд-маршалът му даде Ванай, а Клин се осра. И всеки от вас има дял в провала му. Знам, че сега ще си тръгнете, ще си поупражнявате остроумието за моя сметка, ще въртите очи и ще си повтаряте каква ужасна грешка е всичко това.

Наведе се напред. Горещината по страните му доста приличаше на кураж.

— Но, уважаеми мои лордове и лордчета, нека изясним едно нещо още сега. Терниган избра *мен*. Избра мен да измия срама от Ванай и да го превърна в достоен член на Антийската империя. И аз смятам да направя точно това. А ако вие възнамерявате да пренебрегвате заповедите ми и да гледате лекомислено на работата, която ни престои да свършим, кажете го сега, а после си събирайте багажа и марш към Камнипол. Но не смейте да ми заставате *на пътя*!

Осъзна, че се е развикал. Страхът беше изчезнал, а с него и унижението. Не помнеше кога е станал, но беше прав и сочеше обвинително с пръст мъжете насреща си. А те го гледаха опулени, с вдигнати вежди. Имаше смущение в стойките им, неувереност, чудеха се къде да си дянат ръцете.

„Добре — помисли си той. — Нека се чудят кой и какво е Гедер Палиако.“

— Ако лорд Клин е оставил някакви спешни задачи, ще ги чуя сега. За останалото, искам до утре всеки от вас да ми представи доклад за общото състояние на града, за конкретните ви отговорности по ресори и как предлагате да се подобри управлението.

Мълчанието се проточи. Гедер използва времето да вкуси икономично от сладостта на победата.

— Лорд Палиако? — обади се мъж от дъното на залата. — Какво ще правим с данъка върху зърното?

— Какъв е проблемът?

— Лорд Клин обмисляше да го промени, сър. Но замина, преди да е стигнал до решение. Работата е там, че данъкът върху прясното зърно от провинциите се начислява върху цена от два сребърника на бушел, а складираното в града — върху два и половина. Местните търговци на зърно са подали официална жалба.

— Изравнете ставките върху цена от два и половина — каза Гедер.

— Да, лорд-протектор — каза мъжът.

— Друго?

Друго нямаше. Гедер излезе на бърз ход от залата, преди жегата на гнева му да е угаснала съвсем. Уви, краткият прилив на увереност, породен от гнева, се отля заедно с първопричината си. Когато се довлече до покоите си — *своите* покои, — Гедер вече се тресеше от главата до петите. Седна до прозореца, впери поглед в главния градски площад долу и се опита да реши дали е на ръба на истеричен смях, или е на ръба на сълзите. Вятърът гонеше сухи листа по площада. Каналът беше пресъхнал, роби от няколко раси изгребваха боклуци и растителност от дъното му. Първокръвни момиченца се гонеха с викове по площада. Сега всички те бяха негови. Робите, момичетата, листата. Всичко. Полазиха го тръпки на страх.

— Гедер Палиако, лорд-протектор на Ванаи — каза той на празния въздух, сякаш като изрече думите на глас, те ще станат подостоверни. Не се получи. За пореден път се запита защо лорд Терниган е посочил него за поста. Нямаше разумно обяснение. Извади отново писмото, разгъна го, препрочете всяка дума и всяко изречение

по няколко пъти, търсеше нещо, което да му вдъхне увереност. Напразно.

— Милорд протектор — каза старият тимзин. Този път Гедер не подскочи толкова високо. — Лорд Калиам е тук, както поискахте.

— Въведи го — каза Гедер. Старият слуга се поколеба, сякаш се изкушаваше да посочи някакво нарушение на етикета, но после се поклони мълчаливо и излезе. Дали пък частните покои на протектора не бяха предназначени само за срещи от по-специално естество, зачуди се Гедер. Добре щеше да е да намери някоя книга за местния дворцов етикет. Трябваше да не забрави да спомене за това при следващата си среща с учените, които беше наел.

Джори Калиам влезе. Облечен беше в най-хубавата си униформа и се поклони официално на Гедер. Или и той беше покосен от изтощение и подозрителност, или Гедер виждаше света като в огледало. Тимзинът прибута количка, отрупана със захаросани ядки и плодове в малки купи. После им наля вода в кристални чаши и се оттегли.

— Милорд протекторът е искал да ме види? — каза Джори.

Гедер пробва с една усмивка.

— Кой би повярвал, а? Аз лорд-протектор на Ванаи.

— Мисля, че всеки, заложил на вас, би се сдобил с огромна печалба върху залога си — отвърна Джори.

— Да. Да, и това е причината да те повикам — каза Гедер. — Баща ти е доста активен в двора, нали? А ти му пишеш редовно. Така си ми казвал.

— Да, милорд, пиша му редовно — отвърна Джори. Стоеше изправен, все едно е глътнал бастун, вперил поглед право напред.

— Това е добре. Чудех се дали... тоест, хм, знаеш ли защо?

— Защо какво, милорд?

— Защо мен? — каза Гедер. Смути се, чул пискливия обертон в гласа си. Като от цигулка в ръцете на неумел музикант.

Джори Калиам, син на Досън Калиам, отвори уста, затвори я, накрая се намръщи. Бръчките по челото и около устата изведнъж го състариха. Гедер взе шепа ядки от купичката с шамфъстък. Разпукваше тънката черупка и мятеше меката приятно солена ядка в устата си не толкова от глад, колкото за да прави нещо с ръцете си.

— Поставете ме в трудно положение, милорд.

— Гедер. Моля те, викай ми Гедер. А аз ще ти викам Джори. Ако нямаш нищо против. Ти си ми най-близкото подобие на приятел в този град.

Джори си пое дълбоко дъх, после го издиша през зъби и очите му се смекчиха.

— Бог да ти е на помощ — каза той. — Но май наистина си нямаш друг приятел.

— Тогава ще ми кажеш ли какво толкова става в Камнипол, че Терниган да посочи мен за управник на Ванай? Аз си нямам застъпник в двора. Това е първата ми военна кампания. Нещо не се връзва. Надявах се ти да ми помогнеш, защото нямам идея какво става.

Джори посочи един от столовете и Гедер със закъснение съобрази, че му иска разрешение да седне. Кимна енергично и сам седна срещу него, стиснал ръце между коленете си. Джори местеше поглед, сякаш четеше нещо, което е написано във въздуха. Гедер изяде още една ядка.

— Аз, разбира се, не знам защо Терниган прави едно или друго — каза Джори. — Но знам, че нещата у дома са доста неспокойни. Клин е в една лодка с Къртин Исандриан, а Исандриан се опитва да прокара промени, които не се приемат добре в двора. Създал си е врагове.

— Затова ли Терниган е отзовал Клин?

— Може би. И ако влиянието на Исандриан в двора се разклаща, Терниган не би искал да назначава хора, които са свързани с него. Казваш, че нямаш застъпници в двора. Може би точно затова е избрал теб. Защото дом Палиако не е взел страна.

Гедер беше чел за много ситуации от този сорт. Във Войната на белия прах Кабрал беше приемал изгнаници както от Биранкор, така и от Херез. Придворните на Коорт Нкачи, четвъртия регос на Боржа, били толкова корумпирани, че той се видял принуден да издигне за регент случайно избран чифликчия. Погледнато от този ъгъл, назначението му започваше да придобива смисъл. И въпреки това...

— Е — каза той със смутена усмивка, — май трябва да съм благодарен на баща ми, че не се застоява в двора. За разлика от твоя. Наистина вярвах, че ако отзове Клин, Терниган ще даде града на теб.

Джори Калиам обърна лице към прозореца. Челото му отново се бе набраздило от дълбоки бръчки. В камината огънят мълвеше тайни

сам на себе си, а на площада стотици гълъби излетяха едновременно и разлюляха бялото зимно небе.

— За мен така е по-добре — каза накрая Джори. — Дворцовите игри нямат нищо общо със справедливостта, Палиако. Нито с достойнствата и способностите. Лоши мъже често разполагат с голяма власт приживе и биват оплаквани горко, когато се споминат. Добри мъже биват харчени като дребни монети, ако това е удобно някому. Не е нужно да си сгрешил, за да ти подпишат присъдата. Ако унищожението ти им е изгодно, значи ще те унищожат. Питаш ме за всичко това? То няма нищо общо с теб.

— Разбирам — каза Гедер.

— Едва ли.

— Знам, че не съм заслужил назначението — каза Гедер. — Знам, че просто съм извадил късмет и сега трябва да се потрудя здравата, за да го заслужи със задна дата. Нито за миг не съм се поблазнил от мисълта, че лорд Терниган ме е издигнал, защото ме уважава или нещо такова. Сега разбирам, че просто съм му удобен. Няма проблем. Мога да заслужи уважението му. Мога да върна Ванай на правия път. Мога да оправя нещата.

— Можеш ли? — каза Джори.

— Мога да опитам — отвърна Гедер. — Баща ми несъмнено се хвали наляво и надясно. Дом Палиако не е получавал нова титла, откакто дядо ми е бил издигнат за Пазител на езерата. Знам, че баща ми винаги си е мечтал за нещо такова, и сега, когато съм тук...

— Това не е честно — каза Джори.

— Да, не е. Но се кълна, че ще направя всичко възможно да те компенсирам.

— Да компенсираш мен? — възкликна Джори, сякаш Гедер внезапно е изпаднал от друг някакъв разговор.

Гедер стана, взе двете чаши с вода от количката и подаде едната на Джори. А после вдигна своята, призовав цялата тържественост, която му беше налична в момента.

— Ванай е мой — каза Гедер и този път твърдението прозвуча почти правдиво. — И ако тук има нещо, което да те облече в честта, която заслужаваш, аз ще го намеря. Този град трябваше да е твой и ние го знаем, ти и аз. Но го подхвърлиха на мен, вместо на теб, и аз се

кълна никога да не забравя, че придобивката ми е чист късмет и нищо повече.

Лицето на Джори Калиам се изопна от чувство, което можеше да е както жал, така и ужас, а освен това и тотално изумление.

— Нуждая се от подкрепата ти — продължи Гедер. — Имам нужда от съюзници. И от името на Ванай и дом Палиако, за мен ще е чест, ако ти си един от тях. Ти си почтен човек, Джори Калиам, човек, на чиято преценка вярвам безрезервно. Ще застанеш ли на моя страна?

Мълчанието на Джори го притесни. Държеше чашата си високо, като за тост, и негласно се молеше Джори да вдигне своята.

— Това репетирал ли си го предварително? — попита най-накрая Джори.

— Малко, да — призна Гедер.

Джори се изправи и вдигна на свой ред чашата си. Водата се разплиска и потече по кокалчетата му.

— Гедер, ще направя каквото мога — каза той. — Може да не е много, а и Бог ми е свидетел, че не виждам как всичко това ще свърши добре, но ще направя всичко по силите си да ти помогна.

— И това ми стига — каза Гедер, ухили се и изпи водата до дъно.

Остатъкът от деня беше колкото тържествен, толкова и изтощителен — истинско изпитание за издръжливост. Следобедът започна с банкет, организиран от представители на основните градски гилдии — двайсетина мъже и жени, които се надпреварваха за вниманието и благоволенieto му. След това Гедер прие представител на Новипорт, който се опитваше да прокара промени в обмитяването на сухоземния търговски транспорт, но макар аудиенцията да трая цял час, Гедер така и не разбра какви точно промени се имат предвид. След това, по молба на Гедер, главният данъчен ревизор му представи подробна разбивка на всички доклади, които Клин бе изпращал на лорд Терниган и на короната. Гедер очакваше тази среща да се ограничи до няколко лесно смислаеми числа, отразяващи общата стойност на златото, изпратено на север. Вместо това срещата се проточи два пъти по-дълго от очакваното и прерасна в дискусия върху предимствата и недостатъците на високите и ниските мита с оглед протекционистката политика в защита на местната икономика и върху разликата между краткосрочните и дългосрочните активи, изобщо

дискусия, която го остави с чувството, че чете текст на език, който му е едва смътно познат.

В края на деня Гедер се оттегли в спалнята, принадлежала до неотдавна на ванайския принц. Предишната му квартира можеше да се вмести в едното къоше на новата му спалня и пак щеше да остане място за още няколко със същия размер. Прозорците гледаха към градина с оголени дъбове и спящи под сняг цветни лехи. Запролетеше ли се, щеше да е като частна гора току под носа му. Новото легло на Гедер се затопляше с помощта на хитроумна система от тръби, свързана с голямата камина в стаята и снабдена с помпа, която се задвижваше от издигащия се топъл въздух. Системата си бърбеше сама на себе си, понякога точно под Гедер, сякаш пухеният дюшек е излял нещо, което не му понася. Час след като и последният слуга излезе, Гедер лежеше в тъмната стая сред сенките на огъня в камината. Беше уморен до смърт, но сънят така и не идваше. Накрая не издържа и стана, с приятното чувство, че прави нещо забранено, което ще му се размине.

Запали три свещи от пламъците в камината — светлият восък се опуши — и ги остави до леглото си. Разрови чантите с личните си неща, които оръженосецът беше донесъл от старата му квартира, и извади оттам най-новата си придобивка — книга с напукани от старост корици. Вече я беше прочел, отбелязвайки най-интересните места с отметки.

„Легендите за Праведния слуга, наречен още Синир Кушку на езика на древния Пют, го описват като последното и най-силно оръжие на Морад, макар че остава неясно дали се касае за истинско оръжие, или за символично описание на шпионската мрежа на Морад, от една страна, и особеното, прозорливо естество на лудостта му в нейния последен стадий.“

Гедер сложи пръст върху думите и призова оскъдните си познания върху езиците на изтока.

Синир Кушку.

Краят на всяко съмнение.

СИТРИН

— Казвам само, че на света има зло — обясни майстор Кит и намести кутията върху хълбока си — и че *съмнението* е единственото ни оръжие срещу него.

Ярдем взе кутията от стария актьор и я намести на върха на купчината.

— Но ако се съмняваш във всичко — каза тралгунът, — значи се съмняваш в подбудите зад всяко свое действие. Нали така?

— Просто трябва да подхождаш острожно. И да преразглеждаш всяко свое решение. Според мен обаче по-правилният въпрос е дали не грешим, като обвързваме действията си с постоянни и непроверени аксиоми. Това, по моему, е принципно сбъркан подход.

Капитан Уестер изръмжа гърлено като куче, което се кани да нападне. Ситрин усети тръпките на уплах, но овладя тялото си, преди то да се е свило инстинктивно в отбранителна позиция.

— А по моему — каза капитанът — празните приказки по въпроса не помагат да си свършим по-бързо работата.

— Извинявай, сър — каза тралгунът.

Майстор Кит кимна в знак на извинение и заслиза по паянтовото дървено стълбище към улицата. Сандр и Хорнет, които се качваха, понесли сандъче със скъпоценни камъни, се притиснаха към стената, за да му направят път. Ситрин се дръпна да им направи място, колкото да подадат новата кутия на Ярдем, после се дръпна отново да направи място на Ярдем, който да намери на сандъчето място в новата им квартира. Студен влажен вятър и миризма на пресни конски фъшкии нахлуваха през отворените прозорци ведно с дневната светлина. Почти все едно е пролет, помисли си Ситрин.

— Да не е бил свещеник на младини? — каза Маркъс и врътна брадичка към тясното стълбище. — Като почне да дрънка за вярата, съмнението и естеството на истината, все едно пак сме с кервана и ни четат проповед при всяко ядене.

— В думите му има смисъл — каза Ярдем.

— За теб — отвърна Маркъс.

— Може и да е бил свещеник. Ама той, майстор Кит, си е такъв — каза Хорнет и вдигна рамене. — Ако ни каже, че се е качил на най-високия планински връх и е пил бира с луната, сигурно пак ще му повярвам. Има още две сандъчета като това и остават восъчните блокчета.

— Восъчни блокчета? — Маркъс вдигна вежди.

— Книгите — каза Ситрин. Думата се изтъркаля от устата ѝ като грак. Тя се изкашля и пробва отново: — Счетоводните тефтери. Восъкът ги пази от влагата.

„Кое е добре — помисли си тя, — защото ги потопихме във воденичния вир.“ И моментално си представи как восъкът се е напукал. И как под безполезното восъчно покритие се крие каша от гниеца хартия и разтекло се мастило. Ами ако книгите наистина бяха пострадали? Какво щеше да каже на магистър Иманиел? Какво щеше да каже на банкерите в Карс?

— Донесете ги — каза Маркъс. — Ще им намерим място.

Хорнет кимна. Сандр вече слизаше по стълбите. Дори не я беше погледнал. Ситрин си каза, че това въобще не я интересува.

Ясно ѝ беше, че новата квартира никак не е по вкуса на капитан Уестер. За разлика от предишната им в Соления квартал, тази беше на втория етаж и имаше дървен под, който скърцаше и пукаше издайнически при всяка стъпка. В дюкяна долу се приемаха залози, което означаваше, че произволен брой хора с разнообразен социален статут ще влизат и излизат от ранни зори до късно през нощта. Но пък вратата в долния край на стълбището имаше здрава ключалка, по околните улици нямаше толкова пияндета и бездомници, а прозорците бяха без балкони, които да улесняват достъпа. В добавка имаше малко прозорче, през което да изхвърлят нощното гърне, а само на пет врати по-нататък имаше гостилница, откъдето да си купуват храна и бира.

Кари и Микел се качиха по стълбите. Кари се беше ухилила до уши.

— Едно момче на улицата ни попита какво мъкнем.

Ситрин видя напрежението, изопнало лицето на капитана. Уестер отиде при прозореца да погледне навън.

— Ти какво му каза?

— Фалшиви скъпоценности за празненствата по случай Първото топене — отвърна Кари. — Дори му отворих една от кутиите. Трябваше да го видите. Изглеждаше толкова *разочарован*.

Кари се разсмя, сляпа за гнева, разкривил лицето на капитана. Или пък го беше видяла, но не ѝ пукаше. Докато търсеха нова квартира и се готвеха да преместят тайното ванайско богатство в новото му скривалище, името на Опал беше споменато само веднъж, когато Смит се пошегува, че Опал е намерила начин да се спаси от тежката работа. Никой не се беше засмял.

Ситрин още не можеше да повярва. Не можеше да повярва, че Опал е искала да я убие и да вземе златото. Още по-малко можеше да повярва, че капитанът я е убил. Актьорите от трупата бяха ядосани, разбира се. Сърдити бяха на капитана. И на Ярдем. И на нея. Нормално беше да са сърдити, задължително дори. Само че... ето ги, мъкнат кутии и се майтапят. Ситрин откри, че им вярва — на всеки един, — не защото заслужават доверие, а защото на нея ѝ се иска да заслужават.

Беше направила същата грешка с Опал. И сега я правеше отново. Тази мисъл така я измъчваше, че от онази нощ, когато се беше събудила в компанията на петима мъртъвци, нито беше спала, нито беше яла като хората.

Майстор Кит се качи по стълбището, понесъл наръч увити в навосъчен плат книги. После Сандр и Хорнет с последната кутия. Сега, когато целият багаж от каруцата беше пренесен, в стаята почти не оставаше място за толкова хора. Сандр се озова току до нея. Като видя, че го гледа, се изчерви и кимна едва-едва, както би кимнал за поздрав на някой познат, с когото се разминава на улицата.

— Е, това май е всичко — каза майстор Кит, когато Ярдем взе книгите от ръцете му.

— Благодаря ви за помощта — каза Ситрин. — На всички ви.

— Това беше най-малкото, което можем да направим — каза Смит. — Жалко, че трябваше да стане така.

— Да, жалко — смотолеви Ситрин. Нямахме смелост да го погледне в очите.

— Вие по-добре тръгвайте — обърна се майстор Кит към колегите си. — Аз ще ви настигна след малко.

Актьорите кимнаха и се изнизиха в колона по тясното стълбище. Ситрин чуваше гласовете им през прозореца, докато подкарваха

фургона. Капитан Уестер крачеше напред-назад из стаята, сякаш нетърпението и ядът му можеха да направят дъсчения под по-тих и по-сигурен. Ярдем се опна на кревата, обграден от купчините сандъци, и затвори очи да си почине преди да е дошла нощта. Майстор Кит стана и ѝ подаде ръка.

— Ситрин — каза той. — Искаш ли да се поразходим?

Тя премести поглед от ръката на стария актьор към лицето на капитан Уестер и обратно и попита глуповато:

— Къде?

— Нямам конкретно място предвид — каза старият актьор. — Просто да се разходим.

— Добре — каза Ситрин.

Навън хората и каруците се движеха като вода — бавен и пълноводен поток през широкия площад на изток, по-бърз и по-шумен в тесния канал на улицата. Синай стоеше пред дюкяна за залози и приканваше на висок глас минувачите да си пробват късмета. Можели да спечелят цяло състояние. Късметът обичал смелите. Можели да смекчат собствения си фалит, като зложат срещу себе си. Приемали се залози за всичко. Говореше отегчено обаче.

Конски каруци си пробиваха път през тарапаната, а зад тях вървяха тимзини с лопати и събираха фъшкиите. Деца пицяха и се гонеха, цапаха в локви, в кал и в по-мръсни неща. Пераческа количка изтрополи по калдъръма, теглена от първокръвно момиче на възрастта на Ситрин, но вече с бръчки край устата, вкопани от усиления живот. Майстор Кит тръгна напред и Ситрин го последва, като се колебаеше дали да върви редом с него, или крачка по-назад.

Стигнаха до някакъв площад. В източния му край се издигаше голяма църква. Гласове, извисени в песен, сгрываха студения въздух и възхваляваха Бог на два гласа, които се вплитаха и разплитаха в сложна хармония. Майстор Кит спря и се заслуша. Усмивката му се смекчи и се обагри с тъга.

— Прекрасно, нали?

— Кое? — попита Ситрин.

Той се облегна на един каменен зид и махна с ръка. Жестът му обхващаше площада, песента, небето над тях.

— Ами, светът като цяло, да речем. Пълен с трагедии и болка, ала все пак красив, в моите очи поне.

Ситрин стисна устни. Искаше да се извини за случилото се с Опал, ала това би поставило майстор Кит в неудобно положение, а тя не искаше да го притеснява повече. Думи и мисли се млатеха в главата ѝ и нито една не подхождаше на момента.

— Какво ще правите сега? — попита накрая Ситрин.

Кит си пое дълбоко въздух и го издиша бавно, преди да обърне гръб на песента.

— Сигурно ще останем тук още известно време. Боя се, че Кари още не е готова да поеме всички роли на Опал, но и това ще стане. Ще поработим здравата през пролетта и лятото, ще репетираме. Покрай ванайската мобилизация и тази история с Опал трупата ни оредя. Надявам се да привлечем още няколко души. Опитът ми показва, че в пристанищните градове често се събират пътуващи актьори.

Ситрин кимна. Кит я изчака да каже нещо, после продължи:

— Освен това твоят капитан Уестер ми е много интересен.

— Изобщо не е *мой* — възрази Ситрин. — Капитан Уестер даде ясно да се разбере, че си е само свой.

— Така ли? Приемам поправката. — Майстор Кит кимна. Църковното песнопение набра сила, десетки гласове се издигаха и спадаха, пулсираха един в друг с такава енергия, сякаш очакваха всеки миг друг един глас да проговори чрез тях. Шепотът на Бог. Песента привлече вниманието на майстор Кит, но не го отклони от нишката на разговора. — Вярвам, че драконите са оставили на този свят наследство, което е... разрушително. Разяждащо по природа и обречено да причинява болка. Излезе ли от контрол, ще изяде целия свят. Уестер е един от малцината, мисля, които биха могли да застанат на пътя му.

— Защото е такъв инак ли? — попита Ситрин, уж на шега.

— Да, защото е инак — съгласи се майстор Кит. — И заради формата на душата му също.

— Бил е пълководец в Северобреж преди години — каза Ситрин. — Мисля, че нещо ужасно се е случило с жена му.

— Предвождал е армията на принц Пролезер във войната за наследството. Водил битки срещу войските на лейди Трациан, които изглеждали обречени, но капитан Уестер ги спечелил.

— При Уодфорт и Градис. — Ситрин кимна. — Но хората говорят също и за... Елис?

— Да. Елисианските полета. Казват, че това била най-страшната битка в онази война, че никой не искал да я води, но и никой не можел да отстъпи. Казват, че Уестер бил толкова важен за изхода на войната, че принцът се побоял някой от другите претенденти за трона да не го привлече на своя страна. Да не го съблазни с обещания. Наредил семейството му да бъде убито, като вината за това се хвърли на главния му съперник. Съпругата и щерката на капитана умрели пред очите му, по най-жестокия начин.

— О — каза Ситрин. — А с Пролезер какво станало? Знам, че е изгубил войната, но...

— Нашият приятел Маркъс разбрал кой е истинският виновник за смъртта на семейството му, отмъстил си и после изчезнал от полезрението на историята. Повечето хора сигурно са сметнали, че е загинал. Според мен най-лошото, което може да сполети човек в неговото положение, е да живее достатъчно дълго, за да изпита на свой гръб колко малко помага отмъщението. Боя се, че се е разделил с повечето си илюзии, което е и причината да... — Майстор Кит сякаш се сепна. — Прощавай. Отклоних се неволно. Явно остарявам. Просто исках още веднъж да ти кажа колко съжалявам за случилото се и че съм решен това да не се повтори.

— Благодаря — каза Ситрин.

— Освен това искам да ти предложи помощ, доколкото ми е по силите, за да стигнеш жива и здрава в Карс. Чувствам, че ти дължим повече от пренасянето на товар сандъци. Странно е, знам, но фалшивият ни войниклък през последните месеци май ни е заразил донякъде с войнишкото другарство.

Ситрин кимна, ала усети как челото ѝ се навъсва. Със закъснение разбра каква е причината. Църковното песнопение се смъкна в заключителната си каденца, после тишината заля света като вълна. Чайки кръжаха високо във въздуха, с жълти човки и кротки криле.

— Защо постоянно се застраховаш с уговорки? — попита Ситрин.

Майстор Кит се обърна към нея, вдигнал високо бухлатите си вежди.

— Не бях забелязал, че го правя.

— Току-що го направи пак — каза Ситрин. — Никога не казваш нещата направо. Винаги се застраховаш с по някое „мисля, че“ или

„опитът ми показва“. Никога не казваш: „Слънцето изгрява сутрин.“ Казваш: „Мисля, че слънцето изгрява сутрин.“ Все едно те е страх да се ангажираш с каквото и да било твърдение или обещание.

Майстор Кит стана много сериозен. Пронизваше я с тъмните си очи. Ситрин усети тръпки да полазват гърба ѝ, но не от страх, а сякаш е на крачка да проумее нещо, което от дълго време ѝ е убягвало. Майстор Кит потри с длан брадичката си. Звукът беше мек, интимен и съвсем, съвсем обикновен.

— Изненадан съм, че си го забелязала — каза той, а после се усмихна на поредното условно начало. — Имам таланта да съм много убедителен. Хората лесно ми хващат вяра, а от опит знам, че това създава проблеми. Сигурно съм придобил определени навици, които да смекчат ефекта. Опитвам се да говоря условно, с уговорки, освен когато не съм напълно сигурен в нещо. Абсолютно сигурен, забележи. Често се учудвам в колко малко неща съм абсолютно сигурен.

— Странен прием — каза Ситрин.

— Може да е странен, но ми помага да не се вземам на сериозно — каза майстор Кит. — Самоиронията, вярвам, има своите предимства.

— Де и аз да бях така — каза Ситрин. Изненада се от отчаянието в гласа си, а после се разплака.

Актьорът примигна, размаха леко ръце, сякаш се чудеше къде да ги дene, а Ситрин стоеше наред улицата, засрамена от плача си, но неспособна да спре. Майстор Кит я прегърна през раменете и я заведе при стъпалата на църквата. Плащът му беше от евтина вълна, грубо тъкан и запазил специфичната миризма на овце. Майстор Кит я наметна с единия му край, без да го сваля от раменете си. Седнала на стъпалата, Ситрин се наведе напред и опря чело в коленете си. Усещаше страха и тъгата, но някак отдалече. Ала свлачището беше започнало и тя нямаше друг избор, освен да го отприщи. Майстор Кит сложи ръка на гърба ѝ, точно между плешките, и започна да я разтрива леко, както се успокоява дете. След малко хлиповете ѝ позатихнаха. Сълзите пресъхнаха. Гласът ѝ се върна.

— Не мога да го направя — каза тя. Колко ли пъти си го беше повтаряла, откакто Безел умря? Но никога на глас, никога пред друг човек. Сега го правеше за пръв път. Думите горчаха. — Не мога да се справя.

Майстор Кит дръпна ръката си, но остави плаща. Измежду минувачите имаше такива, които ги зяпаха любопитно, но повечето не им обръщаха внимание. Кожата на стария актьор миришеше на магазинче за подправки. На Ситрин ѝ се прииска да се свие на студените каменни стъпала, да заспи и никога да не се събуди.

— Можеш — каза майстор Кит.

— Не, не мо...

— Ситрин, спри. Чуй гласа ми — каза майстор Кит.

Ситрин се обърна. Изглеждаше по-стар някак и след миг тя разбра каква е причината — този път майстор Кит не се усмихваше, дори в ъгълчетата на очите му нямаше намек за усмивка. Вместо усмивка под очите му имаше тъмни сенки. Кожата покрай линията на челюстта му беше увиснала. Четината по страните му беше по-скоро бяла, отколкото тъмна. Ситрин чакаше.

— Можеш да го направиш — каза той. — Не, просто ме чуй. Можеш да го направиш.

— Тоест ти вярваш, че мога — поправи го тя. — Или смяташ, че ще се справя.

— Не. Казах каквото исках да кажа. *Можеш да го направиш.*

Нещо в дъното на главата ѝ се размести. Нещо в кръвта ѝ се промени — като езерце, когато риба мине току под повърхността и образува вълнички. Всепоглъщащата тъга още си беше там, страхът, че ще се провали, че е сама, подмятана от въртопа на един немилостив свят. Всичко това си остана. Само че сега имаше и още нещо. Мъждива като светулка в мрака на съзнанието ѝ се беше появила нова мисъл: „Може би.“

Ситрин потърка очи и поклати глава. Слънцето се беше преместило по-надалеч и по-бързо от очакваното. Нямаше представа от колко време се „разхождат“.

— Благодаря ти — каза тя тихичко.

— Чувствах, че ти го дължа — каза майстор Кит. Стори ѝ се уморен.

— Ще се връщаме ли?

— Ако си готова, да се връщаме.

Свечери се по-късно от очакваното: още един знак, че зимата е започнала да отпуска хватката си. Ярдем Хейн седеше на пода, кръстосал огромните си крака, и ядеше риба с ориз. Капитан Уестер крачеше напред-назад.

— Ако сбъркаме с избора на кораба — каза капитанът, — ще ни убият, ще хвърлят трупове ни на акулите и ще заживеят като царчета в някое пристанище на Фар Сирамис или Лионеа. Но пък ще трябва да минем само през митницата тук и в Карс. Тръгнем ли по суша, ще трябва да се справим с поне десетина бирници.

Ситрин сведе поглед към собствената си чиния с ориз. Стомахът ѝ беше толкова свит, че ѝ една хапка не можеше да преглътне. А с всяка дума на Уестер ставаше все по-зле.

— Може да се върнем — предложи Ярдем. — Обратно в Свободните градове и оттам на север. Или да се върнем във Ванаи дори.

— Без прикритието на керван? — каза Маркърс.

Тралгунът сви рамене в знак че приема възражението. Светлината на свещите и сенките, които хвърляха неуморните крака на капитана, играеха по навосъчените счетоводни книги на ванайската банка. Постоянните тревоги на Ситрин направиха кръг и се съсредоточиха отново върху тях, въображението ѝ рисуваше образи на пропухан восък и мухлясващи корици и страници, кошмар, от който не можеше да се събуди.

— Може да си купим рибарска лодка — каза Ярдем. — Сами ще си я управляваме. Покрай брега.

— И ще плашим пиратите с поглед? — възрази Маркърс. — Крайбрежието на Кабрал гъмжи от корсари, които нападат търговските кораби, а крал Сефан не прави нищо по въпроса.

— С други думи, всичките ни възможности не струват — каза Ярдем.

— Така е. Добри варианти няма, а ще минат седмици преди лошите да станат достъпни — каза Маркърс.

Ситрин остави чинията си на пода и мина покрай капитан Уестер. Взе най-горната книга, огледа сумрачната, оцветена в златен светлик стая и видя късия нож, с който Ярдем си беше рязал сирене на обяд. Острието беше чисто.

— Какво правиш? — попита Маркърс.

— Не мога да избира подходящия кораб — каза Ситрин, — нито правилния път, нито мога да намеря керван за прикритие. Но мога да проверя дали книгите са се навлажнили и точно това смятам да направя.

— Да, а после ще трябва пак да ги запечатваме — каза Маркъс, но Ситрин не му обърна внимание. Восъчното покритие беше дебело колкото палеца ѝ и се белеше трудно. Отдолу имаше плат, под плата имаше нов слой восък, по-тънък и по-мек, а най-отдолу — обвивка от пергамент. Книгата, която Ситрин извади от тези грижливо положени пашкули, изглеждаше така, сякаш току-що я е взела от писалището на магистър Иманиел. Ситрин я отвори и страниците се разлистиха сухи. Познатият почерк на магистър Иманиел беше като спомен от детството и Ситрин едва не се разплака. Плъзна пръсти по суми и отметки, баланси, транзакции, детайли по договори и проценти на възвръщаемост. Подписът на магистър Иманиел и кафеникавият кървав отпечатък на палеца му. Ситрин се потопа във всичко това, едновременно познато и чуждо. Ето го депозита, който гилдията на пекарите беше направила в банката, а отстрани, със синьо мастило, бяха нанесени лихвите, които банката е плащала ежемесечно върху депозита до падежната дата. Обърна страницата. На следващата бяха описани загубите, които банката беше понесла от изплатени застраховки в годината, когато лионейските бури бяха връхлетели невиджано късно за сезона. Рекапитулацията я потресе. Не знаеше, че загубите са били толкова големи. Затвори книгата, взе отново ножа и посегна да вземе друга. Маркъс и Ярдем още говореха, но тя не ги слушаше. Със същия успех можеше да са в друг град.

Следващата книга беше по-стара и проследяваше историята на банката, от лиценза за основаването ѝ, през годишните баланси, почти до деня, когато Ситрин беше поела на път. Историята на Ванай, написана с числа и отметки. Пак там, с червено, кратка бележка за Ситрин бел Саркор, която е приета за повереница на Медеанската банка, докато навърши пълнолетие и поеме контрола върху депозита, направен от нейните родители, минус разходите по отглеждането ѝ. Не повече думи, отколкото бяха отделени за товар зърно или инвестиция в пивоварна. Смъртта на родителите ѝ и началото на единствения живот, който тя познаваше, сместени в два реда.

Взе друга книга.

Маркърс спря да говори, изяде си вечерята и се сви на кревата. Полумесецът изгря. Ситрин проследяваше историята на банката все едно четеше стари писма от дома. Воск, плат и пергамент се трупаха край нея като хартия за подаръци. А в забутаните ниши на ума й, почти забравено покрай омаята на старото мастило и прашната хартия, растеше едно крехко усещане за възможност. Не увереност — още не, — но нейният предвестник.

Чак когато Ярдем я събуди, като издърпа тежката книга с кожени корици от ръцете й, Ситрин си даде сметка, че за пръв път след случката с Опал е спала спокойно през цялата нощ.

ДОСЪН

Прости стълби от неогладено дърво и вкопани в скалата стъпенки обточваха склоновете на Прореза, впили се като лишеи в древните руини. Високо горе големите мостове прехвърляха пропастта, изградени от камък, стомана и драконов нефрит — Сребърният мост, Есенният мост, Каменният мост, и почти скрит в мъглата, Мостът на затворниците, от който висяха клетки и каиши за разпъване. По-ниско, където стените се сближаваха достатъчно, въжени мостчета гниеха бавно във въздуха. Между тях историята на града лежеше оголена, всеки пласт — спомен за епоха и империя, послужили за основа на следващата.

Досън, увит в обикновен кафяв плащ, приличаше на просяк от буницето в основата на Прореза или на контрабандист, отправил се към лабиринта от подземни проходи под Камнипол. Колкото до Винсен Коу, в очите на страничния наблюдател той можеше да мине за негов съучастник или за поредния син. Утринният скреж забавяше стъпките им. Вонята на издигация се от Прореза въздух беше непоносима — коктейл от изпражнения, конски фъшкии, телесната миризма на животни и на хора, които живеят като животни.

Досън намери арката. Древен, напукан от стихииите камък с класическа форма и с надпис, които вече не се четеше, но и не бе заличен изцяло. От другата страна на арковидния вход мракът беше непрогледен.

— Това не ми харесва, милорд — каза ловджията.

— Не е необходимо да ти харесва — отвърна Досън и влезе с вдигната глава в мрака.

Зимата още държеше Камнипол в хватката си, но силата ѝ се прекършваше. Тихи шумове вдъхваха живот на подземията — цвъртенето на първите насекоми, предвестници на пролетта, капчуците на топящ се сняг, мекият дъх на пръстта, която се събуждаше полека след дългата зима. До пролетта оставаха седмици, но минеха ли, всичко щеше да се разпука сякаш за една нощ. Досън поспря в широко

помещение с купол и плочки — нечия отдавна изоставена баня — и му хрумна, че всъщност много неща следват един и същ модел в развитието си. Наглед безкраен застои, последван от смътни признаци за промяна, а после и самата промяна, внезапна и неудържима. Извади писмото от джоба си и се приближи до Коу да го прочете на светлината на факлата му. Канл Даскелин пишеше, че един от входовете щял да бъде отбелязан с квадрат. Досън примижа в мрака. Даскелин, изглежда, имаше по-силни очи от неговите...

— Ето го, милорд — каза Коу и Досън изсумтя. Сега и той различи знака. Досън тръгна по късия наклонен коридор, който го изведе до стълбище.

— Все още няма пазачи — отбеляза Досън.

— О, има, сър — каза Коу. — Минахме покрай трима. Двама стрелци и един, който при нужда да задейства заложен капан.

— Значи са се скрили добре.

— Да, милорд.

— Това май не те успокоява.

Ловджията не отговори. Коридорът свърши при гигантски камък с така огладена и излъскана повърхност, че светлината от факлата на Коу сякаш се удвои. Досън тръгна покрай камъка и в края на плавния обход зърна ответната светлина. Несъкрусими колони от драконов нефрит поддържаха нисък таван.

Десетина свещи изпълваха прашния въздух с мека светлина. И там, в кръг от издялани каменни скамейки, седеше Канл Даскелин. От лявата му страна седеше Одерд Фаскелан, стар познайник на Досън, от дясната — блед първокръвен мъж, когото Досън не познаваше.

— Досън! — каза Канл. — Вече започвах да се тревожа.

— Без нужда — каза Досън и даде знак на Винсен Коу да се оттегли назад към сенките. — Добре, че останах в града. Планирал бях да прекарам част от годината в Остерлинггов хребет.

— Догодина — каза Одерд. — С божия помощ, догодина нещата ще си дойдат на мястото. Макар че предвид последните новини...

— Има новини? — попита Досън.

Канл Даскелин му махна към една скамейка срещу себе си и Досън седна. Бледият мъж се усмихна вежливо.

— Мисля, че не се познаваме — отвърна Досън на усмивката.

— Досън Калиам, барон на Остерлингов хребет — каза Даскелин, и той ухилен. — Нека ти представя решението на нашите проблеми. Това е Парин Кларк.

— За мен е чест, барон Остерлинг — каза бледноликият с напевния говор на Северобреж и Досън настръхна. Мъжът нямаше титла. Не беше антиец. Защо го бяха довели тук?

— Какви са новините? — попита Досън. — И какво общо има с тях нашият нов приятел?

— Той е женен за най-малката дъщеря на Кома Медеан — каза Одерд. — Живее в Северобреж. В Карс.

— Не знаех, че имаме вземане-даване с Медеанската банка — каза Досън.

— Исандриан знае какво правим — каза Даскелин. — И не само Във Ванаи. Знае за хората, които пратихме да всеят раздор сред фермерите. За плана ни да лишим Фелдин Маас от южните му владения. Всичко.

Досън махна с ръка, сякаш думите бяха досадни мушици. Повече го тревожеше фактът, че bankerчето знае за тези неща. Колкото до Исандриан, той рано или късно щеше да се досети за плановете им.

— Сега е пратил официална петиция до крал Симеон да спонсорира някакви игри — каза Одерд. — Исандриан, Клин, Маас и още неколцина. Те щели да осигурят финансирането. Да стегнат и почистят стадиона. Вече наемат борци и ездачи, от онези, дето се изявяват по селските панаири. Боржиански стрелци с дълъг лък. Хитреци. Игрите уж щели да са в чест на принц Астер.

— На практика това си е малка войска зад стените на Камнипол — каза Канл Даскелин.

— Блъф, при това от най-прозрачните — каза Досън. — Ако се стигне до бунт, Исандриан ще загуби. Няма нито хората, нито парите да води война.

— Хм — обади се многозначително bankerът.

Досън вирна брадичка като горско животно, надушило дим. Канл Даскелин взе някакви сгънати листа от скамейката до себе си и му ги даде. Хартията беше евтина, почеркът — обикновен и без завъртулки. Значи бяха преписи на нечия кореспонденция. Досън примижа. Думите се мерзелееха пред очите му на оскъдната светлина, но с известно усилие успя да разчете написаното. „Най-искрени поздрави

на Вас и Вашето семейство“, и така нататък. „Възрастната ни роднина Екарина Сакиалин, баронеса на прекрасните Сиринайски земи...“

— Сирина — каза Досън. — Това е в Астерилхолд.

— Нашият приятел Фелдин Маас има роднини в двора на Астерилхолд — каза Одерд. — Политическите бракове са били част от усилията да се затвърди мирът след Астерзанския договор. Оттогава са минали три поколения, но роднинските връзки не са отслабнали съществено. Напоследък Маас си пише с десетина свои братовчеди и братовчедки. За толкова поне знаем ние. Може да е пратил и други писма, които сме пропуснали.

— Съвсем са полудели — каза Досън. — Ако си мислят, че могат да вдигнат Астерилхолд срещу крал Симеон...

— Историята е друга — каза bankerът. Гласът му беше хладен и сух като нова хартия и Досън инстинктивно потръпна. — В писмата си Маас говори за конспирация на група консервативни старци, които притискат краля. Старци, които са склонни да се съюзят с враговете на Антеа, за да постигнат политическите си цели.

— Пълен идиотизъм.

— Казва — продължи bankerът, — че войските, които Макиа е изпратила в подкрепа на Ванай, вероятно са били договорени от политически противник на Алан Клин, и привежда сериозни аргументи в полза на теорията си. Казва, че за разлика от други, които търсят чуждестранна помощ, за да окажат давление върху трона, той няма друг изход, освен да се обърне за помощ към Астерилхолд, за да защити честта и законното управление на крал Симеон и да опази живота и здравето на принц Астер.

— Ние защитаваме Симеон, не той! — извика Досън.

— Както кажете — отвърна спокойно bankerът.

Канл Даскелин се наведе напред. Очите му блестяха.

— Започва се, Досън. Ако кликата на Исандриан си е подсигурила подкрепата на Астерилхолд за вкарването на въоръжени отряди в Камнипол — а според мен това е факт, — целта им няма да е Симеон. А ние.

— Веднъж вече се опитаха да те убият — каза Одерд. — Тези хора нямат чувство за чест, нямат мяра. Те не са джентълмени и да ги смятаме за такива би било лукс, който не можем да си позволим. Трябва да ударим първи.

Досън вдигна ръце, призовавайки всички към тишина. Гняв и недоверие се блъскаха в главата му като разлютени пчели. Обърна се към банкера и попита:

— Какъв е интересът на Северобреж в това? — Тоест: „Ти защо си тук?“ Даскелин се намръщи, смутен от резкия му тон, но банкерът, изглежда, не се обиди.

— Не бих могъл да кажа. Лорд Даскелин е специален посланик в Северобреж. Той по-добре би могъл да резюмира нагласите на влиятелните кръгове там.

— Но вашата банка е в Карс — каза Досън. Прозвуча почти като обвинение.

— Там е централата ни, имаме и клон също — обясни банкерът. — Но всичките ни клонове работят самостоятелно.

— И какво по-точно означава това? — попита Досън.

— Означава, че компанията ни не е обвързана с интересите на Северобреж — отговори банкерът. — Поддържаме близки връзки с хора от много дворове — дори и в Антеа, след като Ванаи премина под ваше управление — и имаме сериозен интерес в поддържането на мира във всички северни кралства. За жалост имаме и строга политика относно даването на кредити в ситуации от този вид...

— Не бих взел парите ви дори да ги оставите в чорап на прага ми.

— Калиам! — каза Канл Даскелин, но банкерът продължи спокойно, все едно не се е случило нищо.

— ... но в ситуация на мир и стабилност бихме се радвали да служим като посредник, ако от това ще има полза. Като незаинтересувана трета страна, ние бихме могли да осъществим контакт с хора, от които вие, благородните джентълмени, страните по разбираеми причини.

— Не ни трябва помощта ви.

— Разбирам — каза банкерът.

— Не ставай идиот — каза Даскелин. — Медеанската банка има клонове на остров Нарин и в Херез. В Еласе. Ако се стигне до улични стълкновения, ще ни трябва...

— Не бива да говорим за такива неща — прекъсна го Досън. — Имаме гости.

Банкерът се усмихна и кимна леко. На Досън му се прииска да го предизвика, но етикетът забраняваше дуелите с хора без благородническа титла. Този banker си беше прост търговец, и толкова. Поизлъскан, вярно, но търговец. При други обстоятелства Досън изобщо не би обърнал внимание на човек от неговото тесто, но нещо в заученото му спокойствие го дразнеше ужасно. Направо го сърбяха ръцете да грабне меча. Веждите на Канл Даскелин се бяха събрали на възел, а Одерд местеше поглед между тримата като мишка, която наблюдава котешки бой.

— Познавам Парин Кларк и семейството му от години — каза Даскелин с овладяно напрежение. — Имам пълно доверие в неговата дискретност.

— Колко мило от твоя страна — каза Досън. — Аз пък го познавам от няма и един час.

— Моля ви, господа — каза bankerът. — Дойдох, за да изясня позицията си. Направих го. Ако лорд Калиам промени становището си, предложението на Медеанската банка остава в сила. Ако не, не е станало нищо лошо.

— Ще продължим този разговор някой друг път — каза Досън и се изправи.

— О, да. Ще го продължим — каза Даскелин. Одерд не каза нищо, но bankerът стана и се поклони на Досън, преди той да си тръгне. Винсен Коу го последва мълчаливо. Досън крачеше бързо през лабиринта от проходи в земята под Камнипол.

Когато най-сетне излязоха на улицата, краката го боляха, а ядът му беше преминал. Коу загаси факлата в една пряспа. Катранът остави мръсно петно в белия сняг. На идване Досън бе предпочел да върви пеша, вместо да дойде с карета, отчасти за да покаже на мутрите, наети от Исандриан, че не го е страх от тях, отчасти в името на дискретността. Да остави каретата с фамилия герб край Прореза, докато той се разхожда из столичните подземия, би било същото като да развее байрак. Не че съучастниците му държаха на дискретността. Къде му е бил умът на Даскелин?

Когато най-сетне стигна до къщата си, с изтръпнало от студения вятър лице, Досън се беше замислил толкова дълбоко, че не забеляза каретата, спряла пред конюшните. Старият тралгун, роб и портиер в имението, размърда притеснено уши.

— Добре дошъл у дома, милорд — каза той и сребърната му верижка издрънча, когато се сгъна в поклон. — Преди час пристигна посетител, милорд.

— Кой? — попита Досън.

— Къртин Исандриан, милорд.

Сърцето на Досън трепна, кръвта внезапно запя във вените му. Мразовитият въздух и ядът му заради срещата в подземията вече нямаха значение. Погледна Винсен Коу. Лицето на ловджията отразяваше като в огледало собствения му шок.

— И ти си го пуснал да *влезе*?

Тралгунският роб сведе глава, уплашен и смутен.

— Милейди настоя, милорд.

Досън изтегли меча си и изкачи стъпалата по три наведнъж. Ако Исандриан беше пипнал Клара, това щеше да е най-кратката и най-кървава революция в историята на света. Досън щеше да изгори кокалите на Исандриан на площада и да се изпикае върху огъня. Влезе на бегом в преддверието, следван от Коу.

— Намери Клара — каза Досън. — Заведи я в стаите ѝ и убий всеки, който понечи да влезе, ако не е от домакинството.

Коу кимна и хукна по коридора, бърз и тих като вятъра. Досън тръгна с тиха стъпка. Крачеше в собствения си дом с меч в ръка. Зад един ъгъл налетя на слугиня, която ахна и се ококори при вида на меча и господаря си. Кучетата го настигнаха пред зимната градина и тръгнаха след него, като скимтяха и ръмжаха.

Откри Исандриан в западната гостна стая. Седеше и зяпаше огъня в камината. Дългата му — в противоречие с модата — коса се разстиляше по раменете като лъвска грива, златисточервеникавите ѝ отсенки в унисон с пламъците. Исандриан видя меча и вдигна вежди, но само толкова.

— Къде е жена ми? — попита Досън. Кучетата ръмжаха зад него.

— Нямам представа — отвърна Исандриан. — Не съм я виждал, откакто ме въведе тук да те изчакам.

Досън присви очи, наострил сетива за някакъв признак на двуличие. Исандриан погледна кучетата, които му се зъбеа заплашително, после вдигна поглед към Досън. По лицето му нямаше страх.

— Мога да изчакам, ако искаш първо да говориш с нея.

— За какво си дошъл?

— Заради доброто на кралството — каза Исандриан. — Ние сме светски хора, лорд Калиам. И двамата знаем накъде води пътят, по който сме поели.

— Не знам за какво говориш.

— Всички го знаят. Всички говорят за това. Кликата на Исандриан срещу кликата на Калиам, а крал Симеон се мятта между двете според това накъде духне вятърът.

— Не позволявам на никого да говори пред мен така за негово величество.

— Може ли да стана, лорд Калиам? Или честта ви задължава да насъскате кучетата си срещу невъоръжен човек?

Умората в гласа на Исандриан озадачи Досън. Той прибра меча в ножницата и даде кратък знак на кучетата. Те се дръпнаха назад и притихнаха. Исандриан се изправи. Досън беше забравил колко е висок. Висок, самоуверен, спокоен и много по-царствен от крал Симеон. Бог да е на помощ на всички!

— Защо поне не поговорим за примирие? — каза Исандриан.

— Ако имаш да казваш нещо, кажи го — отвърна Досън.

— Добре. Светът се променя, лорд Калиам. Не само тук. Холскар е на път да свали краля си и да избере нов. И в Саракал, и в Еласе дадоха концесии на търговците и фермерите. Властта на нобилитета в чистия си вид залязва и ако искаме Антеа да бъде част от новото време, ние също трябва да се променим.

— Тая песен вече съм я чувал. И мелодията не ми харесва.

— Няма значение дали ни харесва, или не. Промяната вече е в ход. И ние или ще яхнем вълната ѝ, или ще се опитаме да спрем с диги пороя.

— Тоест учредяването на вашия селски съвет е алтруистично действие в полза на короната, така ли? И разширяването на собственото ти влияние няма нищо общо? Корабче плува ли тука, момче? А?

— Мога да ти го отстъпя — каза Исандриан. — Ако ти отстъпя спонсорството на селския съвет, ще го вземеш ли?

Досън поклати глава.

— Защо? — попита Исандриан.

Досън се обърна и посочи кучетата, които седяха напрегнати зад него.

— Погледни ги, Исандриан. Те са добри животни, нали? Чудесни по своя си начин. Грижил съм се за всяко от тях, откакто бяха паленца. Храня ги. Осигурявам им покрив над главата. Понякога им позволявам да се качват на леглото ми и да ми топят краката. Това означава ли, че трябва да ги облека в моите дрехи и да ги поканя на масата си?

— Хората не са кучета — каза Исандриан и скръсти ръце.

— Напротив. Преди три години един човек, който работеше моя земя, влязъл през нощта в къщата на съседа си, убил го, изнасилил жена му и пребил децата. Ти какво би ме посъветвал — да дам място на същия този боклук в съдебната зала? На съдийската банка? Сам да решава наказанието си? Или да действам по моему — да закова ръцете и пишката му за повален дънер и да го хвърля в реката?

— Не е същото.

— Същото е. Мъже, жени, кучета и крале. Всички ние си имаме своето място. Моето място е в двора, да подкрепям закона и короната. Мястото на селянина е на село, във фермата. Кажеш ли на един свинар, че му се полага място в двора, поставяш под съмнение социалния ред, включително и моето право да въздавам правосъдие за действията му. А изгубим ли това си право, лорд Исандриан, смятай, че сме изгубили всичко.

— Мисля, че грешиш — каза Исандриан.

— Ти прати хора да ме убият на улицата — каза Досън. — Изобщо не ме интересува какво мислиш.

Исандриан притисна длан към очите си и кимна. Изглеждаше измъчен.

— Онова беше дело на Маас. Вероятно и това не те интересува, но аз научих за случилото се впоследствие.

— Не ме интересува.

Замълчаха. Пламъците бърбореха в огнището. Кучетата се размърдаха. Бяха неспокойни, понеже не знаеха какво се очаква от тях.

— Няма ли начин да хвърлим мост между позициите си? — попита Исандриан, ала нещо в гласа му подсказваше, че знае какъв е отговорът.

— Откажи се от плановете и намеренията си. Разпусни кликата си. Дай ми главата на Фелдин Маас, забита на копие, а земите му — на

моите синове.

— Значи не — каза Исандриан с усмивка.

— Правилно си разбрал.

— Честта ти позволява ли да напусна дома ти, без кучетата да ме нахапят?

— Честта ми го изисква — каза Досън. — Освен ако не си сторил нещо на жена ми.

— Дойдох да говоря с теб. С пръст не съм я пипнал.

Досън се отдалечи в другия край на стаята и щракна с пръсти. Кучетата доприпкаха при него, освобождавайки пътя на госта. Исандриан спря на прага.

— Вярваш или не, но аз съм верен на короната.

— И въпреки това търсиш приятели в Астерилхолд?

— А ти говориш със Северобреж — каза Исандриан и си тръгна.

Досън седна. Водачката на хрътките се приближи със скимтене и навря муцуна в ръката му. Той я почеса разсеяно зад ушите. Изчака достатъчно, та Исандриан да напусне къщата, после стана и отиде в покоите на Клара. Завари я да седи на ръба на леглото, сплела пръсти в скута си. От цялото й съществуване се излъчваха страх и напрежение.

— Къде е Коу? — попита той. — Пратих го да...

Клара вдигна ръка и посочи зад него. Коу стоеше в сянката зад вратата, с меч в едната ръка и зловещ кинжал с извито острие в другата. Ако в стаята беше влязъл не Досън, а човек с враждебни намерения, нямаше и да разбере какво го е убило.

— Браво — каза той. Стори му се, че Коу се изчервява, но беше трудно да се каже със сигурност заради слабата светлина. Досън му кимна да излезе и затвори вратата след него.

— Толкова съжалявам, скъпи — каза Клара. — Портиерът ми съобщи, че лорд Исандриан е дошъл да те види, и аз изобщо не помислих. Наредих на прислугата да го въведе и прочие. Не можех да го оставя на стъпалата като някое момче за поръчки, а и реших, че щом е дошъл да говорите, може би ще е по-добре да го чуеш. Изобщо не ми хрумна, че може да е замислил нещо толкова...

— Не беше — каза Досън. — Този път поне. Ако пак дойде обаче, не го пускай. Него, Маас или друг от приближените им.

— А Фелиа? Трябва да я покания, ако дойде. Не мога да се преструвам, че не съществува.

— Дори нея не пускай, любима. След като това свърши, може. Сега — не.

Клара изтри очи с опакото на ръката си. Жестът не беше преднамерен, не беше кокетен и прободя Досън право в сърцето. Той сложи ръка на коляното ѝ в опит да я утеши поне малко.

— Значи става все по-зле? — попита тя.

— Исандриан събира войници. Хитреци. Може да се стигне до кръвопролитие.

Клара си пое дълбоко дъх и го издиша през разширени ноздри.

— Добре.

— Всички се кълнат, че бранят интересите на Симеон, но Бог да ни е на помощ, ако се появи някой, който има куража да застане начело. И Астерилхолд, и Северобреж си точат зъбите и чакат някоя от страните да вземе превес. И едните, и другите ще са много доволни, ако на Разсечения трон седне тяхна марионетка — каза Досън и се изкашля. — Трябва да спечелим тази война, докато още е наша.

ГЕДЕР

— Бунт ли? — каза Гедер и сърцето му се сви на топка. — И защо има бунт?

— Хората са гладни, лорд-протектор — каза сър Госпи Алинто. — Фермерите карат всичкото си зърно към Новипорт.

Гедер подпря брадичка на ръката си, за да не види сър Алинто, че се е разтреперил. Наистина му бяха казали нещо за фермери и износ на зърно, но сред хилядите различни неща, които изискваше управлението на цял един град, този проблем беше останал встрани от вниманието му. А сега гневни гласове се надвикваха на площада под прозорците му, стихият рев като от пламъците на гигантски огън. Някой заговорничеше срещу Ванаи, враг дебнеше в сенките и разбридаше тъканта на града. Може би Макиа кроеше планове да завземе Ванаи, преди Антеа да е стъпила здраво в новото си завоевание. Или принцът изгнаник събираше поддръжници в провинцията. Мислите на Гедер се прескачаха една друга хаотично като сухи листа, подмятани от вятъра.

— Кой стои зад това? — попита той с надеждата, че гласът му звучи що-годе спокойно.

Сър Алинто се изкашля.

— Предполагам, че това е реакция на повишеното мито, милорд. Фермерите вземат по-висока цена на зърното си в Новипорт въпреки по-високите транспортни разходи, защото там митата са по-ниски.

— И за да изкарат повече пари, ще оставят Ванаи да гладува? — възкликна Гедер. — Тая няма да я бъде. Можем да разпратим хора. Да пресрещат керваните със зърно и да ги връщат тук.

Сър Алинто се изкашля отново. Или се разболяваше, или се стараеше да прикрие напушилия го смях.

— С цялото ми уважение, милорд — каза той. — Дори да оставим настрана другите фактори, не виждам как ще потушим бунта, като изтеглим войски от града и ги пратим в провинцията. Може би ще премислите и ще намалите митата до предишните им стойности. Или,

предвид сериозния проблем със зърнените наличности в града, дори малко по-ниски.

— И да намаля вноската, която дължим на короната?

— С цялото ми уважение, ако позволите, милорд, но... Докато във Ванаи не влиза зърно, не влизат и пари от обмитяването му. Вече така или иначе изоставаме с вноските към короната.

Крясъците откъм площада набраха сила. Гедер скочи от мястото си отиде при прозореца.

— Бог да ги порази! Защо не млъкнат?

Блъскаха се на стъпалата пред двореца. Двеста-триста души, които размахваха юмруци, камъни и сопи. Две дузини антийски войници им преграждаха пътя, първата редица с извадени мечове, втората — с лъкове. Гедер видя Джори Калиам да крачи между войниците. Тълпата се люшна няколко стъпки напред, после се отля отново.

— Ще говоря с тях — каза Гедер.

— Милорд?

— Кажи им, че излизам — продължи Гедер. — Ще им обясня какъв е проблемът и че ще го оправя.

— Както желаете, милорд — каза сър Алинто, поклони се и излезе.

Гедер нареди на слугите да му донесат черния плащ, който беше приел вместо дължими данъци. Специфичната миризма на кожата му вдъхваше увереност, а и наметалото наистина беше скроено добре. Докато слизаше по широкото стълбище от полирано дърво и пресичаше просторното преддверие, му хрумна, че носи плаща така, както друг би носил маска. Наметалото беше впечатляващо като материал и изработка, затова той се скриваше в него може би с надеждата, че хората ще видят дрехата, а не човека, който я носи.

По негов знак две притеснени тимзински слугини отвориха вратите и Гедер излезе навън. Войниците, охраняващи входа на двореца, му се сториха по-открити за нападение сега, когато стоеше зад тях, вместо да ги гледа от прозореца горе. Тълпата пък изглеждаше по-многобройна. Видяха го, затаиха дъх за момент, после се разкрещяха с нови сили. Сопи и юмруци разбъркаха въздуха. Стотици лица се вдигнаха към него с раззинати усти и оголени зъби. Гедер преглътна и тръгна напред.

— Какво правиш? — попита го Джори Калиам.

— Спокойно — отвърна Гедер и вдигна ръце, призовавайки тълпата да се смълчи. — Чуйте! Чуйте ме!

Първият камък беше като трик на хитрец: тъмно петънце на фона на небето, по-малко от птиче, издигна се от задния край на тълпата и застина неподвижно във въздуха. Едва в последните метри илюзията се развали и камъкът полетя право към лицето на Гедер.

Ударът го отхвърли назад, за миг целият свят утихна и се отдалечи, светлината помръкна. После рев разцепи въздуха и тълпата се юрна напред. Един глас надвика хаоса:

— Стреляйте! Задръжте позицията! — изрева Джори Калиам.

Стрела профуча над Гедер, перата ѝ жужаха. Удари се в стената и се скърши. Някой го хвана за лакътя и го издърпа назад по стъпалата. Лявата му буза смъдеше, в устата му имаше вкус на кръв.

— Влез вътре и не излизай повече — извика Джори. — И стой далеч от прозорците.

— Добре — отвърна Гедер. Още един камък профуча покрай него. Той се метна напред, хукна към сигурността на стените. Веднага щом влетя през прага, слугините затвориха вратите и наместиха тежката дървена греда в скобите. Гедер седна на стълбите, обгърнал с ръце коленете си. Виковете откъм площада прераснаха в крясъци. Нещо изтрещя, чу се женски писък. Гедер осъзна, че се клати напред-назад, и спря. Оръженосецът му доприпка с влажна кърпа да изтрие кръвта от лицето му.

След часове сякаш, а навярно само след минути, крясъците затихнаха. Когато прецени, че тишината се е проточила достатъчно, Гедер даде знак на робите. Отлостиха вратата и Гедер надникна навън. На площада имаше само антийски войници. Пет тела лежах под стъпалата, кръвта им аленееше неприлично под светлината на силното обедно слънце. Стрелците стояха все така на позиция, със стрели на лъковете, но с неизпънати тетиви. Джори Калиам стоеше в центъра на площада, заобиколен от половин дузина мечоносци. Гедер чуваше насечения ритъм на речта му, но не различаваше думите. Обърна се и изкачи стълбището към частните си покои. Някой беше успял да метне камък достатъчно високо и да счупи един от прозорците. Парчетата стъкло отразяваха слънчевата светлина.

Не така трябваше да се развият нещата. Даден му беше шанс да се докаже, а провалът вече чукаше на вратата. Гедер не разбираше къде бърка, но беше факт, че всяко негово решение поражда два нови проблема, всеки по-лош от предишния. Знаеше, че войниците не го уважават. Че ванайците го презират. Не беше достатъчно компетентен да управлява сам цял град, а нямаше достатъчно поддръжници, които да го правят вместо него. Искаше Терниган да го отзове у дома, както беше отзовал Клин. Да го повикат в столицата за отчет — или дори да го отзоват позорно — би било по-добре, отколкото да остане тук.

Само дето си представяше разочарованието на баща си. И ясно чуваше утешителните му думи, фалшиво бодрия тон. „Ти направи всичко по силите си, момче. И аз се гордея с теб.“ Представяше си как баща му се опитва да го предпази от срама на провала. А всичко беше за предпочитане пред това. Да умре в ръцете на побесняла тълпа беше за предпочитане. От униженията болеше, но тях Гедер щеше да издържи някак. Ала да види и баща си унижен щеше да му дойде в повече. Трябваше да има начин. Трябваше да има.

Слугиня влезе с метла и лопата да събере парчетата стъкло. Гедер ѝ хвърли един поглед, после забрави за нея. Въздухът, който нахлуваше през счупения прозорец, беше студен, но Гедер не извика човек да смени стъклото. Коженият плащ беше на раменете му и го топлеше. А и да не беше, какво от това.

Светлината се придвижваше по стените, зачервяваше се с приближаването на залеза. Първокръвен влезе в стаята, поколеба се, после сложи още дърва в камината и раздуха огъня. Гедер усещаше, че краката го болят, но не помръдна да ги раздвижи. Същият мъж се върна след малко с парче кожа, което закрепил за черчевето на счупения прозорец. В стаята притъмня.

Не беше честно, че Терниган ще се измъкне безнаказано от това. Той го беше сложил начело, макар да знаеше, че Гедер няма верни хора, които да му помагат в управлението на града. Ако някой заслужаваше да се черви заради проблемите във Ванаи, това беше лорд-маршалът. Но нямаше да стане така, разбира се. Защото ако Терниган понесеше вината за своя избор в лицето на Гедер, значи крал Симеон трябваше да понесе вината, че е поверил командването на Терниган. Не, вината щеше да падне върху Гедер и върху никой друг.

Въпреки това Гедер не проумяваше от какви съображения се е водил Терниган в избора си. Всички бяха изумени от назначението му. Самият Гедер недоумяваше, преди Джори Калиам да му предложи правдоподобно обяснение за неочаквания подем в кариерата му. Всички смятаха назначението му за нелепо. Единствените, които имаха някаква вяра в способностите му, бяха самият Гедер и лорд Терниган. Единствено те двамата бяха сметнали, че Гедер би могъл да се справи, но въпреки това...

Или пък не. Ами ако *никой* не беше вярвал в способността му да се справи? От самото начало?

— О — каза Гедер на празната стая.

Обърна се и се олюля. Твърде дълго беше стоял прав и неподвижен. Докуцука до канапето, което беше най-близо до огъня. Съзнанието му сякаш по своя воля оглеждаше проблема от всички страни. Колко пъти беше чувал да казват, че Ванай е малка фигурка в една много по-голяма игра? Едва сега разбираше значението на тази метафора.

Първо: болеше го да признае, но беше факт, че не притежава нужната компетентност да управлява града.

Второ: въпреки това Терниган го беше посочил за негов управник.

Трето: Терниган не беше глупак.

Следователно Терниган — по някакви свои причини и в желанието си да угоди на неизвестно кого — *искаше* Ванай да се срине в хаос. А Гедер бе преценен като приемливата жертва.

Когато се усмихна, раната на сцепената му устна се отвори. Когато се разсмя, от раната потече кръв.

„Ваше величество — започваше писмото, — като протектор на Ванай аз стигнах до неизбежното заключение, че политическата среда в кралския двор обрича на провал дългосрочния контрол върху града.“

Плъзна поглед по страницата. Вече беше написал няколко варианта на писмото. Цяла нощ се занимаваше с това. Някои звучаха гневно, други граничеха със самобичуването. Накрая се беше спрял на форма и съдържание, родеещи се с едно писмо, което Марас Тока беше изпратил на краля на Холскар преди няколко столетия. Пълният текст на писмото беше включен в една от неговите книги, стилът му беше едновременно въздействащ и сдържан. Гедер го беше променил достатъчно, за да не му тежи и плагиатство на съвестта, но беше запазил цялостната конструкция. Сгъна грижливо писмото, подписа се на външната страница, накапа червен восък и притисна в него служебния печат. Книгата с писмото на Марас Тока лежеше на масата. Гедер я прелисти отново. От седмици не се беше чувствал толкова спокоен. Намери откъса, който търсеше, и подчерта ключовата фраза.

„... разрушаването на Аастапал от Инис е било тактически ход, който да осуети завоевателните планове на Морад в същата посока...“

Спря поглед върху отметка, направена в полето със собствения му почерк. „Вълничките показват къде е хвърлен камъкът.“

О, да. Върнеше ли се в Камнипол, щеше да се заеме и с това. Алан Клин може и да не си даваше сметка, че е загубил поста си заради предателство. Гедер обаче го знаеше и нямаше да остави нещата така. Щеше да разбере какво се крие зад решението на Терниган. Но преди това имаше да свърши други неща.

Нощта беше истинско изпитание за него. Дългите тъмни часове се бяха точили мъчително под натрапчивия ритъм на собствените му мисли, на съзнанието, че са го използвали за нечии чужди цели. Че са го издигнали, за да се провали, и каква ще е цената на този провал. Беше плакал, беше изгарял в гняв. Ровил се бе книгите си, в докладите на служителите, в историята на Ванаи. Беше успял да поспи дори, за час.

— Милорд — каза оръженосецът му. — Викали сте ме?

— Да — каза Гедер и се изправи. — Три неща. Първо, вземи това писмо и намери най-добрия ездач, който имаме. Искам писмото да стигне до Камнипол по най-бързия начин.

— Да, милорд.

— Второ, вземи тази кесия. Нали го знаеш учения, с когото работя, онзи от школата? Купи всички книги, които има. После ги донеси тук и ги опакой заедно с другите ми неща. Скоро ще напуснем Ванаи и ще ги взема с мен.

— Ще напускаме, милорд?

— Трето, прати да кажат на съвета ми, че след час свиквам съвещание. И че всеки, който закъснее, ще бъде бичуван. Така им кажи. Че ще наредя да го бичуват и да посипят раните му със сол.

— Д-да, милорд.

Гедер се усмихна и този път го заболя по-малко. Оръженосецът се сгъна в бърз поклон и си плю на петите. Като се прозяваше и протягаше, Гедер излезе за последен път от покоите си в двореца на ванайския принц. Стъпката му беше лека, настроението — добро, въпреки безсънната нощ. Във въздуха се усещаше смътно обещание за пролет, рехавата утринна светлина се плискаше по каменната настилка на площада, там, където само преди ден бяха беснели бунтовниците. В другия край на площада някой местен смелчага беше обесил кукла с образа на Гедер. Чучелото имаше огромно шкембе, черно наметало по подобие на истинското, а изрисуваната сушена кратуна, която му служеше за лице, беше образ и подобие на малоумието. На врата на чучелото висеше табела: „ДАЙ НИ ХЛЯБ ИЛИ СЕ МАХАЙ.“ Гедер кимна на своето друго аз, поздрав кратък и лишен от снизхождение.

Антийският нобилитет, натоварен с управлението на Ванаи, се беше събрал в бившия параклис. Седяха на същите места като първия път. Мнозина явно бяха вдигнати от леглата. Джори Калиам също беше тук, челото му — навъсено. Госпи Алинто стоеше най-отзад, със скръстени ръце и вирната брадичка. Сигурно си мислеше, че ще му потърсят сметка за вчерашния бунт. Гедер зае мястото си, но не седна, а остана прав.

— Господа — започна рязко. — Извинявам се за ранния час и ви благодаря, че дойдохте. Мой дълг и привилегия, като лорд-протектор, е да ви водя в това, в този наш последен ден тук, в град Ванаи.

Замълча за миг, докато думите се слегнат в съзнанието на хората. Видя как очите им се оживиха. Видя как объркване смекчи гримасите и

сведе главите им. Видя всичко това и кимна.

— До залез-слънце искам да сте извели хората си пред градските порти, готови за поход към Камнипол — продължи той. — Храната не достига, така че имайте грижата да се запасите най-вече с хранителни продукти и тогава да товарите плячка. Целта на упражнението не е да опоскаме града за довиждане.

— А тогава каква е? — провикна се Алберит Маас.

— Не ме прекъсвай, Маас. Все още аз командвам тук. Сър Алинто, би ли се погрижил шлюзовете да бъдат затворени? Мисля да оставим каналите сухи. Уличните порти също ще трябва да затворим.

— Кои улични порти?

— Железните порти при излазите на улиците.

— Да, сър. Това го знам. Питам кои от тях искате да затворим?

— Всичките. Лорд Калиам, вашата задача е да охранявате портите на крепостната стена. Никой не трябва да влиза в града и никой освен нас не трябва да излиза. Изключително важно е никой да не избяга.

— Напускаме града, така ли? — попита Маас.

— Стигнах до неизбежното заключение — каза Гедер, — че политическата обстановка в кралския двор обрича на провал дългосрочното управление на града. Всички вие знаете какви усилия положи сър Клин, както и до какво доведоха те. Запознах се подробно с историята на Ванай. Знаете ли колко пъти градът е бил антийско владение? Седем. Най-дълго сме се задържали тук по време на кралица Естия Трета, десет години. Най-кратко Ванай е бил наш по време на Междуцарствието — само три дни. Във всеки от седемте случая градът е бил отстъпван като част от международни спогодби или е бил жертван в преследване на някаква друга цел. Което означава, че Ванай винаги е бил разменна монета. Предвид ситуацията в Камнипол същото е на път да се случи и сега.

— Той пък какво знае за ситуацията в Камнипол? — измърмори някой достатъчно високо, за да го чуе Гедер, но не толкова, че забележката непременно да изисква отговор. Гедер се престори, че не го е чул.

— Дългът ми като лорд-протектор не е към града, а към Антеа. Ако смятах, че по-нататъшното ни пребиваване тук ще е от полза за короната, щях да остана, аз, както и всички вие. Ала историята

показва, че този град е струвал живота на немалко достойни мъже, без да донесе трайни предимства на Разсечения трон и без значение кой е седял на въпросния трон. В качеството си на лорд-протектор, назначен от лорд Терниган в името на крал Симеон, стигнах до заключението, че управлението на окупирания Ванай винаги ще е на загуба. Че разходите винаги ще са по-големи от приходите за короната. Същото написах и на крал Симеон — писмо, в което излагам основанията си за този ход. Куриерът вече препуска по драконовите пътища към столицата.

— Значи просто ще си тръгнем? — каза Маас. Беше бесен. — И ще поднесем града на онзи от враговете ни, който се окаже най-близо?

— Не, разбира се — каза Гедер. — Ще го изгорим.

Ванай загина по залез-слънце.

Ако хората се бяха досетили, ако бяха проумели мащаба на угрозата, малкият бунт на площада щеше да е нищо в сравнение с общонародния гняв. Ала въпреки пресушаването на каналите, въпреки охраната на градските порти и въпреки сухите дърва, въглищата и маслото, които антийските войници струпяха по улиците, на ванайците изобщо не им хрумна, че ги чака нещо повече от показно възмездие за камъка, уцелил Гедер по главата. Най-много да изловят малка част от бунтовниците и да ги изгорят на клада. Нямаше да е първата публична екзекуция, на която градът бе ставал свидетел. Ванайците се досетиха какво става чак когато антийските завоеватели напуснаха града, а тогава беше твърде късно.

Историята се беше обърнала срещу Ванай. Ванай беше град с тесни улици, с дървени сгради, импрегнирани с масло срещу дъжда и влагата, с порти при излаза на всички улици. Ванай беше град самодоволен и сигурен, че нищо лошо не може да го застигне, защото нищо твърде лошо не го беше застигало никога. Ванай беше дребна фигурка в една много по-голяма игра.

Гедер седеше на съвременно столче върху малък подиум, който сър Алан Клин беше оставил при заминаването си. Седалката беше от ивица здрава кожа между две стойки, възтясна за неговите габарити, но по-удобна от собствения му походен стол. Антийците с най-висок ранг и чин стояха прави около него.

Беше репетираше наум този момент. Свършеше ли се, щеше да се изправи, да обяви, че Ванай вече не се нуждае от защита, и да даде заповед за начало на похода. Щеше да е като нещо от старите епоси. Около него офицерите пристъпваха неспокойно от крак на крак и току го поглеждаха, сякаш не бяха сигурни, че ще изпълни заветната си.

На стотина метра пред него портите на Ванай се затвориха, златни под косите лъчи на залязващото слънце. Гедер се изправи и каза:

— Залостете портите.

Заповедта се разпространи, ехтеше и набираше сила от един викач към следващия. Скоро щеше да стигне и до южната порта. Инженерите чакаха тази заповед и щом я получиха, се хванаха на работа. Тежките порти бяха залостени от външната страна за по-малко от минута. Сигурно можеха да се отворят отвътре с цената на известни усилия, но Ванай не разполагаше с нужното за това време.

— Пуснете огнените стрели — каза спокойно Гедер, небрежно почти.

Двайсет лъкометци запалиха стрелите си и вдигнаха лъкове. Огнените опашки се стрелнаха като светулки под слабата светлина на здрачаващото се небе. После още веднъж, и още два пъти. Навсякъде около града стрелци с цветовете на Гедер щяха да направят същото, щом заповедта стигнеше и до тях. Гедер седна. Представял си бе, че всичко ще стане за миг, без бавене, ала слънцето се хлъзна под хоризонта, златният свят посивя, а още не се забелязваха никакви признаци на пожар. Тъкмо се чудеше дали да не нареди нов огнен залп, когато първата колона дим се издигна в небето. Пожарът се разрастваше, но бавно. Изглежда, щеше да се проточи повече от очакваното.

Димът стана гъст, вятърът го довя към антийиците плътен и мазен. Втора димна колона се проточи от южните квартали на града, черният пушек се издигна толкова високо, че улови последните лъчи на слънцето и се обагри за кратко в червено, преди отново да потъмнее. Гедер се размърда на кожената седалка. Ставаше студено, но не му се искаше да вика за мундира си. Не беше спал от два дни и една нощ и усещаше как умората си казва своето. Събра сили и изправи гръб.

Дълго време не се случи нищо особено. Малко дим. Далечни гласове. Гедер не мислеше, че пожарът ще бъде угасен лесно, но кой знае. Димът се разпространи, обхващаше все по-голяма част от града. А после, сякаш опомнил се най-сетне, огънят се разгоря.

Започнаха писъците, хора крещяха и виеха. Очаквал беше да се чуе нещо, разбира се, но смяташе, че ще е като при бунта, който му беше развалил спокойствието преди... Боже, наистина ли беше само преди ден? Ала това сега беше различно. В звука нямаше гняв, а само див ужас, стотици, хиляди гласове, слели се в животинска паника. Собствените му войници се раздвижиха. Хора се измъкваха от града и верни на заповедите си, мечоносците на Антеа ги посичаха. Гедер вдигна ръка към сцепената си устна. Напомни си за чучелото с неговия образ, обесено на площада. Те бяха започнали това. Не беше виновен той, че сега умират.

Над улиците се стелеше дим, осветен от пожарите в ниското и прибулващ луната. Пламъци изпъзяха по сградите край крепостната стена, издигнаха се и подпалиха въздуха отгоре. Долятя нов звук, нисък и еднообразен като от армия в поход. Гедер усети как земята потръпва под краката му и се огледа трескаво за свлачище или атака. За миг си помисли, че неволно е разбудил някой последен дракон, спал векове под къщите на Ванаи. Ала не, това беше просто гласът на огъня.

Портите се разтресоха, изметнати от горещината. На стената се появили силуети, мъже и жени, които се опитваха да избягат от огъня. За кратък миг, ясно и внезапно като при светкавица, един от силуетите се откри на огнения фон. Жена, видя Гедер, но не можа да различи расата ѝ. Жената размаха ръце, сякаш искаше да каже нещо важно. Изведнъж го облада мощен импулс да прати някого да я спаси, но жената вече я нямаше. Пламъците бяха стигнали до полупразните зърнени складове и зърното в тях се взриви като гръмотевица. Дим се извиси във вихрушка, водовъртеж от мрак, многократно по-голям от града. Вятърът, който брулеше Гедер, не беше вятър, а тягата на пожарите. Ревът на огъня беше толкова силен, че нищо не можеше да го надвика.

Гедер седеше с разширени очи под рехав дъждец от пепел. Жегата на умиращия град притискаше лицето му като пустинно слънце. Представял си бе как седи и гледа пожарите. Не си беше дал сметка, че Ванаи ще гори с дни.

Не си беше дал сметка за *нищо*.

— Да вървим — каза той. Никой не го чу. — Достатъчно! Да вървим!

Заповедта тръгна по своите пътища и антийската армия се отдръпна от пещта. Гедер се отказа със съжаление от замисления епичен жест. Каквото и да кажеше, щеше да бледнее пред пожарището.

Прибра се в палатката си, като се чудеше дали лагерът им не е твърде близо до горящия град. Ами ако пожарът прехвърлеше стените? Ами ако ги подгонеше?

Изгони оръженосеца си и се сви на походното легло. Беше уморен до смърт, а кошмарният вой на пожара не млъкваше. Впери поглед в тавана на палатката и видя там малкия женски силует, който размахва ръце и умира. Захапа ръката си до кръв с надежда да прогони звука.

Димът на десетки хиляди ванайци се издигаше в небето.

СИТРИН

Новината за опожаряването на Ванаи заля Порте Олива. На Големия пазар и на пристанището, в кръчмите и в хановете, на стъпалата пред губернаторския дворец — сградата беше истински лабиринт от тухли и стъкло — подробностите се трупаха една връз друга, новините пристигаха с кораби по море, с коне по пътя или се раждаха във въображението на хората. Градът горял три дни. Антийската войска залостила портите и избивала всеки, който успеел да се прехвърли през стената. Каналите били пресушени, за да няма вода, с която да гасят пожарите. Преди да напуснат града, антийците разлели варели с масло по улиците. Горещината била такава, че камъните се пукали. Вятърът отнесъл миризмата на изгоряло чак до Макиа, а от дима залезите почервенели. Обгорени тела още задръствали язове на Новипорт.

Ситрин чакаше всяка новина така, както просяците се оглеждат за изпусната монета. Отначало не повярва. Градовете не умират за една нощ. Нямахше начин улиците и каналите, които познаваше и обичаше, да са се превърнали в руини само защото някой е казал така, дори ако въпросният човек е антийски генерал. Това беше нелепо. Ала новините продължиха да пристигат, една и съща вест идваше от различни източници и постепенно неверието й увехна.

Ванаи беше мъртъв.

— Как си? — попита я Сандр.

Ситрин се наведе напред. Краката й се люлееха през ръба на актьорския фургон като на дете, което са настанили на висок стол. Обедната тълпа мърдаше край тях като бавна река. Ситрин се загледа в почти безцветната коса на кльощаво синайско момче, което си пробиваше път през навалищата. Миризмата на морска сол освежаваше въздуха и създаваше фалшиво впечатление за хладинка. Не знаеше как да отговори на въпроса, но се опита.

— Не знам. Трудно е да проумееш смъртта, когато наоколо гъмжи от хора. Тоест, знам, че магистър Иманиел го няма. Сигурно и

Кам е загинала. Дечурлигата, които играеха по улиците, също са мъртви и това много ме натъжава. Но помисля ли си, че *всичко* е изчезнало — зеленчуковият пазар, големите къщи, баржите и всичко... Не знам. Всичко става някак... абстрактно?

— Това е добра дума — каза Сандр и кимна, сякаш знаеше за какво му говори.

— Не е останал никой, който да ме познава. Целият ми съзнателен живот мина във Ванаи. Там сякаш всички ме знаеха, така се чувствах. Знаеха каква съм. А сега, когато Ванаи го няма, сякаш и аз съм различна. Капитан Уестер, Ярдем Хейн, ти, майстор Кит и другите от трупата сте хората, които ме познават най-добре сега. В целия свят.

— Трудно е — каза Сандр и хвана ръката ѝ.

„Напротив, това е единственото хубаво нещо в целия ужас — помисли си тя. — Когато никой не те познава, можеш да си всякакъв.“

— Сандр! — извика майстор Кит. — Време е.

— Да, сър — каза Сандр и скочи на крака. Погледна надолу към Ситрин и я дари с нежна усмивка, като онази, с която излизаше на сцената. — Тук ли ще си, като приключим?

Тя кимна. Нямаше къде другаде да иде. А и внезапната промяна в поведението на Сандр ѝ беше интересна. Сигурно някое по-привлекателно момиче го беше отрязало и той беше решил да поухажва нея, докато самочувствието му заздравее. Явно смяташе, след случката край воденичния вир, че Ситрин е лесно завоевание. Дали наистина беше такава? И по-скоро, дали искаше да е такава? Смъкна се от фургона и се смеси с тълпата.

Микел вече беше там и се преструваше на местен. Май не си даваше много зор обаче. Улови погледа ѝ и се ухили. Тя му кимна в отговор и се обърна да види как Смит и Хорнет подготвят сцената. Когато веригите се опънаха и всичко бе закрепено здраво, майстор Кит се изстъпи на дъсчения под. Вече не носеше костюма на демонския крал Оркус. След като изгубиха Опал, историята на Алерен Човекоубиеца и Драконовия меч беше свалена от репертоара на трупата. Вместо костюма на Оркус сега майстор Кит носеше лъскава синя туника и късо наметало в същия цвят. Чорапите му бяха зелени, стегнати с жълти панделки под коленете, а на краката му се мъдреха най-смешните обувки, които Ситрин беше виждала.

— Здрас-ти! — извика с комичен фалцет майстор Кит. — Здравсти, рекох! Да, ти, с хубавата шапка. Защо не спреш за мъничко? Бог ми е свидетел, че нямаш нищо по-интересно за вършене. Ти също, там отзад. Приближи се, може пък да видиш нещо, дето да ти хареса. Какво? Можело, викаш? И...

Майстор Кит изведнъж млъкна, лицето му се изопна в потрес. Ситрин се уплаши и се обърна да види накъде гледа.

— О, ти не, скъпа — продължи майстор Кит със същия фалшив глас, размахал ръце като лястовичи крила. — *Ти* си върви по пътя, умолявам те.

Хората се разсмяха. Ситрин и Микел уж имаха задачата да ги нахъсват, но и без тяхна помощ десетина души вече се бяха спрели пред фургона и неговата импровизирана сцена. „Проклятието на булката“ беше комедийно-еротична пиеса с половин дузина смени на костюмите, която можеше да се изпълнява само с една жена в актьорския състав. Майстор Кит беше променил сценария, напасвайки го към местната специфика — закачките с краля бяха преработени в закачки с кралицата, а вместо да изскочи на сцената с фалшивите бивни на злия земевладелец йему, Смит се появи с овча кожа на раменете и множество вплетени в нея мъниста като най-неубедителния картадам в историята на театъра. Ситрин се разсмя и плесна с ръце, не за да нахъсва публиката, а заедно с нея.

Когато пиесата свърши и актьорите излязоха да се поклонят под скромен дъжд от монети, Ситрин неохотно се отърси от магията и пое товара на истинския си живот — заседнала в Порте Олива, чакаща кога следващите крадци ще си пробват късмета с нападение в нощта.

А Ванаи беше мъртъв.

Сандр се смъкна от каруцата. Триеше грима от лицето си с мокър парцал. Изглеждаше още по-млад с размазания около очите и устата грим. Или пък това беше истинската му възраст, а иначе нарочно се правеше на врял и кипял.

— Добре мина — каза той с усмивка.

— Да — съгласи се Ситрин.

— Да те черпя една вечеря, ако искаш — каза той. Над рамото му Ситрин мярна Кари, която ги гледаше намръщено от фургона. Представи си какво вижда актрисата — Сандр, актьорът в главната мъжка роля, и Ситрин, наивното момиче, с което Сандр да се утеши.

Или пък виждаше Сандр, член на групата, и Ситрин, причината Опал да я няма. Стиснатите на черта устни и навъсеното чело на жената можеха да изразяват неодобрение към нея или към Сандр поотделно. Нямахше представа кое от двете отговаря на истината.

„Ами разбери“ — каза магистър Иманиел от спомените ѝ. Или от гроба си навярно.

Ситрин вдигна леко ръка, малко над нивото на кръста си, и помахна дискретно на Кари. Кари ѝ махна в отговор, после посочи Сандр и килна глава. „Ти сериозно ли?“ Ако ѝ беше ядосана заради Опал, щеше най-много да се усмихне и да ѝ махне. Ситрин вдигна рамене, изненадана от залялото я облекчение. Кари завъртя очи и хлътна обратно във фургона.

— Какво? — каза Сандр и погледна през рамо. — Пропуснах ли нещо?

— Не. Махнах на Кари — отвърна Ситрин. — Спомена нещо за вечеря?

Близо до новата квартира на Ситрин имаше гостилница, чийто специалитет — пилешко с мариновани моркови — вървял чудесно, според твърденията на персонала, с тъмната местна бира. Сандр плати пет монети отгоре за привилегията да ги настанят на самостоятелна маса, отделена от другите с окъсано перде. Настани се до нея на пейката и поръча халба тъмна бира за себе си и голяма чаша подсилено вино за Ситрин. Кракът му се лепна преспокойно за нейния, сякаш подобна близост бе съвсем в реда на нещата. Ситрин понечи да се дръпне, но така и не го направи. Вместо това отпи от виното. Силният му вкус беше прекрасен. Сандр се усмихна и надигна бирата си.

Това, даде си сметка Ситрин, беше нещо като сделка. Преговори за сделка. Сандр искаше да направи с нея някои от нещата, които беше имитирал допреди малко на сцената, а в замяна ѝ предлагаше храна, алкохол, внимание и съчувствие. И без значение дали го съзнаваше, или не, опит. Магистър Иманиел неведнъж ѝ беше говорил за договорките на сляпо, без гаранции, и винаги говореше за тях с презрение. Но пък той беше човек прецизен дотам, че да измерва теглото на монетите. Тук обаче, в уютната кръчма, стоплена от вкуса на соленото месо и подсиленото вино, Ситрин се пръв път се усъмни в преценката му. Понякога сделките на сляпо имаха своите предимства.

— Съжалявам за Ванаи — каза Сандр; прибягваше до същата тактика, която ѝ беше приложил преди представлението.

Какво целеше с тези си думи? Сигурно се надяваше да ѝ напомни колко много е изгубила и как трябва да замести старите връзки с нови. Повишаваше относителната стойност на стоката, която ѝ предлагаше. Само че вече беше използвал този трик. Повторната му употреба беше грешка. Виж, ако го беше разнообразил, включвайки и друга тактика... Би могъл например да обезцени нейната стока. Да намекне, че роклята или прическата ѝ не му харесват, или че да легне с нея не е голяма работа. Разбира се, това криеше риска Ситрин да се обиди и да прекрати преговорите. Или да се престори на обидена и така да го принуди да вдигне офертата си.

— Ситрин — каза Сандр и тя се отърси от мислите си.

— Извинявай. Мислех за нещо друго.

— Бирата е хубава. Идвала ли си тук преди?

— Смятах да дойда, но всеки път изникваше нещо — отговори тя.

— Искаш ли бира?

— Може.

Очакваше Сандр да ѝ даде от своята, но той вдигна ръка да повика келнерката и поръча да донесат още една халба. Пивото беше гъсто и много ароматно, букетът му успешно криеше високото алкохолно съдържание. Не притежаваше острата бистрота на подсиленото вино. Как го беше казал капитан Уестер? „Наливаш я, докато си разтвори краката.“ Нещо такова.

Хрумна ѝ, че Сандр очевидно не е човек с богат набор от стратегии.

— Не помня родителите си — каза тя. — Отгледа ме банката. Тя ми купуваше дрехи, тя ми осигуряваше частни учители.

— Сигурно много си ги обичала. Хората в банката — каза Сандр с утешителен глас и допълнителен натиск на бедрото си в нейното. Въпреки това Ситрин се замисли над въпроса му.

Обичала ли бе магистър Иманиел? Сигурно. Със сигурност беше обичала Кам и беше копняла по Безел. Плакала беше за всички тях, когато новината за пожара стигна до Порте Олива. Но вече не плачеше. Скръбта още беше с нея, но имаше и още нещо. Имаше някакво ужасяващо чувство за откриваща се възможност.

— Сигурно съм ги обичала — каза тя.

Сандр я хвана, уж съпричастно, за ръката. Смръщи чело и се наведе към нея.

— Толкова съжалявам, Ситрин — каза той и Ситрин с изумление установи, че в очите ѝ напират сълзи. Това не можеше да е редно.

Сандр се наведе още по-близо и попи сълзите ѝ с крайчеца на ръкава си. Изтриваше сълзите, които сам бе предизвикал. Негодуванието, прерязало я заради това дребно двуличие, даде отговор на много въпроси.

— Капитан Уестер! — ахна тя и Сандр пусна ръката ѝ, все едно го беше ухапала. Наведе се да погледне покрай окъсаното перде.

— Къде? — попита той.

— Току-що влезе в другата стая — каза Ситрин. — Тръгвай, Сандр. Преди да те е видял!

Сандр преглътна, кимна, изниза се от пейката и тръгна към задната врата. Ситрин го проследи с поглед, после се пресегна и придърпа халбата му.

Пилето наистина вървеше добре с бирата. Пиеше и размишляваше. Не беше сърдита на Сандр, но и не откриваше в него нищо, което да заслужава уважението ѝ. При други обстоятелства сигурно би го оставила да си доиграе играта, пък, било и само за да провери колко далеч е готов да стигне. Ала по всичко личеше, че майстор Кит смята да се позадържи още известно време в Порте Олива. А Ситрин не знаеше как ще се измъкне от града и предпочиташе да не усложнява положението си с връзка от този вид. Ами ако забременееше? Това би провалило всичко. По-добре да не започва нещо, от което след време ще трябва да се измъква по трудния начин. Въпреки това се запита какво ли би било. Спомни си нощта край воденичния вир, снега по кожата си, тежестта на младежа отгоре ѝ.

Изпи втората бира и се върна на подсиленото вино. Алкохолът уж трябваше да размеква мозъка, на тя изобщо не се чувстваше размекната. Или най-малкото не по начин, който да притъпи сетивата ѝ. Е, определено ѝ беше станало по-леко на душата. Вездесъщият възел в стомаха ѝ се беше разхлабил, чувстваше се по-добре в собствената си кожа. Мислите ѝ обаче бяха ясни както винаги. По-ясни дори. Имаше усещането, че някакви исполински неща се нареждат

току под повърхността на съзнанието ѝ, че мозъкът ѝ сравнява, претегля и крои планове със скорост и елегантност, които обикновено не ѝ бяха присъщи. Хапна от маринованите моркови, допи виното и си поръча още една халба бира.

Когато излезе от кръчмата, слънцето беше залязло. Порте Олива се изтягаше лениво в сивкавия здрач. Уличните фенери грейваха един след друг. Мъже и жени крачеха по улиците, нетърпеливи да се приберат у дома, преди мракът да ги е похлупил съвсем. Беше студено, но не и мразовито. Не толкова мека зимна вечер, колкото студена вечер през пролетта. Ситрин тръгна бавно по улицата, умът ѝ захапваше някоя мисъл, предъвкваше я набързо и я изплюваше. Колко зрял изглеждаше Сандр на сцената — и колко млад извън нея. Празнотата, която смъртта на магистър Иманиел и Кам беше оставила в сърцето ѝ, и почти шеметната нужда да я запълни, както и нездравото ѝ въздържание от болката. Предстоящото пътуване до Карс, необходимостта да прекара контрабанда богатство, което не беше откраднало. Счетоводните тефтери, баланси и числа, които разказваха историята на банката от основаването ѝ до последните трескави депозити на бягащите от Ванай аристократи. Предателството на Опал и лоялността на капитан Уестер. Майстор Кит беше казал нещо за формата на душата му, спомни си Ситрин, и се зачуди каква ли форма може да придобие нейната душа.

Синайка я подмина забързано, дрехата ѝ — разбухната с воал в розово и оранжево, лицето ѝ — бледо като луната. Куче се разлая в една пресечка. Трима картадами минаха край Ситрин, мънистата в козината им тракаха и звънтяха. Казаха си нещо, което Ситрин не разбра, и се разсмяха. Тя не им обърна внимание. Светлините в прозорците на квартирата ѝ грееха съвсем наблизко. Ако някой я нападнеше сега, трябваше просто да извика и капитан Уестер и Ярдем Хейн щяха да се притекат на помощ. Мисълта беше приятна и ѝ вдъхна чувство за сигурност, пък било то и фалшиво.

Още от стълбището чу как дъските в стаята скърцат равномерно под стъпките на капитана. Отвори вратата и я посрещна навъсената му физиономия.

— Много се забави — каза той.

Ситрин сви рамене.

— Колко си изпила?

Ситрин отиде при кревата и седна до тралгуна. Ярдем миришеше на открити поля и мокри кучета. Прииска ѝ се да го почеше по широкия гръб. Капитан Уестер я гледаше и чакаше отговор.

— Не помня точно — каза тя. — А и не го платих аз всичкото.

Уестер вдигна вежда.

— Топенето приближава. Трябва да вземем решение — каза тя съвсем членоразделно, без заваляне и фъфлене.

— Вярно — каза капитанът и скръсти ръце. Последната светлина на деня нахлуваше през прозореца, смекчаваше острите ръбове на сърдитата му гримаса и затопляше сивото по слепоочията му. Изглеждаше млад. Ситрин си спомни, че Опал го беше обявила за привлекателен, и се зачуди дали и тя го намира такъв. От седмици живееха заедно. От месеци, ако се броеше и времето им с кервана. Сега за пръв път се запита дали устата му ще има същия вкус като устата на Сандр, после се срита мислено, отвратена от собственото си залитане.

— Както и да тръгнем към Карс — каза тя, — рискуваме някой да ни убие и да вземе парите.

— Добро утро — каза капитан Уестер.

— Затова трябва ние да вземем парите — каза тя и като го каза, разбра с какво са се занимавали мислите ѝ цяла вечер. — Да ги използваме.

— Това вероятно е най-разумното нещо, което можем да направим — каза капитанът. — Да вземем колкото можем и да си плюем на петите.

— Не — каза тя. — Ще вземем всичко.

Ярдем размърда ухо и обиците му звъннаха. Капитан Уестер облиза устни и сведе поглед.

— Ако вземем всичко, ще се озовем в същата ситуация като сега — каза той. — Пак ще трябва да крием парите или да ги охраняваме. Само че в добавка ще трябва да се крием и от банкерите в Карс, които ще тръгнат след нас. Което с нищо няма да подобри положението ни. Като изтрезнееш, пак ще говорим за това.

— Не, чуйте ме. Държим се като контрабандисти. А не сме. Ти все повтаряш, че няма начин да опазим в тайна толкова много пари. Опал доказва, че си прав. Значи не трябва да ги пазим в тайна.

Уестер и Ярдем се спогледаха мълчаливо и капитанът въздъхна. Ситрин стана и отиде при разпечатаните книги. Стоеше съвсем стабилно на краката си. Ръцете ѝ не трепнаха, когато издърпа онази с черната кожена подвързия, отвори я на първите страници и я подаде на капитана.

— Документите за основаването на банковия клон — каза тя. — Ще направим копие, но вместо Ванаи ще впишем Порте Олива като място на дейността. Имаме стотици документи с подписа и отпечатъка от палеца на магистър Иманиел. Ще вземем някой от по-маловажните документи и ще го използваме, за да фалшифицираме лицензионен договор. Ще подадем документите в градската управа, ще платим таксите, ще подкупим когото трябва, а след това аз ще инвестирам парите и стоките.

— Ще ги инвестираш — повтори капитанът, все едно Ситрин беше казала „ще ги изям“.

— Коприната, тютюна и подправките мога да дам на консигнация. Дори някой да ги открадне след това от търговците, банката ще си получи заплащането. Можем да направим същото с бижутата и скъпоценните камъни, или на консигнация, или да ги продадем директно, а получените средства ще раздадем като кредити. Или ще купим с тях дялове в местния бизнес. Някаква част ще трябва да запазим все пак. Пет процента, да речем. Но с името на Медеанската банка зад гърба си лесно и бързо — още преди търговските кораби да пристигнат от остров Нарин — ще обърна девет десети от нещата в тази стая в документи, които не биха имали никаква стойност за друго освен за нас. А петте процента, които ще задържим, едва ли ще са толкова привлекателна плячка, че да ги вардим денонощно.

— Ти си много, много пияна — каза Уестер. — Не се краде така. Крадците взимат нещо и после духват.

— Няма да го крада. Ще го пазя — каза Ситрин. — Така работят банките. Никога не държат всичките си пари в сейфа като примамка за крадците. Влагат ги. Дори да загубиш някаква част от парите си в неуспешна сделка или някой да открадне оперативните ти наличности, пак ти остават приходите от лихви и по другите договори. Винаги можеш да си стъпиш на краката. А дори всичко да се обърка, какво? Ще ни тикнат в затвора?

— В затвора е лошо — изръмжа Ярдем.

— Не толкова лошо, колкото да те убият и да те хвърлят в морето — възрази Ситрин. — Ако направите каквото ви кажа, шансовете ни да опазим парите се подобряват, а последствията от евентуален провал няма да са толкова страшни.

— С други думи — каза с тих глас капитан Уестер, — ти искаш да вземеш огромна сума пари, които не са твои, и да основеш клон на *същата* банка, от която крадеш парите? Ще те погнат.

— Естествено, че ще ме погнат — каза Ситрин. — И ще открият, че съм умножила парите им. Ако го направя както трябва.

Видя как изумлението му се колебае на ръба между присмеха и гневния изблик. Видя го и тропна с крак по пода.

— Чуй ме — каза тя. — Чуй гласа ми, капитане. *Мога да го направя.*

МАРКЪС

— Внимавай — каза Маркъс.

— Внимавам, сър.

— Е, внимавай повече.

Седем прежни опита вече лежах на пода помежду им — договори и споразумения между мъртви хора за мъртви активи, без значение сега. Ала както беше посочила Ситрин, всеки от тези документи носеше подписа и кървавия отпечатък от палеца на магистър Иманиел от Ванай. Номерът беше пергаментът да се потопи във восъка така, че восъкът да покрие само подписа и отпечатъка, но нищо друго. След това листът можеше да се сложи в разтвор на сол и течно масло, който да размекне мастилото. След като пергаментът престои един ден във въпросната смес, можеха да изстържат мастилото с писарски камък, после да го измият с урина, която да избели остатъчните следи. С голяма доза късмет в края на процеса щяха да разполагат с празна страница, която Ситрин да запълни с грижливо обмисления си текст, предварително подписан и белязан от покойния директор на банката. Човек, който — според тяхната версия — е предсказал смъртта на Ванай от антийски ръце и е измислил начин да премести банковия клон в Порте Олива, назначавайки Ситрин за свой официален представител.

Всичко това можеше да стане, ако успееш да сложат восъка на правилното място. Маркъс се наведе напред и посегна предпазливо към пергаментата.

— Ако просто го...

— Сър?

— Ярдем?

Ушите на тралгуна се свиха назад, толкова близо до главата, че обиците полегнаха върху скалпа му.

— Иди ей там, сър.

— Но аз...

— Върви.

Маркърс размърда пръсти току до пергаментa, изсумтя и се обърна. Кутиите в малката квартира над пункта за залагания бяха пренаредени и разделяха малката стая на две още по-малки. Топъл вятър се щураше навън, подръпваше кепенците и изобщо правеше света още по-неспокоен и изнервен. Маркърс отдавна не беше посрещал пролетта в южно пристанище и силната солена миризма откъм залива му навяваше мисли за вчерашна риба. Ситрин седеше на едно столче, навлякла каруцарските си одежди, Кари се беше свила до нея, а майстор Кит стоеше на две крачки от тях, скръстил ръце на гърдите си.

— Това беше по-добре — каза майстор Кит, — но този път сякаш залитна в другата посока. Не трябва да изглеждаш все едно носиш товар. Опитай се да не мислиш за тежест, а си представи, че си наметнала тежък вълнен плащ.

Кари сложи длан на гърба й.

— Ето тук си много стегната — каза тя. — Отпусни гърба и премести напрежението ето тук.

Ситрин се намръщи и плитки бръчки като полумесеци се вдълбаха в ъгълчетата на устата й.

— Все едно гърдите ти са много големи и ти тежат — продължи да обяснява Кари.

— О — възкликна Ситрин и се оживи. — Ясно.

Стана от столчето, направи стъпка към майстор Кит, обърна се й седна отново. Маркърс не би могъл да посочи какво точно се е променило в стойката и походката на момичето, но нещо определено беше различно. Изведнъж му беше заприличала на по-зряла жена. Майстор Кит и Кари се спогледаха усмихнати.

— Имаш напредък — каза майстор Кит. — Неоспорим напредък.

— Мисля, че сме готови да се разходим по площада — заяви Кари.

— Имате благословията ми — каза майстор Кит и отстъпи назад, което го отведе в непосредствена близост до Маркърс. Двете жени се изнизаха по тясната ивица свободен под към стълбището, ръка за ръка.

— Дай малко тежест в ханша — каза майстор Кит. — Недей да вървиш от глезените като някоя козичка.

Стълбището заскърца под стъпките им, после замлъкна, когато двете излязоха на улицата. Вятърът нахлу през вратата долу и я затръшна. Маркърс издиша шумно и се настани на овакантеното столче.

— Мисля, че се справя добре — каза майстор Кит. — Липсва ѝ вроден усет за собственото ѝ тяло, но не се страхува да пробва нови неща, а според мен това е половината работа.

— Щом казваш — измърмори Маркърс.

— По всичко личи, че порязванията по палците ѝ ще оставят добри белези. Когато приключим с подготвителния етап, като нищо ще се е сдобила с мазоли за чудо и приказ. Сякаш от години подписва по десет договора на ден. Сложи ли луга в раните?

— Дървесна пепел и мед — каза Маркърс. — Върши същата работа, но по-рядко води до възпаления.

— Вярно. Сметнах, че ще е по-добре, ако Ситрин се представя не за половин синайка, а за три четвърти. За колкото по-чистокръвна я мислят хората, толкова по-вероятно е да виждат в първокръвните ѝ черти белег за натежаването на зрялата възраст, а не за произход.

— Ако питаш мен, всички синаи изглеждат на дванайсет години — каза Маркърс. — Изобщо не стават за бойци. Няма никаква сила в ударите им, толкова са кльощави.

Майстор Кит опря рамо на стената. Тъмните му очи се стрелкаха по Маркърс все едно четат книга.

— А ти как си, капитане?

— Как ли? Не ми харесва тая работа — каза Маркърс. — Не ми харесва планът. Не ми харесва, че фалшифицираме документи. Нито че Ситрин замеси и вас. В цялата история няма и едно нещо, което да ми харесва.

— Ала въпреки това, изглежда, си решил да участваш.

— Нищо по-добро не ми хрумва — призна Маркърс. — Освен може би да си напълним джобовете и да духнем. Това все още ми звучи като нелош план.

— Тогава защо не го направиш? Кутиите са тук, под носа ти. Бих казал, че си си заслужил платата, че и отгоре.

Маркърс се изсмя горчиво и се наведе напред с лакти на коленете. В другия край на стаята Ярдем изсумтя доволно. Този път номерът с въска се беше получил.

— Ще има последствия — каза Маркърс. — Няма как Ситрин да заяви, че всичко това е нейно. Тоест, може да го повтаря колкото си иска, но няма да ѝ повярват. Това е все едно да отидеш в Кабрал, да спираш хората на улицата и да им казваш, че ти си новият кмет на

Ъпърт Марион, затова всички пристанищни такси се дължат на тебе. Тази игра е голяма и само Бог знае кого ще разлюти Ситрин с действията си. Само след няколко месеца всички търговски къщи и кралски дворове ще имат своя теория защо Коме Медеан инвестира в Порте Олива и какво означава това в дългосрочен план. Някои ще решат, че има нещо общо с отношенията между Биранкор и Кабрал и с това дали търговските кораби от Карт-хадат ще пристават на едното или на другото място. А и питал ли си се защо банката още не е открила свой клон в Порте Олива? Истински клон тоест? Не са получили разрешение от кралицата например? Току-виж се оказало, че с действията си нарушаваме половин дузина споразумения, за които нищо не знаем.

— Съгласен съм с всичко, което каза — кимна майстор Кит. — Рискът изглежда съвсем реален.

— Действията ни ще се изтълкуват като смел и неочакван ход от страна на една банка, която има много пари и голямо влияние. Дали на въпросната банка ще ѝ хареса, че сме сложили ръката си на руля, как мислиш?

— Затова ли не ти харесва планът?

— Да — каза Маркърс.

Майстор Кит погледна надолу. Вятърът утихна, после се разлюти отново и раздвижи въздуха в малката квартира.

— Защо не ти харесва планът, капитане? — попита актьорът.

Маркърс се подразни, а после изведнъж му се пригади и правилният отговор изплува в главата му. Почеса се по крака и дръпна ръка. Грубият плат боцкаше. А ръцете си видя по-стари от очакваното. В мислите му те още бяха ръцете, които помнеше от първата си военна кампания. Силни, гладки, сръчни. Сега бяха покрити с белези. Преди години беше загубил в битка половината от нокътя на десния си палец. Нокътят уж беше пораснал отново, но крив някак. Кокалчетата му изглеждаха несъразмерно големи. Мазолите бяха толкова плътни, че на места жълтееха. Маркърс обърна ръце и се загледа в дланите си. Ето ги малките светли белези от зъбите на куче, което го беше ухапало сякаш преди сто години. Бяха много малки, но се виждаха, ако се вгледаш.

— Тя знае какви са рисковете, но не ги разбира — каза накрая Маркърс. — Мога да ѝ кажа всичко, което казах на теб, и тя ще започне да спори. Ще изтъква контрааргумент на всеки мой довод. Ще каже, че

запазването и увеличаването на капитала оправдава решението ѝ. Че холдинговото дружество, така наречената компания майка, няма да носи отговорност за нейните евентуални провали, нито тя, нито другите клонове, а евентуалните ѝ успехи ще им донесат приход, което е за предпочитане пред невъзвратимата загуба на капитала в случай на обир или злополука по пътя към Карс.

— Но въпреки това... — каза майстор Кит.

— Знам как да я защита от разбойници и бандити. Знам как да се бия с пирати. Но не знам как да я предпазя от самата нея, а Бог ми е свидетел, че това момиче само си е най-големият враг.

— Сигурно е трудно, нали? Да изгубиш контрол над ситуацията — каза майстор Кит.

— Аз не се опитвам да контролирам Ситрин — отвърна Маркъс.

— А на мен ми се струва, че я контролираш, макар че съм готов да чуя аргументите ти в обратния смисъл. Назови ми три решения, които Ситрин е взела самостоятелно. Откакто я познаваш, разбира се.

Ярдем Хейн надвисна над актьора. Бършеше маслото от ръцете си с окъсан сив парцал. За миг Маркъс се обнадежди, че това ще му даде повод да отклони въпроса, но Ярдем мълчеше. Явно се беше приближил, за да чува по-добре разговора им, а не за да му сложи край.

— Ами онова с роклята — каза Маркъс. — Да идва на представлението ви също го реши сама.

— Дотук две. Третото? — каза майстор Кит.

— Избра рибата за вечеря — каза Маркъс.

— И как би сравнил това с другите договори за охрана, които си сключвал през годините? — попита актьорът. — Струва ми се, че възприемаш Ситрин не като свой работодател, а като малко момиче, което е изплувало в прибоя и се бори с вълните. Тя плати ли ти вече?

— Не, нищо не ни е платила — изсумтя тралгунът.

— Ти не се меси — каза му Маркъс. — Не ни е платила, защото няма с какво. Няма свои пари. Цялото това богатство е чуждо.

— А сега — каза майстор Кит — има вероятност това да се промени и Ситрин да стане платежоспособна. И да взема по-важни решения от това дали да ядете риба или пиле на вечеря. Или каква рокля да си купи. Ако планът ѝ проработи, тя ще е в състояние да избира къде да живее, как и дали да си наеме охрана и за всичките

други неща, които вървят с банкерското занятие. Подозирам, че ти ще си тук и тогава, ще си до нея, ще я пазиш. Ала само като професионалист, на когото се плаща.

— Което не съм правил досега? — каза Маркъс.

— Което не си правил досега — потвърди майстор Кит. — Защото ако го беше правил, щеше да попиташ Ситрин, преди да убиеш Опал.

— Тя щеше да вземе погрешното решение, да я съжали.

— И според мен именно затова ти не я попита. И затова се боиш от момента, когато ще ти се наложи да я питаш и да се съобразяваш с преценката ѝ, та дори да смяташ, че е погрешна.

— Тя е малко момиче — каза Маркъс.

— Всички жени са били малки момичета — каза майстор Кит. — Ситрин. Кари. Кралицата на Биранкор. Дори Опал.

Маркъс измърмори нещо цинично под нос. На улицата вън човекът със залозите се развика за пореден път. Всеки можел да спечели цяло състояние. Приемали се всякакви залози.

— Съжالياвам за Опал — каза Маркъс.

— Знам, че съжالياваш — каза майстор Кит. — Аз също съжالياвам. Познавах я отдавна и през половината от това време бяхме близки. Но Опал сама направи своя избор.

— Значи не сте били любовници, така ли? — попита Маркъс.

— Не и в последно време.

— Но ти е била близка. Бяхте колеги, пътувахте заедно. Ти, един вид, отговаряше за нея.

— Да.

— И въпреки това ми позволи да я убия — каза Маркъс.

— Позволих ти — каза майстор Кит. — Аз, капитане, вярвам, че в следствията има достойнство. Мисля, че в следствията се съдържа един особен вид истина, а към истината аз се отнасям с огромно уважение.

— Искаш да кажеш, че Ситрин е в правото си да греша.

— Щом това си чул в думите ми.

Ярдем размърда ухо и обичите му звъннаха. Маркъс знаеше какво си мисли тралгунът. „Тя не ти е дъщеря.“ Опря крак на стената от сандъци и кутии. Богатството на град, който вече не съществува. Бижута и дрънкулки, коприна и подправки, изтъргувани, за да се

спасят късметлиите от тегобите на окупацията. Цялото това богатство нямаше да върне и един човек от мъртвите. За ден дори.

Така че какъв беше смисълът?

— Планът ѝ не е толкова лош — каза Маркърс. — Но аз съм в правото си да не го харесвам.

— Тази позиция е достойна за уважение — каза с широка усмивка актьорът. — Да подготвим ли маслената баня за бъдещия лицензионен договор на най-новия клон от империята на Медеанската банка, преди жените да са се върнали?

Маркърс въздъхна и стана.

Когато дойде утрото, Маркърс тръгна с нея. Сутрините още бяха студени, но не толкова, че да вижда дъха си. Мъже и жени от трите доминиращи в града раси се разминаваха забързано по улиците, сякаш разликите в очите, телосложението и окосмението им са тема, която не представлява особен интерес за никого. Ранната мъгла се стелеше по големия площад, отнемайки цвета на паважа от драконов нефрит. Затворниците и осъдените трепереха от студ пред очите на всички. Двама първокръвни висяха на бесило за убийство. Синайка седеше с оковани глезени за неплатени дългове. Картадам висеше за коленете и едва си поемаше въздух. Осъден за контрабандна дейност. Маркърс усети как Ситрин забавя стъпка. Запита се какво ли е наказанието за онова, което се канеха да направят те. В местното съдилище едва ли бяха имали друг такъв случай.

Широките врати на губернаторския дворец — от тежки дъбови греди, обковани с мед — вече бяха отворени, хора прииждаха към този център на властта, други излизаха забързано. Ситрин вирна брадичка. Смит я беше гримирал, преди да тръгнат. Сега около очите ѝ имаше фини сивкави линии. Розово със сив оттенък по бузите. Облечена беше с черна рокля, която подчертаваше ханша ѝ, но някак по майчински, а не предизвикателно като на младо момиче, което наскоро е излетяло от бащиното гнездо. Можеше да е на трийсет. Можеше да е на петнайсет. Можеше да е всякаква.

— Върви до мен — каза тя.

— Не ходи от глезените, приличаш на козичка — измърмори той. Ситрин забави крачка и се изкачи достолепно по тухлените стъпала

пред двореца.

Влязоха. Слънчевата светлина се процеждаше през стени от рисувано стъкло. Снопове в червено, зелено и златно се изливаха по подовете и двойните стълбища, обагряха лицата на хората и изобщо създаваха впечатлението за подводна пещера от детска приказка, вълшебна пещера, където рибите са били превърнати в дребни чиновници. Ситрин си пое дъх дълбоко, треперливо. За миг Маркърс си помисли, че е изгубила смелост и ще се откаже. Ще се обърне, ще избяга и ще забрави за цялата тази щуротия. Вместо това Ситрин пристъпи напред и спря една забързана картадамка.

— Простете — каза й. — Къде да намеря търговския префект?

— Нагоре по стълбите, мадам — отвърна картадамката с мек южняшки говор. — Той е синай като вас. Гледайте за маса с покривка от зелено сукно.

— Покорно благодаря — каза Ситрин и се обърна към стълбите. Картадамката задържа погледа си върху Маркърс и той й кимна, когато се разминаха. Чувстваше се като натрапник. Той беше обикновен телохранител и тези води му бяха чужди. Тук-там сред навалищата имаше стражари от краличината гвардия, но не се виждаше нито един частен охранител. Запита се дали истински представител на Медеанската банка би го взел със себе си в двореца, или би го оставил да чака навън.

На върха на стълбището Ситрин спря и той спря с нея. Префектурите бяха пръснати наглед в безпорядък из голямата зала, сякаш нечие исполинско дете е разбъркало масите както му падне. Нямаше пътеки, нямаше редици или друга подредба. Всяка маса беше сложена под произволен ъгъл спрямо съседните и дори да имаше някаква система в привидния хаос, тя определено убягваше на Маркърс. Ситрин кимна сама на себе си, даде му знак да я последва и нагази в бюрокраичното тресавище. Ориентира се бързо и спря пред маса, застлана със зелено сукно, зад която седеше синай с кафява туника и прелистваше някакви документи. На масата имаше малка везна и редичка теглилки, наредени зад везната като войници на парад.

— Да — каза той — Какво обичате?

— Дойдох да внеса документи за регистрация — каза Ситрин.

Маркърс усети как пулсът му се ускорява, точно като пред битка. Скръсти ръце и се намръщи.

— В кой търговски отрасъл, мадам?

— Банково дело — отвърна Ситрин, сякаш правеше нещо съвсем нормално и законно.

Търговският префект вдигна поглед, сякаш я виждаше чак сега.

— Ако имате предвид залози и игри на късмета...

— Не — прекъсна го Ситрин. — Банков клон. Холдинговото дружество е в Карс. Подготвила съм документите, ако искате да ги видите.

Подаде му ги. Маркъс можеше да се закълне, че откъм документите го лъхна смътна миризма на престояла урина, както и че малкият участък от страницата, който бяха защитили с восък — онзи с подписа и отпечатъка на магистър Иманиел, — е значително по-тъмен от останалата част. Префектът щеше да се изсмее, да повика стражарите и играта щеше да свърши, преди да е започнала.

Синият пое пергамента като да беше от ваяно стъкло. Свъси вежди и плъзна поглед по текста. После застина и вдигна очи към Ситрин. Светлото му лице почервения.

— Тъ... *Медеанската* банка?

Маркъс усети как разговорите наоколо се разколебават и пресекват. Все повече глави се обръщаха към тях. Префектът преглътна шумно.

— За ограничителен лиценз ли става дума, или за пълен?

— В документа, струва ми се, е посочен пълен лиценз — каза Ситрин.

— Така е. Така е. Лиценз за пълноправен клон на Медеанската банка със самостоятелно счетоводство.

— Това проблем ли е?

— Не — каза мъжът и се запъна, докато търсеше името ѝ в документа. — Не, мадам бел Саркор, просто не бях уведомен, че се очаква такова нещо. Ако губернаторът знаеше, щеше да е тук.

— Реших да представя документите лично, вместо да ги изпращам предварително по куриер — каза Ситрин. — На вас ли трябва да платя таксите?

— Да — каза префектът. — Да, това би било добре. Нека само да...

Сякаш цял ден, а в действителност не повече от двайсетина минути, Ситрин се сражава с бюрократа. Парите за таксите бяха

отброени, приети, издадоха се фактури. Чиновникът написа нещо върху лист тънка розова хартия, подпечата го и накара Ситрин да напише името си върху неговия подпис. След това ѝ подаде тънко сребърно ножче. И сякаш го беше правила стотици пъти, Ситрин резна палеца си и положи отпечатък до името си. Префектът направи същото.

И готово. Ситрин взе розовия лист, сгъна го и го прибра в чантичката на кръста си. Маркъс я последва надолу по стълбището и оттам към площада. Слънцето беше прогонило мъглата, шумът на градската навалица се беше повишил до нормалните си нива.

— Вече сме банка — каза Ситрин.

Маркъс кимна. Щеше да се чувства по-добре, ако бе имало с кого да се сбие. Или кого да заплаши поне. Напрежението от стореното току-що имаше нужда от отдушник. Ситрин загреба монети от чантичката си и му протегна шепа.

— Вземи — каза тя. — И наеми още хора за охраната. Сега парите са мои, така че можем да похарчим малко. Десетина охранители би трябвало да стигнат, но оставям на теб да решиш. Ще ни трябва дневна и нощна охрана, плюс въоръжен ескорт за активите, които ще транспортираме. Не довлякох толкова коприна от Свободните градове, за да я подаря на някой дребен крадец от задните улички на Порте Олива. Хвърлила съм око на едно-две места, които да наемем. Така де, трябва да правим добро впечатление на клиентите, а стайчетата над дюкяна за залози не се вписват в представата ми за почтен банков офис.

Маркъс сведе поглед към монетите. Това бяха първите пари, които Ситрин му плащаше, следователно казаното току-що беше и първата ѝ истинска заповед като негова работодателка. Топлината в гърдите му беше колкото силна, толкова и изненадваща.

Както и да се развиеха нещата оттук насетне, каквито и беди да им дойдеха до главата, не можеше да се отрече, че момичето беше направило нещо, за което малцина биха събрали кураж. Не беше очаквал това от малоумното ванайско каруцарче, което го беше ядосало още при първата им среща миналата есен.

Маркъс се гордееше с нея.

— Проблем ли има? — попита Ситрин с неприкрита тревога.

— Не, мадам — отвърна Маркъс.

ДОСЪН

Парадът на Исандриан започна от края на града, мина през пазара, пое на север по широкия кралски път и накрая свърна на изток към стадиона. Широките улици гъмжаха от поданици на крал Симеон, заклети лоялисти на Разсечения трон, всичките застанали на пръсти да зърнат робските раси, докарани тук, за да превърнат Антеа в марионетка на Астерилхолд. Ревът на тълпата беше като прибой, миризмата на толкова много хора задушаваше нежните аромати на пролетта. Някой следовник на исандрианската клика беше раздал на тълпата знаменца и плакати в чест на игрите и принц Астер. От мястото си Досън виждаше ясно един от плакатите — името на принца, изписано със сребърни букви върху платно с хубав син цвят, опънато между два пръта, но с главата надолу. Чудесен символ на Исандриановия бунт — името на принца, на нобилитета, вдигнато от хора, които не могат да го прочетат.

Благородните домове имаха свои платформи, издигнати и подредени според статута на всяко семейство. И според това на кого е лоялно семейството. Политическата обстановка в кралския двор се виждаше с просто око и гледката не беше приятна. Знаменца с цветовете на десетина дома се развяваха около краля и принца и повечето принадлежаха на Исандриан и неговата фракция. Включително знаменцата в сиво и зелено на Фелдин Маас. Крал Симеон седеше високо над всичко това, облечен в кадифе и кожи от черна норка, и се усмихваше въпреки гледката.

Колона стрелци ясуру маршируваше по улиците, бронзовите им люспи блестяха като метал на слънцето. Носеха знамената от обработена кожа на Боржа. Досън прецени на око бройката им. Две дузини, да речем. Записа си числото, докато стрелците поздравяваха крал Симеон и сина му, спрели в строй пред високия подиум. Принц Астер им върна жеста със същата широка усмивка, с която бе поздравявал отрядите досега и с която щеше да посрещне следващите.

— Исандриан е гадно копеле — каза Досън. — Като си дошъл да откраднеш трона от момчето, поне бъди така добър да не окичваш меча си с панделки.

— За бога, Калиам, не казвай такива неща на всеослушание — каза Одерд Фаскелан. Зад тях Канл Даскелин се изкиска.

Петима йему вървяха с тежка стъпка по улицата. Бивните им бяха боядисани в ярки сини и зелени цветове, ръстът им ги извисяваше много над първокръвните зрители. Не личеше да имат брони или оръжия, но уродливите им размери бяха оръжие сами по себе си. Петимата спряха пред краля, поздравиха официално, принцът отвърна на поздрава им и единият извиси глас в дюдюкащ варварски рев. Другите се включиха в рева, гласовете им се разделиха по височина и после се сплетоха като в плитка. Лек вятър подръпна плаща на Досън, дърветата покрай улицата потръпнаха и сведоха клони. Въздухът отекна от всички страни. Гласовете се смъкнаха в по-нисък регистър, после мъжът в средата на глутницата вдигна гигантския си месест юмрук. Малката вихрушка брулеше зрителите на площада.

Хитреци значи. Досън си записа и това.

— Дали ще ударят преди началото на игрите? — попита Даскелин, сякаш се чудеше дали ще завали.

— Всъщност няма нужда да нанасят удар, нали? — попита Одерд.

— По-вероятно е да го направят след началото — каза Досън. — Но всичко е възможно.

— А ти помисли отново върху предложението на Парин Кларк — смени темата Даскелин.

— Няма — отвърна Досън.

— Налага се. Или не виждаш това, което виждам аз? За да се изправим срещу такъв противник, ни трябва съюзници. И злато, ако си говорим правичката. Ти имаш ли идея откъде да ги вземем? Защото аз случайно имам.

Отряд мечоносци мина покрай тях. Петдесет мъже, всичките в лъскавите брони на Еласе, половината — чернолюспести тимзини, другата половина — големооки южняри. Хлебарки и нощни котки. Раси, създадени в робство, за да обслужват драконите, своите господари, които сега маршируваха в центъра на първокръвната власт.

— Ако не можем да спечелим със свои сили, като антийци, значи заслужаваме да загубим — каза Досън.

Възмутеното мълчание зад гърба му беше знак, че е прекалил. Досън си записа бройката на мечоносците.

— Включих се в тази история, защото сметнах, че си прав, стари друже — рече Даскелин. — Но не съм казвал, че ще легна драговошно в гроба, който сам си копаеш.

— Нещо... — започна Одерд, но Досън не му обърна внимание.

— Ако спечелим, продавайки независимостта си срещу злато, значи с нищо не сме по-добри от Маас, Исандриан и Клин. Така че, да, Канл, аз бих легнал в гроба за Антеа. И с ненакърнена лоялност. А не с остатъка, след като съм оставил процент от нея в банките на Северобреж.

Лицето на Даскелин застина като маска.

— Говориш така от страх — каза той, — затова ще се направя, че не съм...

— Млъкнете и двамата! — прекъсна го Одерд. — Нещо става.

Досън проследи погледа му. На високия подиум възрастна жена в цветовете на Кралски шпил сгъна коляно пред крал Симеон. До нея стоеше младеж с кожени доспехи, прашни от пътя. Принц Астер гледаше напрегнато баща си, напълно забравил за парада. Крал Симеон каза нещо и въпреки делящото ги разстояние Досън ясно различи смаяното му изражение.

— Кое е това момче? — попита под нос Канл Даскелин. — Пристигнала е някаква важна вест.

По дървените стъпала на платформата изскърцаха стъпки и Винсен Коу се качи при тях. Поклони се на другите двама, но не сваляше поглед от Досън.

— Милейди съпругата ви ме праща, милорд. Вика ви у дома.

— Какво е станало? — попита Досън.

— Синът ви се върна — каза Коу. — Носи новини от Ванаи.

— Какво?! — възкликна Досън.

— Опожари го — каза Джори, наведе се напред на пейката и почеса едно от кучетата между ушите. — Нареди да излеят варели с масло по улиците, да заключат портите и го подпали.

Беше изминала година, откакто Досън бе видял за последно най-малкия си син, и за това време момчето се беше променило. Седнал в зимната градина, Джори изглеждаше по-голям от годините си. Скулите му бяха по-подчертани, лицето отслабнало — сигурни белези, че един мъж се връща от продължителна военна кампания, — а вечната му усмивка, която надничаше доскоро зад всяко негово изражение, беше изчезнала. Изтощение дърпаше раменете му надолу, от дрехите му се разнасяше миризма на конска пот и немит войник. Без никаква връзка с останалото, като дребен детайл от сън, придобил несъразмерно значение, Досън бе споходен от мисълта, че Джори и Коу спокойно могат да минат за братовчеди. Стана и подът сякаш се килна под краката му. Отиде при големите прозорци и се загледа в градината отвън. На сенчестите места още се задържаше сняг, ала зеленината упорито смекчаваше тъмните багри на дървесната кора. Черешите в дъното на градината бяха цъфнали в бяло и розово.

„Гедер Палиако е опожарил Ванай.“

— Дори не ни позволи да плякосаме града — каза Джори. — Не че би имало време. Пратил беше куриер ден преди да подпали Ванай. Уморих сума ти коне в опит да го изпреваря.

— И почти успя — чу Досън собствения си глас.

— Той знае ли, че Гедер беше издигнат за лорд-протектор благодарение на теб?

Досън разбра въпроса със закъснение от няколко удара на сърцето, а междувременно умът му вече беше прескочил към свои въпроси.

— Палиако защо го е направил? — попита той. — За да подкопае моите позиции?

Джори помълча, загледан в ясните глуповати очи на кучето пред себе си, сякаш двамата водеха свой си, частен разговор. Когато най-сетне отговори, подбираше думите си внимателно:

— Не ми се вярва. Нещата не вървяха добре. Той взе някои лоши решения и те дадоха плод почти едновременно. Знаеше, че никой не го взема на сериозно.

— Подпалил е един от Свободните градове, защото се е чувствал пренебрегнат?

— Унижен — каза Джори. — Защото беше унижен. Отдалече нещата изглеждат различно.

Едно от кучетата изпъшка тихо и продължително. Пойна птичка със синкави пера кацна на клон пред прозореца, втренчи се в двамата мъже, после отлетя. Досън опря пръсти в студеното стъкло и топлината им го запоти. Мислите му препускаха в различни посоки. Стотиците бойци, пристигнали в Камнипол уж като състезатели в игрите, които Исандриан беше финансирал с пари, взети назаем от Астерилхолд. Ведрото непроницаемо изражение на Парин Кларк, банкера от Северобреж. Негодуванието на Канл Даскелин. А сега и опожареният град.

Твърде много неща се случваха едновременно и всяко теглеше в различна посока.

— Това променя всичко — каза той.

— Той се промени — продължи Джори, сякаш баща му не беше казал нищо. — Винаги е странял от останалите, възприемахме го като клоуна на компанията. Всички му се присмиваха. Подиграваха му се в лицето, а повечето пъти той дори не го забелязваше. Но след като опожари Ванай, вече никой не се смееше. Дори той.

Момчето гледаше към прозореца, но виждаше нещо друго. Нещо далечно, но по-реално от стаята, стъклото и разцъфналите дървета в градината. В тази празнота имаше болка, болка, която Досън познаваше. Това го отрезви и той прогони хаотичните мисли от главата си. Синът му имаше нужда от него, така че светът щеше да почака. Нищо че надаваше кански вой да привлече вниманието му.

Досън седна. Джори погледна към него, после встрани.

— Разкажи ми — подкани го Досън.

Момчето се усмихна, но усмивката не стигна до очите му. Поклати глава.

— Бил съм на война — продължи Досън. — Виждал съм хора да умират. Носил съм товара, който ти носиш сега, и знам, че ще те преследва, докато не го излееш навън. Затова ми разкажи.

— Не знаеш какво направихме, татко.

— Убивал съм хора.

— Ние убихме деца — каза Джори. — Убихме жени. И старци, които нямаха нищо общо с кампанията, освен факта, че живеят във Ванай. А ние ги убихме. Източихме водата и после драснахме клечката. Онези, които се опитаха да прехвърлят стените, посякохме.

Гласът му трепереше, очите му бяха отворени широко от ужас, но сухи, без сълзи.

— Направихме нещо отвратително, татко.

— Войната е такава, Джори, отвратителна — каза Досън. — Ние сме мъже, синко. Не момчета, които размахват пръчки и побеждават злия магьосник. Правим онова, което изискват от нас честта и дългът, и често то е ужасно. При обсадата на Анинфорт бях на твоите години. Уморихме ги от глад. Не с огън, а с бавна, мъчителна смърт, която покоси хиляди. А най-слабите умират първи. Децата. Старите хора. А заразата, която плъзна в обсадения град? И тя беше наше дело. Лорд Ергилиан прати хора из цялата околност да издирят болни от чума и да ги доведат. Изпратихме ги в града уж като емисари. Докато защитниците се усетят и ги убият, заразата вече бе плъзнала. Всеки ден жени идваха при портите с пеленачета на ръце и ни умоляваха да им вземем децата. Обикновено не им обръцахме внимание. Понякога вземахме бебетата и ги убивахме пред очите на майките им.

Джори беше преbledнял като платно. Досън се наведе напред и сложи ръка на коляното му. Винаги правеше така, когато разговаряха сериозно, още откакто момчето беше съвсем малко. За миг го изпълни тъга, че онова тънконого момченце вече го няма и че този момент — този разговор, така подобен на друг, който Досън беше провел преди много години със своя баща — е част от окончателната смърт на момченцето. Но момченцето трябваше да умре, за да се роди мъжът. Това придаваше смисъл на загубата и я правеше поносима. Повече от това Досън не можеше да предложи на сина си.

— Анинфорт се разбунтува срещу трона — каза той — и трябваше да бъде наказан. Не искаха да се предадат, упорстваха. Затова трябваше да познаят отчаянието. Децата, които носеха при портата, бяха полумъртви от глад. Нямахме да оцелеят така или иначе. И ако децата, които убихме тогава — децата, които аз убих, — са станали причината градът да се предаде една седмица по-рано, отколкото би се предал иначе, значи съм постъпил правилно. Но тогава страдах, както страдаш ти сега.

— Не го знаех — промълви Джори.

— Не съм ти го казвал. Мъжете не товарят децата си със своите драми. И на майка ти не съм казвал. Не е нужно и тя да страда заедно с мен. Разбираш ли какво имам предвид?

— Това с Ванаи е различно. Опожаряването му не постигна никаква разумна цел.

Досън отвори уста да каже нещо — нещо мъдро и успокоително, стига първо да го измислеше, — но в същия миг мислите му се подредиха и щракнаха по местата си в мозайката. Ванаи. Исандриан. Въоръжените наемници, които се изсипаха в Камнипол уж в чест на принц Астер. Войската, която се връща от юг под командването на Гедер Палиако.

— Ааа — проточи той.

— Татко?

— Къде е Палиако? Тук ли е?

— Не. С войската е. На една седмица след мен, предполагам.

— Много далеч значи. Трябва да го докараме тук по-рано.

Досън скочи на крака. Отвори рязко вратата и извика Коу. Ловджията се появи на мига, сякаш тъкмо това беше чакал. Първите указания на Досън бяха прости и ясни — да намери другите. Не само Канл Даскелин, а всичките половин дузина, които бяха свързали съдбата си с неговата в това начинание. Времето беше кратко, победата — несигурна. Коу изслуша указанията, без да задава въпроси, тракна с пети и изчезна. Досън се върна в стаята. Джори го гледаше въпросително и той вдигна ръка да го спре.

— Ще те помоля за една последна услуга, преди да се отдадеш на заслужената си почивка, синко. Не бих те молил, но вярвам, че съдбата на трона зависи от това.

— Само кажи.

— Доведи ми Гедер Палиако. По най-бързия начин.

— Добре.

— Джори. Възможно е смъртта на Ванаи да е спасила нас.

Гостите на Досън пристигнаха. Освен Одерд и Даскелин дойдоха графът на Реченблат и барон Наринг. Другите не били у дома и след като докладва, Коу излезе отново да ги търси. Но и тези бяха достатъчни. Петима мъже, всеки от тях глава на семейство от висшата благородническа прослойка и господар на земи със стратегическо значение. Някои седяха, други стояха прави, а Канл Даскелин крачеше нервно. Още бяха с везаните си брокатени шапки от парада на

Исандриан. Клара беше пратила две слугинчета да сервират вода, овкусена с краставици, и хапки препечено и от двете страни сирене. Подносът стоеше недокоснат до стената.

Откакто пратеникът от Ванаи беше пристигнал при краля, из града бяха плъзнали десетина различни слуха. Досън виждаше чувството за несигурност по лицата на съконспираторите си, долавяше го и във въздуха. Собственото му чувство за неотложност беше като живо същество, което му лази по гърба. Ако щяха да действат, трябваше да действат бързо, преди дворът да е решил как точно да тълкува новината. Преди кралят да е решил.

Досън вдигна ръце като свещеник пред паство.

— Масовото убийство във... — започна той и млъкна. — *Жертвоприношението* на Ванаи дойде като факел в най-тъмния ни час. И спасението на Разцепения трон вече е само на една ръка разстояние.

Тишината беше мъртвешка.

— Изгубил си си ума — каза накрая Даскелин.

— Остави го да се изкаже — обади се графът на Реченблат и Досън му кимна признателно.

— Замислете се над следното. Известно е, че Гедер Палиако и сър Алан Клин, един от най-близките следовници на Исандриан, са били в противоборство от самото начало. Впоследствие Гедер успя да измести Клин като протектор на Ванаи...

— *Той* е успял? — прекъсна го Даскелин.

— ... и вместо да използва новата си позиция, за да натрупа богатство или да се включи в дворцовата политика, е стигнал до решение. Решение смело и принципно.

— Гедер Палиако — каза Даскелин и прокара ръка през косата си — е пълен смешник, когото издигнахме *ние*, за да подлеем вода на Исандриан, като обезсислим окупацията на Ванаи. Той е неориентиран младеж, чийто боен опит се изчерпва с рана от стрела в крака и едно падане от коня. А сега се оказва, че освен това е кръвожаден тиранин. До вечерта Исандриан ще е събрал поне десет души, които ще се закълнат, че Гедер е бил издигнат с наша помощ, и един от тези хора почти сигурно ще е лорд Терниган. Не виждам как ще отречем участието си.

Досън виждаше тревогата в очите на другите, виждаше провисналите им рамене, сведените глави. Ако отвърнеше на гнева с гняв, всичко щеше да свърши още сега, двамата с Даскелин щяха да се захаят като бойни кучета в яма и цялата им завера щеше да се разпадне. Досън се усмихна и Даскелин се изплю в пепелта на камината.

— Да го отречем? — каза Досън. — Аз ще седна до Палиако и ще се гордея. Или всички вие сте видели днес друг парад, а не този, който видях аз? Нима никой от вас не е съобразил факта, че няколкостотин лоялни антийски войници под командването на Палиако се придвижват към столицата?

— Нещо не схващам — каза Одерд.

— Ето какво ще кажем — обясни Досън. — Когато открил, че Исандриан се кани да вкара въоръжени сили в Камнипол, Палиако решил да доведе войските си в защита на трона. И вместо да остави Ванай на нашите врагове, той не се побоял да демонстрира твърдата си решимост. Не опоскал града до последния сребърник. Не го изтъргувал срещу търговски концесии. Не, той го опожарил, както са правели великите пълководци в древността. Както са го правели драконите. Кой друг мъж в цяла Антеа е толкова непоклатим и чист в намеренията си? Кой друг би направил онова, което е направил той?

— Но кралят даде разрешение да се проведат игрите — възрази Даскелин. — А тази войска, дето уж идва да ни спаси? Половината мъже симпатизират на Исандриан, а останалите, меко казано, презират Палиако. Никой няма да се върже на тази твоя историйка.

— Те не го презират. *Страхуват* се от него. И ако ние го повтаряме достатъчно често и достатъчно високо, Исандриан също ще започне да се страхува от него — каза Досън. — И понеже е твърде вероятно животът ни да зависи от това, предлагам да се поупражняваме в хор.

— Значи така изглежда отчаянието — подхвърли Даскелин. Досън не му обърна внимание.

— Ако Исандриан тръгне открито срещу нас, това ще докаже, че постъпката на Палиако е била оправдана. Ако не го направи, ще е защото Палиако му е взел страха. И в двата случая Исандриан ще загуби част от влиянието си върху краля. Освен това ще сме го постигнали, без да се продадем на Севербреж и Медеанската банка.

Това е първокласен попътен вятър, господа. Ще сме пълни идиоти, ако не яхнем вълната. Но трябва да се задействаме незабавно, да огласим нашето виждане за събитията. Още днес. Когато тази вечер придворните си легнат, трябва да е с нашата история в ума. Наложил ли се веднъж нашата версия, ще е много трудно някой да я промени.

— А ако Исандриан вдигне мерника на момчето? На този Палиако? — каза барон Наринг.

— Тогава мечът, предназначен за твоя корем, може да се забие в неговия — каза Досън. — Или предпочиташ да е другояче?

ГЕДЕР

Бедрата на Гедер бяха ожулени толкова лошо, че раничките сълзяха. Гърбът го болеше зверски. Пролетният ветреца откъм възвишенията миришеше на сняг и лед. Остатъците от Ванайската кампания — няколкостотин войници, плюс каруците и конете — се придвижваха бавно, вече само на няколко дни път до столицата. Не пееха песни и никой не заговаряше Гедер, освен по служебни въпроси. Дори в тясната си ванайска квартира, където единствена компания му беше оръженосецът с очи като лампи, а Алан Клин го товареше с неприятни задачи, Гедер не беше усещал в такава степен изолацията си. Сега беше сам сред стотици.

Усещаше как хората го следят с поглед, как го обвиняват и осъждат. Мълчаливо, разбира се. Никой не идваше да му каже в лицето, че е чудовище. Че стореното от него е по-лошо от всяко престъпление. Нямахте и нужда, защото Гедер го знаеше отлично. През всичките дълги дни и студени нощи, откакто беше поел на север към дома, пламъците ревяха безспирно в ушите му. Сънищата му бяха пълни с мъже и жени, очертани на огнения фон. Беше му заповядано да защити Ванай, а той беше направил *това*. Ако крал Симеон заповядаше да го съсекат на място, в тронната зала, пак щеше да му е малко.

Пробвал бе да се разсее с книгите си, но дори легендите за Праведния слуга не можеха да го отклонят от въпроса, който го измъчваше безспир — какво щеше да отсъди кралят? Понякога, в по-светлите моменти, го изпълваше надежда, че крал Симеон ще слезе от Разсечения трон, ще избърше сълзите му с височайшата си ръка и ще го опрости. В най-тъмните си представяше как кралят го праща обратно във Ванай, където да бъде набит на кол сред мъртъвците и да бъде изяден жив от същите гарвани, които са пирували с техните трупове.

Между тези две крайности съзнанието му бълваше почти безкрайно разнообразие от мрачни образи. И колкото по-познати

ставаха планините и долините наоколо, колкото по-дълбоко навлизаше драконовият път сред хълмове, които Гедер познаваше до болка, толкова сценариите за смъртта и унижението му ставаха по-страшни, но и придружени от някаква мрачна надежда. Ще го изгорят на клада? Това би било справедливо. Ще го тикнат в затвор на открито, където хората да го замерят с лайна и мъртви животни? Напълно заслужено. Всичко... *всичко...* щеше да е за предпочитане пред мъчителното и мълчаливо чувство за вина.

Големият полуостров на Камнипол затъмни хоризонта, скалите синееха от разстоянието. Самият Кралски шпил се виждаше като смътна светлинка. Самотен конник би могъл да измине разстоянието за два дни. На неговата войска щяха да ѝ трябват пет. Хитреците на краля сигурно вече го виждаха. Гедер не можеше да откъсне погледа си от великия град, разкъсван между копнеж и смъртен страх. С всяка измината миля страхът му растеше едновременно с растящата навалица по драконовия път.

Обработваемите земи на чифлиците около столицата бяха сред най-добрите в света, тъмната почва се напояваше от реката, беше богата и плодородна, подхранена от утайката на стотиците битки, водени тук през последните хиляда години. Дори в гладния сезон след топенето земята ухаеше на растеж и обещаваше богата реколта. Козари караха стадата си към драконовия път от ниските зимни пасища и ги прекарваха към планините на запад. Фермери караха волове към нивите за оране. Бирници пътуваха с малобройните си въоръжени ескорти, за да съберат каквото могат от малките градчета, преди договорите им да са изтекли. Сам мъж на хубав кон беше рядка гледка, затова Гедер се досети, че сивият жребец, яздещ на юг, идва при него. Чак когато конят намали, Гедер си отдъхна, познал в ездача му Джори Калиам.

Смуши своя кон към разкаляната ивица покрай драконовия нефрит, така че колоната да продължи по пътя без него. Джори спря жребеца си толкова близо до неговия, че конете можеха да се шамаросват един-друг с опашките си, а коляното на Гедер се опря в неговото седло. Лицето на Джори беше посивяло от изтощение, но очите му грееха ясни като на ловна птица.

— Какви са новините? — попита Гедер.

— Трябва да дойдеш с мен. По най-бързия начин — каза Джори.

— Кралят? — промълви Гедер, но Джори поклати глава.

— Баща ми. Иска да говори с теб възможно най-скоро.

Гедер облиза устни и обходи с поглед каруците, които се влачеха по пътя. Повечето каруцари и мечоносци се правеха, че не забелязват двамата мъже, други ги зяпаха открито. От момента, в който беше оставил зад гърба си трупа на Ванаи, Гедер се бе утешавал с мисълта за Камнипол, заветната цел, която да сложи край на терзанията му. Сега, когато времето беше настъпило, изведнъж му се прииска да отложи мига на развързката с още малко.

— Не знам дали ще е разумно — каза той. — Няма на кого да прехвърля командването, а ако аз...

— Дай го на Брут — прекъсна го Джори. — Може да не е особено бърз в главата, но е достатъчно компетентен да води колона войници по хубав път. Кажи му да спре войската на лагер пред източната порта и да чака по-нататъшни указания. В *никакъв* случай да не разпуска хората.

— Ами, такава... трябва да мисля и за бойния дух на войниците — каза Гедер. — Не искам да сметнат, че съм ги изоставил.

Изражението на Джори беше красноречиво само по себе си и Гедер сведе глава, изчерви се и каза:

— Ще ида да намеря Брут.

— И си вземи най-хубавите дрехи — подсказа му Джори.

Докато даваше на Брут указанията, нахвърляни му от Джори, Гедер нареди да му доведат отпочинал кон за смяна и когато след десетина минути обърна гръб на краткото си битие като пълководец, яздеше млад и бърз червеникавокафяв скопец, а Джори Калиам яздеше до него. Градът беше твърде далеч, за да вземат разстоянието в галоп, но Гедер не се сдържа: за няколко минути остави животното да препуска срещу вятъра, а себе си остави на илюзията за свобода, макар да знаеше, че тя няма нищо общо с реалните факти.

Спряха да починат при една колиба с черен покрив, където разкалян път се срещаше с драконовата настилка. И двамата бяха толкова уморени, че нямаха сили за друго, освен да се погрижат за конете. Гедер се срина в безпамятен сън, а на сутринта се събуди и видя Джори да притяга сбруята на скопеца. Още не се беше разсънил, когато пак препуснаха по пътя.

Камнипол се издигна пред тях.

Подходът откъм юг беше най-стръмен и зелената ивица на драконовия нефрит се катереше по скалите на полуострова като хвърлена на земята детска панделка. Времето и стихииите бяха разрушили скалата и тук-там, в участъци от по трийсетина и повече метра, пътят висеше без подпора в празния въздух, и без парапет, който да пази непредпазливите пътници. Хапещият пролетен въздух не идваше от север или от юг, от изток или от запад, а само откъм града на високото или от долината в ниското. Пещерите и барачките, полепнали по скалите, често имаха нужда от паянтови мостчета, за да се свържат с пътя. Постоянната болка в краката разсейваше Гедер, скалите и хрусталаците скриваха гледката, затова чак след поредния завой той осъзна, че Кралски шпил е пораснал, а крепостните му стени са се приближили заплашително. Вместо да се подготви постепенно с помощта на скъсяващата се перспектива, Гедер изведнъж се озова пред блестящите арки и величествените кули на града, изникнали сякаш от сънищата.

Южната порта беше тясна, просто процеп във високата скала, вратите бяха подсилени с кован бронз и драконов нефрит и се плъзгаха настрана, за да пропуснат пътниците. Точно пред вратите дузина мъже в украсени с емайл брони чакаха на гърбовете на бойни коне с тежка сбруя.

Когато Гедер и Джори се приближиха, мъжете извадиха мечовете си и остриетата уловиха лъчите на следобедното слънце. Сърцето на Гедер взе да се мята като лисица в капан. Ето че бе дошъл моментът, от който се беше страхувал до смърт. Джори му кимна да продължи напред с усмивка, която Гедер не успя да разчете. Нямаше значение. Той преглътна страха си и пришпори коня към своето поражение. Поне да си беше взел хубавия кожен плащ, но уви, беше го забравил.

Някакъв човек излезе от сенките при входа. Макар че не беше на кон, очевидно се ползваше с почитта на всички присъстващи. Първокръвен, на възраст. Слепоочията му бяха посребрели, лицето — интелигентно и с остри черти. Стойката му беше като на човек, който се чувства по-висок от другите, нищо че те бяха на коне. От по-близо семейната прилика беше очевидна. Бащата на Джори. Очите им бяха с еднаква форма, имаше нещо общо в челюстта и брадичката. Гедер сведе поглед към Досън Калиам.

— Сър Палиако — каза Калиам-баща.

Гедер кимна.

— За мен е чест да ви посрещна в Неумирация град — каза Досън Калиам. А после излая на висок глас: — За поо-чест!

Конниците вдигнаха мечове в поздрав. Гедер ги зяпна, присвил очи. Вярно, че не беше виждал благородник да се изправя пред кралското правосъдие, но не му се вярваше това да е част от обичайната процедура. Сякаш от нищото, гласове се надигнаха в дълъг радостен вик. И още по-странно, от ясното синьо небе започнаха да се сипят снежинки.

Не. Не снежинки. Цветчета. Гедер погледна нагоре и видя стотици да гледат надолу към него от крепостната стена. Вдигна колебливо ръка и тълпата над него нададе рев.

— Коу ще се погрижи за коня ви — каза Досън. — Чака ви носилка.

Гедер не разбра веднага за какво му говори Калиам, а после се смъкна на земята и последва бащата на Джори към светлеещия процеп в скалната стена. Изобщо не му хрумна да попита кой е този Коу.

Носилката беше луксозна, с герба и цветовете на Калиам, но със завески в сивото и синьото на Палиако. На нея бяха монтирани два големи стола с кадифена тапицерия, с лице един към друг. Осем тралгуна клечаха край дебелите пръти. Досън седна на стола, който гледаше назад. Гедер махна кичур мазна коса от челото си. Краката му трепереха от ездата. През бойниците по цялата крепостна стена надничаха хора с блеснали очи.

— Не разбирам — каза Гедер.

— С неколцина мои приятели финансирахме тържествата по посрещането ви. Традиция е да посрещаме подобаващо всеки пълководец, който се завръща в столицата след голяма победа.

Гедер бавно се огледа. Нещо тежко беше пуснало корени в корема му, а високата скала, надвиснала над него, внезапно се люшна като фиданка на силен вятър. Устата му пресъхна.

— Победа? — повтори той.

— Пожертването на Ванай — каза Досън. — Смело и безапелационно. Най-смелото решение от цяло поколение насам и затова едва ли е чудно, че хората са излезли да посрещнат човека, проявил такава завидна безкомпромисност.

Гедер видя как една жена изпълзява върху стената на мъртвия град и как зад тъмния ѝ силует танцуват пламъци. В спомените му жената падаше. Ревът на огъня бучеше в ушите му. Това е било *победа*? Широки тралгунски ръце го прихванаха за раменете и го заведоха до очакващия го стол. Гедер зяпна тъпо Досън, когато носилката се люшна, надигна се и потегли.

Южната порта водеше към площад. Гедер беше идвал тук и знаеше как изглежда хаосът от просяци, амбуланти, стражари, волове, каруци и кучета. Сега обаче беше като да влезеш в Камнипол такъв, какъвто си го представя момче, което само е чувало разкази за величието на града. Най-малко триста души стояха зад линията на почетната стража и вееха знаменца с цветовете на дома Палиако. Вдясно имаше платформа, на която се бяха качили мъже с везани плащове и лъскави туники. Ето го барона на Воденблат. До него стоеше млад мъж с цветовете на дом Скестинин. Не главата на семейството, а някой от синовете му, най-големият навярно. И още половин дузина, които зашеметеният мозък на Гедер разпозна едва отчасти, преди носилката да отmine. А после, в края, с високо вдигната глава и стичащи се по бузите сълзи, стоеше баща му, изпълнен с неприкрита гордост.

Тълпата го последва, викаше и хвърляше във въздуха цветя и увити в шарена хартия бонбонки. Бяха толкова шумни, че възпрепятстваха всеки опит за разговор, така че Гедер нямаше друг избор, освен да зяпа лорд Калиам в изумление.

На едно голямо кръстовище, където се срещаха половин дузина улици, носилката се поколеба. Толкова близо до Кралски шпил къщите бяха на по три и четири етажа и на всички прозорци се тълпяха хора, нетърпеливи да го видят как минава през града. Някакво момиче, провиснало от висок прозорец вляво, хвърли шепа цветни панделки, които се разтанцуваха във въздуха. Гедер махна на девойката и го заля нещо шеметно, нещо сладко.

Въпреки стореното той беше герой. *Заради* стореното. Заля го не просто облекчение. Беше нещо по-голямо — отмяна на смъртна присъда, опрощение. Той вдигна ръце, попивайки жадно оваците. Ако беше сън, предпочиташе да умре, отколкото да се събуди.

— Решението беше трудно — каза Гедер високо. — Да заличиш цял град е нещо ужасно. Не тръгнах с леко сърце по тази пътека.

— Със сигурност — каза вторият син на барон Наринг почти без да заваля думите. — Но точно в това е въпросът, нали? Лесните неща искат ли смелост? Не. Но да се изправиш пред дилема? Да направиш необходимото?

— И да го направиш категорично — уточни Гедер.

— Именно — кимна момчето. — Да действаш категорично.

Банкетната зала беше в непосредствена близост до господарската къща на Досън Калиам. Не беше чак толкова великолепна като балните зали и парковете на истинско имение, но я биваше. А да ти предоставят толкова място зад крепостните стени на Неумирация град се равняваше на три пъти по-голямо място в провинцията. Свещи горяха по високите стени под куполите, фенери от духано стъкло висяха на толкова тънки верижки, че окото не ги различаваше в сумрака. Широки врати се отваряха към свежи градини, потънали в уханието на разрохната пръст и пролетни цветя. Обилната храна, щедрите количества алкохол и танците си бяха казали своето. Половин дузина благородници вече се бяха изредили на подиума да възхвалят достойните за възхищение действията на Гедер в Свободните градове.

Действията му нямали нищо общо със слабостта, нерешителността и корупцията, които от толкова време тровели генералите на Антеа, казаха те. Гедер Палиако бил дал урок не само на Свободните градове, а и на целия свят. Дал урок и на своите сънародници. Чрез своите действия той напомнил на всички тях какво може да постигне чистотата. Дори кралят беше пратил куриер с писмено съобщение във връзка със завръщането на Гедер в Камнипол.

Аплодисментите след всяка реч бяха оглушителни. Бяха знак за уважението и възхищението на хора, които го бяха удостоявали най-много с бегло кимване при редките му пребивавания в двора. А после танците. Обикновено Гедер избягваше това придворно развлечение, но съпругата на Досън Калиам, Клара, настоя да направят поне един кръг на просторния дансинг в градината и в края на въпросния кръг Гедер вече чувстваше, че има приблизителен контрол над краката си. Направи още няколко кръга, кавалерствайки на по-млади, необвързани жени, преди бедрата и глезените му да го спрат с протестния си вой. Джори му беше донесъл кожения плащ и когато денят застудя в нощ, а

виното и бирата се разляха още по-щедро, Гедер го наметна с благодарност.

— Белегът на истинския водач — каза Гедер и загуби нишката на мисълта си. — Белегът на истинския водач...

— Моля да ме извините — каза баща му. — Гедер, момчето ми?

Гедер се изправи почти без да залита, сътрапезниците му кимнаха, станаха на свой ред и се отдалечиха.

— Става късно за старец като мен — каза Лерер Палиако, — но не можех да си тръгна, без да поговоря с теб. Ти надмина всичките ми надежди, синко. Не бях виждал хора да говорят с такова уважение за семейството ни, откакто... Ами, май никога.

— Ще дойда с теб — каза Гедер.

— Не, не, не. Това е твоята нощ. Остани и се забавлявай.

— По-хубаво ще ми е да си поговоря с теб — каза Гедер и очите на баща му се насълзиха.

— Ами... добре тогава.

Откриха лейди Калиам в навалицата и ѝ благодариха многословно. А после разговорът неусетно се обърна и се оказа, че лейди Калиам има за какво да благодари на тях, при това с най-мили думи, почти все едно вечерта дотук е била тиха сбирка на приятели, които се виждат рядко. Клара настоя да вземат носилката, с която Гедер беше минал през града. Да се ходи по тъмните улици не било безопасно, а и тя никога не би позволила скъпите ѝ гости да си тръгнат пешком. Сбогуваха се, когато Джори се появи и протегна ръка на Гедер. Гедер я стисна с насълзени очи.

Докато тралгунските роби ги носеха по тъмните улици, Гедер зяпаше обсипаното със звезди небе. Далеч от шумната веселба екстазът на облекчението му се поохлади и той с изненада откри, че страхът му не е изчезнал напълно. Не беше нито толкова остър, нито толкова всепоглъщащ като преди, но го имаше. Не точно страх, а навикът да се страхува, който той, очевидно, още не беше успял да преодолее.

Баща му се изкашля.

— Чакай те големи неща, момчето ми. Издигаш се.

— Не знам — отвърна Гедер.

— О, не. Не. Нали ги чух с ушите си какво говореха. Точно сега политическата ситуация в двора е много деликатна. Грози те

сериозната опасност да се превърнеш в символ на нещо. — Баща му говореше с приповдигнат тон, ала нещо в раменете му беше като на човек, който се стяга да поеме удар.

— Не си падам по политиката — каза Гедер. — Предпочитам да се прибера у дома и да поработя по книгите, които открих във Ванаи. Някои от тях ще ти харесат. Започнах да превеждам едно есе за последните дракони. Авторът твърди, че го е писал само няколко години след падането на Морад. Ще ти хареса.

— Несъмнено — каза Лерер.

Водещият тралгун изръмжа изразително и носилката плавно влезе в остър завой, смъквайки се едва доловимо, за да противодейства на промяната в посоката.

— Сър Клин не дойде тази вечер — каза Лерер.

— Нищо чудно — отвърна Гедер. За миг се върна мислено към замръзалия воденичен вир, видя се клекнал край съкровището, което можеше да спаси управлението на Клин. — Едва ли му е много приятно. В крайна сметка Ванаи беше негов, но той не се справи и го отзоваха. А сега мен ме посрещат с почести. Със сигурност не му е приятно.

— Прав си. Да. Лорд Терниган също не дойде.

— Може да е имал друг ангажимент — каза Гедер.

— Това ще да е било. Сигурен съм.

Куче излая жално в някаква пресечка. Вятърът, прохладен в пълната бална зала и градината пред нея, тук хапеше мразовито.

— Не всички придворни присъстват на дворцовите празненства — каза Гедер. — Аз и толкова не очаквах да дойдат.

— Да, естествено. Тържеството обаче си го биваше, нали?

— Да.

Потънаха в мълчание. Гедер го болеше гърбът. След усилната езда и танците утре щеше да е схванат целият.

— Гедер?

Гедер изсумтя.

— Внимавай с тези хора. Те не винаги са такива, каквито изглеждат. Дори когато вземат твоята страна, не е лошо да ги държиш под око.

— Така и ще направя — отвърна Гедер.

— И не забравяй кой си. Какъвто и да те искат те, ти не забравяй кой си наистина.

— Няма.

— Добре — каза Лерер Палиако. Щеше да е тъмен силует на тъмен фон, ако звездната светлина не се отразяваше в очите му. — Така те искам, момчето ми.

МАРКЪС

Маркърс се приведе ниско с ръце покрай тялото. Държката на дървения меч в ръката му беше хлъзгава от пот. Първокрървното момче в другия край на ямата беше с бойни панталони и със сериозно изражение. Маркърс чакаше. Момчето облиза устни и вдигна меча пред себе си.

— Не бързай — каза Маркърс.

Въздухът в гимнастическия салон беше горещ, спарен и влажен. Сумтенето и виковете на другите бойци се бореха за надмощие с гъргоренето на водата в трърбите, които захранваха баните с топла вода. Поне десетина мъже стояха край рърбовете на ямата. Повечето бяха картадами и първокрървни, макар че имаше и двама тимзини, малко встрани от останалите. Ярдем Хейн също беше там, задърхан и потен. Не беше дошърл нито един синай.

Маркърс видя как момчето променя център на тежестта си, готово да атакува. Държеше меча си леко настрани, в източен стил, значи беше преминало някакво обучение. Маркърс блокира удара, от дървеното острие се посипа тебеширен прах, после се премести от лявата страна на противника си. Момчето се обърна и Маркърс стовари меча си отгоре надолу. Младежът блокира толкова яростно, че и двете остриета отскочиха от силата на сблъсърка. Маркърс премести меча в лявата си ръка и удари отново, ниско този път, следейки стойката на противника.

След като избегна успешно и двете атаки на Маркърс, момчето набра кураж. Стисна по-силно орържието си, направи заблуждаващ ход надясно, доста тромав, и се стрелна наляво. Маркърс блокира спокойно удара, после прибра острието към себе си през гърстиа като супа въздух и перна силно момчето през гърдите. Младежът залитна назад. Намазаният с тебешир учебен меч беше оставил бяла следа през гърдите му, от най-долното ребро до ключицата.

— Следващият! — извика Маркърс.

— Този беше последният, сър — каза Ярдем.

— Благодаря ви, капитан Уестер, сър — каза момчето. Кожата на голите му гърди се беше зачервила и вече отичаше на мястото на удара. Маркъс съжали разсеяно. Не бе имало нужда да наранява младежа.

— Аз ти благодаря, синко. Справи се добре — каза Маркъс и момчето се усмихна широко.

Маркъс сложи ръце на ръба на ямата и се изтегли нагоре. Болеше го цялото тяло, от раменете до стъпалата. Хубава болка. Ярдем му хвърли влажен парцал и Маркъс изтри потта от лицето и врата си. Това беше третата група мъже, които изпитваха, за да попълнят отряда си. Както и в предишните две, кандидатите бяха най-различни. Някои бяха дошли, защото отчаяно си търсеха работа, а не притежаваха други умения освен охотата да причиняват болка. Други просто искаха да се похвалят, че са се били срещу Маркъс Уестер. Много по-малко се бяха явили на изпита, защото разбираха от занаята и защото предложението на Маркъс ги е сварило временно без друг ангажимент.

В последната категория беше и един як картадам със сивкавозлатиста козина и кабралски говор. Маркъс улови погледа на Ярдем и го посочи с брадичка. Ярдем кимна.

— Ти — каза Маркъс. — Как рече, че ти е името, приятел?

— Ахариел — отговори картадамът. — Ахариел Акабриан.

— Добре се биеш. Какво те води в Порте Олива?

— Сключих договор с един отряд от остров Нарин. Работата беше предимно гарнизонна, но после командирът взе да си ляга при пешаците. Плъзнаха слухове и аз реших, че е по-добре да се махна. Мислех да си пробвам късмета в Свободните градове. Щото, покрай Ванай и прочие, там с години ще харчат луди пари за охрана. Но после чух, че ти търсиш хора.

— При мен работата няма да е гарнизонна — предупреди го Маркъс.

Картадамът вдигна рамене.

— Реших, че ти си човек, дето си подбира работата. Заради Уодфорт, Градис и прочие. Ако работата е достатъчно добра да задържи теб, значи ще е добра и за обикновен наемен войник като мен.

— Оптимист си — рече Маркъс. — Но ще се радваме да работиш за нас, ако условията те удовлетворяват.

— Нямаше да ви губя времето, ако беше иначе — отвърна Ахариел.

— В такъв случай утре сутринта се яви на служба. Ще те включим в графика за дежурства.

Ахариел козирува, обърна се и си тръгна.

— Харесва ми — каза Маркъс. — Не говори много.

— Значи ще се впише отлично, сър — каза Ярдем.

— Приятно е пак да имаш истински отряд.

— Така е.

Маркъс метна парцала на ръба на ямата и попита:

— Време ли е?

— Ще трябва да тръгнем скоро — каза Ярдем.

В началото на лятото улиците на Порте Олива бяха горещи и претъпкани. Просяци висяха по ъглите, а навалищата сякаш имаше свой дял в задушливата жега, не по-малко от опулилото се крайморско слънце. Въздухът миришеше на океан, на мед, горещо масло и кимион. Дрехите също се бяха сменили. Вече не се виждаха жакети и плащове. Синайските мъже и жени се разхождаха по улиците в прозрачни роби, които се увиваха и гънеха около тънките им тела, като да обгръщаха сенки или призраци. Картадамите се бръснеха почти до голо, оставяйки тук-там козина колкото да се накичат с традиционните си мъниста, а облеклото им се състоеше от набедрени препаски и къси блузки с гол гръб, които не оставяха почти нищо на въображението. Ала първокръвните привличаха най-вече вниманието на Маркъс — сякаш измъкнали се от зимните си пашкули, мъже и жени се разхождаха, облечени в ярки цветове, в зелено, жълто, розово. Туниките им бяха срязани отстрани да пропускат както въздуха, така и скришни погледи към голата кожа отдолу. Сякаш всеки ден беше празник.

На Маркъс това не му харесваше.

Твърде силно му напомняше за времето, когато самият той беше млад и не правеше разлика между похот и любов, а спомените за онова време неизменно водеха след себе си спомени за времето после. За това как среща синеоката Алис, как я ухажва с разкази за приключенията си и с бели цветя. За нощите на копнеж, а после за една конкретна нощ под пълна луна, за една споделена ябълка, за целувка край водопад и за края на копнежа. Неговата съвършена жена. В един справедлив свят Алис още щеше да е с него.

Мериам щеше да е достатъчно голяма, за да се терзае на свой ред от обърканите импулси на плътта, а той щеше да е точно толкова безпомощен в опитите си да я вразуми, колкото собственият му баща навремето. Ала не. Сега Мериам щеше да е достатъчно голяма, за да се е омъжила млада и без много да му мисли. Още един сезон и Маркъс щеше да подрусва внуче на коляното си. Затова не харесваше града — защото постоянно му напомняше за неизживени неща. Но пък той и света не харесваше по същата причина. Слава богу, докато имаше работа, която да се свърши, можеше да прогони от главата си всичко това.

Въпросът къде да отворят постоянния офис на банката се разреши лесно, след като Ситрин разговаря с дъщерята на човека, който държеше дюкяна за залагания под тяхната квартира. Оказа се, че девойката от години се опитвала да убеди баща си, че е време да се откаже от този занаят, и сега, с помощта на Ситрин, най-последно беше успяла. Долният етаж беше достатъчно голям да приюти охраната в нещо като малка казарма, а в мазето имаше вкопан в каменната основа железен сейф. И така, на мястото на дюкянчето за залагания сега се ширеше — скромно, но уютно — местният клон на Медеанската банка. Ситрин не чака и ден, след като бившият собственик подписа договора за покупко-продажба — веднага се разпореди стените да бъдат пребоядисани в най-яркото бяло, което можеше да се намери в града. На мястото на викача, който им беше проглушавал доскоро ушите с рекламните си призови за залози и невиждан късмет, сега имаше голяма ламаринена саксия, от чиято тъмна пръст се източваха тънките зелени стъбла и широките заострени листа на половин дюза напъпили лалета.

— Право при нея ли? — попита Ярдем и посочи тясното стълбище, което водеше към втория етаж и частните покои на Ситрин.

Маркъс поклати глава.

— След като сме готови.

Преди тежката дървена врата се отваряше към общо помещение с висок тезгях в единия край. Сега тезгяха го нямаше, а на дъската с тебеширите бяха написани не залози, а имената на новите охранители от отряда на Маркъс и разпределението на задачите им. Вместо клиенти, дошли да си пробват късмета, сега в помещението чакаха четиримата нови членове на отряда, надничаха през тесните

зарешетени прозорчета и подмятаха груби шеги по адрес на минувачите. Когато Маркър влезе, смехът пресекна и четиримата нови охранители — двама първокървни мъже, една картадамка и едно тимзинско момче, което Маркър бе решил да вземе в последния момент — застанаха мирно. Щяха да му трябват още хора. Дърските на горния етаж скърцаха под стърките на Ситрин.

— Чантата готова ли е?

— Да, капитан Уестер, сър — каза картадамката.

Маркър й кимна и се запъна, смутен от неуслужливата си памет. Жената имаше широки рамене и бедра, ръцете й бяха дебели колкото краката. Козината й беше лъркавочерна, по-тъмна дори от лърсите на тимзинското момче. А името й беше... Едир? Едем?

— Енен — каза Ярдем. — Ти ще носиш парите. Барт и Корисен Моут ще вървят отпред и отзад. Аз и капитанът ще поемем фланговете.

— А аз? — попита тимзинското момче. Прозрачните мембрани на очите му се затваряха и отваряха бързо като при нервен тик. С него беше лесно. Както и да му беше името, всички го наричаха Хлебарката.

— Ти ще останеш тук и ще събудиш другите, ако стане нещо интересно — каза Маркър. Хлебарката сгърби разочаровано рамене, затова Маркър продължи: — Ако някой е решил да си пробва кърмета със сейфа, ще изчака момент, когато повечето от нас са навън. Заклучи вратата и не се заплесвай. Тук ще е по-опасно, отколкото с нас.

Хлебарката козирува отсечено. Енен се подсмихна дискретно. Двамата първокървни отидоха при орържейния шкаф и наизвадиха куп орържия, най-страховитите, които краличината гвардия позволяваше да се носят по улиците от гражданите. Маркър се обърна и тръргна кърм тясното стърбище. Ярдем го последва.

— Никога няма да им запомня имената — каза Маркър.

— Винаги казваш така, сър.

— Сериозно?

— Да.

— Хм. Ще го имам предвид.

Стаичките, които изглеждаха толкова малки и претърпкани, когато приютяваха Маркър, Ярдем, Ситрин и тайното богатство на Ванай, се бяха превърнали в нелоши частни покои за управителката на новия банков клон. Отзад имаше стаичка с легло и писалище, отпред се

помещаваше приемната, отстрани имаше нещо като килер за тоалетни нужди, ала Ситрин беше добавила десетки дребни детайли, които превръщаха маломерната квартира в уютен офис — прозрачни перденца на прозорците, малка икона в единия ъгъл, лакирана масичка, отрупана със стари фактури и копия от товарителници. Взети заедно, тези детайли създаваха впечатлението за дом, обитаван от жена два пъти по-възрастна от Ситрин. Костюм не по-лош от колоритните дрехи, с които майстор Кит и колегите му излизаха на сцената, костюм, който Ситрин носеше като втора кожа.

— Трябва ми някой от пристанищния регистър за консултация — каза тя вместо поздрав. — Търговските кораби от остров Нарин ще пристигнат скоро и трябва да си изясня как работи системата. По всичко личи, че близо половината от градската търговия е свързана с пристигането им.

— Ще видя какво мога да направя — каза Ярдем.

— Днес къде? — попита Маркъс.

— Пивоварна отгатык стената — каза Ситрин. — Държи я една жена. Запознахме се в кръчмата. Получила е разрешение от гилдията да си смени резервоарите, но няма достатъчно пари.

— Значи ще я кредитираме.

— Всъщност не ѝ е разрешено да взема кредит с лихва — каза Ситрин, наметна на раменете си лек шал с мъниста и го нагласи така, както я беше научил майстор Кит. — Такива са правилата на гилдията. Но има право да взема пари от бизнес партньори. Затова ще изкупим част от бизнеса ѝ.

— А — каза Маркъс.

— Ако инвестицията се окаже неуспешна, пивоварната остава за нас. Ако сключи договори с бъчвар и няколко кръчми, ситуацията ще се окаже печеливша за всички, при това в дългосрочен план.

— В дългосрочен план — повтори Маркъс.

— А и пивоварните по принцип са добри инвестиции. Магистър Иманиел често го казваше. За бирата винаги има пазар.

Ситрин огледа стаята, нацупи устни и кимна — повече на себе си, отколкото на двамата мъже. После всички слязоха по стълбите, Ситрин последна, за да заключи вратата. Пет-шест деца играеха на улицата. Играта им се състоеше в ритането на стар мях за вино и включваше енергични крясъци. Ситрин се обърна към входа на първия

етаж и едва не се блъсна в някакъв картадам. Маркърс мълчаливо добави избиването на вътрешна врата към списъка си с неотложни задачи. Наличието на два отделни входа беше предимство, докато се криеха. Сега представляваше излишен риск.

Първокръвните мъже от отряда му, Корисен Моут и Барт, се смееха на нещо, но бързо отрезвяха, когато шефовете им влязоха в общото помещение. Енен ги чакаше готова, с малка кожена чанта през раменете и свободни ръце. В колана ѝ беше затъкнат кинжал с извито острие, пак оттам висеше на кайшка палка с тежък накрайник. Шестимата излязоха на улицата и всеки зае мястото си във формацията. Въпреки тарапаната пътят им сякаш сам се разчистваше, гражданите на Порте Олива се дръпваха да им сторят място. Следваха ги любопитни погледи, но само неколцина особено нагли просяци понечиха да ги наближат, целейки се в Ситрин. Никой дори не погледна към Енен и нейната пълна с пари чанта. Придвижваха се на север към голямата стена и сградите на външния град отвъд нея. Навалицата не беше по вкуса на Маркърс. Отвъд стената вонята на пот и мръсна канализация беше още по-силна, а улиците, макар и пошироки, бяха по-претъпкани, отколкото в центъра на града.

Пивоварната беше на два етажа, с малък вътрешен двор и свой собствен кладенец. Вратите бяха широко отворени, резервоари и варели се редяха в сенките. Миришеше на бирена мая. Собственичката, синайка толкова едра в тяло и лице, че приличаше на първокръвна, излезе да ги посрещне усмихната като да ѝ бяха роднини.

— Магистра Ситрин! Влизайте, влизайте!

Маркърс вдигна мислено вежда, когато пивоварката и Ситрин се целунаха по бузите, после кимна на Енен. Тя свали чантата през главата си и я връчи на момичето, сякаш то наистина беше печената банкерка, за която се представяше. Естествено, никой от новите членове на отряда му нямаше представа за истинския статут на банката. Нямаше причина да знаят истината.

Ситрин взе чантата и даде знак на Маркърс да остане с другите в дворчето. Той кимна отсечено, а Ситрин хвана пивоварката под мишка и двете хлътнаха в сумрачната вътрешност на бирения цех. Бъбреха си като стари приятелки. Синайско момче на годините на Хлебарката излезе на двора. Носеше тънка кожена престилка и халби с прясно

пиво. Бирата беше малко сладникава за вкуса на Маркърс, но пък имаше интересен хлебен аромат, който с времето можеше и да му хареса. Той остави тримата нови да се подпрат на кладенеца, после срещна погледа на Ярдем и огледа дворчето. Тралгунът си изпи бирата, оригна се и дойде при него.

— Не е лоша бирата — каза Маркърс.

— Вярно.

— Какво мислиш за този неин план?

Ушите на Ярдем се прибраха плътно назад, после щръкнаха отново, докато обмисляше въпроса му. Маркърс знаеше, че като го е задал, вече е променил отговора му. Трудно беше да проникнеш в истинските мисли на Ярдем.

— Изглежда работи — каза накрая тралгунът. — В мазето все още има твърде много ценности, но пък вече разполагаме с достатъчно мечове да държим кандидат-обирджиите настрана. Не разбирам много от тези работи, но ми се види, че момичето ще успее да покрие разходите, които прави. Почти, ако не изцяло.

— Тоест, когато големите клечки от Карс ни се стоварят на главите, ще намерят състоянието си повече или по-малко непокътнато — каза Маркърс. — Тя ще им го предаде, ще си измие ръцете и всички ще са доволни.

— Такъв е планът — каза предпазливо Ярдем.

— Можеш ли да си я представиш как им го предава?

Ярдем разкърши масивните си рамене и се обърна да погледне към пивоварната, сърдито някак, все едно му е доскучало, а сградата му препречва гледката към нещо по-интересно. Маркърс чакаше мълчаливо. Надяваше се, че тралгунът няма да се съгласи с него, но очакваше другото.

— Ще се опита да го запази за себе си — каза накрая Ярдем.

— Още не подозира, че прави такива планове, но иначе, да, ще се опита — кимна Маркърс. — Бива я в това. С банката тоест. Даже много я бива. А не ми прилича на човек, дето ще се откаже от нещо, което харесва, точно когато е започнало да му става наистина интересно.

Ярдем кимна бавно, после попита:

— Как ще го направи?

Маркърс отпи от бирата, изплакна си устата с нея и я изплю на каменните плочи. Ято гълъби излетя от покрива и описа кръг в синия

простор.

— Не разбирам и половината от това, което прави — каза Маркъс. — А ти?

— И аз.

— Не знам как ще извърти номера, стигне ли се дотам. Предполагам, че и самата тя още не знае. Но със сигурност ще се опита. Без значение дали идеята е добра, или не.

ГЕДЕР

Дните след завръщането му в Камнипол изтекоха покрай Гедер като речна вода около камък. Сбирки в домовете на най-високопоставените антийски семейства запълваха дните му, празненствата по случай неговата победа във Ванаи и предстоящата годишнина от кръщаването на принц Астер запълваха нощите му. Няма и ден след неочакваното му посрещане в столицата черни кожени плащове досуц като неговия разнообразна яркоцветния гардероб на придворните. Мъже, които никога не бяха правили опит да се сближат с дом Палиако, сега изведнъж започнаха да търсят Гедер. Баща му изглеждаше смутен от това неочаквано внимание, вярно, но реакцията му беше съвсем разбираема. Внезапните промени, дори положителните, винаги са изпитание за нервите.

Единственото, което му липсваше в тази прекрасна напълваща пролет, беше квартира в самия град. Неприятно му беше всяка нощ да си тръгва рано-рано от пиршествата, за да се прибере в походната си палатка преди затварянето на градските порти. Да се прибере и да заспи за поредната си среща с кошмарите.

— Не разбирам защо да не дам заповед за разпускане на войската — каза Гедер, докато си мажеше филия с ябълково масло за закуска. — Ако аз не го направя, лорд Терниган със сигурност ще го направи, при това скоро.

— Няма да посмее — каза Канл Даскелин, барон на Воденблат. — Поне докато всички чуждоземни мечоносци и стрелци не се разкарат от Камнипол.

— Истинско безобразие — кимна енергично Марисин Остерот, граф на Магрисеч. — Въръжена сбирщина по улиците на Камнипол. И само тук-там по някой първокръвен. Не знам къде му е бил умът на Къртин Исандриан. Да доведе тук робските раси! Не е за вярване! Какво следва? Ще напълни града с прасета и маймуни в чест на принц Астер?

Малката градина на дом Даскелин грееше под късното утринно слънце. Златните цветове на жълтите нарциси кимаха под ласките на лекия вятър. На изток обновеният стадион издигаше катовете си, боядисани в червено и бяло. Игрите в чест на принца щяха да започнат на следващия ден, но вече от седмица течеше предварителната програма — турнири по свободна борба, състезания по стрелба в цел, както и други, далеч не толкова спортсменски забавления, като вързана в яма мечка, срещу която насъскват ловни хрътки, и прочие. И заедно с това — едно растящо напрежение, което напомняше на Гедер за тежката жегга на ясен летен ден преди бурна нощ.

— Усети ли вонята на онези хитреци йему? — изсумтя Одерд Фаскелан, виконт на Ешерих и Пазител на Бялата кула. — Направо очите ми се насълзиха, нищо че бяха на платформата. А и южнярите.

Мъжът до Гедер — човек с обикновено лице и без титла, казваше се Парин Кларк — отпи от чашата си, сякаш да скрие някакво изражение, ала другите закимаха енергично и неодобрително.

— Таковат се със собствените си сестри — каза Марисин Остерот и отпи от сайдера в чашата си. — Не са виновни, като си помислиш. Драконите са ги направили такива. За да пазят породата чиста, точно като при ловните хрътки.

— Сериозно? — попита Гедер. — Аз пък четох есе, в което пишеше, че това е мит, създаден от Идикийската завера след второто прогонване. Като това, че тралгуните ядат бебета, а дартините тровят кладенците.

— Тоест ти смяташ, че тралгуните не ядат бебета? — каза през смях Марисин Остерот и другите се засмяха с него. Включително Гедер.

Разговорът се насочи към други теми, свързани с двора — нарастващото напрежение в Саракал, затихващото брожение във връзка с възраждането на селските съвети, слуховете за втора война за наследството в Северобреж. Гедер рядко се обаждаше, но когато се включеше в разговора, мъжете го слушаха внимателно. Това само по себе си беше опияняващо като сайдера. Когато прислугата отнесе и последната храна, Гедер се извини и си тръгна. Утре щеше да има същата сбирка като днешната, както и вдругиден. За вечерта беше насрочен неофициален бал по едно и също време с банкет в чест на крал Симеон, организиран от Фелдин Маас. Гедер разбра за това

съвпадение, когато нацупеният Алберит Маас го попита дали може да отиде на банкет. Гедер му разреши. Дворът явно бе разделен, но това едва ли беше нещо ново. Ако се съдеше по бройката и качеството на хората, уважили събитията, на които беше поканен той, значи фракцията, която го беше приела за свой сътрапезник, бе по-многобройна и по-влиятелна. Следователно Гедер можеше да си позволи известно снизхождение.

Слънцето грееше в късноутринното небе, попиваше в плаща на Гедер и разтапяше приятно тялото му. Той вървеше по настланите с черен калдъръм улици и се чувстваше добре, почти толкова самоуверен, колкото през първите си дни във Ванаи. Някакъв бедняк с дълга мръсна брада го видя и избяга в сенките. Млада жена с прекрасен тен, като чай с мляко, го удостои с поглед и усмивка от носилката си. Той отвърна на усмивката ѝ, а жената обърна глава след него, докато робите я отнасяха. От толкова много усмивки Гедер усещаше приятна болка в челюстта си.

Източната градска порта беше по-широка от южната, вградена под гигантска арка от дялан камък, висока почти колкото самия Кралски шпил. Тропот на конски копита и колела на карети се сливаше с гласовете на дребни търговци. Въздухът миришеше на конски фъшкии — животните цапаха улиците по-бързо, отколкото осъдените за дребни провинения затворници можеха да изчистят паважа. Викачи обикаляха под неогладени дървени табелки и огласяваха новините, за които им беше платено — еди-кой-си месар киснел месото във вода и го продавал на килограм; епидемията от дребна шарка била проследена до бордей на кожарската улица; имало обявена награда за намирането на изгубено дете. Това бяха типичните клюки на всеки голям град и Гедер се наслаждаваше на звука, без да се вслушва в думите. Викачите вземаха пари на сричка и така наречените им „новини“ в огромната си част бяха лъжи и злословия. Гедер спря пред една сергия, където тралгун с ръбато лице и отрязан крак продаваше сладки лакомства — захаросана лавандула и медени камъчета. Гедер му подхвърли монета и навъсеният тралгун я хвана сръчно във въздуха.

Оттатък градските стени северната равнина се разстиляше до хоризонта, зелена трева и храсти, но нито едно дърво. Всичко, което ставаше за огрев, беше изсечено отдавна. Малкото възвишения се

издигаха меко като вълни в спокойно море. Лагерът на неговата войска се беше разлял източно от Камнипол, досами града. По предложение на Джори Калиам Гедер беше издал изрична заповед войската да остане в готовност, вместо да се разсипе в обичайния за края на всяка военна кампания безпорядък. Макар и в сянката на Камнипол, лагерът си имаше периметър, постови, готварски огньовете и действащ командир. Фалон Брут, барон на Садерлингови хълмове, тръгна към него, когато Гедер влезе в лагера.

— Какви са новините? — попита Брут. — Нещо от Терниган?

— Още нищо — каза Гедер.

— С цялото ми уважение към него, но ако се тутка така, на стадиона няма да остане и едно свястно място.

— Може да се обърнем към крал Симеон — каза Гедер.

— Или можете сам да издадете заповедта — каза Брут и дългите му мустаци трепнаха.

— Не мога да действам през главата на Терниган — каза Гедер.

Брут се изсмя. Или по-скоро излая.

— Е, лагерът е ваш тогава. Аз мисля да си почина малко. Довечера Маас дава банкет и е мой ред да си взема градски отпуск.

— Ще има и неофициален бал довечера — каза Гедер, уж равнодушно.

— По-добре никой да не ме вижда на дансинга, за свое добро — каза Брут и си тръгна, а Гедер се зачуди кое ли от двете събития ще предпочете момичето с хубавия тен.

Оръженосецът беше разтребил палатката му, но книгите и справочниците по превод беше оставил непобутнати. Гедер седна на походното си писалище, взе есето с напукана кожена подвързия, с което се бореше понастоящем, и разлисти пожълтелите древни страници. Откри докъде е стигнал и се зачете.

„Именно откритието на тези оръжия в Синирските планини позволило на Холскар и Саракал с общи усилия да ограничат вмешателството на Боржа и след време да си възвърнат земите, отстъпени по силата на договорите отпреди пет поколения. Въпреки това нито избираемите крале на Холскар, нито традиционните властимащи

семејства на Саракал направили сериозен опит да проучат находките. Този невъобразим пропуск обикновено се обяснява със суеверен страх, породен от нещо в долината. Неназованият писар от Атианското абатство изказва предположението, че може би става въпрос за гнездо на хиберниращи дракони, заложено там от Дракис Гръмовран или от Праведния слуга на дракона Морад, ала по-вероятно е чумната епидемия, последвала боржианската експанзия, да е осуетила по-нататъшните проучвания, истина е също, че тежкия планински терен ограничава експедициите до летния сезон и дори тогава — само пеша, защото релефът е непроходим за товарни или ездитни животни. Това само по себе си дава повод за едно по-задълбочено и систематично проучване на обувките, използвани от древните холскарйци, проучване, на което ще посветя следваща глава от това съчинение.“

Синирските планини. „Синир“. Думата му изглеждаше много позната, но не се сецаше къде я е виждал. Беше скоро във всеки случай. И във връзка с Праведния слуга. В това Гедер беше сигурен.

Легендата, с чието проучване се беше захванал от скука, постепенно беше придобила особено значение за него. В тъмните часове на утрото, след като сънищата го събудеха без време, той сядаше с книгите си, отбелязваше всяка податка и обмисляше потрудните места в превода, докато гласът на огъня заглъхнеше в главата му и сънят го навестеше отново.

Бе придобил съвсем бегла представа за естеството на оръжието, освен че е било използвано в последната война на драконите и е било свързано с магия, която отделяла истината от лъжата. Открил беше два коментара за развала или инфекция на кръвта, но не му беше ясно за какво точно иде реч. Може би се отнасяше до ритуалите и заклинанията, които Морад е създал, за да вдъхне живот на Праведния слуга, или описание на функцията му, или просто измислица на онези от противниците на Морад, които са надживели съперника си.

Поне географски всички източници свързваха оръжието с един и същи район, а именно източните планини и пустошта между Холскар,

Боржа, Кешет и Пют. Вярно, че така посоченият район беше обширен и непроходим в по-голямата си част. Но Гедер смяташе, че ако вземе предвид датировката на податките и провери къде са минавали националните и племенните граници в съответния исторически период, ще е в състояние да стесни значително периметъра. Една от книгите например поставяше Праведния слуга източно от Кешет, назовавайки Кешет с едно от древните му имена. Друга го поставяше източно от Боржа, използвайки име от малко по-скорошен период. Като сравнеше промяната в границата между Кешет и Боржа през промеждутъка от няколко столетия, Гедер би могъл да стесни вероятния район до не повече от четири дни езда в посока север-юг. И ако в така стеснения отрязък се намираще планинска верига на име Индише, значи би могъл да сложи пръст на картата и да посочи точното място.

За пръв път в живота си Гедер обмисляше структурата на свое собствено теоретично есе на тази тема. Главата върху обувките на древните холскарийци едва ли щеше да му е от полза, но за всеки случай щеше да я прегледа. Въздъхна издълбоко, опря се на лакти и започна да чете. Текстът не беше от най-добрите в стилистично отношение, но въпреки това темата го увлече. Промяната във височината на палците като белег за расовата принадлежност на кралския двор беше доста интересна, още повече че историческите архиви за период от шест и повече столетия бяха систематично унищожени при управлението на Тириския-адан. Хипотезата, че през определен период Холскар е бил управляван от лампооките дартини, а не от хааврикините, беше много смела, помисли си Гедер с вдигнати вежди. Толкова се беше задълбочил в текста, че дори не чу виковете, преди оръженосецът му да влети в палатката.

— Милорд — каза старият дартин. — В града. Нещо е станало.

Гедер вдигна очи и разсеяно се зачуди как ли би изглеждал оръженосецът му в кралските кожи и златото на Холскар. А после кръсците и звънтежът на оръжие стигнаха до съзнанието му и страх вледени кръвта му като мразовит зимен ден. Скочи от писалището и изхвърча от палатката. Въображението му рисуваше дим над стените на Камнипол, огньовете на Ванай ревяха името му. Давед Брут, синът на Фалон, тичаше през равнината. Туниката му беше почервеняла от кръв.

— Някой да му помогне! — извика Гедер, гласът му бе писклив.
— Ранен е! Някой да му помогне!

Ала към раненото момче вече се стичаха хора. Гедер се оглеждаше трескаво за битката. Дим нямаше. Нито огън. Но някакви хора крещяха, при това наблизко. Шестима войници вече бяха стигнали до Давед, склучиха ръце в импровизирана носилка под него и го понесоха към лагера. Гедер хукна да ги пресрещне. Когато го видя, раненият младеж протегна ръка към него.

— Лорд Палиако!

— Тук съм — каза Гедер. Мъжете, които носеха Давед, спряха.

— Гладияторите. Превземат портата.

— Какво?

— Гладияторите от стадиона. При портата са. Опитват се да я затворят.

„Това е бунт — помисли си Гедер. — Бунт по улиците на Камнипол.“

А миг по-късно: „Не. Това е преврат.“

— Отнесете го при хитреца — нареди Гедер на мъжете, които носеха момчето. — А после хвацайте мечовете. В строй! Всички в строй!

Първо в изумление, а после със страх, лагерът се строи. Оръженосецът на Гедер дотича с меч и бронята му. Гедер взе оръжието, после го върна и взе бронята.

— Няма време за това — каза Фалон Брут, появил се до него. Лицето му беше като градоносен облак. — Затворят ли портите, от нас полза — никаква. Зарежете бронята и побързайте.

Гедер преглътна. Коленете му буквално се подгъваха. Чу се как крещи заповеди за нападение, сякаш някой друг говореше с неговия глас, а после, с меч в ръка, хукна заедно с Брут и още десетина ветерани от Ванай през поляните към източната порта. Черното кожено наметало плющеше на гърба му като криле на прилеп. Мечът тежеше тромав в ръката му, а когато стигнаха до портата, Гедер беше останал без дъх. Дробовете му горяха мъчително. А под исполинската източна арка на крепостната стена портите вече се затваряха.

— Към мен! — изрева Гедер и се тласна мислено напред. — Ванай към мен!

Той и хората му нахлуха през стесняващия се процеп като шепа сушен грах, хвърлен по открянат прозорец, първо най-бързите, след това още неколцина по двойки и тройки, а накрая всички в обща група. Площадът, който Гедер беше прекосил преди няма и два часа, беше променен до неузнаваемост. Вместо каруци и карети сега по него имаше трупове. Зад преобърнатата сергия с медени камъчета и захаросана лавандула стояха стрелци ясуру, люспите им блестяха златни под слънцето. Пуснаха залп стрели и мъжът вляво от Гедер падна с крясък.

— Атака! — кресна Гедер. — Спрете ги! Атака!

Хората му нападнаха, свели глави и надигнали глас. Лъкометците отстъпиха, ала група йему с доспехи от дебела кожа и стоманена оплетка се люшна към тях с тежки двуръчни мечове. Бивните им бяха боядисани в кървавочервено и така приличаха на чудовища от нечий кошмар. Един вдигна широката си глава и нададе вой. Във воя му имаше думи. Гедер се обърна към отстъпващите стрелци, после към напредващите мечоносци, после пак към стрелците.

Широко острие, дълго повече от метър, се стрелна към него и той отскочи назад. Йемутото беше поне с три глави по-висок от първокръвен мъж и широк като каруца в плещите. Гедер вдигна меча си с две ръце и йемутото се ухили, описа широка дъга с оръжието си и принуди Гедер да отстъпи. Вляво друго от дългите остриета откри пролука в бронята на един от ванайските ветерани и гореща кръв опръска гърдите и лицето на Гедер. Някъде зад него изпищя човек.

Противникът на Гедер вдигна меча си да го съсече като с брадва. Гедер вдигна своя с пълното съзнание, че не би могъл да отклони връхлитащия удар. Някой изтича край него, блъсна се в йемутото и наруши равновесието му.

— Сега, Гедер! — извика Джори. — Промуши го!

Гедер изприпка напред и замахна с меча си. Ударът не беше силен, но срязва кожените доспехи на гиганта. Йемутото изкрещя. Джори отскочи. Гедер замахна отново. Целеше се в корема на чудовището, където доспехите бяха по-тънки, за да не възпрепятстват движението, ала ударът му се отплесна ниско, към бедрото на гиганта. Йемутото протегна дългата си дебела ръка и блъсна Гедер назад, но мечът на Джори Калиам се спусна и отвори кървава рана в китката му. Чудовището нададе вой, изпусна меча и притисна раната да спре

бликащата кръв. Гедер се хвърли напред и удари веднъж, два пъти, четири пъти с меч си по коляното на йемуту, все едно се опитваше да отсече фиданка.

Йемуту залитна и падна, вдигнал ръка, че се предава. Гедер се завъртя.

Портите не се движеха, стояха си така — нито отворени, нито затворени, и през пролуката се вливаха още войници на Гедер. Стрелците ясуру не се виждаха никъде, четирима от гигантите йему бяха паднали, останалите, близо половин дузина, водеха свирепа битка с растящ брой антийски мечове. Джори Калиам се беше превил на две и дишаше тежко. Кръв се стичаше от устата му и оцветяваше зъбите му в червено, но младият мъж въпреки това се усмихваше.

— Адски глупаво от тяхна страна да ни ядосат — каза той през пяната на собствената си кръв и слюнка.

Гедер се ухили широко.

— Виж ти — каза Лерер Палиако, облегнал се на парапета на балкона си. — Виж ти, виж ти, виж ти.

— Успели са да превземат южната порта. Затворили са я и са блокирали механизма. Още не можем да я отворим — каза Гедер и сви рамене.

Здрачът преминаваше в мрак, звездите изгряваха. Всички банкети и балове бяха отменени по заповед на трона. Кралската гвардия патрулираше по окървавените улици на Камнипол. Крал Симеон се беше затворил в Кралски шпил с подбрана група благородници, обявен беше вечерен час от здрач до зори, което означаваше, че всеки, когото гвардията хване по тъмните улици, ще бъде убит без въпроси и без предупреждение. Всички къщи бяха заключени и залостени, крепостните стени бъкаха от стражи. Вместо да стане сцена на спортни игри в чест на принц Астер, обновеният стадион приютяваше десетина импровизирани бесилки, от които висяха трупове на екзекутирани гладиатори. Два пъти по толкова бяха оковани и хвърлени от мостовете, за да срещнат смъртта си непогребани на дъното на Прореза.

Страхът и потресът на града сякаш се бяха пропили във въздуха и го променяха. Всичко изглеждаше крехко, застинало на ръба на

голяма катастрофа. Гедер съзнаваше, че и той би трябвало да се страхува, ала вместо това се чувстваше развълнуван, въодушевен. В столицата беше избухнал въоръжен бунт, който той, Гедер, беше потушил лично. Щом го бяха посрещнали като герой заради опожаряването на Ванай, с какви ли почести щяха да го обсипят сега? Самата мисъл го опияняваше.

— Чух, че лорд Терниган е заповядал войската да се разпусне — каза баща му.

— Мъжете не можеха да си намерят място. Искаха да са в града, за да защитят домовете и семействата си. Ако лорд Терниган не беше издал заповедта, аз щях да го направя.

Баща му поклати глава и въздъхна. От балкона се виждаше Кралски шпил, издигнал снага в края на града, надвиснал над Камнипол и следователно над целия свят. Светлинки гreeха в прозорците му като звезди или като огньовете на войсков лагер. Лерер Палиако изпука кокалчетата на ръцете си и каза:

— Лоши времена. Много лоши времена.

— Спокойно — каза синът му. — Вече всичко свърши. И да е останал някой гладиатор, гвардията ще го открие. Градът е спасен.

— Остава онзи, който ги е повикал — каза Лерер. — Който е подготвил удара. А имената, които ми идват наум, са твърде тежки, за да увиснат на бесилото. Рядко се задържах в двора на младини. Така и не създадох връзки, не влязох в съюзи. Сега се чудя дали това не е било грешка. Но вече е твърде късно.

— Татко — каза Гедер, но баща му се изкашля и вдигна ръка да го спре.

— Войската вече е официално разпусната, синко. Можеш да отидеш където поискаш. Да правиш каквото поискаш. Според мен би било разумно да напуснеш Камнипол за известно време. Докато нещата се успокоят.

За пръв път след края на уличните сражения тревога затъмни еуфорията на Гедер. Плъзна поглед по потъналите в мрак улици и къщи. Баща му се тревожеше излишно, без съмнение. Нямаше от какво да се страхуват. Бяха спечелили. Заговорът се беше провалил.

Този заговор. Този път.

— Е, не би било зле да се прибера у дома — каза Гедер. — Имам идея за едно есе, което ще ти се стори интересно. Правя сравнително

проучване на географските имена през различните епохи и спрямо съвременните карти, за да...

— Не бива да се връщаш в Сламенкърш — каза баща му.

Гедер млъкна и го погледна объркано.

— Трябва да напуснеш Антеа — продължи Лерер. — Твърде надълбоко те забъркаха в политически интриги, за които не знаем достатъчно. Първо Ванай, а сега това? Поне до края на сезона е добре да си далеч оттук. Някъде, където не могат да те стигнат. Вземи няколко слуги. Аз ще ти дам пари. Намери си някое спокойно място, отдалечено. До есента може би ще знаем кой каква игра играе.

— Добре — каза Гедер. Изведнъж се почувства незначителен, нищожен.

— Още нещо. Не казвай никому къде отиваш, синко.

ДОСЪН

Симеон крачеше напред-назад пред всички тях. Изражението му беше смесица от колебание и решителност. Същото изражение Досън беше виждал в очите на ловни хрътки, които се колебаят на върха на стръмен склон, защото знаят, че хукнат ли надолу, връщане няма да има. Каквито и съвети да беше изслушал старият му приятел през дългата нощ, не ги беше потърсил от него. Но със сигурност не ги беше потърсил и от Къртин Исандриан.

Сбирката не се провеждаше в някоя от обичайните зали за аудиенции. Тук нямаше тапети и меки кадифени възглавнички, стените бяха от неизмазани тухли. На пода нямаше килими, които да облекчат неудобството за превитите колене на кралските поданици. Войници от кралската гвардия стояха покрай стените с мечове и доспехи, които не бяха декоративни. Принц Астер седеше на сребърен трон зад баща си. Личеше си, че момчето е плакало.

Къртин Исандриан стоеше на колене от другата страна на пътеката, точно срещу Досън, лицето му — изопнато и бледо като платно. Алан Клин беше до него. Канл Даскелин и Фелдин Маас бяха съумели да останат встрани от вниманието на краля. Одерд Фаскелан беше загинал със стрела в гърлото, а мухите при бесилките вече пируваха с трупа на убиеца му. Гедер Палиако, героят на деня, спасил източната порта, вече беше напуснал Камнипол. Досън беше сам.

Зад и над трима им, на три нива, галериите за зрителите бяха претъпкани. Целият нобилитет беше тук, мъжете седяха в партера на ниски неудобни столчета зад опънато въже, което ги разделяше символично от официалната аудиенция. Жените стояха на второто ниво и някъде там, сред тъпканицата, беше и Клара. Най-горната галерия, по правило запазена за градските първенци без благороден произход и за чуждите посланици, днес беше празна.

Кралят спря да крачи. Досън не вдигна глава.

— Това свършва днес — каза Симеон и гласът му прогърмя из цялата зала. — Свършва сега.

— Да, ваше величество — каза Досън с премерено покорен глас. Миг по-късно Исандриан и Клин повториха думите му като ехо.

— Докато аз седя на Разсечения трон, Антеа няма да тръгне по драконовия път — продължи Симеон. — Тези дребни интрижки и политически боричкания няма да донесат хаос и кръвопролития в империята, която е в сърцето на света. Кълна се в живота си, че това няма да стане, и като ваш монарх очаквам и изисквам същото от всички ви.

Този път отговорът на Досън „Да, ваше величество“ дойде едновременно и в хор с отговора на Исандриановата клика.

— Благородна кръв се проля по улиците на Камнипол. Чужди мечове играха в столицата ни — продължи кралят. — Вече няма значение дали мотивите на този или онзи са били чисти. Трябва да се потърси сметка на виновните.

Макар и с периферното си зрение, Досън видя как Алан Клин пребледнява до сиво.

— Имате ли да кажете нещо, преди да въздам правосъдие? — попита кралят. — Лорд Калиам?

— Не, ваше величество — каза Досън. — Аз съм верен на вас и на Разсечения трон.

— Лорд Исандриан?

— Ваше величество — каза Къртин Исандриан. Гласът му пресекуваше. — Бих искал да привлека вниманието ви към две неща. Първо, моля ви да обмислите варианта вчерашното насилие да не е било резултат от намеренията на тук присъстващите. Но ако ваше величество смята, че наказание така или иначе трябва да се наложи, моля ви да пощадите моя съратник. Игрите в чест на принц Астер бяха мой проект, мой отначало докрай. Не бих искал невинни хора да пострадат само защото са мои приятели.

Хубава реч, помисли си Досън. Но необмислена и неразумна.

— Лорд Исандриан, изглежда, забравя, че това не е първото насилие, произлязло от враждата му с дом Калиам — каза кралят. — Ако държиш да се жертваш за назидание, ще обмисля молбата ти, ала не мисли, че някой друг ще намери защита зад твоите поли.

— Да, ваше величество — каза Исандриан.

В последвалото мълчание Досън затвори очи. Коляното го болеше. Цялата му тежест падаше там, в пряк контакт с каменния под,

ала той търпеше стоически болката. Не беше сега моментът да се грижи за удобството си.

— Досън Калиам, барон на Остерлингов хребет — каза крал Симеон. — Удвоявам данъците, дължими от твоите имения, за срок от следващите пет години. Ще напуснеш двора и Камнипол и няма да се връщаш поне половин година, забранява ти се да набираш войници или наемници без изричното разрешение на трона.

Досън не каза нищо, само сведе глава още по-ниско. Сърцето препускаше в гърдите му и той внимаваше тревогата му да не проличи.

— Къртин Исандриан, барон на Корса — продължи кралят. — Отнемам в полза на трона всички твои земи южно от река Андриан, лишавам те от титлите Пазител на Естинпорт и Защитник на Изтока. Ще напуснеш двора и Камнипол и няма да се връщаш поне половин година, забранява ти се да набираш войници или наемници без изричното разрешение на трона.

Досън затвори очи. Едвам се сдържаше да не поклати глава. Разочарованието натежа в стомаха му като да беше глътнал камък. Отсъждането срещу Клин щеше да е същото или по-малко. И наистина, крал Симеон изпрати и него на същото заточение, увеличи данъците му и го лиши от няколко дребни титли. Фелдин Маас, където и да се криеше, се бе измъкнал от цялата история като мокра връв.

Когато кралят им нареди да се изправят, Досън се вгледа в стария си приятел. В своя крал. Лицето на Симеон беше зачервено, дишането — забързано, челото — навъсено като тъмен облак. Зад него принц Астер бе вдигнал брадичка уж предизвикателно. Само за миг Симеон погледна Досън в очите. И да трепна нещо зад демонстративния гняв на краля, друг знак Досън не видя. Кралските гвардейци оформиха шпалир, Симеон излезе от залата, следван от принца, а галериите се разшумяха като разбунен кошер. Досън хвърли поглед през пътеката към Исандриан и Клин, които си говореха нещо на ухо. Клин изглеждаше зашеметен. Исандриан изглеждаше тъжен и Досън се запита дали е тъжен по същата причина като него.

— Лорд Калиам, сър?

Капитанът на кралската гвардия беше висок мъж с широки плещи, чип нос и воднисти очи, които гледаха смутено. Досън му кимна.

— До залез-слънце трябва да сте напуснали града, милорд — каза капитанът.

— Заповедите касаят ли домашните ми?

— Не, милорд. Те могат да останат, ако решат.

Досън потърка натъртеното си коляно. Капитанът остана още миг, после кимна почтително и отиде при другите двама потърпевши от кралското правосъдие. Вероятно да им предаде същите указания, реши Досън. Обърна се и излезе. Преддверието беше решено в черен мрамор и сребърни орнаменти. Обедното слънце се пулеше през високи прозорци. Клара вече го чакаше там. Винсен Коу стоеше зад нея като сянка. Джори се появи в края на коридора и тръгна бързо към тях. Ботушите му пееха по каменния под.

— Мисля, че мина доста добре — каза Клара.

Досън поклати глава.

— Станахме свидетели на пародия, скъпа. Видяхме края на една империя.

Каретата ги чакаше на улицата, конете във впряга пръхтяха нетърпеливо, сякаш и те усещаха промяната в атмосферата на града. Още стотина карети задръстваха тесните улици и чакаха нобилитета на Антеа да се изниже от Кралски шпил. Всички те сториха път на дома Калиам. Бързото завръщане у дома беше традиционният последен жест на уважение, дължим на един изгнаник.

Каретата подскачаше по неравния калдъръм. Никой не понечи да проговори. Досън гледаше през прозореца, докато Кралски шпил не се скри зад поредния завой. Минаха през големия площад и продължиха по улиците на градския център. Гълъби се вдигнаха на ято, описаха кръг в небето и кацнаха отново на земята. А после — Сребърният мост и бездната на Прореза. Пещите — готварските и ковашките — бълваха дим.

Само преди ден по същите улици се беше проляла благородническа кръв. Днес всичко изглеждаше нормално освен за малцината като него, които знаеха, че това е само привидност.

Когато стигнаха до имението, слугите както винаги излязоха да ги посрещнат и да сложат стъпенката пред вратичката на каретата. Досън им даде знак, че няма нужда от помощ. Старият портиер тралгун го поздрави тържествено. Влязоха в къщата и завариха прислугата да събира багажа. Сваляха гоблени от стените, застилаха

мебелите с покривала срещу прах. Хръткарят вече бе прибрал кучетата в клетки за пътуването. Животните скимтяха жално. Досън коленичи при тях и сложи ръце на решетките, за да го подушат и да му близнат пръстите.

— Мога да остана — каза Джори.

— Остани — отвърна Досън. — Няма да ми стигне времето да уредя всичко, преди да потеглим.

— Част от прислугата също ще трябва да остане, скъпи — рече Клара. — Градините ще загинат без постоянни грижи. А фонтанът в розовия двор трябва да се поправи.

Едно от кучетата вдигна поглед към Досън. Големите му кафяви очи бяха нежни и уплашени. Досън провря пръсти през решетките и го погали по муцуната. Челюсти, достатъчно силни да прекършат гръбнака на лисица, ухапаха нежно ръката му.

— Постъпи както сметнеш за редно, Клара — каза той. — Имам ти доверие.

— Лорд Калиам?

Винсен Коу поздрави по ловджийски. Досън събра мислите си колкото да кимне в отговор.

— Дошъл е лорд Даскелин, сър — каза Коу. — Чака в западната дневна.

Досън се изправи. Кучето изскимтя жално. Ала Досън с нищо не можеше да му помогне, нямаше излишна утеха, която да му предложи.

Канл Даскелин стоеше до прозореца в западната гостна, стиснал ръце зад гърба си като военачалник, който наблюдава бойното поле отвисоко. Димът от лулата му беше неприятно сладникав.

— Канл — поздрави го Досън. — Ако ще искаш нещо от мен, побързай. Нямам време за игра на карти.

— Дойдох да ти изкажа съпричастието и поздравленията си.

— Поздравления? За какво?

— Ние спечелихме — каза Даскелин, обърна гръб на прозореца и тръгна през стаята. — Ти изигра ръката си гениално. Подведе Исандриан да рискува неоправдано, после смаза заговора му. Сега той е в немилост. Той и най-близкият му съюзник са заточени в провинцията. Губят земи и титли. Тепърва ще разберем на кого ще повери сина си кралят, но със сигурност няма да е на един от тях. Можем да забравим за възраждането на селския съвет, поне в рамките

на нашето поколение. Жалко, че ти трябваше да платиш цената, но се кълна, че името ти ще се слави като на герой, докато те няма.

— Каква е ползата да печелиш битки, ако губиш войната? — каза Досън. — Ти наистина ли дойде тук да празнуваш, Даскелин? Или това е твоят начин да злорадстваш?

— Да злорадствам ли?

— Одерд Фаскелан беше страхливец, но във вените му течеше благородническа кръв. Вчера Одерд умря. В Камнипол, от ръката на чужденец. Това не се е случвало от векове. И как отвърна Симеон? Увеличи им данъците. Прати ги в половингодишно изгнание. Отне им дребни титли и по някое парче земя.

Даскелин се облегна на стената и скръсти ръце. Сив дим се стелеше пред устата и ноздрите му.

— А ти какво би искал да направи?

— Да ги убие всичките лично. Да ги окове, да вземе меч и да ги обезглави със собствената си ръка — каза Досън.

— Май Палиако вече ти липсва — подхвърли сухо Даскелин. Досън не му обърна внимание.

— Въоръжени отряди по улиците? Това е държавна измяна и да отвърнеш с каквото и да било друго освен със смъртно наказание, е само на крачка от откритата капитулация. Играеше го гневен, но само показва колко много го е страх. Не знам как не си го видял. Надува се, беснее и обявява край. Все едно гледаш как овчарче се опитва да прогони вълци с виковете.

— Да го е страх? От кого?

— От силата зад Исандриан. Страх го е от Астерилхолд — каза Досън, а после го посочи обвинително с пръст. — И от Северобреж.

Подобие на усмивка изкриви лицето на Даскелин и той извади лулата от устата си.

— Аз не представлявам Северобреж, стари приятелю — каза той. — А ако крал Симеон е решил да прояви милост, съобразявайки се с реакциите на другите дворове и кралства, значи е постъпил мъдро.

— Не. С така наречената си „милост“ Симеон негласно разрешава на всеки земевладелец в кралството да разслои максимално лоялността си — каза Досън. — И ако лоялността ни към някоя дукеса в Астерилхолд или към банка в Северобреж ни дава по-крепко чувство за сигурност, отколкото нераздвоената ни лоялност към Антеа, значи

крал Симеон скоро ще остане без свой двор. В желанието си да отклони Антеа от драконовия път той я тласка право натам.

Даскелин коленичи до камината и чукна лулата си в осаждените тухли. От чашката ѝ се посипа пепел.

— Явно сме на различно мнение по този въпрос — каза той, — но не е речено, че съюзниците трябва да са съгласни за всичко. Ти, разбира се, си прав, че опасността за кралството не е преминала напълно само защото кликата на Исандриан е окуцяла. Може и да не ми вярваш, но дойдох да те уверя, че ще продължа да полагам усилия тук, докато ти си в изгнание.

— Като ни продадеш на Медеанската банка?

— Като се погрижа крал Симеон да получи подкрепата и лоялността, от които се нуждае.

— Говориш като дипломат — каза Досън.

Даскелин настръхна, после се овладя под погледа на Досън. Затъкна лулата в колана си и стана. Миризмата на застоял дим разваляше въздуха в стаята.

— Денят е тежък за теб — рече Канл, — затова ще приема думите ти като емоционален изблик, а не като обмислено становище. Мисли каквото искаш, но не дойдох тук да злорадствам.

Двамата постояха така, мълчанието помежду им се проточи. Канл Даскелин се усмихна малко тъжно, после си тръгна, като потупа Досън по рамото на минаване. Досън се заслуша в стъпките му, които бързо потънаха в коктейла от звуци, акомпаниращ изкореняването на неговото домакинство. Постоя още малко, загледан през прозореца, но без да вижда дърветата в градината. Без да чува птиците, прислугата или воя на кучетата.

После се обърна.

Напусна Камнипол в малка открита карета. Седеше до Клара на предната седалка и гледаше назад към града. Винсен Коу седеше на капрата до коларя. Фургоните с вещите им още не бяха потеглили. До Остерлингов хребет щяха да стигнат за половин ден по драконовите пътища, чийто нефрит беше значително по-гладък под колелетата в сравнение с паважа на столичните улици.

— Няма опасност да налетим на тях, нали? — попита Клара.

— На кого?

— На някой от тях — каза Клара. — На лорд Исандриан или лорд Клин. Или на лорд Маас. Би било крайно неудобно за всички. Така де, какво си казват хората при такава среща? Не си представям как ги каня на обяд, но пък би било грубо да не го направя. Дали да не кажем на коларя да забави, ако види друга карета пред нас? Ако се престорим, че не сме разбрали кой е в другата карета, ще е по-лесно и за нас, и за тях, а и етикетът ще е непокътнат. Освен ако не е Маас. Фелиа сигурно е съсипана.

Въпреки всичко Досън се усмихна. Взе ръката на съпругата си в своята. Пръстите ѝ не бяха толкова тънки, колкото ги помнеше. Неговите пък бяха загрубели. Времето беше променило и двамата в някои отношения, в други не ги беше докоснало. От първия ден на брака им, а и отпреди това, Досън знаеше, че Клара вижда света по различен начин. И това беше едно от многото неща, заради които я обичаше.

— Няма да ги срещнем, сигурен съм — каза той. — Исандриан и Клин няма да тръгнат по този път, а Маас няма причина да напуска двора. Поне засега.

Клара въздъхна и облегна глава на рамото му.

— Бедничкият ми съпруг...

Той наклони глава да я целуне по косата, после прехвърли ръка през раменете ѝ.

— Няма да е чак толкова лошо — каза той. Надяваше се поне в нейните уши гласът му да е прозвучал убедително. — Липсваше ми зимата в Остерлинггов хребет. Сега ще си наваксаме. Ще прекараме лятото у дома, после ще се върнем в столицата за закриването на дворцовия сезон, а след това обратно вкъщи.

— Мислиш ли? — попита Клара. — Може да се върнем в Камнипол чак следващата пролет. Не е необходимо да пътуваме два пъти.

— Не, любов моя — каза той. — Ще се върнем, и то не само заради есенния карнавал. Искам да видя с очите си как са се развили нещата в двора през лятото. Само изглежда, че ти угаждам, скъпа. В действителност аз съм един егоистичен простак.

Клара се засмя. След още няколко мили захърка тихичко. Коу, съобразителен както винаги, подаде на Досън вълнено одеяло и той я

зави, без да я буди. Слънцето поаленя зад тях, захождайки към залеза. Сенки се разляха по пейзажа и нощните птици излязоха на сцената с пронизителни подвиквания.

Досън напускаше бойното поле, но и без него войната щеше да продължи. Исандриан, Маас, Клин. Още бяха живи, а и не бяха единствените, участвали в заговора. Маас и съратниците му в двора нямаше да бездействат. Щяха да се борят със зъби и нокти, за да възстановят предишните си позиции и влияние. Даскелин несъмнено щеше да оглави групата на Досън, или поне онази част от нея, която бе склонна да преглътне мазното bankerче от Северобреж. Симеон щеше да танцува между остриетата и да убеждава сам себе си, че някъде по средата има място, където всичко подлежи на баланс, че мирът може да се опази, без кралят да заема категорична позиция по който и да било въпрос.

Един слаб крал би могъл да оцелее, ако има лоялен двор, ала като бе прогонил Досън, Симеон се беше лишил от единствения човек, който го поддържаше искрено. Сега не ги чакаше нищо добро. Дворът се връткаше в стъпките на безумен танц, в който всеки танцуваше сам за себе си. А танцьорите бяха късогледни идиоти, вторачени в личното си добруване.

Само чудо можеше да укрепи властта на крал Симеон. Единствената надежда на Антеа беше принц Астер да стане повереник на семейство, способно да го обучи на кралския занаят по-добре, отколкото ако момчето следва примера на баща си. Досън се замечта как взема принца под собственото си крило и му дава знанията, които Симеон не би могъл да му даде. Клара се размърда в съня си, измърмори нещо и придърпа одеялото.

Слънцето се смъкна на хоризонта и скри кулите на Камнипол в златния си огън. За миг Досън си представи, че огънят е истински, не светлина, а пожар. Не залез, а Камнипол, обхванат в пламъци. Кръвта му се вледени, сякаш представата не беше лекомислен полет на въображението му, а носеше тежестта на пророчество.

Късогледни идиоти, вторачени в личното си добруване. Горящ град.

Зачуди се къде ли се е дянал Гедер Палиако.

СИТРИН

Кафенетата открай време имаха свое място в бизнес делата на всяка общност. В студените пристанища на Столборн и Рукюпал търговски и морски капитани седяха сгърбени над настланите с плочки маси и топлеха ръце на димящи чаши, докато зимното слънце залязваше по обед. Край широките огрени от луната води на Миуажи номадите южняри сърбаха гъсто като кал кафе и рецитираха поезия, а после се пазаряха шумно за цената на среброто и подправките. По целия свят, завещан им от драконите, търговията и кафето вървяха ръка за ръка.

Или така поне ѝ го беше разказвал магистър Иманиел. Самата Ситрин никога не беше излизала от Ванаи, а офисът на банковия клон там беше центърът на малкия ѝ свят. Ала когато настъпи моментът, Ситрин си избра едно малко кафене с дървени маси на улицата и малка стая в дъното, която собственикът даваше под наем. Беше близо до Големия пазар, буквално от другата страна на площада, което поставяше Ситрин почти в центъра на кипящата градска търговия, но без главоболията на ежедневната лотария за сергии и уморителната блъсканица на същинския пазар. Собственикът на кафенето — маестро Асанпур — беше престарял синай с перде на едното око и правеше кафе като истински вълшебник. Маестро Асанпур с радост прие скромния наем, който Ситрин му предложи за задната стаичка. В облачни дни Ситрин седеше в кафенето, отпиваше от чашата си и слушаше клюките. Изгрееше ли слънцето, излизаше навън, сядаше на някоя от белите дървени маси и наблюдаваше човешката гмеж, налазила Големия пазар.

С времето кафенето на маестро Асанпур можеше да се превърне в неофициален център на банковото дело и търговското кредитиране в града. Колкото по-популярно ставаше кафенето, толкова повече хора щяха да идват, а заедно с тях — повече новини, слухове и клюки. Ситрин знаеше, че собственото ѝ присъствие там като редовен клиент е добро начало, ала времето я притискаше и нямаше да ѝ стигне, освен

ако тя не подпомогнеше някак естествения ход на нещата. Рано или късно — и по-скоро рано, отколкото късно — истински представители на Медеанската банка щяха да се появят в Порте Олива с куп въпроси за странния нов клон на организацията и Ситрин искаше бизнесът ѝ да е потръгнал преди това да се случи.

Което, в краткосрочен план, изискваше една малка и безвредна измама.

Видя реакцията, която Кари предизвика с появата си, преди да е видяла самата Кари. Погледи се килнаха през площада като трева под напора на силен повей, после се дръпнаха назад, а после — скришом някак — отново залепнаха за нея. Ситрин продължи да си пие кафето уж без да забелязва тайнствената жена, която пресичаше площада по посока на големите павилиони, където чиновници управляваха Големия пазар от името на кралицата. Кари беше избрала възможно най-дългия път през площада и това даде време на Ситрин да се възхити на одеждата ѝ. Кройката беше еласейска, но дългият копиринен шал и воалът с мъниста говореха по-скоро за Лионеа. Бижутата ѝ бяха от ванайските кутии на Ситрин и със стойността си в злато можеха да купят две кафенета като това на маестро Асанпур. Като цяло ефектът говореше за богата търговка от бреговете на Вътрешното море, образ още по-автентичен заради разказите на майстор Кит от първа ръка. Такава гледка рядко се виждаше в Биранкор и комбинацията от екзотика и богатство привличаше вниманието по-сигурно и от песен. Хорнет и Смит вървяха зад нея, облечени в доспехи от варена кожа и с наперената походка, която бяха усвоили покрай пътуването си с кервана, съвсем като истински наемни войници.

Кари стигна павилионите и заговори един от чиновниците вътре. Ситрин не можеше да ги чуе, защото бяха далече, но не ѝ беше трудно да се досети какво гласи разговорът. Мъжът махна към Ситрин и кафенето от другата страна на площада. Кари кимна в знак на благодарност, обърна се и тръгна бавно в указаната посока. Когато се приближи достатъчно, за да се чуват, Ситрин стана.

— Стига ли? — попита Кари.

— Идеално — каза Ситрин. — Елате с мен.

Заведе актьорите в кафенето. Дървеният под скърцаше под стъпките им. Ниски арки разделяха помещението на сепарета. Прозорците имаха резбовани дървени кепенци, чийто мек кедров

аромат се смесваше със солта на лекия бриз. Картадамска девойка седеше в дъното и свиреше на малка арфа, звънките тонове раздвижваха приятно въздуха. В едно от сепаретата стар първокръвен говореше на висок глас с ококорен южняр, ала млъкна и зяпна Кари и охраната ѝ. Ситрин улови погледа на маестро Асанпур и вдигна два пръста. Старецът кимна и се зае да стрие зърна за две малки чашки от своето великолепно кафе. Идеята беше всички да стигнат до извода, че екзотично облечената жена е уважаван клиент на Медеанската банка. Групичката им хлътна в стаичката отзад, за която Ситрин плащаше наем.

— И това е всичко? Едно стайче? — каза Смит, след като вратата се затвори зад тях на скърцащите си кожени панти. — Мислех, че ще е по така.

Ситрин седна на малката маса. Имаше достатъчно място и за другите, но вместо да седне, Хорнет застана до тесния прозорец и надникна през цветното стъкло към уличката отзад. Кари се зае да свали бижутата, а Ситрин издърпа тежката желязна кутия, която използваше вместо сейф. Държеше я под стола си, върху червено килимче, за да не стърже кутията по дъсчения под.

— Не ми трябва много — каза Ситрин. — Счетоводна книга и малко пари в брой. Не всеки ден раздавам големи суми все пак.

— Не беше ли точно това целта? — попита Кари и ѝ подаде красива гривна, инкрустирана с изумруди и гранати. — Да се отървеш от парите и другите неща?

— Но не и да ги раздавам като бонбони — каза Ситрин. — Добрите инвестиции дори в големите градове се броят на пръсти. Първо трябва да прецениш къде си струва да инвестираш, а това не е лесно. Тук просто разговарям с хората. Договаряме сделки, подписваме договори. Това са важни неща и не искам охраната да се мотае наоколо и да плаши клиентите.

— И защо не? — попита Хорнет. — Аз точно така бих направил.

— Е, сигурно е по-добре за бизнеса, ако клиентите ти са спокойни — каза Кари.

На вратата се почука. Смит отвори и маестро Асанпур влезе с поднос, на който се мъдреха две малки чашки с цвят на кост. Ситрин отключи малкия сейф. Докато маестрото поднасяше кафе на Кари, Ситрин уви бижутата в мека кърпа и ги прибра до счетоводния тефтер

с червена кожена подвързия и кесията с дребни монети. Ключалката беше грозновата, но солидна, ключът — успокоително тежък на кожената си каишка. Ситрин заключи кутията и прибра ключа. Кари отпи от кафето и млясна доволно.

— Още едно предимство на този импровизиран офис — каза Ситрин и кимна към чашката в ръката ѝ.

— Трябва да тръгваме — каза Хорнет. — Майстор Кит е решил да поставим „Фарс за четирите вятъра“ преди да пристигнат корабите от остров Нарин.

— Няма ли да спонсорираш някой? — подхвърли Кари.

— Какво, кораб или фарс? — попита суховато Ситрин.

— Ами, и двете.

— Нито едното, нито другото — каза тя.

Истината бе, че корабите от остров Нарин често занимаваха мислите ѝ.

Разпределението на световното богатство беше пряк резултат от търговските модели. Кешет и Пют имаха маслинови плантации и вино, с които да залеем всички пазари по света, но нямаха грам златни залежи, а малкото находища на желязна руда бяха труднодостъпни заради непроходимия терен. Лионеа се гордееше с великолепен дървен материал и подправки, ала с мъка произвеждаше достатъчно зърно да изхрани населението си. Фар Сирамис обещаваеше най-редките стоки на света — коприна и бои, магия и тютюн, — ала презокеанските пътувания дотам бяха толкова рисковани, че търговските експедиции по-често се губеха безследно, отколкото да донесат очакваната висока възвръщаемост. Липсата на баланс в търсенето и предлагането гарантираше, че най-сигурният начин да натрупаш печалба е като се превърнеш в посредник между желаната стока и желаещия я клиент.

На сушата това означаваше да контролираш драконовите пътища. И най-добрият път, направен от човешки ръце с камъни и хоросан, не можеше да се мери с дълговечността на драконовия нефрит. Всички големи градове бяха възникнали на кръстопътища по времето когато човечеството било единна раса, а господарите на света летели с гигантските си люспести криле. Самите дракони едва ли бяха използвали често пътищата — построили ги бяха за улеснение на своите слуги и след като империята им паднала, същите тези пътища

продължили да определят движението на паричните потоци в сухоземната търговия.

За разлика от разчертаната суша, морето подлежеше на преразпределение.

Всяка есен корабите на юг пълнеха трюмовете си с царевица и масло, вино, пипер и захар и било срещу щедро заплащане, било заради нечия авантюристична природа, било от отчаяние, поемаха на север. Северобреж, Холскар, Астерилхолд и дори северното крайбрежие на Антеа разграбваха товара им, често на по-ниска цена, отколкото им искаха керваните, превозили същата стока по суша. Търговските кораби понякога качваха товари от тези пристанища — осолена треска от Холскар, желязо и стомана от Астерилхолд и Северобреж, — но повечето бързаха да си приберат парите и да вдигнат платна към широките пристанища на остров Нарин, където да чакат презокеанския трафик от Фар Сирамис. Защото там се криеха най-високите залози.

Капризните ветрове и океански течения правеха Нарин най-леснодостъпното крайно пристанище за корабите от Фар Сирамис и ако един търговски кораб успееше да размени товара или парите си срещу стоки, пристигнали от далечните земи отвъд океана, то инвеститорът, финансирал пътуването му, като нищо можеше да утрои вложените средства. Ако ли не, корабът щеше да се върне безславно от остров Нарин, натоварил стоки от местните пазарища, които да реализират далеч по-малка печалба, и то ако цените се случат добри. Имаше и по-лош вариант — корабът да попадне в ръцете на пирати или да потъне, което водеше или до пълна загуба на товара и инвестицията, или до откуп с посредничеството на удавените при безбожни цени и с огромно забавяне.

А когато корабите се завърнеха в южните си пристанища и умножаха или сринеха печалбите на своите инвеститори, идваше ред това рисково начинание във вид на търговска флотилия, която плаваше заедно без официални спогодби и единен флаг, да смени източника си на финансиране. Дом, който е заложил на един-единствен кораб и е извадил късмет с голяма печалба, можеше да реинвестира въпросната печалба в десет кораба, с които да си опита късмета и през следващата година. Изгубилите кораби си пък отчаяно търсеха външно финансиране, за да оцелеят при новите неблагоприятни обстоятелства.

Ако са били достатъчно предвидливи да застраховат инвестицията си, можеха да получат достатъчно голямо обезщетение, за да потърсят допълнителен кредит от някой като Ситрин.

По нейни сметки корабите вече трябваше да са потеглили от остров Нарин. Седемте съда, отплавали миналата година от Порте Олива, скоро щяха да се завърнат и Ситрин очакваше да се появят клиенти с искане за застраховка или кредит от банката за поредното плаване. Понеже не знаеше кои капитани са най-добри, нито кои семейства разполагат с достатъчно налични активи, за да закупят добър начален товар, Ситрин трябваше да разчита единствено на инстинкта си. Ако обвържеше банката с всички, които проявяха желание за съвместна дейност, рискът от лоши кредити неминуемо щеше да нарасне отвъд разумните граници. Ако откажеше на всички, щеше да лиши банката от шанса за висока възвръщаемост и да се черви пред представителите на компанията майка, които неминуемо щяха да ѝ потърсят сметка за пропуснатите ползи. Ето върху такива рискове се градеше животът ѝ напоследък.

Залозите на кучешки боеве ѝ се струваха по-сигурни.

— Няколко договора за застраховка може би — каза Ситрин колкото на актьорите, толкова и на себе си. — А ако нещата потръгнат, след година-две ще се пробвам и с частично финансиране.

— Застраховка. Финансиране. Каква е разликата? — попита Смит.

Ситрин поклати глава. Все едно да я пита каква е разликата между ябълка и риба. Дори не знаеше откъде да започне.

— Ситрин забравя, че не всички сме израснали със сметало в ръка — каза Кари и си допи кафето. — Трябва да тръгваме.

— И да ми кажете, като стане готова новата пиеса — настоя Ситрин. — Държа да я гледам.

— Виждате ли? — рече Смит. — Казах ви аз, че ще се сдобием с меценат.

Тръгнаха си през задния вход — групичка пътуващи актьори, които нямат нищо общо с тайнствената търговка и нейните охранители. Ситрин ги гледаше през прозорчето, тънкото стъкло разкривяваше силуетите им. Меценат. Чак сега си даваше сметка, че вече не би могла да подгрява тълпата в екип с Кари и Микел. Дори със Сандр едва ли би могла да поседи в някоя кръчма. Ситрин бел Саркор,

управител на местния клон на Медеанската банка, седнала на чаша бира с обикновен актьор? Би било съсипващо за реномето на банката и за собствената ѝ репутация.

Налегна я чувство за самота, което нямаше нищо общо със Сандр.

Когато след час дойде капитан Уестер, Ситрин седеше на същата външна маса, където я беше заварила Кари. Капитанът ѝ кимна за поздрав и седна срещу нея. Слънчевите лъчи изваждаха на показ бялото в косата му, но очите му изглеждаха по-ясни сега, на яркия светлик. Подаде ѝ през масата лист пергамент. Ситрин плъзна поглед по думите и цифрите и кимна одобрително. Фактурата изглеждаше в ред.

— Как мина?

— Без проблем — отвърна капитанът. — Тютюнът вече е на сергията. Търговецът се опита да спори за част от стоката, но му казах, че или ще вземе всичко, или няма да вземе нищо.

— Не е трябвало да го прави — каза Ситрин. — Ако е сметнал, че има проблем със стоката, трябваше да дойде при мен.

— Може и да съм споменал нещо от сорта. Но той така или иначе прие доставката. Пиперът и кардамонът заминават утре. Ярдем и неколцина от новите ще имат грижата всичко да протече гладко.

— И това е нещо — каза Ситрин.

— Някакви новини от Карс? — попита Маркъс. Въпросът му прозвуча почти небрежно.

— Пратих депеша — каза Ситрин. — Използвах стария шифър на магистър Иманиел и бавен куриер, но предполагам, че вече са я получили.

— И какво пише в депешата?

— Че клонът се е регистрирал според местните закони и е започнал търговската си дейност по план, изготвен от мен и магистър Иманиел.

— С други думи, заобиколила си истината.

— Писмата се губят. Не се знае кой ще ги намери. А понякога куриерите вземат пари от трета страна, за да ги отворят и да ги препишат преди доставката. Не вярвам някой да отиде толкова далеч, че да прихване писмото, но в най-лошия случай ще открие там точно това, което се очаква да намери.

Маркъс кимна бавно, примижал към слънцето.

— Някаква конкретна причина да избереш *бавен* куриер?

— Трябва ми време да задвижа нещата, преди да са дошли — каза тя.

— Ясно. Има нещо, което искам да...

Сянка по-тъмна от облаците падна върху масата. Ситрин не беше видяла мъжа да приближава и й се стори, че е изникнал от нищото. Или от паважа. По-висок от капитан Уестер, но не колкото Ярдем Хейн, мъжът беше с вълнена туника и панталони, дебело синьо наметало, което да го пази от пролетния хлад, и бронзова верижка, обозначаваща службата му. На пръв поглед беше от първокръвните, но тънката снага и светлата кожа говореха за синайска кръв, вляла се семейството преди две-три поколения.

— Простете — каза мъжът с безкрайно любезен тон. — Със Ситрин бел Саркор ли имам честта да говоря?

— Да — отвърна Ситрин.

— Праща ме губернатор Сиден — каза мъжът.

Страх пресекна дъха й като удар в корема. Бяха открили измамата. И сега пращаха гвардията. Изкашля се и се постара да се усмихне.

— Някакъв проблем ли има?

— Ни най-малко — отвърна пратеникът и извади малко писмо. Гладкият лист беше сгънат старателно, подпечатан и защит по краищата. — Но губернаторът спомена да изчакам, в случай че пожелаете да пратите отговор.

Ситрин взе писмото и застина — не знаеше накъде да погледне, към писмото, към куриера или към капитана. Сякаш след цяла вечност успя да се отърси от ступора си.

— Ако кажете на маестро Асанпур, че сте дошли при мен, той ще ви настане удобно.

— Много мило от ваша страна, магистра.

Ситрин изчака мъжът да влезе в кафенето и чак тогава издърпа конеца. Нишката срязва хартията с неприятен звук. Изтръпнала вътрешно и с треперещи ръце, Ситрин заглади листа върху масата. Почеркът беше красив и прецизен, излязъл от ръката на професионален писар. „До магистра Ситрин бел Саркор, глас и представител на Медеанската банка в Порте Олива, аз, Идериго

Белинд Сиден, губернатор на Порте Олива по милостта на Нейно кралско величество...“ и така нататък, и прочие дрън-дрън. Ситрин плъзна пръсти по страницата. „Моля за личното Ви съдействие като представител на търговския занаят и гражданин на Порте Олива относно някои въпроси от съществено значение за добруването и просперитета на града...“ и прочие, и прочие. А после, почти в края на първата страница, Ситрин замръзна.

„Възможността за спогодба, уреждаща съвместно публично-частно начинание, касаещо успешното и безопасно провеждане на морската търговия в предстоящата година...“

— Мили Боже! — възкликна Ситрин.

— Какво? — попита капитан Уестер. Гласът му беше тих и нетрепващ. Все едно очакваше Ситрин да му каже, че трябва да убият пратеника и да напуснат града по спешност. Тя преглътна в опит да отпусне стегнатото си гърло.

— Ако тълкувам правилно написаното, губернаторът предлага да изработим оферта за съвместно начинание с града, примерен договор, уреждащ ескортирането на търговските кораби до и от остров Нарин.

— А — каза Уестер. А после: — Ясно ти е, че не разбрах нищо от това, което каза, нали?

— Събира флотилия. Бойни кораби, които да придружават търговските по пътя натам и обратно. И търси някой, който да финансира начинанието.

— Тоест нас?

— Не — каза тя, докато мозъкът ѝ анализираше ситуацията с хладна, почти зловеща прецизност. — Очаква да има нещо като състезание между заинтересовани страни, като кани и нас да се включим в надпреварата. Кани Медеанската банка да предложи оферта за финансирането и застраховането на нова градска флотилия.

Капитанът изсумтя, все едно разбира. Ала Ситрин вече бе на мили пред него, набрала инерция. Ако Порте Олива станеше по-привлекателно пристанище от Свободните градове, повече кораби щяха сключват тук застраховките си и договорите за финансиране. С понижаването на риска щяха паднат и застрахователните вноски. Това би ударило всеки, който търгува изключително със застраховки. Макиа щеше да възнегодува, Кабрал също, ако начинанието с бойния ескорт

се оказеше успешно. Какви бяха шансовете Макиа и Кабрал да се съюзят срещу ескортиращите кораби, запита се Ситрин.

— А ние с такива работи ли се занимаваме по принцип? — попита Уестер сякаш от друга част на света.

— Ако спечелим поръчката и се справим добре, не само ще реализираме печалба, а ще си създадем връзки из целия Юг чак до Вътрешното море. И ще предложим на холдинговото дружество актив, който е по-ценен от фургон със злато — каза Ситрин. — Тогава не биха могли да възразят срещу нищо, което сме направили досега.

— Значи ще си пробваме късмета с тази губернаторска надпревара, така ли?

Ситрин още усещаше възела в стомаха си, ала нещо в него се беше променило. Тя усети, че се усмихва. Широко.

— Спечелим ли това състезание — каза тя и сгъна писмото, — печелим *всичко*.

Срещата в губернаторския дворец ѝ изглеждаше неочаквано и неубедително скромна. Неколцина мъже и жени седяха в озеленен вътрешен двор. Стражи от краличината гвардия доливаха чашите им с ароматизирана вода и подправено вино. Губернаторът беше дребен човек с голямо шкембе и прогресивно оредяваща коса. Към гостите се отнасяше мило и възпитано, без никаква податка кои от тях са важните. Ситрин се бе надявала да разбере нещичко от поведението му, да се ориентира в обстановката и да следи по-осторожно онези, на които той обръща повече внимание. Само че губернаторът се беше оказал безполезен като пътепоказател и тя тънеше в неведение.

Имаше един възрастен картадам — козината му сивееше по лицето, гърлото и гърба, — който представляваше корабостроителната гилдия в Порте Олива и две местни търговски къщи, обединили усилията си в съвместно начинание по проекта. Синай с твърде много руж на бузите се оказа командир на наемнически отряд, достатъчно многоброен, за да сключва договори с крале. Седнала сама под рехавата сянка на една палма, една тралгунка пиеше вода, хапваше стриди и слушаше всичко казано с такава дълбока концентрация, че лазеше по нервите на Ситрин. Всеки от тях имаше свой дневен ред и свое професионално минало, свои интереси и слабости. Магистър

Иманиел би си извадил заключения от пръв поглед. Или ако не заключения, то поне обосновани догадки. Ситрин, от своя страна, дори не беше пълнолетна. Щеше да мине още година, преди да получи контрол върху наследството си. Виното беше превъзходно. Разговорът — приятелски и оживен. Ситрин имаше чувството, че плува в топъл океан и чака нещо да изскочи от дълбините, да я стисне за крака и да я повлече надолу, към студеното.

А и любопитството, което собствената ѝ персона събуждаше у всички останали, с нищо не отпускате възела в стомаха ѝ. Знаеше какво виждат в нея — глас и представител на Медеанската банка, пристигнал наскоро в града и разстроил планове им. Явно никой не беше очаквал Ситрин да вземе участие в наддаването. Тя изоставаше значително след всички тях в познанията си за местната политическа обстановка, беше новачка тук, в малкия вътрешен двор с ярките птички и напечения от слънцето паваж, но пък имаше свои собствени тайни. Колкото по-дълго останеше загадка за тях, толкова по-добре щеше да се ориентира в играта. Подаде празната си чаша на един от стражите и си взе друга от подноса. Виното дърпаше юздите на страха ѝ.

— Магистра бел Саркор — каза губернаторът, появил се неусетно до нея. — Били сте във Ванай, нали? Преди антийската агресия?

— Да. Напуснах града буквално няколко дни преди нашествието.

— Извадили сте голям късмет — каза тралгунката. Гласът ѝ беше басов като на Ярдем Хейн, но без неговата топлина.

— Така е — отвърна любезно Ситрин.

— Какво мислите за нещастиято, сполетяло града? — попита губернаторът. Този въпрос Ситрин го беше очаквала и имаше готов отговор.

— Антеа съвсем не за пръв път напада Свободните градове — каза тя. — С магистър Иманиел очаквахме окупацията месеци преди тя да стане факт. А седмици преди антийците да превземат града беше ясно, че не възнамеряват да го задържат.

— Смятате, че са превзели Ванай с намерението да го унищожат? — обади се някакъв мъж иззад губернатора. Чертите му бяха на първокръвен, но кожата му беше наситено златиста и грапава като на ясуру. А очите му бяха стряскащо зелени. Казваше се Кахуар

Ем и представляваше група, която отчасти беше търговско сдружение и отчасти номадско племе от северните краища на Лионеа. Външността му говореше за смесено наследство между първокръвен и ясуру, крайно невероятна комбинация, която Ситрин бе смятала за невъзможна.

— Имаме сериозно основание да ги подозираме в това — отвърна тя в отговор на въпроса му.

— Но защо му е на Разсечения трон да прави такова нещо? — попита губернаторът.

— Защото са кръвожадна банда непроменени северняшки диваци — каза тралгунката. — Маймуни.

— Аз пък чух, че опожаряването на Ванай не било планирано и изненадало дори крал Симеон — каза синайският наемник. — Местният командир издал заповедта, воден от задкулисни политически цели.

— Кое то изобщо не опровергава моята теза за въоръжените с мечове маймуни — каза тралгунката и губернаторът се засмя.

— Не се изненадвам, че има различни интерпретации — каза Ситрин. — Но аз действах според информацията, която бяхме получили, и слава богу.

— Чух, че Коме Медеан мести интересите си на север и по-точно в Антеа — каза прошареният картадам. — Много ми е странно, че заема такава агресивна позиция на юг.

Стомахът на Ситрин се сви още повече. Ако банката планиреше да разшири дейността си на север — в Антеа, Астерилхолд, Севербреж, Холскар и Саракал, — току-виж се оказало, че основавайки клон на другия край на континента, Ситрин е настъпила някоя важна клечка по мазолите. Не беше готова да говори по тази тема, затова разговорът трябваше бързо да свърне в друга посока. Усмихна се, както смятеше, че би се усмихнал магистър Иманиел в сходна ситуация.

— А нима има такова нещо като изцяло еднопосочни интереси? На север например? — попита тя. — Остров Нарин е на север, а изглежда, занимава всички нас.

Въздухът в дворчето сякаш застина. Ситрин беше напипала нишката на скритото значение в многословните им брътвежи и ги беше разплела с едно силно дръпване. Зачуди се дали не е била твърде груба,

затова се усмихна и отпи от виното си, уж грубостта ѝ е била целенасочена, а не страничен ефект от желанието да смени темата на разговора. Полуясуруто Кахуар я дари с усмивка и кимна, сякаш ѝ признаваше спечелена точка в някаква игра.

— Остров Нарин може да е на север — каза прошареният картадам, — но проблемите до един са на юг, нали така? Крал Сефан и неговата негласна пиратска флотилия.

— Съгласен съм — каза синайският наемнически капитан. — Няма начин да осигурим безопасността на търговията без съдействието на Кабрал. И освен това не може да стане само по вода.

Тралгунката изсумтя и остави недоядената си скарида.

— Сега да не почнеш пак как трябвало да съберем войска, която да защити корабите? — каза тя. — Ако Порте Олива започне война с Кабрал, кралицата ще ни драсне клечката, за да угоди на крал Сефан, и ще изгорим по-бързо, отколкото антийците изгориха Ванай. Ние сме град, не кралство.

— Ако се направи както трябва, не е задължително да се стига до реални бойни действия — каза синаят, настръхнал. — А и не става въпрос за нашествие. Ескортът от бойни кораби не би могъл да защити ефективно търговските, ако няма сухоземна подкрепа. Проблемът с пиратите няма да се реши, докато не им отрежем възможността да се прибират в поредното закътано заливче под защитата на крайбрежната акватория.

Ситрин приседна на едно високо столче. Слушаше, килнала глава настрани, и гледаше как фасадата от вежливост бавно, но сигурно се пропуква. Като художник, който подрежда мозайка парче по парче, започна да напипва модела на теченията и вътрешното напрежение, които ръководеха хората около нея.

Временното сдружение между корабостроителите и търговските къщи настояваше ескортът да покрива само териториалните води на Порте Олива. Основният им аргумент гласеше, че ако защитят сравнително малък периметър, в рамките на няколко дни плаване, търговските кораби сами ще потърсят сигурността на местното пристанище. Освен това инвестицията щяла да е по-малка, следователно и пристанищните такси — по-ниски. От настоятелните възражения на синаят и тралгунката Ситрин бързо стигна до заключението, че въпросните търговски къщи се занимават най-вече

със застрахователно дело. Ограниченият ескорт оставяше без защита по-голямата част от презокеанските търговски маршрути, рискът корабите да попаднат на пирати оставаше висок, следователно и застрахователните такси нямаше да паднат драстично.

Синаят, от друга страна, беше настроен агресивно, което не беше изненада, защото основният му коз в наддаването беше военна сила от наемници под негово командване. Ако успееше да убеди останалите, че единствено голяма военна сила — и по-точно наемническа пехота — може да сложи край на пиратството, тогава именно той би бил в най-силна позиция да осигури необходимия за това ресурс. Естествено, никой от другите не беше съгласен.

Аргументът на тралгунката почиваше основно върху спогодба между Биранкор и Херез, с която Ситрин не беше запозната. Трябваше да намери копие от спогодбата и да проучи какво общо има тя с настоящия спор, но дори фактът, че е научила неща, които не е знаела допреди броени минути, ѝ се струваше истинска победа.

Колкото повече се проточваше спорът, толкова по-непресторени ставаха усмивките ѝ. Мозъкът ѝ се завърташе в пирует с всеки довод, използван от враговете ѝ, правеше връзки и предлагаше заключения, които тя да разчепка основно веднага щом срещата приключи. Губернаторът умело потушаваше споровете, преди да са ескалирали в юмручен бой, но не толкова, че да ги прекрати. Именно затова ги беше събрал тук — да спорят. Той така работеше — още една важна подробност, която Ситрин трябваше да има предвид за бъдеща употреба.

След третата чаша вино Ситрин се почувства достатъчно уверена да постави на масата своя аргумент.

— Простете — каза тя, — но ми се струва, че всички сме се вторачили в пиратството, сякаш то е единственият ни проблем. Уви, има и други беди, които могат да сполетят един търговски кораб. Ако не греша, преди пет години буря е потопила цели три кораба, нали така?

— Не — сопна ѝ се тралгунката.

— Те потънаха във водите на Северобреж — каза картадамът. — Изобщо не стигнаха до остров Нарин.

— Дори така да е, инвестицията в тях е била изгубена безвъзвратно, без значение къде са потънали — каза Ситрин. — Какъв

точно въпрос разискваме в момента? Как да защитим търговията? Или как да направим така, че пиратите да са по-малък риск от бурите? Ако питате мен, един ескортиращ кораб следва да бъде полезен във всяка ситуация.

— Не може ескортът да следва търговските съдове по целия път и да се притича на помощ при всеки проблем — каза синаят.

— Първоначалната цена ще е висока — каза Ситрин, сякаш той беше повдигнал именно това възражение. — Ще изисква от Порте Олива дългосрочен ангажимент, но той ще се изплати с голяма възвръщаемост. Също така ще трябва да се договори сътрудничество с пристанищата на север.

Каза го все едно просто разсъждаваше на глас. Разговор между приятели, нищо повече. Ала всички те знаеха какво е казала току-що.

Казала бе, че Медеанската банка има готовност да придружава и защитава търговските кораби от Порте Олива до всяка крайна точка и по обратния път. Че самата тя разполага с достатъчно пари, които да налее щедро в проекта, без да очаква възвръщаемост през първите няколко години. И че компанията майка в Карс има стабилни контакти със страните на север. Ако целта беше да разшири мащаба на разговора, значи беше успяла. Другите можеха да си сравняват бройката на войниците, да смъкват цената на дребните си проектчета, да се позовават на отколешни спогодби и договори, които и занапред щяха да си останат само на хартия. А Ситрин можеше да каже — аз съм най-голямото куче в тази яма и мога да направя онова, което вие не можете.

Чувството ѝ хареса.

Дворчето потъна в тишина за миг, после картадамът вдиша шумно и ядосано, а полуясурото със зелените очи каза:

— Тя е права.

Кахуар Ем седеше до губернатора. На светлината, изливаща се от наситено синьото небе, кожата му изглеждаше почти бронзова, като на оживяла статуя. Когато се усмихна, Ситрин видя, че зъбите му — бели като на първокръвен — са леко заострени като на ясуру.

— Шегуваш се — каза умърлушено картадамът.

— Може да го направите частично — продължи Кахуар Ем, като погледна за миг картадама, преди да се обърне отново към Ситрин. — Но как ще попречите на Дон да направи същото? Или на Търт

Марион? На Новипорт или на Макиа? Можете да направите Порте Олива малко по-сигурно място и за няколко години търговските кораби да се стичат насам вместо към съседните пристанища, но само докато другите градове не последват примера ви. Или може да действате решително, да си осигурите доминираща роля в регионалната търговия и да контролирате презокеанските маршрути за следващите няколко поколения. Зависи какви цели си поставяте, предполагам.

Ситрин откри, че му се усмихва, после бързо съобрази, че странният полуясуру се обажда кажи-речи за първи път и че е участвал в разговора по-малко и от нея. Трябваше да го следи внимателно. А той, сякаш прочел мислите ѝ, я стрелна с широка усмивка.

Разговорът продължи още час, ала вятърът беше променил посоката си. Картадамът се съсредоточи върху дребни възражения, наемникът изведнъж реши, че военният аспект може да се разглежда като част от по-голяма стратегия, вместо да е в центъра на по-малка, а тралгунката потъна в мълчание. Неизказан гняв и едва прикрито подозрение насищаха атмосферата, а губернаторът изглеждаше предоволен от развитието на нещата. Когато Ситрин си тръгна, наметнала шала с мъниста на раменете си, походката на два пъти по-възрастна жена ѝ се стори истинска тегоба. *Искаше* да подскача като козичка.

Спря на стълбите и се загледа в големия мраморен храм от другата страна на площада, имитирайки благоговение, каквото не изпитваше. Слънцето се бе смъкнало ниско и огряваше фасадата на храма. Луната, вече изгряла, висеше в безоблачното индиго на небето, наполовина бяла, наполовина в мрак. Под въздействието на красивия град под красивото небе, а и на твърде многото вино навярно, Ситрин едва не пропусна плячката си.

— Извинете — каза тя.

Полуясуруто се обърна и я погледна през рамо, сякаш я виждаше за пръв път.

— Казвате се Кахуар, нали? — попита тя.

Той поправи вежливо произношението ѝ. Стоеше едно стъпало под нея, което ги изравняваше на височина.

— Исках да ви благодаря, че ме подкрепихте — каза Ситрин.

Той се ухили. Лицето му беше по-широко, отколкото ѝ се беше сторило във вътрешния двор. Кожата му не беше толкова груба и

неравна, очите му бяха по-меки. Ситрин чак сега си даде сметка, че е приблизително на годините, които тя се опитваше да наподоби.

— Канех се да кажа същото за вас — отвърна мъжът. — С общи усилия сигурно ще успеем да се отървем от по-дребните риби. Признавам, че не очаквах да се изправя в състезание срещу Медеанската банка.

— Аз пък изобщо не очаквах, че ще се състезавам — каза тя. — Лаская се, че губернаторът се е сетил да ме покани в надпреварата.

— Използва ви, за да изкопчи по-добри параметри от мен — каза Кахуар. А после, в отговор на реакцията ѝ, добави: — Това не ме притеснява. Ако удари на камък с мен, ще ме използва, за да получи по-изгодни условия от вас. Човек не стига до неговия пост, ако се ръководи от сантименти.

— И все пак — каза Ситрин.

— И все пак — каза Кахуар, сякаш се съгласяваше с нея.

Умълчаха се, застанали на стълбите пред двореца. Изражението на Кахуар се промени, сякаш отново я виждаше за пръв път. Сякаш Ситрин го объркваше. Не. Не сякаш го объркваше, а сякаш го интригуваше. Усмивката му се промени и Ситрин усети промяна към по-топло в собственото си изражение. Беше ѝ изключително приятно, че този мъж ѝ е съперник.

— Вие направихте играта по-интересна, магистра. Надявам се скоро да се видим отново.

— С право се надявате — каза тя.

ГЕДЕР

Сред полегатите скалисти хълмове, където минаваше спорната граница между Саракал и Кешет, терминът „принц“ имаше различно значение от онова, с което беше свикнал Гедер. За да се наречеш принц тук, явно беше достатъчно да притежаваш определена площ земя, да командваш определен брой войници или да си син или племенник на друг принц. Дори расите бяха без особено значение тук. Принцовете на Кешет можеше да са йему, тралгуни или ясуру, нямаше формални ограничения и за другите раси, макар че на практика принцове от други раси нямаше.

Правеше впечатление липсата на първокръвни в обширните неплодородни поля и Гедер скоро откри, че неговата групичка — той, оръженосецът му и още четирима мъже на служба при баща му — предизвиква интерес и любопитство в градчетата и селата източно от Саракал. Първокръвният принц, така го наричаха, и когато Гедер отричаше да е такъв, възникваше объркване. Опитът да приравни своя ранг към йерархичната система на Кешет беше задача лишена от смисъл и навярно неизпълнима, затова когато пътуващият двор на принц Куп рол Бехур го удостои с гостоприемството си, Гедер реши, че ще е най-лесно, ако се представи като повече или по-малко равен на златолюспия лорд ясуру.

— Не разбирам, принц Гедер. Напуснали сте своята земя и своите хора, за да търсите нещо, но не знаете какво е то, нито къде е. Нямате претенции върху него, дори не знаете дали то подлежи на претенции. На каква печалба се надявате?

— Ами, не става въпрос за печалба, нито за търговия или нещо такова — отвърна Гедер и посегна да си вземе още една от малките тъмни наденички в общото блюдо.

Когато видя прашните валма на пътуващия двор да се издигат на хоризонта като дим от горски пожар, Гедер очакваше да види голям керван или войници в поход. Очакваше палатките им да приличат на онази, в която беше спал по пътя към Ванай и обратно и в каквато

спеше сега, по време на кроткото си самоналожено изгнание. Нищо подобно. Пътуващият двор не беше лагер — не беше дори голям и луксозен лагер. Беше си истинско градче с леки дървени постройки, с храм на някакъв двулик бог, за когото Гедер не беше чувал, и площадче, където принцът да пирува. Треволяците и бурените по улиците подсказваха, че градчето е тук най-много от един ден. И че едва ли ще се задържи повече от още един, реши Гедер. Беше като град от легендите, който се появява за една нощ, а после изчезва заедно с росата. Факли пушеха и трепкаха на вятъра. Звезди тежаха в небето. Напечената земя излъчваше лятна жега.

Гедер сдъвка с наслаждение наденичката. Беше солена и ароматна и оставяше в устата почти окултното усещане за сладост и дим. Не беше ял такова нещо и дори да му кажеха, че наденичките са направени от смлени очи на гущер и птичи крака, пак би изпразнил чинията без колебание. Толкова бяха вкусни. От шестнайсетте блюда, които робите разнасяха около масата, това му беше любимото. Макар че зелените листа с червени точки в марината определено дишаха във врата на наденичките за първенството.

— Целта ми не е да натрупам печалба — каза той с пълна уста.

— Чест ли търсите тогава?

Гедер се усмихна тъжно.

— Теоретичните есета рядко носят голяма чест на своите автори. Особено сред моя народ. Не, тръгнал съм на път, защото чух за едно нещо, което е съществувало отдавна, и се надявам да науча повече за него. А после да опиша наученото и да изложи хипотезата си, така че един ден друг да го прочете и да добави нещо свое.

„Както и за да избягам от разбунения кошер на Камнипол — помисли си. — Да намеря тихо кътче далеч от Антеа, където неприятностите няма да ме застигнат.“

— А после?

Гедер сви рамене.

— Това е всичко. Какво друго би могло да има?

Принцът ясуру се намръщи, отпи от голямата си чаша, която или беше изработена във формата на череп, или беше приспособена от истински такъв, а после се ухили, посочи Гедер с дългия си нокът с цвят на обработено сребро и каза:

— Ти си свят човек.

— Не, не. Не, за бога. Изобщо не съм такъв.

— Хитрец тогава. Философ.

Гедер понечи да възрази и на тези определения, после се замисли.

— Е, може би философ — каза след кратка пауза.

— Един мъж, един кон и хоризонтът. Трябваше да се сетя. Този твой проект е от духовно естество.

Принцът вдигна тежката си ръка и излая нещо, което прозвуча като заповед. Стотината мъже и жени около дългите маси — рицари или обикновени пехотинци, Гедер още не беше решил точно какви са — се развикаха, взеха да се смеят, да се кискат, да се ръгат с лакти. Минута по-късно двама войници се появиха в края на площадчето, всеки с желязна верига в ръка. Другият край на веригите се губеше в мрака, самите вериги се влачеха хлабаво по земята, което наведе Гедер на мисълта, че предназначението им е най-вече церемониално.

Вързаната за веригите жена, която пристъпи в светлината, беше много стара, древна почти. Несъразмерно широкото чело и тъмните въртопи по кожата в различни нюанси на черното издадоха расовата ѝ принадлежност още преди да вдигне в поздрав трипръстата си издължена ръка. Гедер беше виждал хаавиркини и преди, когато избраният крал на Холскар беше пратил посланици в двора на Антеа, ала никога не беше виждал толкова стар представител на вида им, не беше виждал друг човек, без значение на расата, от когото достойнството да се излъчва като светлина от факел.

Жената тръгна след войниците към принца. Врявата наоколо смути Гедер, защото не беше ясно дали придворните на принца охулват старицата, или приветстват появата ѝ. Жената го претегли с поглед.

— Това е моята гадателка — обърна се принцът към Гедер, после каза на жената: — Този човек е наш гост. Дошъл е в Кешет с духовна мисия.

— Така е — съгласи се жената.

Принцът се ухили, сякаш току-що е получил скъп подарък. После сложи ръка на рамото на Гедер, жест, натоварен със странна интимност.

— Тя е твоя за тази нощ — каза и Гедер смръщи чело. Надяваше се, че не става въпрос за слугиня по възглавка, макар че беше чувал да разправят такива неща за древните порядки в Кешет. Изкашля се,

търсейки начин да се измъкне от ситуацията, без да обиди никого, но гадателката само вдигна ръка. Един слуга притича с дървено столче, хаавиркината седна на него и се втренчи в лицето на Гедер.

— Здравейте — каза ѝ той с пресеклив глас.

— Познавам те — каза старицата, обърна се и плю на земята. — Когато бях момиче, те сънувах.

— Ъ-ъ — смотолеве Гедер. — Наистина?

— Много е добра — каза принцът. — Много *мъдра*.

— Моят вуйчо имаше болест — каза гадателката, — ала без никакви външни прояви. Без треска, без слабост, без нищо. Нищо, което да лекуваме.

— Тогава откъде сте знаели, че е болен?

— Беше сън — каза търпеливо гадателката. — Той изяде горчиви билки, за да се излекува, а след това водата, която пиеше, беше сладка на вкус. Само че водата си беше обикновена, без нищо в нея. Сладкото беше в самия него и всъщност не беше сладко. Но не беше и горчиво. И нямаше силата да лекува нищо.

Хвана ръката му и започна да опипва кокалчетата на пръстите му, сякаш търсеше нещо. Вдигна дланта му до носа си и я подуши. Гедер настръхна и се опита да дръпне ръката си.

— Ще я видиш три пъти — каза старицата, — и всеки път ще си различен човек. И всеки път тя ще ти дава онова, което искаш. Вече си я виждал веднъж.

Гадателката вдигна вежди сякаш да го попита дали е разбрал.

„Да ти имам предсказанието“ — помисли Гедер.

— Благодаря ти — каза на глас и тя кимна, колкото на него, толкова и на себе си. Треперливата светлина на факлите създаваше илюзията, че черният рисунък по лицето ѝ танцува със свой собствен ленив ритъм.

— Това ли е всичко? — попита принцът ясуру.

— Това е всичко, което имам за него — каза меко гадателката. Изправи се и свързаните към метален пръстен на врата ѝ вериги издрънчаха. — С теб ще си поговорим, но по-късно.

Поклони се, обърна им гръб, тръгна обратно през ниските прашни шубраци и покрай дървените маси на кешетските воители и потъна в сенките. Войниците, които носеха веригите, я последваха, както се следва водач. На Гедер му се стори, че съзира изненада и дори

шок по лицата на рицарите, но нямаше представа на какво се дължи. Явно нещо се беше случило току-що, но какво — можеше само да гадае.

Принцът се почеса по люспите около устата и по шията, както първокръвен би погладил брадата си. Ухили се и тъмните му остри зъби лъснаха като стена.

— Яжте! Пийте! — извика той и рицарите се разшумяха като преди. Гедер си взе още една наденичка. Чудеше се какво е пропуснал.

Стомахът му се бунтуваше след банкета. Гедер лежеше в палатката си, слушаше как лекият летен вятър подухва в пустинята и не можеше да заспи. Чуваше тихото похъркване на оръженосеца си, надушваше финия кешетски прах, който полепваше по всичко, а в устата си усещаше вкуса на паприкованите меса, с които се беше гощавал на банкета и които му бяха завещали неприятната тежест в стомаха. Лунният светлик се промушваше в ръбовете на палатката и посребряваше мрака. Гедер се чувстваше едновременно неспокоен и вцепенен.

„Сладкото беше в самия него и всъщност не беше сладко. Но не беше и горчиво. И нямаше силата да лекува нищо.“

От всичките брътвежи на гадателката тези думи го глождеха най-много, разбъркваха мислите му така, както силните подправки му бяха разбъркали стомаха. Започваше да му се струва, че хаавиркината е говорила за Ванай и Камнипол, а не за вуйчо си. Кракът му отдавна беше заздравял, но сетеше ли се за Ванайската кампания, отново усещаше слаба болка там, където го беше пронизала стрелата. По същия начин разни дребни неща неочаквано му напомняха за черния възел в гърдите, който го беше изтормозил до смърт по обратния път от Ванай до Камнипол. Не помнеше добре лицето на покойната си майка, но силуета на непознатата жена, очертан на фона на пожарите, виждаше ясно като палатката, в която се опитваше да заспи. По-ясно дори.

Тържественото посрещане в столицата и банкетите в негова чест трябваше да са отмили угризенията му и за кратко възелът наистина се беше отпуснал. Но не завинаги, оказа се. Смятал бе, че е сладко, но може и да не беше. Докато траеше, беше великолепно — и по това

нямаше спор. Гедер се беше издигнал в двора. Беше спасил столицата от наемническия бунт. Ала ето го тук, изгнаник, беглец от политически игри, които не разбираше. А колкото и неприятни да бяха стомашните му проблеми, пак бяха за предпочитане пред кошмарите за пожара.

Истината бе, че не той носеше вината за случилото се във Ванаи. Други хора го бяха използвали по най-безобразен начин. Изгубеният сън, постоянният страх, дори подозрението, че докато цял Камнипол празнува в негова чест, Алан Клин му се присмива зад гърба, той и другарчетата му. Ето тези белези носеше Гедер в душата си.

Съсредоточи се върху тази мисъл. Дворцовите игрички, с които беше пропита атмосферата в Кралски шпил и столицата, нямаха нищо общо с него, бяха му изначално чужди. Облекчението, което го беше заляло, когато Камнипол го посрещна с овации, сега му се струваше кухо и изпразнено от съдържание, което не му пречеше да копнее отново за него. Благодарение на онези овации поне за кратко беше забравил гласа на огъня. Но точно като при сънуваната вода на хаавиркинската гадателка, и онази сладост не беше сладка, а само липса на горчивина. И не беше излекувала нищо.

Ако можеше да проумее какво точно е станало, ако прозреше каква е била играта и кои са били играчите, щеше да знае чия е вината. И какви са в действителност набедените му приятели.

Обърна се на една страна и придърпа завивките. Миришеха на прах и пот. Нощта беше достатъчно топла да спи без завивки, но тежестта им го успокояваше. Въздъхна, коремът му изкъркори. Хаавиркинската гадателка беше казала някои смислени неща. Може би наистина беше толкова мъдра, колкото я изкарваше принцът. Гедер се замисли дали да не я потърси на сутринта и да я поразпита още малко. Дори предсказанията ѝ да бяха глупости и суеверия, поне щяха да му дадат храна за размисъл, с която да запълва дългите самотни нощи в пустинята.

Не забеляза, че е задрямал, докато не се събуди. Слънчевата светлина искреше свежа с веселото жълто на полските цветчета, а ефимерната роса придаваше на въздуха измамен хаплив хлад. Гедер нахлузи панталона си и една туника. Тези му дрехи бяха по-семпли от снощните, но пък сега нямаше да ходи на господарски банкет. А и се намираше в пустинята все пак. Тук не важаха антийските стандарти.

Дървените постройки още бяха на местата си и Гедер тръгна към тях, като се оглеждаше за пазачи. Не ги видя.

Не видя никого.

Сградите, както и площадът, където беше пирувал предната вечер с принца и приближените му, пустееха. Гедер извика, но никой не му отвърна. Би било като в онази детска песничка, където на сутринта всички се оказват духове, само дето Гедер виждаше отпечатъците от стъпки в прахоляка, надушваше миризмата на конски фъшкии, а въглените в откритото огнище още не бяха загаснали. Конете и хората ги нямаше, но фургоните още бяха тук. Тежките лебедки, с чиято помощ прислугата на принца издигаше временните поселища, стояха по местата си. Гедер дори намери дългите вериги на гадателката, навити около бронзова макара и зарязани на земята.

Върна се в своя малък лагер. Оръженосецът му приготвяше закуска от овесена каша и разреден с вода сайдер. Гедер седна на походната масичка, сведе очи към тенекиената паница, после отново плъзна поглед по изоставения град.

— Тръгнали са си посред нощ — каза той. — Взели са каквото могат, без да вдигат шум, останалото са зарязали.

— Може принцът да е бил убит и ограбен от хората си — каза оръженосецът. — Такива неща се случват в Кешет.

— Добре че не са решили да оберат и нас — каза Гедер. Кашата му беше сладка като мед. Сайдерът хапеше въпреки водата. Оръженосецът стоеше кротко настрана, докато господарят му се нахрани, а другите слуги вдигнат бивака. Слънцето се беше изкачило на две педи над хоризонта, когато Гедер приключи със закуската. Нямахше търпение да се махне, да си продължи по пътя и да остави зад гърба си зловещо притихналия лагер.

Ала все пак се почуди какво ли друго е видяла хаавиркината и какво е споделила с принца след като чуждоземският му гост се е оттеглил в палатката си.

МАРКЪС

— Бих предпочел да го дам лично на магистра бел Саркор — каза мъжът. — Не се сърдете, сър, но не вашият палец е подпечатал моите документи.

Мъжът беше нисичък, главата му стигаше едва до рамото на Маркъс, а дрехите миришеха като магазинята му — на сандалово дърво, пипер, кимион и копър. Лицето му беше тясно като на лисица, усмивката му изглеждаше заучена. В сутеренното помещение на сградата, приютяваща портеоливианския клон на Медеанската банка, бяха Маркъс, Ярдем, якият картадам Ахариел и вездесъщата Хлебарка. Сигурно само мечовете им тежаха колкото миниатюрния търговец на подправки, но това явно не впечатляваше дребосъка, ако се съдеше по пренебрежението, което се излъчваше от него като топлина от огън.

— Но тъй като нея я няма — каза Маркъс, — ще трябва да се задоволите с мен.

Веждите на търговеца се вдигнаха, малките му устнички се стиснаха в тънка линия. Ярдем се изкашля и Маркъс го жегна чувство на вина. Тралгунът беше прав.

— Но ако приемете гостоприемството ни за няколко минути, сър — продължи Маркъс, — ще се опитам да я намеря.

— Така е по-добре — каза мъжът. — Дали нямате малко чай да пийна, докато чакам?

„Мога да те убия с голи ръце“ — помисли си Маркъс и това се оказа достатъчно да извика на лицето му любезна усмивка, точно каквато изискваше етикетът.

— Хлебарке? — каза Маркъс. — Ще се погрижиш ли за гостани?

— Да, капитане — каза малкият тралгун и скочи. — Елате с мен, сър.

Маркъс излезе на улицата. Ярдем го следваше по петите като сянка. Вечерното слънце още беше високо на западния хоризонт.

Лалетата в саксията отпред бяха разцъфнали в яркочервено с тънки бели нишки.

— Ти поеми Големия пазар — каза Ярдем. — Аз ще проверя в кръчмата.

Маркъс поклати глава и се изплю на паважа.

— Ако предпочиташ ти да я намериш, мога аз да отида до пазара — предложи Ярдем.

— Остани тук — каза Маркъс. — Връщам се веднага.

Тръгна по улицата. Пот се събираше между лопатките му и се стичаше надолу по гръбнака. Жълтеникаво куче го погледна от сенките на една пресечка, езикът му беше изплезен. „Щом и кучетата не лаят, значи наистина е много горещо“, помисли си Маркъс. Улиците бяха сравнително празни, но това щеше да се промени след залез-слънце. Светлината тласкаше хората към подслон по-ефективно от тъмнината. Дори гласовете на просяците и уличните продавачи звучаха вяло.

В кръчмата беше значително по-хладно. Свещите не бяха запалени, за да не добавят и своята топлинка към лятната жега, и макар навън още да беше светло, кръчмата тънеше в сумрак. Маркъс примижа да различи хората вътре. Имаше десетина клиенти от различни раси, но Ситрин не беше сред тях. Смехът ѝ се чу откъм дъното. Маркъс тръгна натам и познатата мелодика на гласа ѝ го отведе до пердето, което отделяше частните маси от общото помещение.

— ... би действало като насърчение за най-благонадеждните кредитополучатели.

— Само докато станат ненадеждни — отвърна тихо мъжки глас. — Вашата система насърчава кредитополучателите да разширяват бизнеса си и да теглят нови кредити и ако това се проточи във времето, съществува риск голяма част от добрите кредити да станат лоши.

— Магистра? — обади се Маркъс. — Имаш ли минутка?

Ситрин дръпна пердето. Маркъс не се изненада, че компания ѝ прави не друг, а полуясурото. Кахуар Ем. Конкуренцията. Чиния със сирене и мариновани морковчета стоеше на масата помежду им заедно с бутилка вино, почти празна. Роклята на Ситрин от везан лен ѝ стоеше добре, косата ѝ, прибрана назад, се стелеше в небрежен безпорядък по раменете.

— Капитане?

Той ѝ кимна към задната врата. Яд и раздражение пробягаха по лицето на Ситрин.

— Мога да ви оставя сами — предложи Кахуар Ем.

— Не, връщам се веднага — каза Ситрин.

Маркъс я последва навън. Задната уличка вонеше на урина и развалена храна. Ситрин скръсти ръце.

— Търговецът на подправки дойде с комисионната за седмицата — обясни той. — Държи да ти я даде лично.

Ситрин се намръщи, бръчки се врязаха по челото и край устата ѝ. Взе да потропва с пръсти по ръцете си.

— Иска да говорим за нещо друго — каза тя.

— Не знам за какво иска да говори, но определено не иска да говори с охраната ти — каза Маркъс. — До този извод стигнах аз.

Момичето кимна и се замисли.

Точно в моменти като този, когато се взреше навътре в собствения си свят, Ситрин се променяше. Фалшивата зрялост, която се беше научила да наподобява с помощта на майстор Кит и актьорите, беше убедителна, но не беше истинска, не беше Ситрин. Напрегнатата млада жена, която се люшкеше шеметно между свръхсамоувереност и болезнени колебания, също не беше истинската Ситрин. Но когато лицето ѝ се загладеше, а мислите ѝ препуснеха в собствената си тишина, Маркъс съзираше намек за жената, която се криеше в момичето. Жената, в която момичето се превръщаше. Отклони поглед към уличката, с мисълта че така ѝ осигурява поне минимално уединение.

— Трябва да се видя с него — каза накрая Ситрин. — Той в къщата ли е?

— Хлебарката и Ярдем са с него.

— Добре ще е да побързам тогава — каза тя, думите ѝ бяха стоплени от весела искра в очите. — Иначе току-виж го изяли жив.

— Мога да те извиня пред Кахуар...

— Не, кажи му, че се връщам веднага. Не искам да си тръгне без мен.

Маркъс се поколеба, после кимна. Ситрин тръгна по уличката, като си гледеше в краката, и свърна зад ъгъла. Маркъс постоя още малко в смрадливите сенки, после влезе в кръчмата. Полуясуруто още седеше на масата, потънал в мисли, и дъвчеше морковче. Изглеждаше с

няколко години по-млад от Маркърс, макар че смесената му кръв затрудняваше преценката. Закърнелите люспи по кожата му и наситено зеленият цвят на очите навяваха мисли за гушер.

— Магистрата трябва да се погрижи за нещо. Дребна работа, няма да отнеме повече от пет минути — обясни Маркърс. — Каза, че се връща веднага.

— Няма проблем — отговори Кахуар и махна към стола, на който беше седяла Ситрин. — Ще ми правите ли компания, капитан Уестер?

Най-разумно би било да си тръгне. Маркърс кимна любезно и седна на стола.

— Вие сте истинският Маркърс Уестер, така ли? — попита мъжът и даде знак на едно момче от прислугата да донесе бира.

— Все някой трябва да е — отвърна Маркърс.

— За мен е чест да се запознаем. Не се сърдете, но ми се струва странно, че човек с вашата завидна репутация се занимава с охрана, пък била тя и на Медеанската банка.

— Познат съм сред определени групи хора, вярно — каза Маркърс. — Но мога да вървя спокойно по улиците, без никой да ме погледне втори път.

— И все пак, след Уодфорт и Градис, бихте могли да продавате прескъпо услугите си като капитан на наемническа войска.

— Не работя за крале — каза Маркърс и изчака момчето да сложи халбата пред него. — Това стеснява възможностите ми. Аз пък се чудех, ако нямате против да попитам?...

Кахуар му кимна да продължи.

— Не знаех, че първокръвни и ясуру могат да имат общо поколение — каза Маркърс. — Вие сте първият, когото виждам.

Мъжът разпери ръце, сякаш казваше: „И въпреки това, ето ме.“ На глас каза:

— В Лионеа има и други като мен. А и за определен вид задачи хората предпочитат да наемат човек без семейство.

— А — каза Маркърс. — Значи сте... като мулетата? Не можете да имате деца.

— Моята благословия и проклятие.

— Познавах няколко такива на север. Случва се и при смесване на синаи с дартини. Познавах и неколцина, които само твърдяха, че не

могат да имат деца. За да се харесват на жените. Понеже няма опасност и прочие.

— Да, има си и добри страни — каза с усмивка Кахуар.

Маркърс си представи как се пресяга през масата и му скършва врата. Не би било лесно обаче. Ясурите бяха силни копелета, и бързи. Отпи дълга глътка от халбата. Имаше същия вкус като бирата от пивоварната, в която Ситрин беше инвестирала. Явно момичето беше уредило сделка и с кръчмата. Кахуар килна глава и се усмихна вежливо със заострените си зъби.

„Тя е наполовината на годините ти — помисли си Маркърс. — Още е *дете*, за бога!“ Но не би могъл да го изрече на глас. Вместо това каза:

— Как ви се струва животът в Порте Олива?

— Харесва ми тук. Кланът ми липсва, разбира се, но ако успея да склуча договор, който да им осигури работа... Е, тогава ще си е струвало цената.

— Кланът ви трябва да е голям, за да влезе в надпревара с Медеанската банка. Повечето биха се отказали.

— Аз го виждам по малко по-друг начин. За мен Медеанската банка влиза в надпревара с нас. Битката ще е интересна. Магистра Ситрин е впечатляваща жена.

— И аз винаги съм бил на същото мнение — каза Маркърс.

— Отдавна ли работите за нея?

— Срецнахме се във Ванаи — каза Маркърс. — Дойдох тук с нея.

— Значи е добър работодател?

— Нямам оплаквания.

— Хората говорят, между другото. За вас. Обикновен банков клон, пък бил той и на Медеанската банка, чиято охрана се ръководи от Маркърс Уестер? Хората виждат в това знак, че магистра Ситрин залага на по-агресивна стратегия.

— А вие какво мислите? — попита Маркърс с премерено неутрален тон.

— Какво мисля аз ли? — каза Кахуар и се облегна на стената зад пейката. Сбърчи чело, сякаш за пръв път правеше анализ на собствените си мисли. След малко вдигна пръст. — Мисля, че сте избрали тази работа, защото не проявявате интерес към командването

на частна армия. Следователно магистрата също няма интерес към бойните действия.

— Интересна мисъл.

— Вие сте ценен човек, капитан Уестер. И това не е тайна за никого.

Маркърс се изсмя и попита:

— Опитвате се да ме подкупите? Това правите, нали? Чудите се дали мога да бъда купен?

— Можете ли? — попита Кахуар Ем без грам неудобство в гласа.

— На света няма толкова злато — отговори Маркърс.

— Разбирам и уважавам позицията ви. Но и вие разберете, че дългът към клана ме задължаваше да пробвам.

Маркърс допи бирата си на екс и стана.

— Нещо друго за обсъждане, сър?

Кахуар поклати глава.

— За мен наистина е чест да се запознаем, капитан Уестер. Уважавам и вас, и работодателката ви.

— Добре е да се знае — каза Маркърс, после мина през общото помещение и излезе да чака Ситрин на улицата, а горещината да върви по дяволите. След малко Ситрин се появи почти на бегом, точно като младо момиче, и Маркърс тръгна да я пресрещне. По лицето ѝ беше избила пот и размазваше красилата по устните и около очите ѝ.

— Погрижих се за всичко — каза Ситрин. — Добре направи, че дойде да ме повикаш. Този тип е претенциозен задник, но ще ни е много полезен.

— А твоят ухажор току-що се опита да ме подкупи — каза Маркърс.

Ситрин се закова на място. За част от мига Маркърс видя тревогата в очите ѝ, после маската покри лицето ѝ отново. Вече не бе нито момичето, нито разпукващата се жена, а фалшивата светска дама, която беше създал майстор Кит. Онази Ситрин, която Маркърс харесваше най-малко.

— Естествено — каза тя. — Бих се изненадала, ако не беше опитал. Капитане, може да не се върна в къщата тази нощ. Ако утре сутринта ме няма, недей да вдигаш всички по тревога. Ще ти пратя съобщение по някого.

Със същия успех можеше да го цапардоса с тухла по главата. „Той е твой враг“, „забранявам ти да спиш с този мъж“ и „моля те, не го прави“ се блъскаха с лакти в главата му кой ще изпревари. Ала Маркър успя единствено да кимне. Ситрин, изглежда, видя нещо в очите му, защото го стисна нежно над лакътя, преди да се върне в кръчмата при Кахуар Ем.

Маркър тръгна към къщата, но на половината път спря, обърна се и пое към пристанището. Слънцето се спускаше мързеливо към хоризонта и притискаше дясната половина на лицето му като с гореща ръка. Близо до пристанището улиците бяха претъпкани. По прозорците и клоните на дърветата висяха гирлянди от конци и вятърът ги вееше като пипалца на медуза. Улични кукловоди бяха завардили къшета и тротоари и всеки пазеше зорко територията си дори в почивките между представленията. Корабите от остров Нарин щяха да пристигнат след две-три седмици, но подготовката за тържественото им посрещане вече беше в ход.

Пристанището миришеше на сол и рибешка карантия. Маркър вървеше покрай моряци и докери, просяци и стражи от краличината гвардия, отпавил се към площада отгатък последния док. Две кръчми и една обществена баня в началото на площада се пънеха да привлекат вниманието на минувачите с яркоцветни знамена и отегчени жени в оскъдно облекло. Пред театрален фургон в другия край на площада се беше събрала смълчана тълпа. Майстор Кит, с широка алено-златна роба и телена корона, държеше на ръце неподвижното тяло на Сандър. От хълбока на момчето се стичаше тънка струйка оцветена в червено вода.

— Как? Как допуснах това? О, Ерисон, Ерисон, сине мой! Единственият ми син! — извика майстор Кит с пресеклив глас, който въпреки тремора си се чуваше ясно и членоразделно, а после елегантно премина в мерена реч: — Кълна се, синко, чуй ме пак! В кръвта на дракона, на Бога в кокала! Дома на Алисор ще срина в прах!

А после застина като истукан — и миг по-късно избухнаха аплодисментите. Маркър се провря през тълпата, докато Кари и Смит излизаха на сцената, Смит — с комична броня от зебло и тенекия, Кари — с тясна черна рокля, очевидно шита за Опал. Маркър изгледа дългото последно действие, в което старата вражда между благородните фамилии достигна апогея си, като най-напред измряха

виновните, след тях и невинните, вражда, заради която майки убиваха дъщерите си, бащи умираха от отрова, предназначена за синовете им, и светът като цяло потъваше в хаос, и така докато майстор Кит не остана сам на сцената, разплакан и заобиколен от труповете на останалите герои. Чак когато актьорите се надигнаха ухилени да приемат аплодисментите и да съберат монетите, с които ги обсипваше публиката, Маркъс успя горе-долу да подреди мислите си.

Докато мъжете и жените от трупата прибираха декорите и вдигаха сцената, Маркъс заобиколи фургона. Майстор Кит се беше преоблякъл, стоеше облегнат на дигата и бършеше грима от лицето си с мека кърпа. Видя Маркъс и се усмихна.

— Капитане! Добре си дошъл! Хареса ли ти представлението?

— Убедително беше — отвърна Маркъс.

— Радвам се да го чуя. Хорнет! Внимавай с това въже. Не, другото, на което си стъпил бе, човек!

Хорнет отскочи встрани и майстор Кит поклати глава.

— Чудя се кога ли ще си счупи крака, докато се измъква сутрин от спалния си чувал — каза Кит. — Много е къпоав горкият.

— Кари става все по-добра.

— Да, вече се чувства по-спокойна на сцената. Няма да се учудя, ако до края на сезона успее да научи всички роли на Опал. Надявам се обаче да открия момиче, което да поеме нейните роли. Бих могъл да облека Смит в дантели и да го обуча във фалцет, но се боя, че това би придало твърде лековат тон на трагичните сцени.

— Откри ли вече някоя подходяща?

— Може да се каже — отвърна Кит. — Говорих с две момичета, които изглеждат обещаващи. Едната е по-талантлива, но лъже. Опитът ми показва, че да си добър спътник в преходите от един град до следващия е по-важно за трупата, отколкото да си добър актьор на сцената. Мисля, че бих могъл да обуча кажи-речи всеки на театралното изкуство. Значително по-трудно би било да променя нечии вредни навици.

Маркъс седна с гръб към стената на морската дига. Слънцето се беше скрило зад покривите, но облаците още грееха в златни и оранжеви краски. Кит избърса за последно очите си и прибра кърпата.

— Малко по-нататък има един хан — каза майстор Кит. — Отседнали сме там. Ханджията не ни таксува за нощувките, стига да

играем по една комедия всяка вечер за клиентелата му. Ако искаш, ела с нас.

— Ще си помисля.

Майстор Кит скръсти ръце. Безпокойство затъмни очите му.

— Капитане? Всичко е наред с банката, надявам се? От онова, което чувам, нашето момиче, изглежда, се справя доста добре.

— Хората постоянно й носят пари — каза Маркърс.

— Точно на това се надявахме, нали така?

— Така.

— Но?

Маркърс примижа, загледан в градската баня. Двама картадами си крещяха ожесточено, сочеха банята и се надвикваха. Кльошаво тралгунско момиче мина покрай тях, като ги зяпаше любопитно.

— Трябва ми услуга — каза Маркърс.

— Какво си намислил?

— Ще ми се пак да ми обясниш онова, дето Ситрин имала право на свои си грешки. И че аз е трябвало да заглаждам всеки остър ръб, в който има опасност да се удари.

— Аа — проточи майстор Кит.

— Играе с много високи залози — каза Маркърс, — и срещу хора, които имат десетилетия жизнен и професионален опит зад гърба. И...

— И?

Маркърс прокара пръсти през косата си.

— Оплепа се е като пиле в кълчища. Заложила е твърде много от себе си, без дори да си дава сметка. Когато всичко се срина под краката й... искам да го спре сега, овреме. Преди да е пострадала.

— С други думи, искаш да я предпазиш.

— Не искам — каза Маркърс. А миг по-късно: — Искам. А не ме бива да предпазвам жени. Затова искам от теб да ми кажеш, че не бива да се опитвам.

— Защо не се обърна с тази молба към Ярдем? Той, вярвам, те познава по-добре от мен.

— Знам какво ще каже Ярдем. Дори знам с какъв тон ще го каже. Така че няма смисъл да го питам.

— Но смяташ, че ще повярваш на мен?

— Когато поискаш, ти можеш да си много убедителен.

Майстор Кит се засмя и седна до него. Кари извика, актьорите вдигнаха сцената на пантите ѝ и превърнаха дъсчената платформа в страница на висок фургон. Сандр отиде да впрегне мулетата. Соленият бриз притихна за миг, после смени посоката си и погали хладен лицето на Маркърс. Облаците посивяха, изгубили слънчевите си краски. Много скоро кръчмите, бордеите и баните щяха да изнесат цветните си фенери с надеждата да привлекат пари и клиенти така, както светлината привлича нощни пеперуди. Стражите от краличината гвардия щяха да плъзнат по улиците. А Ситрин... По-добре беше да не мисли какво ще прави Ситрин.

Без да бърза, Маркърс разказа всичко на актьора. Деловите планове на Ситрин, амбициите ѝ за развитието на банката, надпреварата за ескортиращите бойни кораби, странната ѝ връзка с основния ѝ конкурент с наполовина ясурийска кръв. Майстор Кит го слушаше внимателно, а когато Маркърс млъкна, сви устни и вдигна поглед към потъмняващото небе.

— Ще ти кажа едно, Маркърс, и ще ти го кажа, защото е вярно. Вярвам, че Ситрин притежава всичко необходимо, за да извърти номера. Стига да си отваря очите и ушите, да претегля внимателно фактите и с мъничко късмет в добавка, може да се справи.

— „Може“ е хубава дума. Но дали ще се справи наистина?

Майстор Кит мълча дълго. А когато отново проговори, в думите му имаше нескрита тъга.

— Вероятно не.

СИТРИН

Ситрин лежеше в мрака. Кахуар лежеше до нея, бавният дълбок ритъм на дишането му почти се губеше, погълнат от хора на щурците, които пееха под прозореца. Завивките под и около Ситрин бяха много меки и още влажни от пот.

Чувала беше, че първия път боляло, но нея не я заболя. Зачуди се колко от другите неща, които беше чувала за секса, са също толкова неверни. Ако я беше отгледала майка, може би щеше да е друго, може би щеше да е по-осведомена. И все пак, като за човек, който няма ясна представа какво прави, експериментът, изглежда, се беше увенчал с успех. Кахуар беше пил достатъчно, за да зареже превземките, а от нея се искаше само да го следва. Няколко целувки, няколко милувки, а после ѝ беше съблякъл набързо роклята, метнал я бе на леглото си и оттам нататък за Ситрин не остана много за правене. Цялата тази работа с тласъците и грухтенето беше доста глупава, но след това Ситрин откри. Че мисли за Кахуар с повече топлота. Може би връзката, която сексът създаваше между мъжа и жената, се раждаше от споделеното удовлетворение и унижение.

Въпреки това Ситрин се радваше, че Кахуар спи. Опиянението от алкохола беше отминало, а покрай вълненията на изминалата вечер и последвалото отрезвяване сънят едва ли щеше да я споходи. Ако Кахуар беше буден, щеше да се почувства длъжен да поддържа разговор и да се прави на любезен домакин, а това би я смутило още повече. По-добре да си хърка, прегърнал възглавницата, а тя да си размишлява на воля.

Ако пролетта на остров Нарин беше дошла рано, ако презокеанската търговия бе подранила, ако още стотина неща, за които нито тя, нито друг в Порте Олива имаше информация, се бяха случили, първите кораби от Нарин можеше да пристигнат още утре. Или пък можеше да минат седмици, месец дори, преди търговците да разберат какво е станало с инвестициите им. Докладите на капитаните щяха да донесат и последната информация, от която се нуждаеше Ситрин —

каква е активността на пиратите, какво е състоянието на северните пристанища, каква е вероятността в Северобреж да избухне гражданска война или Антеа да поднови завоевателната си политика. Скоро след това трябваше да представи офертата си на губернатора.

И отново се замисли за ревизора, който щеше да пристигне. Може би самият Коме Медеан. Ситрин щеше да го посрещне усмихната и да го качи в стаите си. Или пък в кафенето. Така би било по-добре. Маестро Асанпур с прибуленото от перде око щеше да го покани в задната стаичка, а тя щеше да стане от масата да го посрещне. Счетоводните ѝ книги щяха да са готови, месечните отчети — направени. Представяше си го като стар човек със сурови очи и големи ръце.

Щеше да прегледа баланса и договорите, които тя бе сключила, и изражението му щеше да се смекчи. Гневът и смущението щяха да се отлеят, отстъпвайки място на възхита. Наистина ли е управлявала толкова добре парите на банката? Наистина ли е успяла да спаси всичко, че и да го умножи дори? В мрака на стаята Ситрин се упражни да повдига едва доловимо вежди.

— Нищо работа — каза тя, тихичко, но на глас.

Щеше да извади кутията изпод стола си, кутията с годишния отчет и дела на холдинговото дружество. Той щеше да преглежда документите и да кима. А после, след като и двете страни останеха доволни, чак тогава Ситрин щеше да му покаже споразумението с губернатора на Порте Олива и да му връчи ключовете за южната търговия. Представи си как му треперят ръцете, докато осмисля мащабите на нейната гениалност. Нечистокръвно момиче без родители, а е постигнало толкова много? „Ала всичко това ще е в сила — ще каже тя — само ако узаконите банковия ми клон.“

— Банката в Порте Олива е моя — каза тя, а после продължи с ниския дрезгав глас на ревизора: — Разбира се, магистра.

Усмихна се широко. Приятна мисъл. А и защо не всъщност? Нали именно тя беше опазила богатството на Ванай от лапите на ванайския принц и от антийците. Именно тя беше намерила начин да го защити. След като е доказала, че може да управлява банката, защо холдинговата компания да не я задържи като управител? Тя щеше да си е заслужила и банката, и живота, който вървеше с нея. Ревизорът щеше

да види това. Кома Медеан щеше да го види. Ситрин можеше да се справи.

Някакво дребно, невидимо в мрака насекомо полази по ръката ѝ и тя го прогони. Нейният конкурент и любовник измърмори нещо и се обърна на другата страна. Ситрин се усмихна на широкия му гръб, на грубата кожа. Щеше да ѝ е малко мъчно за него, когато го победи в надпреварата. Но само малко.

Сякаш от дълбините на някакъв предишен живот бумтящият като свлачище глас на Ярдем Хейн се обади в главата ѝ: „Такова нещо като женско оръжие не съществува.“ Сега Ситрин знаеше, че това не е вярно.

Когато се измъкна от леглото, любовникът ѝ не помръдна. Дрехите ѝ не се виждаха никъде в мрака, разхвърляни по тухления под. Ситрин не искаше да го буди, затова, когато откри туниката му, реши да се задоволи с нея. Стигаше до средата на бедрата ѝ. И това щеше да свърши работа. Изприпка до ъгъла на стаята и плъзна пръсти по пода. Ето го — бронзовия ключ на кожена верижка, с който Кахуар Ем никога не се разделяше.

Е. Почти никога.

Тухлите студенееха под босите ѝ крака, но пък поглъщаха звука на стъпките ѝ. Къщата се намиреше близо до пристанището, стаите бяха малки и душни, подредени около малък вътрешен двор, превърнат в градина. Прислугата се състоеше от четирима пълнокръвни ясуру, а от тях само портиерът оставаше на поста си през нощта. Кахуар Ем може да беше гласът на богат и влиятелен лионейски клан, но недвижимите имоти в Порте Олива бяха скъпи, а да поддържа разточително домакинство от местните благородници би му направило лоша услуга. Ситрин свърна зад един ъгъл в мрака и преброи три врати отляво. Третата беше от дебели дъбови дъски с железен обков. Тя внимателно пъкна в ключалката откраднатия ключ. Завъртя го и прещракването на механизма ѝ се стори оглушително като вик. Сърцето ѝ подскочи, но освен него нищо не наруши тишината. Ситрин отвори вратата и се вмъкна в кабинета на Кахуар.

Кепенците бяха затворени и залостени. Ситрин ги откряна и светлината на непълната луна откри очертанията на предметите в стаята. Имаше писалище. Сейф, занитен за пода. Шкаф с решетка за писма и документи. Имаше фенер с капаци и връвчица, на която висяха

кремък и огниво. Ситрин изби искра с кремъка, запали фитила, после бързо затвори и залости капаците на прозорците. Сенчестите силуети на мебелировката изведнъж оживяха под топлата светлина на фенера. Сейфът беше заключен, а ключът от кабинета не влизаше в ключалката му. На писалището имаше само миниатюрна мастилничка със зелено мастило и метална перодръжка. Ситрин отиде при шкафа с решетката и почна да вади документи, да ги преглежда бързо и методично, после да ги връща на мястото им. Много внимаваше да не размести нещо.

Сърцето ѝ тупкаше, стомахът ѝ се беше свил на топка, но тя прогони тези усещания. Щеше да ги пусне на свобода, но по-късно, когато ѝ остане време. Писмо, в което губернаторът благодареше на Кахуар за подаръка. Шоколадът бил превъзходен, съпругата на губернатора много го харесала. Ситрин върна писмото на мястото му. Следваше списък с имена на хора, няколко десетки, които не ѝ говореха нищо. Върна и този документ обратно.

Зад залостените кепенци пропя дрозд. Ситрин прокара пръсти през косата си. Все трябваше да има нещо, което да използва. Някъде в тези документи трябваше да има податка към офертата, която Кахуар щеше да предложи на губернатора. Посегна към друго писмо и неволно блъсна фенера. Конструкцията от метал и стъкло се залюля, килна се — и Ситрин я хвана. Още миг и щеше да падне. Стъклото щеше да се пръсне на парчета по пода. Да предизвика пожар. Ситрин сложи внимателно фенера в средата на писалището, после поднови проучването си. Ръцете ѝ трепереха.

Сякаш минаха часове, преди да го открие. Дълъг свитък от първокачествен памук. Шифрованият текст беше написан рехаво, с голямо разстояние между редовете, и именно там Кахуар беше записал декодирания текст. Ситрин плъзна пръсти по думите с неговия почерк. Писмото беше написано от старейшина на клана и съдържаше всичко, което се беше надявала да открие. Можели да отделят петнайсет кораба за начинанието. Всеки с пълен екипаж от по две дузини моряци. Ситрин продължи да чете, платното шумолеше тихо между пръстите ѝ. В замяна щели да поискат шестнайсет процента от всички плащания във всички пристанища за всеки ескортиран и охраняван кораб, или деветнайсет, ако корабособствениците поискат от клана допълнителна гаранция. Старейшината беше изчислил стойността на първоначалната инвестиция на две хиляди сребърника, а печалбата за

клана на сезон — на петстотин. Минималният срок на споразумението трябвало да е десет години.

Магистър Иманиел често беше говорил на Ситрин за начините, по които човек може лесно да запаметява разни неща. Най-сигурно беше да се запишат черно на бяло, но това бе риск, който Ситрин нямаше нужда да поема. Петнайсет кораба с по две дузини моряци всеки.

— На петнайсет години вече бе имала мъже две дузини — каза тихичко Ситрин.

Шестнайсет процента без гаранция или деветнайсет с гаранция. Значи оценяваха гаранцията на три процента от общия приход.

— Шестнайсет за компания и още трима за цуни-гуни.

Две хиляди първоначална инвестиция с очаквана печалба от петстотин годишно за срок от десет години.

— Даде две хиляди целувки, получи петстотин с тъга и след десет години умря в самота.

В свитъка имаше и други подробности — спецификации на корабите, имената на капитаните, препоръчителните търговски маршрути. Ситрин изчете всичко по диагоналната система, но в основни линии вече имаше най-важното.

Върна свитъка на мястото му, премести фенера и духна пламъчето. За привикналите ѝ към светлината очи мракът беше непрогледен. Миризмата на изгорял фитил беше силна и остра. Ситрин затвори очи, опря пръсти в стената и тръгна опипом към изхода. Измъкна се в коридора, заключи вратата и се върна на бегом в спалнята на Кахуар. Остави ключа в ъгъла, където го беше намерила, съблече туниката и бързо се мушна в леглото.

Кахуар измърмори нещо, пресегна се и я прегърна през корема.

— Студена си — каза с надебелял език.

— Бързо ще се стопля — каза Ситрин и усети усмивката му. Той се сгуши в нея и тя се постара да го приеме безропотно. Затвори очи и повтори наум стихчето.

„На петнайсет години вече бе имала мъже две дузини, шестнайсет за компания и още трима за цуни-гуни. Даде две хиляди целувки, получи петстотин с тъга и десет години по-късно умря в самота.“

— Бая уморена ми изглеждаш — каза капитан Уестер. Беше се облегал на стената до саксията с лалета, където до неотдавна стоеше викачът на залози. — Вече се чудех дали да не съберем група за бързо реагиране и да те измъкнем със сила.

— Предупредих те, че няма да прекарам нощта тук — каза Ситрин и го подмина на път към частния си вход. Той тръгна след нея, все едно го е поканила.

— По обяд имаш среща с онази жена от гилдията на бродирачките. Сигурно вече идва към кафенето. Така че освен ако не смяташ да носиш същата рокля...

— Не мога да я приема — каза Ситрин от стълбището. Чу как стъпките му се поколебават за миг, а после хукват по стъпалата да я настигнат. Когато заговори отново, гласът му беше премерен и учтив. Все едно ѝ говореше от половин миля разстояние.

— Някакво обяснение за пред жената?

— Прати някого да ме извини. Че съм болна например.

— Добре.

Ситрин седна на малкото канапе и вдигна смръщен поглед към капитана. Стоеше със скръстени на гърдите ръце и стисната уста. Всъщност не беше много по-стар от Кахуар Ем. Ситрин свали едната си обувка. Краката я боляха. Подметката на обувката беше мръсна. Роклята висеше по тялото ѝ, все едно и тя, като собственичката си, се чувства изтощена и потна.

— Не съм спала — каза тя. — И без това не съм в състояние да ѝ помогна.

— Щом казваш — каза сухо Уестер. Обърна се да си ходи и в същия миг внезапно я заля вълна от умора, объркване и ужас. Не си беше давала сметка колко я е страх да остане сама.

— Всичко наред ли беше, докато ме нямаше? — успя да попита.

Уестер спря и каза:

— Съвсем наред.

— Сърдиш ли ми се за нещо, капитане?

— Не — отвърна той. — Ще кажа на бродирачката, че си болна и не можеш да я приемеш. И че ще ѝ пратиш съобщение, когато се почувстваш добре.

Ситрин смъкна другата си обувка и кимна. Уестер заслиза по стълбите. Вратата се затвори след него. Ситрин се просна на дивана. Нощта беше оправдала всичките ѝ очаквания, ала утрото я бе заварило уморена до смърт. Чувстваше тялото си изтръпнало, току я полазваха студени тръпки — точно като в безсънните ѝ нощи с кервана. Смятала бе, че онези дни са отминали, но явно беше бъркала. А сега Уестер ѝ беше сърдит, нищо че не го признаваше. Защо точно от неговото неодобрение трябваше да я смъди толкова силно?

Замисли се дали да не го извика, да му обясни, че не случайно се е оставила да я съблазнят. Че за да стигне до кабинета на Кахуар Ем първо е трябвало да стигне до леглото му. Ала колкото повече репетираше думите, толкова по-зле звучаха. От долния етаж се надигнаха гласове. Охранителите, които Уестер беше наел. Явно играеха на зарове, ако се съдеше по врявата. Някой извика ядосано, другите взеха да пъшкат и да се тюхкат в знак на съчувствие. Затвори очи. Надявала се бе тук, в собствените си стаи, да намери малко спокойствие и почивка. Вместо това мислите ѝ се разскачаха, все по-бързо и по-бързо, като топка, която се търкаля по безкрайно нанадолнище.

Петнайсет кораба можеха да се разделят на три равни групи от по пет, или на пет групи от по три, така че в клана на Кахуар сигурно очакваха търговските кораби да се разделят на три основни групи според пристанищата — най-вероятно Карс, Ласпорт и Асинпорт. Или пък смятаха, че маршрутите ще подминат Астерилхолд и ще се отправят директно за Антеа, или Саракал, или Холскар? Екипажи от по две дузини моряци бяха сериозна работа, но щяха ли лионейските моряци да се справят добре в студените води на Севера? Дали Ситрин не би могла да изтъкне, че благодарение на контактите си в Карс ще може да осигури екипажи, които познават отлично родните води? И ако използваше този аргумент, за да наклони везните в своя полза, щеше ли да може да го приложи на практика?

И защо Опал я беше предала? И защо Бог беше позволил магистър Иманиел да загине? И Кам? И нейните родители? Дали Сандр още я желаше? Щеше ли Кари да сложи край на приятелството им? Щеше ли майстор Кит още да я харесва такава, каквата е сега? Какво правеха другите хора, когато нямаха приятели, а любовниците

им бяха врагове? Сигурно имаше някакъв по-добър начин да се правят нещата.

Сълзи напълниха очите ѝ и се стекоха по бузите. Не се чувстваше тъжна. Не чувстваше нищо особено — освен умора и раздразнение. Яд я беше на себе си. Какво пък, налегнало я беше униние, което рано или късно щеше да премине от само себе си. Трябваше просто да изчака търпеливо. Заровете долу явно бяха паднали добре, защото два мъжки гласа подхванаха весела песничка, сливаха се и се разделяха, къде фалшиво, къде в тон.

Събра сили да седне. После да се изправи. Накрая смъкна снощната си рокля и облече семпла пола и блуза. Върза косата си на опашка, но видя малките следи от ухапване, които Кахуар беше оставил отстрани на шията ѝ, и пак пусна косата си. Наля вода в легенчето до кревата и си наплиска лицето. Погледът ѝ се спря на тоалетната масичка и на гримовете, които ѝ беше дала Кари. Дали да не влезе отново в кожата на магистра бел Саркор от Медеанската банка? Отказа се — нямаше сили за това — и слезе долу.

Щом отвори вратата, врявата отведнъж утихна. Двамата първокръвни се спогледаха, после забиха погледи в пода. По-светлият се изчерви видимо. Картадамът кимна и каза:

— Извинявайте за гюрултията, магистра. Не знаехме, че сте тук.

Ситрин махна с ръка и попита:

— Къде е Ярдем?

— В стаята отзад, магистра — отвърна картадамът.

Ситрин мина покрай охранителите и влезе в тъмната стаичка. Ярдем Хейн лежеше по гръб на дълга тясна койка, сплел пръсти върху корема си. Очите му бяха затворени, ушите — клюмнали и меки. Ситрин тъкмо се обръщаше, решила, че ще трябва да отложи разговора за друг път, когато той се обади:

— Да ви помогна с нещо, мадам?

— Ами. Да. Ярдем — каза Ситрин. — Ти познаваш капитана по-добре от всеки друг.

— Така е — каза тралгунът, без да отваря очи и със съвсем спокоен глас.

— Според мен май го ядосах — каза тя.

— Няма да сте първата, мадам. Ако се превърне в проблем, капитанът ще ви каже.

— Добре.

— Нещо друго, мадам?

Тралгунът не помръдваше, ако не се броеше спадането и повдигането на гърдите му.

— Спах с един мъж, а сега се каня да го прецакам — каза тя. Гласът ѝ прозвуча сив и твърд като каменна плоча. — Налага се да го направя, за да спася банката, но въпреки всичко май се чувствам виновна.

Ярдем отвори едното си кротко черно око и каза:

— Прощавам ти.

Ситрин кимна. Излезе на улицата и свърна към частното си стълбище. Качи се горе. Сега гласовете в казарменото помещение бяха тихи, мъжете се притесняваха, че може да ги чуе. Тя седна на писалището, извади тефтерите си и се зае да нахвърли параметрите на оферта, която да е по-добра от офертата на Кахуар Ем.

ГЕДЕР

Гедер не би могъл да посочи къде точно е свършил драконовият път. Отначало уж вятърът беше навял пясък и спечена пустинна пръст върху платното, както и боклуци от всякакво естество, особено там, където пътят минаваше през няколко проснали се кервансарая, които тук, в Кешет, минаваха за градове. А после и последното поселище остана назад, пътят опустя съвсем, а кафявото на пръстта и жълтото на пустинната трева постепенно погълнаха зеленото на драконовия нефрит. Скоро единственият знак, че още са на пътя, беше ивицата от ниска трева и кекави шубраци там, където нефритът спираше корените им на половин педя под спечената повърхност.

А после пътят изчезна съвсем и Гедер водеше коня си напосоки през планините и долините по източния край на света. Дърветата бяха тънки и разкривени, кората им — дебела и възлеста, сякаш създателят ѝ се е опитал да наподобява камък. Нощем миниатюрни гущерчета с яркожълти опашки припкаха по земята между палатките. Сутрин често намираха по няколко умрели в торбите със зоб за конете. Водата тук беше толкова оскъдна, че при всяко разкаляно поточе петимата слуги бързаха да напълнят всички мехове и манерки, но дори така нямаше гаранция, че водата ще им стигне до следващия поток, и Гедер често виждаше как запасите им падат под санитарния минимум. Вечер чуваше слугите да си говорят за разбойници и нечисти духове, които витаели в празните места на света. И макар че не ги нападаха нито разбойници, нито нечисти духове, нито друго, спеше лошо.

Почти целия си живот Гедер беше прекарал в Антеа. Представата му за пътуване се изчерпваше с преходите от Сламенкърш до Камнипол или с маршрута на зимния кралски лов до Кавинпол, Седминпол, Естинпорт. Като малък беше ходил веднъж в Калтфел, кралския град на Астерилхолд, за сватбата на далечен роднина. Беше участвал и във Ванайската кампания под командването на лорд Терниган и след това на сър Алан Клин. Никога не си беше представял, че ще пътува сам, с малобройна прислуга, в земи така отдалечени и

пусти, че местните селяни дори не са чували за Антеа и Разсечения трон. Ала точно това се случи, когато стигнаха до някакви колиби около малко полупресъхнало езеро — плахите хора, които излязоха да го посрещнат, клатеха глави и вдигаха рамене в отговор на въпросите му.

Със същия успех, а дори с по-добър навярно, можеше да им каже, че идва от звездите или от дълбокото под земята. Планинските жители бяха първокръвни, всичките с еднакво смугла кожа, черни очи и гъста права коса, сякаш до един роднини. Неколцина поназнайваха цивилизовани езици, колкото да търгуват с най-външните търговски постове, но повечето говореха на местен диалект, който напомняше на Гедер за някои от старите книги, които беше чел. Имаше чувството, че се е озовал в далечното минало.

— Синир — каза Гедер. — Това Синирските планини ли са?

Младежът, когото попита, погледна през рамо десетината мъже, които бяха дошли с него от селото, облиза устни и каза:

— Не тук — каза той. — Изток.

От една страна, всички хора, които Гедер срещаше в негостоприемния пущинак, явно знаеха името и разбираха за какво ги пита. От друга, Синирските планини вече от две седмици неизменно оставаха малко по-на изток, оттегляйки се пред него като недостижим мираж. Тесните прашни пътища лъкатушеха през долините или в подножията на стръмни скалисти възвишения. Приличаха повече на отгъпкани от животни пътечки, отколкото на черни пътища, и Гедер често се питаше дали не е оставил окончателно зад гърба си и последното човешко поселище, ала точно тогава поредното бедняшко селце се явяваше зад завой на пътеката.

— Ще ми покажете ли? — попита Гедер. — Може ли някой от вас да ме заведе? Ще ви платя с медни монети.

Не че медните монети щяха да съблазнят местните. За тях монетите бяха точно толкова ценни, колкото, да речем, шепа добре огладени цветни камъчета. Черното му кожено наметало би им се сторило много по-привлекателна разменна стока, но Гедер не искаше да се разделя с него, а и никой от хората, които беше срещнал от границата на Кешет насам — пътуваше през пущинак, неотбелязан на никоя от познатите му географски карти, — не беше проявил дори минимален интерес към предложението му да размени пари или друго

срещу информация. Питаше по навик. Беше питал преди, така че защо да не попита и сега? Изобщо не се надяваше на успех.

— Защо искаш да идеш там? — попита младежът.

— Търся нещо — каза Гедер. — Старо място. Много старо. Свързано с драконите.

Младежът облиза отново устни, поколеба се, после кимна.

— Знам го това място — каза той. — Остани тук през нощта, а утре ще ти покажа къде е.

— Сериозно?

— Търсиш стария храм, нали? Където живеят светите мъже?

Гедер за пръв път чуваше за свещеници или за храм, свързани с обекта на неговото търсене. Сърцето му се разтупка. В няколко от есетата за падането на Драконовата империя се споменаваха за гнезда на спящи дракони, приспани за вечни времена и скрити по краищата на света. Може би тук ставаше въпрос за скрито гнездо на книги, свитъци, легенди и стародавни традиции. Ако успееше да убеди местните свещеници да му покажат книгите или да му продадат преписи... Замисли се какво би могъл да предложи в замяна.

— Принце?

— Какво? — каза Гедер. — А, да. Да, старият храм. Точно там бих искал да ида. Трябва ли да чакаме до утре? Можем да отидем сега.

— Утре — каза младежът. — Тази нощ ще останеш при нас.

Селцето се състоеше от двайсетина дървени колиби, скупчени около ясенова горичка. Стотината му обитатели живееха в кротка нищета. Във висините над селото ястреби крещяха призивно и кръжаха в спирали към слънцето. Гедер беше наредил на оръженосеца си да разпъне палатката на брега на езерото недалеч от колибите и слугите да се редуват на пост през нощта. Не че петима слуги щяха да го опазят, ако местните се окажеха злосторници, но не пречеше да вземе предохранителни мерки, повече с надежда да вдъхне страх на селяните, отколкото заради нещо друго.

По залез в лагера му дойде старица с купа сварени на каша корени и парченца месо. Той ѝ благодари, даде ѝ няколко от останалите му медни монети, а после изкопа плитка дупка и зарови храната, без да я е опитал. Земята излъчваше насъбрания дневен пек, откъм езерото леко подухваше хлад. Гедер лежеше на походното си легло, мислите му се щураха трескави и неспокойни. Дългите часове,

докато чака съня, се бяха превърнали в най-неприятната част от деня му. Лошата храна, убийственото еднообразие на пейзажа и болезнената самота го тормозеха сами по себе си, ала в тихите часове, преди сънят да му донесе забрава, всички неща, от които бягаше, успяваха да го настигнат.

Чудеше се какво ли е станало в Камнипол. Организаторите на неуспешния опит за преврат сигурно вече бяха разкрити и екзекутирани. Това би бил най-добрият вариант. Или пък втора вълна наемници бе нападнала града и бяха изклали половината двор. Чудеше се дали Джори Калиам е получил от баща си същия съвет, който той беше получил от своя. И в коя ли част на света е Джори, ако е последвал съвета и е решил да се махне от гнездото на усойниците.

Представяше си как се прибира у дома и заварва едно съвсем различно кралство. Ами ако наемниците бяха пратени от Астерилхолд да положат началото на мащабно нашествие? Възможно ли беше, когато се прибере у дома, да открие, че вече няма Антеа, няма Разцепен трон, няма Сламенкърш? Баща му можеше вече да е загинал, вчера, преди седмица или две.

Или пък Клин и кохортата му са успели някак да си върнат кралското благоволение? Представи си как влиза през източната порта на Камнипол, а там го чакат стражи, за да го арестуват и да го хвърлят в затвора за посмешище на столичани. Видя се как стои на платформа и обхожда с поглед море от опърлени, обгорени лица — лица на ванайци, загинали по негова заповед, — преди да осъзнае, че сънят най-после го е надвил.

На сутринта сънищата избледняха, а слугите му донесоха две шепи сушени ябълки и тенекиена чаша вода за закуска. Половин дузина мъже се бяха събрали в началото на някаква пътека, до ниска каручка, натоварена с кошове сушен боб и три току-що заклани кози. Приношение за храма, очевидно. Най-старият плесна силно с ръце, другите наградиха дебели въжета и повлякоха каручката през прахоляка. Гедер ги последва на кон, единственият ездач в групата.

Пътеката се виеше между хълмовете, минаваше на педя от дълбоки пукнатини или под скални навеси с тонове камък отгоре. Самите скали също се промениха — станаха по-ръбати и грапави въпреки вековете ерозия, които отдавна трябваше да са ги загладили. Мислите на Гедер се завъртяха лениво около възможното наличие на

връзка между релефа и драконовите пътища. Възможно ли бе дълговечността на драконовия нефрит да се е разпростряла и върху силно пресечения терен наоколо? Това ли отличаваше Синирските планини?

Формата на някои скали беше особена. На места каменните извивки бяха меки, изящни почти, другаде камъните се напасваха един към друг като кости на скелет. Минаха през полянка, терасирана в едната си част, слоговете белязани с някакви светли поръозни камъни, които не приличаха нито на камънаците в пустинята, нито на скалните образувания, характерни за района наоколо. Сякаш гигант беше умрял на полянката и ребрата му се бяха разпилели по земята.

Гедер вдигна поглед и видя черепа.

Гигантското чело беше широко една конска дължина. Очните кухини бяха толкова големи, че Гедер спокойно би могъл да се свие в едната. Муцуната беше зарита в тревата, сякаш поваленият дракон беше захапал самата земя, пет дълги като мечове зъба още се крепяха на горната челюст. Векове безмилостно слънце бяха избелили костта, но нито вятърът, нито пясъкът и дъждът я бяха износили. Гедер дръпна юздите на коня си и зяпна опулен гигантския череп. Селяните продължиха по пътеката, влачеха каручката, говореха си и си подаваха мях с вода. Гедер се смъкна на земята и отиде при черепа. Поколеба се, после протегна ръка и докосна затоплените от слънцето драконови кости. Трупът беше лежал тук хиляди години. Още отпреди човечеството да излезе на сцената.

— Принце? — извика младежът от селото. — Хайде! Хайде!

Потресен, Гедер се качи на седлото и подкара коня си след тях.

Слънцето беше изминало не повече от педя в небето, когато групичката им направи един последен обход покрай няколко пръснати канари, всяка голяма колкото платноходен кораб, и храмът се появи пред очите им — вкопан в планинската снага с врати и прозорци като тъмни дупки, втренчили поглед в пейзажа долу. Гедер потръпна, надвит за миг от усещането, че го наблюдава някакво око — око гигантско и насекомоидно. Зид, висок колкото крепостната стена на Камнипол, преграждаше пътеката. Исполински статуи, запазили смътни човешки очертания, изникваха от зида като часови, лицата им загладени до неузнаваемост, а над всички тях бе надвиснал гигантски каменен дракон с разперени криле. Големи знамена се вееха на вятъра,

по едно над всяка от тринайсетте статуи. Всяко беше в различен цвят — син, зелен, жълт, оранжев, червен, кафяв и черен в различни оттенъци, — със светъл кръг в средата, разделен на осем равни части от четири диаметъра.

„Чийто знак показвал осемте посоки на света, кардиналните и междинните, в които нищо измамно не можело да се скрие.“ Знакът на Праведния слуга. Сълзи напълниха очите на Гедер, заля го облекчение. Или триумф може би. Това беше мястото. Открил го беше.

Наближиха — и колкото повече приближаваха, толкова повече се изумяваше Гедер от главозамайващите мащаби на храма. В стената беше вградена гигантска желязна врата, страховита и величествена. Над нея в скалата беше изрязан надпис, буквите му високи колкото човешки ръст. „Кхинир Кикгнам Бат.“ Гедер ги гледаше примижал, търсеше най-точния превод със замаяния си от изумление мозък.

„Прикованото не е прекършено.“

Селяните спряха каручката на цели петдесет метра от високите железни порти. Гедер видя, че един по-малък участък от портата има своя система от зъбчати колела. Зацепените зъбци изщракаха и по-малкият участък от портата се разтвори като завеса. Шестима мъже излязоха през отвора и тръгнаха към тях. На външен вид приличаха много на селяните, но лицата им бяха по-закръглени, а косите им бяха пригладени с масло. Носеха черни раса, стегнати с верижки на кръста, и сандали с връзки през глезените. Мъжете от селото коленичиха. Гедер се поклони, но не слезе от коня. Животното се размърда неспокойно под него.

Свещениците се спогледаха, после се обърнаха към младежа, който беше довел групата дотук.

— Кой е този? — попита най-старият от свещениците.

— Странник — отвърна младият мъж. — Дойде да пита за Синир. Доведохме го при вас, както ни заръча клеронът.

Гедер подкара коня си напред. Мащабите на мястото бяха изнервили животното, но той държеше юздите здраво. Най-възрастният свещеник пристъпи към него и попита:

— Кой си ти?

— Гедер Палиако, син на виконт Палиако от Сламенкърш.

— Не съм чувал за това място.

— Поданик към на крал Симеон от Антеа — каза Гедер. После добави, подтикнат от мълчанието на монаха: — Антеа е голямо и силно кралство. Империя всъщност. Средище на първокръвната култура и власт.

— Защо си дошъл?

— Ами — каза Гедер, — това е дълга история. Бях във Ванай. Ванай е един от Свободните градове, или беше, по-скоро. Вече го няма. Но там открих някои книги и в тях се говореше за този... Ъ-ъ... В книгите го наричат Праведния слуга или Синир Кушку, смята се, че е бил създаден от дракона Морад малко преди падането на Драконовата империя, и аз реших, че ако сравня приписваните му локации според времето на описанията и ги приравня към съвременните географски карти, бих могъл да... да го намеря.

Свещеникът смръщи вежди.

— Вие чували ли сте за Праведния слуга? — попита Гедер. — Случайно да сте чували нещо?

Зачуди се какво ли ще прави, ако мъжът отговори отрицателно. Не би му дало сърце да тръгне по обратния път. След като бе видял това...

— Ние сме слугите на Слугата — каза мъжът. Гласът му бе пълен с гордост и увереност.

— Това е чудесно. Точно на това се надявах! Ще ми позволите ли да... — Гедер се задави в собствените си думи, наложи се да спре, да се изкашля и да се съсредоточи. — Надявах се, ако пазите архиви... Или просто да поговоря с вас. Да науча още.

— Чакай тук — каза свещеникът.

Гедер кимна, но мъжът вече му обръщаше гръб. Другите свещеници изтегляха каручката през отвора в желязната врата, след като бяха предали на селяните друга подобна каручка, но празна. Монасите се скриха в храма, а селяните помахаха с усмивка на Гедер и поеха назад по пътеката. Гедер стоеше като истукан, разкъсван между желанието да види храма отвътре и страха да остане сам в планината, неспособен да намери обратния път. Системата от зъбчати колела се задвижи и затвори малката врата. Празната каручка изчезна зад гигантските канари.

Гедер седеше на коня си и не смееше да погледне към слугите си, петимата, които беше довел в този пущинак накрай света. Ястреб

нададе писък в далечината.

— Да направим ли бивак, милорд? — попита оръженосецът му.

Нощта дойде. Гедер седеше в палатката, платнените ѝ стени мърмореха тихо под повеите на лекия вятър. Приведен над походното писалище под мъждивата светлинка на недогоряла свещ, Гедер разлистваше книгите, които беше чел и препрочитал десетина пъти. Очите му попиваха думите, но не и значението им.

Разочарование, объркване и гняв набъбваха бавно в червата му, заедно с все по-силната увереност, че онези няма да се покажат. Оставили го бяха да седи на прага им като просяк, докато не му писне да чака и не тръгне с подвита опашка по обратния път. Обратно към Камнипол, към Антеа, към всички неща, от които беше избягал.

Беше стигнал края на пътуването си. Безсмислено би било да продължава нататък. Прекосил беше две държави, катерил беше планини, влачил се бе под яркото слънце на пустинята и точно накрая беше ударил на камък. Обърна страницата. Нямахше представа какво е прочел дотук, но и не му пукаше. Представи си как се връща у дома и разказва историята на приключенията си. За чудатата гадателка на принца ясуру, за драконовите кости, за тайнствения скрит храм. „И после? — щяха да попитат. — Какво стана после, лорд Палиако?“

И той щеше да излъже. Щеше да разкаже за жреците отшелници и за техния жалък глупав култ. Щеше да напише есета, пълни с всякакви мислими и немислими перверзии, и щеше да ги припише на монасите в храма. Без него, Гедер Палиако, светът никога не би научил за това място. И щом те смятаха за редно да го отпратят по този унизителен начин, той пък щеше да ги увековечи така, както сам сметне за добре.

Само че свещениците нито щяха да разберат как ги е изтипосал, нито да се трогнат, така че къде беше удовлетворението? Дойдеше ли утрото, слугите щяха да вдигнат бивака и да приберат палатката и той щеше да поеме по пътя назад. С малко късмет може би щеше да открие в Кешет търговец, който да му продаде свестни провизии срещу менителница. Или пък можеше да спре в селото до езерото и да каже на местните идиоти, че свещениците са наредили да му дадат козите си. Може би си струваше да опита последното.

— Милорд! Милорд Палиако!

Гедер изскочи от палатката още при първата сричка. Оръженосецът му сочеше към тъмните железни порти. Малката вградена врата беше затворена, но между двете гигантски порти имаше по-тъмна ивица мрак.

Някакъв човек излезе и тръгна към тях. После още двама, с мечове на гърбовете. Гедер махна с ръка и слугите се разтичаха да запалят факлите. Мъжът, който вървеше най-отпред, беше истински исполин, и в раменете, и в кръста. Плешивото му теме лъщеше под лунния светлик. Дрехата му изглеждаше черна на светлината на факлите, но можеше да е всякакъв друг тъмен цвят. Мъжете от въоръжения му ескорт носеха същите раса като свещениците, но от похубава материя: дръжките на мечовете им и ножниците светеха в зелено.

— Ти ли си принц Палиако, който е дошъл да научи за Синир Кушку? — попита исполинът. Макар да говореше тихо, гласът му бе със силата на гръмотевица. Сила, от която кръвта на Гедер се смрази.

— Аз съм.

— Какво предлагаш в замяна?

„Нищо нямам — помисли си Гедер. — Фургон и няколко слуги. Изхарчих почти всичкото си сребро по пътя дотук, а и какво изобщо може да се купи с него? Не е като да идете на пазара и да...“

— Новини? — каза той. — Мога да ви разкажа какво става по широкия свят. Понеже вие сте... далеч.

— Мислиш ли злото на богинята?

— Ни най-малко — отвърна Гедер, изненадан от въпроса. В никоя от книгите му не се споменава за богиня.

Огромният мъж замълча, сякаш се вслушваше в самия себе си. После кимна.

— Ела с мен, тогава, принц Палиако, и ни разкажи за своя свят.

ДОСЪН

Лято в Остерлингов хребет. Досън ставаше с изгрева и по цял ден обикаляше земите си: наваксваше със задачите, останали несвършени покрай зимните му дела и пролетните интриги. Каналите, които напояваха южните ниви, имаха нужда от ремонт. Едно от селата на запад беше изгоряло през пролетта и Досън се погрижи за възстановяването му. Двама мъже бяха хванати да залагат капан за елени в гората и той присъства на обесването им. Където и да отидеше, крепостните селяни му отдаваха почит и той я приемаше като нещо дължимо.

Тревата покрай пътищата беше израснала висока. Широките листа на дърветата трептяха в зелено и сребърно под ласките на ветреца и слънцето. Два дни път от изток на запад, четири от север на юг, планински пътечки, където да ловува, уютът на семейното ложе нощем и синьо небе отгоре. Досън Калиам не се сецаше за полуксозен затвор, където да си губи времето, докато кралството се срива.

Имението беше обхванато от трескава дейност. Мъжете и жените на служба при Досън не бяха свикнали господарят им да е тук през дългите летни дни, точно както не бяха свикнали с отсъствието му през зимата, освен когато се включваше в кралския лов. Досън чувстваше осезаемо тревогата им. Всички знаеха, че е заточен до края на сезона, и всички без съмнение гадаеха, клюкарстваха и фантазираха.

Да им се сърди за това би било като да се сърди на щурците, че пеят. Какво друго да очаква от едни прости селяни? Дай им да се наядат и друго не ги интересува. Мнението им за по-широкия свят струваше колкото мнението на дъждовна капка или на клонче в гората.

Виж, от Канл Даскелин беше очаквал повече.

— Още едно писмо ли, скъпи? — попита го Клара, докато той крачеше по дългата галерия.

— Нищо съществено не казва. Чуй само — отвърна Досън и тръсна ядно страниците. Откри мястото и започна да чете: — „Негово величество е все така в лошо здраве. Лекарите предполагат, че го измъчва споменът за наемническия бунт, но вярват, че до зимата ще се възстанови.“ Или това. „Лорд Маас защитава по най-агресивен начин лорд Исандриан и неговия добър характер и се възползва максимално от факта, че се отърва без наказание.“ Всичко е в този дух. Провокации и намеци.

Клара остави гергефа с бродерията. Жежкият следобед беше оросил с пот челото ѝ, кичур коса се беше измъкнал от мрежичката. Роклята ѝ беше от тънка лятна материя, която не скриваше формите ѝ, по-меки от на млада жена и по-спокойни. Изглеждаше красива в булото от слънчева светлина, изливаща се през прозореца.

— А ти какво очакваш, любими? — попита тя. — Да ти пише в прав текст, директно?

— По-добре изобщо да не ми беше писал, като ще пише така — изсумтя Досън.

— Знаеш, че това не е вярно, любов моя — успокои го Клара. — Дори да не ти споделя всички подробности от дворцовия живот, фактът, че ти пише, означава нещо. Винаги можеш да прецениш един човек по това с кого си пише. Някакви новини от Джори?

Досън седна на дивана срещу нея. Слугинче влезе през вратата в другия край на галерията, видя господаря и господарката и бързо се оттегли.

— Получих писмо от него преди десет дни — каза Досън. — Пише, че всички в двора стъпват на пръсти. Никой не се заблуждава, че кризата е отминала. Симеон трябваше да обяви настойника на принц Астер още на годишнината от кръщението му, но вече три пъти го отлага.

— Защо го прави, как мислиш? — попита Клара.

— По същата причина, поради която заточи *мен* за измяната на Исандриан — каза Досън. — Страх го е, че ако прояви благосклонност към нас, другите ще се вдигнат на оръжие. Ако пък повери сина си на тях, ще се разбунтуваме ние. А и щом Канл дава тон за песен, нищо чудно Симеон да има основания за страховете си.

— Бих могла да поговоря с Фелиа — предложи Клара. — Нейният съпруг се озова в кажи-речи същата позиция като Канл, нали?

А с Фелиа не сме се виждали от много отдавна. Ще се радвам да си поговоря с нея.

— Абсурд. Да те пратя в Камнипол сама? При Фелдин Маас? Би било твърде опасно. Забранявам го.

— Няма да съм сама. Джори е там, а ще взема и Винсен Коу да ме пази.

— Не.

— Досън. Любов моя — каза Клара с твърдост, каквато Досън рядко чуваше от нея. — Позволих ти да ме спреш, когато по улиците имаше чужди наемници, но тях вече ги няма. Ако някой не протегне ръка, раната никога няма да заздравее. Симеон не може да го направи, горкият мечок, защото не е нещо, което да оправиш с кралска заповед. Ти и Фелдин не можете, защото сте мъже и не знаете как. Ще ти кажа как ще станат нещата — вие ще извадите мечовете, а ние ще си приказваме коя е била с най-хубава рокля на бала, докато не се отегчите толкова, че да върнете мечовете в ножниците. Само защото не ти харесва не означава, че е трудно.

— Късно е за това — каза Досън.

Клара вдигна вежда. Мълчанието се проточи, три удара на сърцето, после и четвърти.

— Значи трябва да събереш армия. Нали? — каза тя.

— Забранено ми е. Част от наказанието, докато изгнанието ми не изтече.

— В такъв случай — каза Клара и взе гергефа си — още тази вечер ще пиша на Фелиа, че ще се радвам, ако ме покани да й погостувам в столицата.

— Клара...

— Иначе си съвсем прав. Не бих си и помислила да тръгна без ескорт. Ти ли ще говориш с Винсен Коу, или да го направя аз?

Досън се изненада от обзелия го гняв. Скочи и хвърли на пода писмото от Канл Даскелин. Идеше му да грабне някоя книга, джунджурия някоя, или стол например, да ги метне през прозореца и да ги чуе как се разбиват на плочките в дворчето долу. Клара не вдигна поглед от бродерията си, тънката игла пробиваше плата, прокарваше края през него и излизаше отново от горната страна, пробиваше и прокарваше. Устата ѝ беше стисната на черта.

— Симеон е и мой крал — каза тя. — Не само ти в този дом си с благородна кръв.

— Ще говоря с него — измърмори Досън през стиснато гърло.

— Извинявай, скъпи. Какво каза?

— Коу. Ще говоря с Коу. Но ако той не дойде с теб, и ти няма да ходиш.

Клара се усмихна.

— Би ли пратил при мен слугинята ми, скъпи? На излизане. Трябва да ми донесе принадлежностите за писане.

Ловджийската казарма бе извън гранитно-нефритените стени на имението. Беше дълга едноетажна сграда с тръстиков покрив, укрепен с плетени каиши и притиснат под тежестта на черепи и кости от едър дивеч. Прилежащият ѝ двор беше обрасъл с бурени по краищата, където мъжете не минаваха достатъчно често, за да отъпчат тревата; имаше сламени чучела за тренировките по стрелба с лък. Въздухът миришеше на кучешки изпражнения от кучкарника в съседство, огромно дърво хвърляше сянката си върху едната страна на казармата.

Изад казармата се чуваха гласове и Досън тръгна натам. Петима от ловджиите стояха около стар пън и се гощаваха с прясно сирене и топъл хляб. Всичките бяха млади мъже, гологърди в жегата. Неочаквана носталгия жегна Досън под лъжичката. Имаше време, когато и той беше същият, повече или по-малко. Силен, самоуверен и способен да се наслади в пълна мяра на един слънчев ден. По онова време Симеон беше до него. Годиците бяха ограбили и двамата.

Един от младежите го забеляза, изпъна се, вдигна ръка за поздрав. Другите го последваха без бавене. Винсен Коу стоеше най-отзад, с насинено и подуто око. Досън тръгна към групичката, без да поглежда другите.

— Коу. Ела с мен.

— Милорд — каза ловджията и побърза да го последва.

Досън тръгна с енергична крачка по широката пътека, която водеше от имението до изкуственото езерце на север. Сенките на спираловидните кули шареха земята.

— Какво е станало? — попита Досън. — Изглеждаш така, сякаш си се опитал да хванеш камък с клепачи.

— Нищо важно, милорд.

— Кажи.

— Снощи пийнахме повечко, милорд. Едно от новите момчета се поразвесели и... подхвърли нещо по мой адрес, пък аз го сметнах за обидно. А после го повтори и реших, че е редно да го коригирам.

— Нарекъл те е педераст?

— Не, милорд.

— Какво тогава?

През пролетта, преди началото на дворцовия сезон, водата в езерцето беше прозрачна като водата на бързотек поток. През есента, когато Досън се връщаше в имението, беше мътна и тъмна като чай. Рядко я беше виждал в разгара на лятото, когато зеленикавите ѝ оттенъци се насищаха от отраженията на дърветата до почти изумруден цвят. Няколко патици плаваха в езерцето и браздяха водата на разширяващи се триъгълници. Досън спря на крачка от брега. Тревата потъваше под краката му, разкаляна от водата. Смутеното мълчание на Винсен Коу му се струваше все по-интересно.

— Мога да попитам другите — каза Досън. — За разлика от теб, те ще ми кажат с готовност.

Винсен погледна над водата към далечните планини.

— Той се усъмни в честта на лейди Калиам, милорд. И намекна, че...

— А — прекъсна го Досън. В устата му загорча внезапен гняв. — Той още ли е тук?

— Не, милорд. Снощи братята му го занесоха в родното му село.

— Занесли са го?

— След като приключих с него, не беше в състояние да ходи, сър.

Досън се засмя. Над водната повърхност танцуваха мушици.

— Клара иска да се върне в Камнипол — каза той. — Втълпила си е, че може да ме сдобри с Маас.

Младият ловджия кимна, но не каза нищо.

— Слушам те — подкани го Досън.

— С ваше разрешение, сър. Това е неразумно. Най-трудно е да пролееш кръв първия път, а това вече стана. С всеки следващ път е все по-лесно.

— Знам, но тя си го е навила на пръста.

— Пратете мен вместо нея.

— Пращам те заедно с нея — каза Досън. — Джори още е в столицата. Той ще ти даде по-ясна представа как стоят нещата. Ти успя да защитиш мен, когато започна всичко това. Разчитам, че ще защитиш и жена ми.

Двамата стояха един до друг. Някъде зад тях се чува гласове. Майстор кучкарят навикваше чирака си. Ловджиите се смееха на нещо. Всичко това идваше сякаш от друг свят. Свят от недалечното минало, когато животът беше по-добър, по-безопасен, преди всичко да се обърка.

— И косъм няма да падне от главата ѝ, милорд — каза Винсен Коу: — Ще я пазя с цената на живота си.

Три дни след като Клара замина с откритата карета, която ги беше докарала от Камнипол, следвана от Винсен Коу на кон, пристигнаха нежеланите гости.

Парещата жегата на деня беше прогонила Досън от имението и той търсеше прохлада в зимната градина. Сега, извън сезона си, зимната градина изглеждаше посърнала. Храстчетата, които щяха да се отрупат с цветове в късите дни на годината, приличаха на жилави бурени. Три от кучетата на Досън лежаха умърлушени в жегата със затворени очи и изплезени езици. Остъклената къщичка беше отворена. Затвореха ли я, бързо щеше да се нажежи като пещ. Градината спеше и чакаше времето си, а когато зимата дойдеше, щеше да се прероди за пореден път.

Дотогава и Клара щеше да се е върнала. Досън и преди се беше делил от нея, разбира се. Той си имаше задължения в двора, да не говорим за ловните експедиции. Тя си имаше свой кръг от приятелки и задължението да надзирава многобройната прислуга. Ала сега, когато Клара го беше оставила, за да замине по работа, самотата незнайно защо му тежеше повече от обикновено. Будеше се рано сутрин и се чудеше какво ли прави жена му в момента. Вечер си лягаше с мисълта за нея, как влиза от будоара си, пълна с новини, прозрения или обикновени женски клюки. През останалото време се стараше да не мисли за Клара, за Фелдин Маас и за вероятността някой да я оплете в интригите си и да я използва срещу самия него.

— Лорд Калиам.

Млада слугиня дартинка, наскоро постъпила на служба в имението. Очите ѝ горяха като на всички от нейната раса.

— Какво има?

— Един човек моли да го приемете, милорд. Парин Кларк, сър.

— Не го познавам — каза Досън, но миг по-късно се сети. Бледноликият банкиер от Северобреж, съблазнителят на Канл Даскелин. Досън стана. Кучетата се надигнаха в краката му, заскимтяха и взеха да местят поглед от господаря си към слугинята и обратно. — Сам ли е?

Очите на момичето се разшириха, сякаш и то беше усетило напрежението на лорда и на кучетата.

— Дошъл е с ескорт, сър. Колар и лакеи. С личен слуга.

— Къде е?

— В малката дневна, милорд.

— Кажу ми, че ще го приема след малко — нареди Досън. — Занеси му бира и хляб, настави хората му в столовата на прислугата и кажи на личната ми охрана да дойде.

Когато вратите на малката дневна се отвориха, бледноликият вдигна поглед и се изправи да посрещне Досън. Фактът, че той водеше след себе си четирима мечоносци с кожени доспехи, никак не го впечатли. Пресният хляб на таблата беше отхапан веднъж, а халбата бира изглеждаше недокосната.

— Барон Остерлинг — поздрави банкиерът с поклон. — Благодаря, че ме приехте. Поднасям извиненията си, че пристигам без предизвестие.

— Сега какво, вие ли изпълнявате поръчки на Канл Даскелин, или той изпълнява вашите?

— Аз изпълнявам неговите. Ситуацията в двора е деликатна. Той искаше да ви информира за положението, но няма вяра на куриери, а и някои неща е по-добре да не се записват черно на бяло.

— И затова ми праща кукловода от Северобреж?

Банкиерът замълча. Една доловима руменина обагри страните му, но те все пак се разтегнаха в обичайната любезна усмивка.

— Милорд, не ме разбирайте погрешно, но мисля, че има едно-две неща, които е добре да изясним. Аз съм поданик на Северобреж,

но не съм член на двора и не съм тук по заръка на своя крал. Представявам Медеанската банка и никой друг.

— Значи шпионин без кралство. Още по-зле.

— Моля за извинение, милорд — каза банкерът. — Виждам, че не съм добре дошъл. Моля да ми простите натрапничеството.

Поклони се ниско и тръгна към вратата, отнасяйки със себе си Камнипол и кралския двор. „Само защото не ти харесва, не значи, че е трудно.“ Така му беше казала Клара, преди да замине.

— Чакайте — каза Досън и си пое дълбоко дъх. — Коя беше с най-хубавата рокля на трижди проклетия бал?

— Моля?

— Дошли сте тук, за да свършите нещо — каза Досън. — А се държите като страхливец, който подвива опашка при първата по-остра дума. Седнете. Слушам ви.

Парин Кларк се върна и седна. Очите му изглеждаха по-тъмни, лицето му беше безизразно като на човек, който играе карти при висок залог.

— Нямам нищо против вас — каза Досън, седна срещу него от другата страна на масичката и си отчупи от коричката на хляба. — Нищо лично. Имам проблем с професията ви.

— Аз съм човекът, когото Кома Медеан изпраща, когато възникне проблем — отвърна Парин Кларк. — Нито повече, нито по-малко.

— Вие творите хаос — каза Досън, тихо и без намерение да се заяжда. — Вие сте от хората, които правят бедняците богаташи и богаташите — бедняци. Йерархията и редът не означават нищо за вашето брата, но значат всичко за хора като мен. Не вас презирам. А онова, което представлявате.

Банкерът преплете пръсти пред коляното си.

— Ще чуете ли какви новини нося, милорд? Въпреки мнението си за мен?

— Да.

Близо час банкерът описва без бързане и излишни емоции картинката на бавното свлачище, разклащащо основите на Камнипол. Разказът потвърди подозренията на Досън, че нежеланието на Симеон да обяви настойник на сина си е резултат от страха му да не размъти водата още повече. Уважението към трона му се разклащало все повече

и от всички страни. Даскелин и съюзниците му се мъчели да го подкрепят всячески, но дори в редиците на лоялните започвало да се чувства напрежение. Исандриан и Клин кротували прогонени, но Фелдин Маас бил навсякъде. Сякаш изобщо не спял този човек. И навсякъде разправял една и съща история — че нападението на наемниците било инсценирано, за да изпадне Къртин Исандриан в немилост и принц Астер да не му бъде даден за повереник. Любимият довод на Маас бил, че навременната поява на войниците от Ванай била част от грижливо подготвената театрална постановка.

— Режисирана от мен — добави Досън.

— Не само от вас, но иначе — да.

— Лъжи, от началото до края — каза Досън.

— Не всички му вярват. Но има и такива, които вярват.

Досън потърка чело. Денят свършваше, слънцето аленееше на хоризонта. Оправдаваха се най-лошите му опасения. И Клара беше в центъра на всичко това. Преди оптимистичният ѝ план изглеждаше рискован. Сега, след новините от столицата, изглеждаше чисто и просто наивен. Ех, ако банкерът беше дошъл преди седмица... Сега беше вече късно. Миналото не подлежеше на промяна.

— Симеон? — попита Досън. — Той добре ли е?

— Напрежението му се отразява зле — каза Парин Кларк. — И на него, а струва ми се, и на сина му.

— Мисля, че не смъртта ни убива, а страхът — каза Досън. — Какви са новините от Астерилхолд?

— От свои източници знам, че Маас поддържа контакт с неколцина влиятелни мъже в тамошния двор. Получил е заем в злато и обещания за подкрепа.

— Значи събира армия.

— Така е.

— А Канл?

— Опитва се и той да направи същото.

— Колко време имаме, преди да се стигне до истинска битка?

— Това никой не може да предскаже, милорд. Ако действате предпазливо и извадите късмет, може би никога няма да се стигне до това.

— Едва ли. — Досън поклати глава. — Астерилхолд ни притиска от едната страна, вие от другата.

— Не е така, милорд — възрази банкерът. — И двамата знаем, че доход тук с надеждата да спечеля предимство за банката си, а няма какво да спечелим от една гражданска война в Антеа. Ако се стигне дотам, ние няма да вземем страна. Направих каквото можах като представител на Медеанската банка. Няма да се връщам в Камнипол.

Досън изправи гръб. Банкерът отново се усмихваше и този път усмивката му подозрително намирисваше на жалостивост.

— Изоставили сте Даскелин? *Сега?*

— Антеа е голямо и богато кралство — каза Парин Кларк, — но моят работодател играе в по-голям мащаб. Искрено ви желая късмет, но Антеа си е ваша. Не е моя. Аз поемам на юг.

— На юг? Какво толкова има на юг, че да е по-важно от кризата в Камнипол?

— Една нередност в Порте Олива, която изисква вниманието ми.

СИТРИН

Ситрин стоеше на дигата. Градът се разстилаше зад нея, морският простор и небето се ширеха отпред, докдето ѝ стигаше погледът. Там, където светлите плитки води на залива се сливаха с океанското тъмно, имаше пет кораба. Високите мачти се издигаха от водата като дървета. Прибраните платна удебеляваха реите. Малките плоскодънки на рибарската флотилия се прибираха трескаво към брега, за да освободят път на десетките лодки на лоцманите, които се надпреварваха кой пръв ще стигне до корабите и ще има честта да ги въведе в пристанището на Порте Олива.

Търговските кораби от остров Нарин най-сетне бяха пристигнали — пет кораба, плаващи в група под флагите на Биранкор и Порте Олива. Отплавали бяха седем. Липсващите два се бяха отделили от групата, било заради буря, било по собствен избор, било заради пиратска атака. Можеше да пристигнат след ден, след седмица — или никога. На доковете под Ситрин търговци чакаха изтръпнали, затаили дъх в надежда и страх. Чакаха корабите да се приближат достатъчно, за да ги разпознаят. А после, хвърлеха ли котва корабите в пристанището, късметлиите щяха да се качат на тях, за да прегледат договорите и товарителниците, да теглят чертата и да разберат дали и колко са спечелили. Другите, чиито кораби не се бяха завърнали с групата, щяха да чакат на доковете или в пристанищните кръчми и да разпитват моряците за новини.

А после, след като капитаните докладваха на инвеститорите, след като докерите разтовареха стоката и я прекараха до складовете, след като трескавите дни на пазарлъци и заплащания преминеха над Порте Олива като вятър над вода, щеше да дойде време за подготовка, за нови пазарлъци, за нови договори. За плаването догодина. Корабостроителниците щяха да приемат корабите за ремонт. Новите инвеститори щяха да предложат договори и условия на капитаните. А Идериго Белинд Сиден, губернатор на Порте Олива, щеше да се консултира с капитаните и водачите на гилдии и благосклонно да

приеме предложенията, които щяха да превърнат града от обикновено пристанище в център на морската търговия за поколения напред.

А в ръката си, написано със зелено мастило върху хартия гладка като бита сметана, Ситрин държеше писмото, което ѝ забраняваше да участва във всичко това. Разгъна го за пореден път. Беше кодирано, разбира се, но Ситрин беше прекарала достатъчно време над счетоводните тефтери и банковата кореспонденция на магистър Иманиел, за да разчете с лекота шифъра.

„Магистра Ситрин бел Саркор, незабавно прекратете всякакви преговори и търговия от наше име. Парин Кларк, старши ревизор и представител на холдинговото дружество, ще дойде при вас веднага щом това стане възможно. Дотогава нямате право да сключвате договори, да приемате депозити и да отпускате кредити. Тези условия не подлежат на обсъждане.“

Беше подписано лично от Кома Медеан. Почеркът на стареца бе накъсан и разкривен от подаграта. Не беше показала писмото на никого. Пристигнало беше преди осем дни и оттогава Ситрин водеше жестока вътрешна борба. Това беше първото нареждане, което получаваше от холдинговото дружество, и отговаряше напълно на очакванията ѝ. Ревизорът щеше да дойде, точно както го беше планирала в началото. Щеше да прибере активите на ванайския клон, които Ситрин беше спасила. Всичките ѝ мечти да вдъхне нов живот на клона, да го насочва така, както лоцманите щяха да поведат търговските кораби към тихите води на пристанището, щяха да рухнат. А тя щеше да се върне към истинската си същност. Не каруцарчето Таг, не контрабандистът, който се плаши от собствената си сянка, не магистра Ситрин. Просто Ситрин, но без Безел, Кам и магистър Иманиел. Без Ванаи.

Вариант, който, с цялото ѝ уважение, предпочиташе да избегне.

С тих дъх, който не можеше да се класира дори за въздишка, Ситрин скъса писмото на две. После още веднъж, и още веднъж. Когато парченцата станаха толкова малки, че не можеше да ги скъса

повече, ги пусна през ръба на дигата. Гледаше ги как се въртят в малки спирали и падат.

Лодките на лоцманите се бяха струпали около търговските кораби. Ситрин си представи как мъжете в тях крещят на капитаните, а те им крещят на свой ред. Скоро първият кораб навлезе в последния, най-кратък етап от своето ежегодно плаване. Тя им обърна гръб и тръгна към банката си.

Входната врата беше отворена да улови поне част от прохладата на морския бриз. Ситрин влезе и Хлебарката скочи стреснато, сякаш го е сварила да прави нещо нередно. Зад него Ярдем се протегна и се прозя шумно.

— Къде беше? — попита я капитан Уестер.

— Ходих да видя как пристигат търговските кораби. Целият град се е изсипал на пристанището — каза тя. Чувстваше се необяснимо екзалтирана. Шеметна почти.

— Е, твоят кафевар вече ни препрати трима души, които са идвали в кафенето да те търсят от сутринта.

— Ти какво им каза?

— Че си заета, но че би трябвало следобед да си на разположение — отвърна Уестер. — Излъгал ли съм ги?

— Ти? Никога — каза тя и се засмя на подозрението, свъсило лицето му.

Въпреки жегата за срещата в губернаторския дворец Ситрин облече тъмносиня рокля с дълги ръкави и висока якичка. Косата си беше прибрала под мека шапчица, прикрепена със сребърна фиба, която беше сред последните бижута, останали ѝ от ванайския товар. Облеклото ѝ би било по-подходящо за хладен есенен ден и роклята лепнеше неприятно по гърба ѝ, но мисълта да се появи в нещо разголено пред Кахуар Ем не ѝ беше по вкуса. А да сложи колието или брошката, които той ѝ беше подарил, определено би било проява на лош вкус.

Той я поздрави с официален поклон в коридора пред стаята за частни аудиенции. Единствено леката му усмивка и смехът в зелените очи бяха намек за нощите, които бяха прекарали заедно. Облечен беше с туника в пясъчен цвят с тъмни емайлирани копчета, закопчана

догоре, и Ситрин се хвана, че оглежда одобрително тялото му. Зачуди се какво ли ще стане с връзката им след края на надпреварата. Слугинята, светлокоса синайка, ги покани с поклон да влязат.

Маса от тъмно дърво заемаше голяма част от стаята, широките прозорци зад нея гледаха към клоните на зелено дърво. Нежният танц на листата създаваше измамно усещане за прохлада. Синайският наемник стана, когато Ситрин влезе, и седна отново, след като тя зае мястото си. Тралгунката и представителят на местните търговски къщи ги нямаше.

— Добра година — каза синаят. — Ходихте ли на пристанището, магистра?

— Уви, не успях — отвърна Ситрин. — Работният ми график е убийствен напоследък.

— Непременно трябва да намерите време. Тази година са докарали сандъци с всякакви дрънкулки. Има едни глобусчета от цветно стъкло, които звънтят, като ги потъркаш. Много са симпатични. Купих три за внучката си.

— Надявам се, че късметът е бил на ваша страна, сър — каза Кахуар Ем. Гласът му прозвуча неочаквано остро. „Какво толкова го е ядосало?“ — зачуди се Ситрин.

— О, да — отвърна синаят, като пренебрегна заядливия тон. — Определено извадих късмет, благодаря.

Другата врата се плъзна настрани и губернаторът влезе. Закръгленото чу лице лъщеше от пот, но иначе лъхаше на жизнерадост. Когато гостите му понечиха да станат, той им махна да не си правят труда.

— Недейте, моля, без излишни церемонии — каза и се настани на стола си. — Да ви предложи нещо освежително?

Кахуар Ем поклати глава, синаят направи същото миг по-късно, сякаш бе чакал да види реакцията на полуясуруто. Стомахът на Ситрин се сви от лоши предчувствия. Ставаше нещо. Нещо, което тя не разбираше.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза губернаторът. — Високо ценя усилията, които сте положили, както и сериозното ви отношение към Порте Олива, към мен и към кралицата. Намирам за вълнуващо, че такива отлични умове са насочили потенциала си в услуга на града и

неговото добруване. Това винаги е най-трудната част, нали? Решението.

Губернаторът очевидно се наслаждаваше на ситуацията, помисли си Ситрин. Самата тя отвърна с бегла усмивка. Кахуар избягваше погледа ѝ.

— Много внимателно прегледах офертите — каза губернаторът. — Всяка от тях би била чудесна предпоставка за благоденствието на града. Струва ми се обаче, че по-гъвкавият петгодишен договор, предложен от господата, ще е по-подходящ от осемгодишния, на който държи Медеанската банка.

Ситрин забрави да диша. Въпреки горещината нещо студено се настани в гърлото и гърдите ѝ. Кахуар Ем не беше предложил пет години. Беше предложил десет.

— Осем години е много дълъг срок — каза синайският наемник и кимна бавно. Сериозната физиономия изобщо не скриваше задоволството му.

— Предвид това, както и поради по-високите годишни такси — продължи губернаторът, — с искрено съжаление се налага да отхвърля вашата оферта, магистра Ситрин.

— Разбирам — каза Ситрин. Чуваше гласа си отдалече, сякаш говори някой друг, а не тя. — След като състезанието приключи и победителят е известен, мога ли да попитам какви условия е предложил господин Ем?

— О, касае се за съдружие — побърза да я поправи синаят. — Не е само неговият клан. Офертата ни е обща, моя и негова.

— Не виждам необходимост да навлизаме в подробности — каза Кахуар Ем, като все така избягваше погледа ѝ. Опитът му да ѝ спести по-нататъшното унижение беше дори по-лош от злорадството на наемника.

— Е, детайлите така или иначе ще станат широко известни — каза губернаторът. — Понеже ви уважавам, магистра Ситрин, ще отговоря на въпроса ви. Годишните такси в офертата на господата са десет процента без гаранция и четиринайсет с гаранция.

Тези числа бяха погрешни. Погрешни бяха. Трябваше да са шестнайсет и деветнайсет, а не десет и четиринайсет. Офертата, която Ситрин беше намерила в кабинета на Кахуар, беше капан, и тя се беше хванала в него.

— Благодаря ви, милорд губернатор — каза Ситрин и кимна. — Холдинговото дружество ще оцени по достойнство искреността ви.

— Дано решението ми не породило лоши чувства — каза губернаторът. — Медеанската банка е нова за нашия град, но вече се ползва с уважението ни.

— Никакви лоши чувства, уверявам ви — каза Ситрин. Предвид празнотата в гърдите ѝ беше чудо, че думите ѝ не изкълтяха на кухо. Всичко това не можеше да е истина. — Благодаря ви, че ми го съобщихте лично, а сега ми позволете да се оттегля. Предполагам, че с господата имате да обсъдите доста неща.

Всички се изправиха, когато тя стана, а губернаторът взе ръката ѝ в потната си длан и я вдигна към устните си. Ситрин удържа нужната усмивка — примирение от поражението, поръсено с щипка самоирония и мъдрост, — маска на жената, в която неуспешно бе пожелала да се превърне. Поклони се на синайския наемник, после и на Кахуар Ем. Празнотата в гърдите ѝ се размести и на нейно място разцъфна нещо болезнено.

Напусна с бавна стъпка стаята, слезе по стълбището, прекоси просторното фоайе и излезе на площада. Небето белееше, горещият вятър погали страните ѝ като дъх. Подмишниците ѝ бяха влажни, пот се стичаше по гърба и по вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя постоя няколко минути на стълбите, объркана, сащисана. Изобщо не трябваше да е тук. Трябваше да се върне в двореца. Имаше неща за уточняване, договорите трябваше да бъдат подписани и подпечатани пред свидетели. Изобщо не трябваше да е тук, навън под палещото слънце. Трябваше да е вътре.

Първият хлип беше като напън за повръщане — внезапен, неконтролируем, силен. „Не тук — помисли си тя. — О, Боже, ако ще рева, нека не е тук, където целият проклет град ще ме види.“ Дълги, бързи крачки, които изпъваха роклята в борба за всеки сантиметър. Стигна до лабиринта от по-тесни улици. Зърна една пресечка, хлътна в нея, затича се към едно потънало в сенки къоше и клекна на прашните павета. Повече не можеше да удържа хлиповете, затова затисна устата си да ги приглуши.

Беше загубила. Толкова надежди, толкова планове — а беше загубила. Бяха дали договора ѝ на друг, а нея бяха свели до глупава и грозна нечистокръвна повлекана, която реве до забрава в някаква

уличка. Как изобщо ѝ беше хрумнало, че може да победи? Къде ѝ е бил умът?

Когато първият пристъп отмина, Ситрин се изправи. Изтри с ръкав носа и очите си, изтупа прахта от роклята си и тръгна към къщи. Унижението шепнесе в ухото ѝ. Колко беше споделил Кахуар с партньорите си? Беше ли се похвалил, че ѝ е влязъл под полата? Онзи дърт синайски наемник сигурно бе разполагал с подробно описание на всяка част от тялото ѝ, преди тя да влезе в стаята. Кахуар беше знаел какво ще направи Ситрин още преди тя да го е замислила. Беше ли предупредил прислугата си да не пречи на среднощната ѝ разходка до кабинета му? Бяха ли я наблюдавали от сенките, бяха ли се присмивали на глупавото момиче, което се има за много умно?

Наближи банката и чу през вратата гласовете на охраната — Маркъс, Ярдем и новата картадамка. Не се смееха, не бяха ядосани. Лалетата скланяха глави на вятъра, цветовете им разтворени докрай, прецъфтяващи, почернели в основата. Искаше ѝ се да влезе, но ръката ѝ тежеше като олово и не се вдигаше към вратата.

Стоя там сякаш часове, събирайки сили да отиде при единствените хора, които би могла, с уговорки, да нарече свои приятели, свое семейство. Свои служители. Искаше ѝ се Ярдем Хейн да излезе и да я види. Искаше ѝ се Кари да се приближи по улицата. Или Опал да се надигне от морския си гроб и да я удуши — тук и сега.

Качи се по стълбите. Съблече роклята си и седна на леглото по долна риза. Потта ѝ нито засъхваше, нито я охлаждаше.

Беше загубила. Продължаваше да ѝ се струва невъзможно, нелогично. Не можеше да го повярва. Беше загубила. Поне истеричният плач беше отминал. Болката също се беше махнала, макар Ситрин да имаше смътното чувство, че само се е оттеглила за почивка и дреме като котка след успешен лов. И че ще се върне. За момента обаче не чувстваше нищо. Чувстваше се мъртва.

Беше загубила. А ревизорът идваше.

Слънцето се влачеше в широка дъга по небето. Ситрин седеше. Звуците откъм улицата се промениха, замаяният от жегата трафик се преля в по-енергичните и бодри шумове на вечерта. Пишката ѝ се, но това можеше да почака. Откъде изобщо се беше взела влага в нея след толкова пот и сълзи? Ала тялото ѝ явно си имаше свой график, със или без нейното одобрение. Когато усети, че не може да стиска повече,

Ситрин взе нощното гърне и го използва. След като вече се бе размърдала, ѝ стана по-лесно. Смъкна долната риза през главата си и я захвърли на пода. Облече тънка рокля с бродерия, изтича по стълбите и излезе на улицата, без да заключва вратата.

Всички прозорци на кръчмата бяха отворени да уловят морския бриз. Свещите и фенерите не бяха запалени заради жегата и помещението тънеше в сумрак, макар слънцето още да грееше. Ситрин познаваше келнерката — момиче с широко лице и черна коса до раменете. Миниатюрно кученце подскачаше нервно в краката на момичето. Ситрин тръгна към масата в дъното, масата, на която седаше винаги. Там, зад опърпаното перде, имаше някой.

Кахуар Ем.

Ситрин събра сили и продължи напред. Седна срещу него. Хлабав капак се удари два пъти в рамката на прозореца и не потрети. Мъжът я гледаше с изражение меко и съпричастно. На масата пред него имаше преполовена халба бира.

— Добър вечер.

Тя не отговори. Кахуар цъкна с език.

— Надявах се да ти предложи нещо за хапване, бутилка вино. Извинение. Губернаторът можеше да ти го съобщи и по друг начин, по-щадящ.

— Не искам нищо от теб — каза тя.

— Ситрин...

— Не искам нито да те виждам, нито да те чувам повече, докато съм жива — продължи тя, всяка дума — хладна, ясна и обмислена. — Ако пак ме наближиш, ще накарам капитанът на охраната ми да те убие. И той ще го направи.

Изражението на Кахуар се втвърди.

— Разбирам. Признавам, че съм разочарован, магистра. Имах по-високо мнение за теб.

— *Ти* си имал по-високо мнение за *мен*?

— Да. Не мислех, че си от жените, които изпадат в истерия и правят сцени. Но явно съм сбъркал в преценката си. Нека ти припомня, че ти сама дойде в леглото ми. Че сама реши да ме шпионираш в собствения ми дом. С какво право ме виниш, че съм го предвидил и съм взел предпазни мерки?

„Ти нямаш представа какъв беше залогът — помисли си Ситрин. — Не знаеш какво означаваше тази сделка за мен. Заради теб ще ми вземат банката.“

Кахуар стана и остави на масата три дребни монети за бирата си. Светлината открои грапавата му кожа, отне от младостта му. Това лято щеше да е осемнайсетото слънцестоене на Ситрин. И трийсет и петото за него.

— Ние сме търговци, магистра — каза той. — Искрено съжалявам, че трябваше да чуеш новината по толкова неприятен начин, но не и че ще занеса споразумението на моите старейшини. Дано отгук натагък вечерта ти е по-приятна.

Избута назад пейката, дървото изстърга по каменния под, и заобиколи Ситрин.

— Кахуар — каза тя остро.

Той спря насред крачка. Ситрин се стегна вътрешно. Думите бяха отлети от олово, толкова тежки, че с мъка ги изтегли през гърлото си.

— Извинявай, че те измамих — каза тя. — Че се опитах да те измамя.

— Недей — каза той. — Това е част от играта.

Малко след това келнерката дойде и взе монетите и халбата на Кахуар. Ситрин вдигна поглед към нея.

— Обичайното ли? — попита келнерката.

Ситрин поклати глава. Всичко от гърлото до стомаха ѝ беше твърдо като камък. Вдигна ръка и с изненада установи, че меката шапчица още е на главата ѝ. Махна я, спусна косата си, после вдигна сребърната фиба към светлината. Благородният метал улови рехавия светлик и сякаш го усили от твой собствен вътрешен източник. Келнерката примигна и се опули.

— Много е красива — каза тя.

— Вземи я — каза Ситрин. — И ми донеси нещо по твой избор, нещо силно.

— Магистра?

— Вино. Бира. Не ми пука. Просто го донеси.

ГЕДЕР

Висшият свещеник — Басрахип или басрахипът, трудно беше да се каже — се облегна в стола си от метал и кожа. Потърка челото си с пръсти. Пръстите му бяха дебели и силни. Наоколо съскаха и примигваха свещи, димът им пълнеше стаята с миризма на горяща лой. Гедер облиза устни и каза:

— Първият ми частен учител беше тралгун.

Басрахип сви устни, погледна го и поклати широката си глава. „Не.“ Гедер обузда радостта си и пробва отново.

— Научих се да плувам в морето.

Широката глава се поклати бавно. „Не.“

— Като малък си имах любимо куче. Хрътка. Казваше се Мо.

Усмивката на висшия свещеник беше почти блажена. Зъбите му изглеждаха неестествено широки. Мъжът вдигна дебел пръст, посочи към гърдите на Гедер и каза:

— Да.

Гедер плесна с ръце и се засмя. Не за пръв път висшият свещеник правеше тази демонстрация, но пак беше забавно и изумително. Без значение каква беше лъжата и с какъв тон я изричаше Гедер, как модулираше гласа си или с какъв език на тялото я придружаваше, едрият мъж неизменно отгатваше кое твърдение е истина и кое — лъжа. Не сбърка нито веднъж.

— И го правите с помощта на вашата богиня, така ли? — каза Гедер. — Защото никъде не се споменава за това, а аз изчетох сума ти книги по въпроса. Там пише, че Праведния слуга е бил създаден от Морад, точно като тринайсетте раси и драконовите пътища.

— Не. Ние сме били тук още преди драконите. Когато великата паяжина била опъната и звездите били закачени на нея, богинята вече я е имало. Синир Кушку бил нейният дар за верните. Когато дошъл големият срыв, драконите се уплашили от нейната сила. Те воювали помежду си, защото всеки искал Синир Кушку за себе си, като приятел и патрон. Великият Морад се престорил, че иска да сключи съюз, но

богинята познала измяната в сърцето му. Довела ни тук, на сигурно място далеч от света и неговите боричкания, да чакаме, докато дойде времето да се завърнем.

— Това няма нищо общо с нещата, които съм чел по въпроса — каза Гедер.

— Съмняваш ли се в мен? — попита Басрахип. Гласът му беше тих, спокоен и с онази странна пулсация, която обагреше всичко казано от него.

— Не, изобщо — каза Гедер. — Удивен съм! Цяла ера преди драконите? Никой не е писал за това. Поне аз не знам някой да е писал.

Извън малката каменна стая звезди блестяха в небето, а полумесецът на луната галеше с бледия си светлик каменния водопад. Прозирният мрак палеше въображението и Гедер си представи как исполинският каменен дракон над крепостния зид помръдва и обръща глава. Странните зелени щурци, с които беше пълен храмът, пееха в хор. Гедер опря длани на коленете си и се ухили.

— Не мога да ви опиша колко се радвам, че открих това място.

— Ти си високопоставен син на велика нация — каза висшият свещеник. — За мен е чест, че си дошъл толкова отдалече в нашия скромнен храм.

Гедер махна смутено с ръка. Часове наред беше обяснявал, че макар да е благородник по произход, не е принц, защото в неговата родина това е титла, която не се използва за всеки срещнат. Откакто се помнеше, го наричаха „лорд“ и „милорд“, и макар значението да беше същото, „високопоставен син на велика нация“ му се струваше прекалено и го смущаваше.

Басрахип стана и се протегна. В същия миг далечен хриплив глас се извиси в призив за нощна молитва. Гедер си помисли, че Басрахип ще се извини и ще се присъедини към своите братя за ритуала. Свещеникът наистина тръгна към вратата, но на прага спря. Треперливият светлик на свещите рисуваше сенки по лицето му.

— Каж ми, лорд Гедер. Каква беше най-голямата ти надежда, докато си пътувал насам?

— Ами, надявах се да открия Синирските планини, както и материал за Праведния слуга, който да включа в едно есе, върху което работя.

— И това е била *най-голямата* ти надежда?

— Да — каза Гедер. — Точно така.

— И сега, когато откри, каквото си търсел, това ще ти е достатъчно?

— Разбира се — каза Гедер.

Едрият мъж задържа погледа му и Гедер усети как се изчервява. Червенината плъзна по шията му и бързо покри страните му. Басрахип чака дълго, половин ден сякаш, после поклати глава.

— Не — каза меко той. — Не. Има и друго.

Дните след пристигането му в храма бяха изумителни, богати и смущаващи като сън. Първите два Гедер прекара в големия вътрешен двор между храма и крепостния зид с портите. Дузина дългокоси и брадати свещеници със светли раса седяха в полукръг пред него, докато той чертаеше карти и се мъчеше да обобщи и преразкаже столетия история. Задаваха му въпроси и той твърде често изпаднаше в неудобната ситуация да признае невежеството си. Как са били определени границите на Астерилхолд и Северобреж? Кой има претенции към островите южно от Биранкор и западно от Лионеа? Защо първокръвните са съсредоточени в Антеа, синаите в Принцеп С'Аналде, тимзините в Еласе, а тралгуните и дартините си нямат своя ясно обособена земя? Защо казват на тимзините „буболечки“, на картадамите — „звънливци“, а на ясурите — „грошари“? Първокръвните имат ли си прякор и кой ги мрази?

Изглежда, бяха особено заинтригувани от тимзините. Поне по този въпрос Гедер знаеше доста. Унизително бе да признае големите бели петна в познанията си, но пък жаждата на смуглите мъже за информация правеше унижението поносимо. Дори приказките и вицовете посрещаха като откровения.

Откри, че е започнал да им разказва за собственото си минало. За детството си в Сламенкърш. За баща си и за двора в Камнипол. За Ванайската кампания, как беше приключила, за наемническия бунт в столицата и за пътуването си през Кешет.

Когато слънцето напече непоносимо, свещениците изнесоха съгваема тента, забиха дебелите колове в земята и я опънаха да му пази сянка. Тентата се издигаше зад гърба му като гигантска ръка. Изкараха навън и широки керамични саксии с мокър пясък, който да

охлажда кратуните с вода. Гедер се подкрепяше с ивици осолено козе месо, подправено с кимион, и говореше до прегракване. Лекцията приключи чак когато слънцето се хлъзна зад планинските върхове и откъм храма прозвуча хрипливият като кучешки лай призив за молитва. Слугите на Гедер му вдигнаха бивак на двора и легнаха да спят на земята до палатката му. А после, на третия ден, докато Гедер се опитваше да изкара някакъв що-годе приемлив звук от прегракналото си гърло, Басрахип — или басрахипът, продължаваше да се чуди Гедер — дойде при него и му даде знак да го последва. Поведе го по каменно стълбище, загладено като стъкло от кожените подметки на поколения свещеници, сетне продължиха по широк проход, който приличаше колкото на коридор, толкова и на пещерно устие.

Гедер бе очаквал да види красиво обработен камък, шедьовър на каменоделското изкуство, но в коридорите нямаше и следа от намесата на чук и длето. Всичко тук беше с естествен произход, сякаш планината е знаела, че някой ден ще стане дом за тези мъже. Фенери от хартия и пергамент стояха в малки стенни ниши и хвърляха светлината си по пода и куполообразните тавани. Във въздуха се усещаше силна миризма, която Гедер не успя да разпознае — отчасти на изпращания, отчасти на някаква подправка. И беше много горещо, много задушно. Сякаш след безброй завой коридорът се разшири и висшият свещеник спря.

Огромната зала беше по-висока от двацет мъже, стъпили на раменете си. Таванът се губеше в непрогледен мрак, а в мрака се извисяваше гигантска позлатена статуя на паяк, осветена от стотици факли. Най-малко петдесет мъже стояха на колене пред статуята, всичките с лице към Гедер, скръстили ръце с длани на раменете. Гедер замръзна с провиснала уста. Никой кралски двор в познатия му свят не можеше да се похвали с такъв величествен спектакъл.

— Богинята — каза Басрахип и гласът му отекна в просторната зала и я изпълни. — Господарка на истината и непобедена владетелка на света. Благословени сме от нейното присъствие.

Гедер дори не забеляза кога гигантът е сложил ръка на рамото му и е започнал да го натиска леко, но неотменимо надолу. Коленичи и това му се стори най-очевидното нещо предвид обстоятелствата.

След това го заведоха в нова квартира, не в самия храм, а в нещо като пристройка или крило до планинската снага. Изглежда, всички

стаи тук бяха единични, като монашески килии. Оръженосецът на Гедер му донесе голям леген да се измие, книгите му и малкото походно писалище и запали фенера. Тази нощ Гедер си легна в мрака, завит с тънко вълнено одеяло и без никакви изгледи да заспи. Абсурд беше да заспи при толкова много вълнения. Единственото му разочарование беше, че храмът няма библиотека.

На четвъртата сутрин Басрахип дойде и така започнаха разговорите им, които продължаваха и досега.

— Не разбирам защо се криете.

— Наистина ли не разбираш? — попита Басрахип.

Вървяха по тясната тухлена пътека, която водеше към храмовия кладенец.

— Праведния слуга — каза Гедер. — На практика всеки от вас го притежава. Ако не се криехте тук, а живеехте с другите хора, щяхте да отсъждате кога един търговец лъже за разходите и цената. Или кога последователите ви имат задни мисли. А животът в кралския двор... Боже, като си помисля какви неща бихте могли да свършите там.

— Точно затова се крием — каза Басрахип. — Винаги, когато сме се намесвали в светските дела, резултатът е бил един и същ. Мечове и огън. Онези, които не са докоснати от богинята, живеят в лъжи. За тях нашите гласове са като предизвестена смърт. Богинята има много врагове и всички те са безмилостни.

Гедер ритна едно камъче и то се търкулна пред тях. Жегата притискаше главата и раменете му.

— Но нали сте планирали да се върнете в света — изтъкна Гедер. — Ти спомена, че чакате подходящия момент.

— Така е — отвърна висшият свещеник. Стигнаха до кладенеца — обточена с камъни дупка в земята с въже, вързано за прът, забит отстрани. — Ще го направим, когато бъдем забравени.

— Значи сте можели да го направите по всяко време през последното столетие — каза Гедер, но висшият свещеник продължи, сякаш не го е чул:

— Когато раните от старата война заздравеят и светът стане безопасно място за нас, тогава Тя ще ни даде знак. Ще отдели чистото от нечистото и с това ерата на лъжите ще свърши.

Басрахип клекна, хвана въжето и започна да го тегли. Кофата беше медна, отдавна зелениясала от съприкосновението с водата. Басрахип я вдигна да отпие, струйки се стекоха от ъгълчетата на устата му. Гедер се размърда неспокойно до него. Висшият свещеник остави кофата и изтри устни с опакото на ръката си.

— Нецо безпокои ли те, милорд?

— Ами... не, нищо.

Широката усмивка беше хладна. Тъмните очи го преценяваха.

— Чуй ме, лорд Палиако. Чуй гласа ми. Можеш да ми имаш доверие.

— Аз само... Може ли да пийна вода?

Басрахип вдигна кофата. Гедер я хвана с две ръце и отпи бавно. Водата беше хладна, имаше вкус на камък и метал. Върна кофата на Басрахип, а той я задържа за миг над черната дупка, преди да я пусне вътре. Въжето се хлъзна след кофата. Плисъкът беше по-силен от очакваното.

— Можеш да ми имаш доверие — повтори висшият свещеник.

— Знам — каза Гедер.

— Можеш да ми кажеш. Нищо лошо няма да последва от това.

— Какво да ти кажа? Тоест, не съм сигурен, че знам за какво говориш.

— Напротив, знаеш — каза мъжът и тръгна назад към храма. Гедер побърза да го настигне. — Защо дойде да търсиш Синир Кушку? Какво те привлече насам?

— Ами...

— През вековете и други хора са ни намирали. Случайно. А ти дойде да ни *търсиш*. Какво е онова, което те тласна насам?

Разминаха се с двама от по-младите свещеници, тръгнали към кладенеца. Гедер изпука кокалчетата на ръцете си и смръщи чело. Опитваше се да определи кога беше започнало всичко. Може би когато за пръв път беше чул легендата? Но това само по себе си едва ли бе от значение.

— Накъдето и да се обърна — каза накрая той, бавно, — виждам и чувам лъжи. Не знам кои са истинските ми приятели. Не знам кой ме издигна за протектор на Ванай. Или кой в Камнипол би предпочел да съм мъртъв. Сякаш всичко в двора е игра и аз съм единственият, който не знае правилата ѝ.

— Лъжата и измамата са ти чужди.

— Напротив. Случвало се е да лъжа, да премълчавам разни неща. Знам колко е лесно да излъжеш.

Басрахип спря и се облегна на един голям камък. Широкото му лице не издаваше нищо. Беше толкова спокойно, че изглеждаше ведро. Гедер скръсти ръце. Пробуждащ се гняв затопли гърдите му.

— Бях дребна фигурка в чуждите интриги — каза той. — През целия ми живот все мен избираха за мишена на грубите си шеги. Все аз сядах на срязаните дъски над дупката с лайната. На мен се присмиваха. Изгориха ми книгата. Алан Клин ми изгори *книгата*.

— Това ли те доведе тук?

— Да. Не. Тоест, като бях малък, обичах да си измислям приказки като в старите епоси. Как повеждам армия в обречена битка и я печеля. Или спасявам кралицата. Или се спускам в подземния свят да върна майка си от мъртвите. Само че светът, истинският свят, всеки път ме разочароваше. Знаеш ли какво е чувството?

— Знам — каза висшият свещеник. — Ти не си дошъл тук, за да напишеш есе, лорд Гедер. Дошъл си да ни намериш. Да намериш мен.

Гедер усети, че е стиснал устни в мрачна, твърда гримаса.

— Така е — каза той. — Защото искам да знам истината. Защото ми омръзна да се питам, до смърт ми омръзна. Всичките лъжи, заговори, интриги, които разиграват другите около мен! Искам аз да съм човекът, който ще прозре през това и ще види истината. А после прочетох за края на всяко съмнение.

— Ще ти бъде ли достатъчно само да знаеш? Ще ти донесе ли покой?

— Да — отвърна Гедер.

Басрахип млъкна, сякаш се вслушваше в нещо. Муха бръмна над тях, кацна върху голямата глава на гиганта, почерпи се с потта му и отлетя.

— Не, няма — каза Басрахип и се оттласна от големия камък. — Не това искаш. Но си все по-близо, лорд Гедер. Много по-близо отпреди.

— Чух ги да си говорят — прошепна един от слугите му. — Ще ни убият всичките, докато спим.

Гедер седеше в мрака на стаята си. Слугите уж си шепнеха достатъчно тихо, че да не ги чуе. И ако беше в леглото, наистина нямаше да ги чуе, но той беше станал, а тъмният под беше заглушил стъпките му. Седеше с гръб към стената до входа, слугите бяха на имания седем стъпки от него.

— Стига глупости — каза оръженосецът му. — Въобразяваш си.

— Не, не си въобразявам — каза първият глас, по-писклив и напрегнат отпреди. — Мислиш ли, че искат хората да знаят къде са? Щяха ли да се крият тук, на гъза на географията, ако си търсеха компания?

Обади се и трети глас, но Гедер не различи думите.

— И по-добре — каза първият. — Говори се, че опожарил Ванай заради каприз и се превивал от смях, докато го гледал как гори.

— Чуя ли те още веднъж да говориш така за негово благородие, няма да се наложи тези жълти маймуни в раса да те убиват — чу се гласът на оръженосеца му. — Предпочитам да заплюя в лицата сто измислени божества, вместо да ядосам господаря.

Гедер обви коленете си с ръце. Би трябвало да се чувства наранен, засегнат, ала болката така и не дойде. Нито гневът. Изправи се и тръгна, без да крие шума от стъпките си. Чу как слугите пред вратата млъкват внезапно, но изобщо не му пукаше за тях. Не му пукаше какво говорят, какво мислят, нито дали са живи дори. Намери туниката и панталоните си и ги навлече в мрака. Не си направи труда да затегне всички закопчалки и връзки. Беше се покрил и това трябваше да е достатъчно. Басрахип не беше дребнав.

Когато излезе в звездната нощ, слугите се преструваха на заспали. Той ги прекрачи и тръгна по тясната пътечка покрай планинския склон, прахта охлаждаше стъпалата му, камъчетата го бодяха. Влезе в една килия, разтърси за рамото спящия вътре монах и каза:

— Заведи ме при Басрахип.

Спалнята на висшия свещеник се намираще навътре в храма. Стаята беше тъмна, сламеникът — тесен и къс за толкова едър човек. Монахът, който беше довел Гедер, остави запалената свещ и се оттегли с поклон. Басрахип се надигна в леглото си и седна. Изобщо не изглеждаше сънен, тъкмо напротив. Гедер се изкашля.

— Мислих. За онова, дето ме питаше. Искам аз да господствам в двора. Искам мъжете, които ме унижаваха, да страдат — каза той. — Искам да ме молят за прошка. Искам да ги унижа публично, така че всички да ги сочат с пръст, да ги съжالياват и да им се смеят.

Висшият свещеник не помръдна, а после се усмихна бавно. Вдигна дебелия си пръст и посочи Гедер.

— Да. Да, точно това искаш. Нека те питам още нещо, приятелю. Братко мой. Ще бъде ли това достатъчно?

— Като за начало — да.

Висшият свещеник отметна глава и избухна в смях. Усмихна се широко и зъбите му се бялнаха на светлината от свещта. Изправи се, увит с одеялото, а Гедер установи, че също се е ухилил. Да изрече думите и да срещне разбиране беше като да свали гигантска тежест от раменете си.

— Таях надежда, лорд Гедер — каза висшият свещеник. — От мига, щом те видях — високопоставен мъж от велико кралство, — *надявах* се, че това е времето. Че ти си знакът, който ни праща богинята. Наистина си ти, братко Гедер, наистина си ти. Ти намери своята истина и ако решиш да я почетеш, същото ще сторя и аз.

— Да я почета?

— Камнипол. Вашият велик град в сърцето на великата ви империя. Обещай й храм там, първия й храм в една нова епоха, освободена от лъжи и съмнения. Аз ще тръгна с теб към Камнипол, а чрез мен...

Гигантът разпери ръце с дланите нагоре. Заради свещта на пода изглеждаше така, сякаш предлага някому шепи, пълни с мрак. Усмивката на Гедер не слизаше от лицето му. Чувстваше се лек, жив и с ясен ум, както преди половин година, когато бе заровил ръце в замръзнала кутия със скъпоценни камъни.

— Чрез мен — довърши висшият свещеник — тя ще ти даде онова, което искаш.

КЛАРА АННАЛИЙ КАЛИАМ

БАРОНЕСА НА ОСТЕРЛИНГОВ ХРЕБЕТ

— Милейди — поздрави я портиерът тралгун и се поклони.

— Добро утро, Андраш — каза Клара и се разкърши да отпусне схванатия си гръб. — Представа си нямаш колко се радвам да се върна в града. Много обичам имението, но през лятото там е непоносима жегата. Винсен ще се... Помниш Винсен, нали? Той ще се погрижи за багажа ни, но не е лошо някой да му помогне.

— Да, милейди. Ако не бъркам, синовете ви са в лятната градина.

— Синовете?

— Капитан Бариат пристигна преди няколко дни — каза робът.

— Джори и Бариат в една и съща къща? Представям си как са ви измъчили.

Портиерът роб се усмихна.

— Хубаво е, че отново сте тук, милейди.

Клара потупа стареца по ръката, сетне побърза да избяга от затисналата площадчето жегата в прохладата и сумрака на къщата. Признаците на немара се виждаха с просто око. Цветята във вазите бяха повехнали. Подът в преддверието не беше пометен, макар вятърът да беше навял мръсотия и боклуци. Въздухът беше задушен като в къща, където прозорците не са отваряни отдавна. Джори явно бе твърде снизходителен с прислугата. Или пък беше започнал да става разсеян като баща си. И в двата случая нещо трябваше да се направи.

Чу гласовете на момчетата още преди да е стигнала до градината. Гласът на Джори беше по-висок, по-пронизителен, по-настоятелен. Бариат, както винаги, изплюваше доводите си, все едно му горчат в устата. Още от деца двамата бяха като огън и дъжд, което не им пречеше да се обичат. Клара бе имала същите отношения със сестра си. „Ще я убия, но никой освен мен да не я закача.“ Любовта често е такава.

На стъпалата към по-ниската лятна градина Клара спря.

— Защото това е опростенчество, затова — тъкмо казваше Джори. — Случват се сто неща и всички те са свързани помежду си. Няма да има селски съвет, хубаво, но това заплашва ли ни с нов зърнен бунт? Ако Северобреж наистина е на крачка от поредната война за наследството, това ще отклони ли вниманието на Астерилхолд от нас? До какво ще доведе новият модел кораби на Холскар — до повече пиратство в Естинпорт и до по-малко в Тауендак? Не можеш да награбиш всичко това и да го смачкаш в едно. Светът не е устроен толкова просто.

— Вариантите за избор са по-малко, отколкото ти се иска, братко — отвърна Бариат. — Няма да намериш и един, който хем да е против селския съвет, хем да подкрепя Астерилхолд. Ако искаш едното, ще трябва да се примириш с другото. Никое семейство няма хем да се обяви против кръвосмешението между расите, хем да продължи търговията си с Боржа. Кралят не е скулптор с недокоснат камък пред себе си, който да извае по свой вкус. Не, той е като човек, който влиза в работилницата на скулптор и трябва да избере между статуите, които вече са там.

— И смяташ, че принцът е единственият начин, по който Симеон може да покаже благосклонността си към един или друг?

— Единственият значим начин — каза Бариат. — Ако негово величество отрупа Даскелин с всички възможни привилегии, но въпреки това изпрати сина си за повереник на Маас, това ще означава, че в дългосрочен план кралството ще бъде оформено според възгледите на Маас. Точно затова Исандриан...

— Но ако кралят...

Гласовете им се преплетоха, никой не слушаше какво казва другият и нишките на доводите им се вързаха на грозен възел. Клара слезе в градината, сложи демонстративно ръце на кръста си и каза високо:

— Ако така ще посрещате бедната си майчица, по-добре да ви бях дала за отглеждане на вълците.

Момчетата се ухилиха и скочиха да я прегърнат. Вече бяха големи, ръцете им бяха силни, миришеха на мъже и си бяха наклепали косите с масло за блясък. А сякаш само преди седмица ги беше люляла на ръце. А после момчетата ѝ пак се разпалиха, говореха един през

друг, само че този път в центъра на словесното меле беше тя и внезапно ѝ пристигане, а не политиката на двора. Клара ги дари с по една широка усмивка и пристъпи сред пищната зеленина и светлите цветчета на лятната градина. Поне фонтанът беше в добро състояние и плискаше щедро вода по снагата на замислената, пък макар оскъдно облечена синайка от лят бронз. Клара приседна на ръба на фонтана и съблече пътния си жакет.

— Баща ви, бедничкият, си гризе ноктите у дома и аз, като услуга към него и към себе си, дойдох тук с доброто желание поне малко от малко да оправя нещата. Това идиотско заяждане на дребно вече ми провали половината сезон, а и непременно трябва да се видя със скъпата Фелиа.

Джори се облегна на една обрасла с бръшлян стена. Както бе скръстил ръце и смръщил вежди, беше образ и подобие на баща си. Бариат седна до Клара и се засмя.

— Липсваше ми. Някоя друга жена не би нарекла първия въоръжен конфликт по улиците на Камнипол от пет поколения насам „идиотско заяждане на дребно“ — каза той.

— И аз като всички съжалявам за кончината на скъпия лорд Фаскелан — каза остро Клара. — Но на идиотското държа.

— Мир, майко, мир. — Бариат вдигна ръце. — Права си, разбира се. Просто никой друг не го нарича с такива епитети.

— Ами да го наричат — каза Клара.

— Татко знае ли, че ще се срещаш с Маас? — попита Джори.

— Знае, и преди да си ме подхванал, да ти кажа, че ще ме охраняват през цялото време, така че бъди така добър и ми спести страшните приказки за лорд Маас и всичките ужасни неща, които щял да ми стори.

Двете ѝ момчета се спогледаха.

— Майко — започна Джори, но тя го прекъсна с жест и се обърна любезно към най-големия си син.

— Явно си си взел отпуск от флотата, Бариат, скъпи. Как са бедният лорд Скестинин и онази нагримосана вещица, за която той има неблагоприятното да се ожени?

Улиците бяха пълни с хора. Карети тракаха по калдъръма. На пазара месари продаваха месо, пекари — хляб. Осъдени за дребни престъпления затворници чистеха улиците под надзора на въоръжени мъже в цветовете на краля. Черешите по протежение на улиците бяха натезали от зелен плод, който се зачервяваше сякаш пред очите на Клара. Работници висяха над Прореза и поправяха мостовете. Клара не можеше да повярва, че един град може да изглежда, да звучи и да мирише като в доброто старо време — и едновременно с това да се е сгънал на две от страх. Не беше за вярване, но беше факт.

Страхът личеше в малките неща. Търговци, които се смееха твърде шумно и с прекомерна готовност, караници кой е по-напред на опашката и чия карета е с предимство на пресечката, и каменните физиономии, които хората си надяваха несъзнателно, когато мислеха, че никой не ги гледа. Дори конете, изглежда, надушваха нещо, защото големите им влажни очи бяха някак по-опулени от нормалното, а стъпката им — едва доловимо по-нервна.

Решила бе да излезе с открита стол-носилка. Винсен Коу вървеше до четиримата носачи. Нещо бе сполетяло едното око на бедния човечец точно преди да тръгнат от Остерлингов хребет и червенеещата синина се разтичаше в зеленикавожълти отсенки по бузата му. Носеше доспехи от варена кожа със стоманени капси, на колана му имаше и меч, и кинжал. Ловджиите рядко запасваха толкова оръжие и това, заедно с насиненото око, придаваше на Коу вид на побойник.

Къщата на Фелдин Маас делеше общ площад с дома на Исандриан. Портите и на двете имения бяха от ковано желязо с изобилие от главозамайващи врътки, а мазилката, цветовете и декоративните елементи на къщите сякаш бяха дело на изпаднал в умопомрачение сладкар със слабост към пищната глазура. Къртин Исандриан беше в заточение, също като нейния Досън, и беше отвел в провинцията цялото си семейство с все прислугата. Чичото на Клара, Милус, си беше ударил силно главата на млади години и оттогава половината му лице беше отпуснато и празно. Споделеният площад на двете градски имения ѝ напомняше за него — оживен в лявата си половина и мъртвешки празен в дясната.

Фелиа спря на стъпалата пред входа. Роклята ѝ беше от лилаво кадифе със сребърно вземо на ръкавите и яката. Такава рокля би

трябвало да ѝ стои добре. Клара даде шала си на притичалия слуга и тръгна към братовчедка си. Фелиа хвана ръцете ѝ и се усмихна напрегнато.

— О, Клара. Нямах представа колко много ми липсваше. Ужасна година, ужасна. Заповядай, влез.

Клара кимна на портиера — ясуру със свиреп поглед, а не дартинката, която беше свикнала да вижда на вратата. Мъжът не отвърна на поздрава ѝ. Клара пристъпи в сравнително прохладните сенки на преддверието.

— Хей! Я спри бе!

Клара се обърна, изненадана от грубия тон, и откри, че не тя, а Винсен Коу е обект на навикването. Ясуруто беше скочил на крака и стоеше настръхнал, опрял длан в гърдите на ловджията. Винсен го гледаше нетрепващо.

— Той е с мен — каза Клара.

— Никой не влиза въоръжен в къщата — изръмжа портиерът.

— Можеш да изчакаш тук, Винсен.

— С цялото ми уважение, милейди — каза ловджията, все така без да сваля поглед от ясуруто, — но не.

Клара вдигна ръка към бузата си. Фелиа беше пребледняла и кършеше ръце.

— Остави оръжията си тогава — каза Клара на Винсен. После се обърна към братовчедка си: — Надявам се можем да разчитаме на гостоприемство в дома ти.

— Разбира се — каза Фелиа. — Естествено, че... Разбира се, че можете.

Винсен Коу помълча още миг. Клара трябваше да признае, че Фелиа щеше да е по-убедителна, ако не беше повторила уверенията си три пъти. Винсен разкопча колана си и го връчи заедно с меча и кинжала на портиера. Ясуруто го взе и му кимна да влезе.

— Отслабнала си, откакто се видяхме за последно — каза Клара на братовчедка си. — Добре ли си?

Усмивката на Фелиа беше толкова крехка, че се пропука по краищата.

— Много е трудно. Откакто кралят отпрати Къртин и Алан, и вас, разбира се. Много е трудно, повярвай ми. Фелдин почти не спи. Ще ми се всичко това изобщо да не се беше случвало.

— Мъже — каза Клара и потупа Фелиа по ръката. Тя се дръпна инстинктивно, после, изглежда, съобрази, че не би трябвало да го прави, и кимна извинително. — И Досън не се побира в кожата си. Сякаш светът е свършил. Чака със затаен дъх всяка клюка от столицата.

— Обичам краля и Бог знае, че съм вярна на короната — каза Фелиа, — но Симеон забърка голяма каша, не мислиш ли? Не може да прещаш хора в изгнание заради някаква улична свада. Сега всички имат усещането, че се случва нещо ужасно. А не е така.

Тръгнаха по широкото стълбище от лъскав черен мрамор. От дъното на коридора зад тях се чува мъжки гласове. Спореха за нещо, но Клара не различи думите. Единият глас беше на Фелдин Маас, другият ѝ изглеждаше познат, но Клара не се сещаше чий е. Улови погледа на Винсен Коу и му кимна към коридора.

„Иди и разбери какво става.“

Ловджията поклати леко глава. „Не.“

Клара вдигна вежди. Вече бяха стигнали до горния етаж и Фелиа ги въведе в просторната дневна.

— Изчакай тук — каза Клара от прага.

— Както желаете, милейди — отвърна Винсен Коу и застана с гръб към стената като страж на пост, без ни най-малкия намек, че смята да се върне на долния етаж и да изпълни негласното ѝ нареждане. Поведението му започваше да я дразни.

Дневната беше в нови цветове — отънъци на червеното и златното, — но ниският диван до прозореца, който Клара харесваше, още беше на мястото си. Като добра домакиня, Фелиа ѝ беше приготвила лула — изящно произведение на изкуството от кост и твърдо дърво. Клара я взе и я напълни с тютюн.

— Вече не знам какво да правя — каза Фелиа и седна на дивана. Наведе се напред с ръце между коленете, като изплашено дете. — Повтарям си, че не е толкова зле, но после се будя посред нощ и повече не мога да заспя. А Фелдин никога не е в леглото. Ляга си заедно с мен, но веднага щом заспя става и се захваща с писмата и срещите си.

— Времената са трудни — каза Клара. Запали лулата с тънката сребърна свещ, оставена за тази цел, и дръпна дълбоко.

— Симеон щеше да даде принца за повереник на Къртин. Сега обаче, когато Къртин е в изгнание, всички се борят със зъби и нокти за

настоящността. Мисля, че... мисля, че Симеон може да избере Фелдин. Току-виж на мен се паднало да възпитавам принц. — Фелиа се изкиска. — Можеш ли да си ме представиш как възпитавам принц?

— Астер е момче — каза Клара. — Аз съм отгледала три момчета. Възпитанието им се състои най-вече в това да държиш чупливите предмети на високо.

— То и мъжете са същите — каза Фелиа. — Изобщо не се замислят какво може да случат.

Клара издиша облаче сладък дим, преди да отговори.

— Точно в това е въпросът, нали? Имаме проблем, който преля от нашия двор и вече залива Северобреж и Астерилхолд. Бас държа, че Саракал и Холскар също са нащрек.

— Така е. Нащрек са.

— В такъв случай, скъпа — каза Клара със съзнателно лековат тон, — какво да направим двете с теб, за да разрешим проблема?

— Изобщо не разбирам защо се впрягат толкова. В миналото Астерилхолд, Антеа и Северобреж са били васални на Върховните крале. Изпоженили сме се помежду си. На практика вече сме едно кралство, като си помислиш.

— Това е много вярно — каза Клара и седна до братовчедка си. Фелиа подръпваше разсеяно роклята си, махаше кончета и пращинки, които не бяха там.

— Не разбирам защо приказват за мечове, лъкове и прочие. Никой не иска война, сигурна съм. Не искат, нали? Защото какво ще спечелят едните или другите? Не е като да не сме едно кралство, нали?

— Да, но докато в Камнипол има един трон, а в Калтфел — друг, ще дрънчат с оръжията, неизбежно е — каза Клара. — Защото те точно това правят, нали?

Фелиа се стресна. Очите ѝ се разшириха повече от нормалното, пръстите се впиха в коленете ѝ до побеляване. Виж, *това* вече беше интересно. Клара се изкашля и продължи, уж не е забелязала нищо.

— Номерът е да направим така, че всички да си запазят честта ненакърнена и в същото време да склонят на дребни отстъпки. Знаем, че Досън няма да се вразуми, освен ако не измислим как да му отворим очите за здравия разум, без да го подлагаме на унижение. Предполагам, че и твоят Фелдин е същата стока.

— Но той печели. Смята, че е спечелил, а и ако принцът наистина дойде да живее при нас...

Клара изчака.

— Знаеш, че се възхищавам на Досън — продължи Фелиа. — Той винаги е толкова непоклатим в убежденията си. И дори когато е бил груб с Фелдин, то е защото вижда света такъв, какъвто той би искал да бъде. А не заради гняв или злоба, сигурна съм.

— Е, аз не бих стигнала чак дотам, че да нарека скъпия си съпруг незлоблив, но разбирам какво искаш да кажеш.

Фелиа се изкиска нервно. Раменете ѝ бяха сгърбени като на човек, който се е стегнал да поеме удар.

— Чу ли, че Рания Хирен е бременна? — попита тя. Клара проведе кратък вътрешен спор със себе си и реши да угоди на Фелиа. Нека смени темата, щом иска.

— Пак ли? За кой път ѝ е?

— За осми, ако броиш само живородените. Иначе — за единайсети.

— Не знам откъде намира сили — каза Клара. — Но явно и мъжът ѝ си го бива. Рания е най-милото същество, което познавам, но след като роди близнаците, съвсем провисна, горката. Не е тя виновна, разбира се. Просто кожата ѝ е такава.

— И моята е същата, между другото — вметна Фелиа. — Страх ме хваща като си помисля как ще изглеждам след първото си дете.

— Ти си млада, миличка. Сигурна съм, че лесно ще влезеш във форма. Нали няма да се обидиш, ако те попитам имате ли напредък по този конкретен проект?

Фелиа се изчерви, но се и поотпусна. Креватните клюки и потайностите на женската плът може да не бяха най-деликатната тема за разговор, но бяха по-безопасни от политиката и слуховете за война. Близо час Клара остави разговора да се върти около дреболии, като грижливо оставяше на братовчедка си отворени вратички към темата за мъжете им и за заплахата, надвиснала над града като дим от пожар. Фелиа нито веднъж не се възползва от предоставената възможност. Това само по себе си беше красноречиво.

Когато дойде време да си тръгва, Клара завари Винсен Коу там, където го беше оставила, прав до стената и зяпнал намусено празния въздух. Тръгнаха по стълбите и Фелиа я хвана под ръка. С всяка крачка

все повече се облягаше на нея — явно разговорът я беше успокоил толкова, колкото беше притеснил Клара. При входната врата Винсен си взе оръжията от ясуруто, а Фелиа прегърна Клара за довиждане. Носачите притичаха със стола-носилка, Клара се уви с шала си и малката им процесия потегли. Тъкмо излизаха на малкия частен площад, когато лулата в ръката ѝ угасна, останала без тютюн, и Клара си даде сметка, че неволно я е взела със себе си. Изтръска пепелта от чашката, като внимаваше да не изцапа Винсен, който вървеше пеша до носилката.

— Подслушвал си, предполагам? — каза тя, повишила глас, за да надвика шума на улицата.

— Разбира се, че не, милейди.

— О, моля те, Винсен — каза тя. — Не съм тъпа. Каква част от разговора ни чу?

След кратка пауза ловджията вдигна рамене.

— Почти всичко, милейди. Тя говореше тихо, докато ви разказваше за оплодителните си проблеми, вие пък се смеехте на коментарите относно любовницата на лорд Сонен.

— Но първата част си я чул значи. За моя съпруг и за нейния?

— Да.

— Според теб защо Фелиа се е вторачила до такава степен в общата история на Астерилхолд и Антеа? И защо все повтаряше, че са „на практика едно кралство“?

— Ако трябва да гадая, милейди, навярно защото очаква въпросният исторически епизод да се повтори.

Погледна я и от изражението му — овладяно, спокойно и сурово — Клара отсъди, че са на едно мнение. Без значение какви връзки по права и сребрена линия свързваха двете кралства, какви исторически прецеденти съществуваха и каква политика се водеше, Антеа и Астерилхолд никога нямаше да се обединят под една корона, докато Симеон и Астер са живи. А Фелиа неволно се беше издала, че смята обединението им за възможно. За вероятно дори. А всичко сочеше, че принц Астер скоро ще заживее под нейния покрив.

Логичното заключение беше, че Фелдин Маас и чуждестранните му поддръжници планират да убият принца.

— Е — каза Клара с въздишка. — Значи край на надеждите ми да ги помиря.

СИТРИН

Вятър тресеше кепенците и съскаше в прозорците. Утринното слънце беше нетърпимо. Светът беше гаден, гадеше й се от него. Ситрин се обърна в леглото и притисна с ръка гърлото си. Не искаше да става и определено не смяташе да ходи до Големия пазар. Подобно усилие би я убило.

Някъде в прашните къшета на главата й един гласец мърмореше тревожно. Мрънкаше, че не можела да остане в леглото. Че трябвало да слезе в кафенето, защото...

Защото...

Ситрин изпсува грозно, а после, без да отваря очи, повтори псувнята бавно и високо. Имаше уговорена среща с представител на кожарската гилдия. Трябваше да обсъдят застраховката преди корабите да излязат отново в открито море. Не оставаше много. Броени дни най-вероятно. Най-много две седмици. После трижди проклетите кораби щяха да отплават покрай брега, надпреварвайки се с края на сезона. Щяха да спрат на едно-две от северните пристанища, да договорят някоя и друга сделка и после да пуснат котва за зимата, изчаквайки корабите от Фар Сирамис да стигнат до остров Нарин и всичко да започне отначало. Цикълът се беше повтарял стотици пъти и сигурно щеше да се повтори още сто пъти по толкова, до края на света, без значение дали Ситрин ще стане от кревата.

Надигна се. Стаята беше в пълен безпорядък. Празни шишета и мехове от вино се въргаляха по пода. Нов силен повей блъсна прозорците и въздухът се раздвижи, първо в едната посока, после обратно. Направо да ти се доповръща. Стана бавно от леглото и се огледа за рокля, която да не вонят на пот. По някое време през нощта явно беше ритнала цукалото, защото локвичка студена пикня попиваше необратимо в дюшемето. Единствените чисти дрехи май бяха панталоните и грозната блуза на каруцарчето Таг. Но и те щяха да свършат работа. В чантата й бяха останали няколко сребърни монети и Ситрин ги пхна в джоба на Таг.

Заслиза по стълбите и в края им се почувства почти човешки. Излезе на улицата, свърна към входа на банката и каза:

— Хлебарке.

Дребният тимзин скочи на крака и само дето не ѝ козирува.

— Магистра Ситрин. Капитан Уестер и Ярдем тъкмо излязоха да приберат вноските от пивоварната северно от стената и от двамата касапи на крайбрежната. Барт и Корисен Моут отидоха с тях. Енен спи отзад, щото беше нощна смяна, а Ахариел отиде да купи наденички и всеки момент трябва да се върне.

— Искам да ми свършиш нещо — каза Ситрин. — Иди в кафенето и кажи на онзи от кожарската гилдия, че няма да отида. Кажи му, че съм болна.

Прозрачните мембрани в очите на момчето примигнаха смутено.

— Капитан Уестер рече да стоя тук — каза то. — Енен спи и той искаше някой да е тук, в случай че...

— Аз ще остана, докато ти или някой от другите не се върнете — каза Ситрин. — Може и да се чувствам полумъртва, но все ще мога да вдигна тревога при нужда.

Хлебарката явно още се колебаеше и това подразни Ситрин.

— Аз плащам на Уестер — каза тя. — Както и на теб. Така че тръгвай.

— Д-добре, магистра.

Момчето хукна навън. Ситрин постоя на прага, вперила поглед в тъмните му крака, които се отваряха и затваряха като ножици. В края на улицата момчето отскочи от пътя на каруца, натоварена с прясно уловена риба, свърна зад ъгъла и изчезна.

Ситрин преброи бавно до дванайсет, в случай че по някаква причина Хлебарката реши да се върне. После излезе на улицата и затвори вратата. Вятърът духаше насреща ѝ, вдигаше прах и слама, но тя примижа и стигна до кръчмата.

— Добрутро, магистра — поздрави я кръчмарят, докато очите ѝ се нагаждаха към сумрака. — Връщате се вече?

— Така изглежда — каза тя и извади монетите от джоба си. — Ще взема каквото може да се купи с тези.

Кръчмарят взе монетите, претегли ги в шепя и каза:

— Вашите момчета не прощават на виното.

— Не е за тях — каза тя и се ухили. — Всичкото е за мен.

Той се разсмя. Този нов вид лъжа Ситрин беше открила наскоро — да изрича с усмивка голата истина, така че околните да я приемат за шега. „Не е за тях, всичкото е за мен. До зимата току-виж ме турили в пранги. Каквото и да направя ще е без значение.“

Кръчмарят се върна с две тъмни бутилки вино и бъчонка бира. Ситрин прихвана бъчонката под мишница, взе по една бутилка в ръка и изчака кръчмарят да ѝ отвори вратата. Сега вятърът ѝ духаше в гръб, тласкаше я, сякаш я подканяше да се прибере по-бързо вкъщи. Небето над нея беше синьо, прошарено с рехави бели облаци, но във въздуха миришеше на дъжд. Есента в Порте Олива имаше лоша репутация, а лятото определено беше на свършване. Някой и друг облак от време на време определено можеше да се преглътне.

Ситрин не се върна в общото помещение, а вместо това тръгна към своите стаи. Не беше лесно да изкачи тясното стълбище с бъчонката под мишница. На най-горното стъпало си фрасна лакътя в ръба на стената. Пръстите ѝ изтръпнаха от удара, но не изпусна бутилката.

Беше забравила за разлятата по пода пикня, но вече се чувстваше достатъчно добре да отвори прозореца и да изхвърли съдържанието на нощното гърне в уличката отзад. Изтърка разлятото с една мръсна долна риза, после изхвърли и нея през прозореца. Предния ден беше изяла парче мазна наденица и крайшник черен хляб. Знаеше, че трябва да е гладна, но не беше. Изу каруцарските си ботуши, отвори едната бутилка вино и се настани в леглото, опряла гръб на таблата.

Виното сладнееше, но не беше слабо. В първия миг стомахът ѝ се разбунтува, сгърчи се като риба в тиган и Ситрин взе да отпива на малки глътки, докато гаденето премине. Главата ѝ пулсираше зловещо, предвестник на много по-силна болка. Вятърът утихна за миг, потапяйки я в тишина. Някъде отдолу се чуха гласовете на двамата картадами от банковата охрана.

Жената — Енен — се засмя. Топлина и мир плъзнаха в кръвта на Ситрин. Отпи една последна дълга глътка от бутилката, обърна се и я остави на пода. Мракът зад очите ѝ беше уютен и дълбок. Подновеният рев на вятъра идваше сякаш от много далеч, мислите ѝ избиха искра и се хързулнаха. Чудати асоциации се заредиха на случаен принцип.

Обзе я усещането, че магистър Иманиел ѝ е оставил нещо за капитан Уестер. Май беше свързано с ванайските канали, които се вливали в пристанището на Порте Олива, а също с билки и подправки, заринати в сняг. Без да пресича отчетливи граници между бодрост и дрямка и между дрямка и сън, съзнанието ѝ се стопи в мрака. Времето спря, после се раздвижи отново, сритано от смътното впечатление за гневни гласове в далечината, после спря пак.

— Ставай.

Ситрин успя някак да отвори очи. Капитан Уестер стоеше на прага, скръстил ръце. Светлината беше слаба, градът тънеше в здрач под облаци.

— Ставай — повтори той. — Веднага.

— Махай се — каза Ситрин.

— Казах ти да станеш от проклетото легло!

Ситрин се надигна на лакът. Стаята се люшна.

— И какво да правя след това? — попита тя.

— Вече пропусна пет срещи — каза Маркъс. — Хората ще започнат да приказват, а започнат ли, с теб е свършено. Затова ставаш и почваш работа.

Ситрин го зяпна невярващо. В стомаха ѝ се надигна гняв.

— Няма работа — каза тя. — Свърши се. С мен се свърши. Имах своя шанс и го пропилях.

— Говорих с Кахуар Ем. Не си струва да се цупиш заради него. А сега...

— Кахуар? На кого му пука за Кахуар? — повиши глас Ситрин и седна в леглото. Не помнеше да е разливала вино по туниката си, но материята лепнеше неприятно по кожата ѝ. — Заради договора е. Включих се в състезанието и загубих. Държах света за косата, а загубих. Провалих се.

— Провалила си се?

Ситрин разпери ръце, обхвана в жест стаята, града, света. Изтъкваше очевидното. Уестер се приближи. На слабата светлина очите му изглеждаха лъскави като речни камъчета, устата му беше твърда като желязо.

— Гледала ли си как жена ти и дъщеричката ти умират в пламъци? Пред очите ти? *Заради теб?* — попита той. И кимна, когато

тя не му отговори. — Значи има и по-лошо, нали? Жива си. И имаш работа за вършене. Ставай и се хващай със задачите.

— Не мога. Получих писмо от Коме Медеан. Забранява ми да търгувам от негово име.

— И ти какво, свиваш се на топка като сритано пале? Заради някакво писмо? Големият шеф със сигурност ще се впечатли дълбоко. Ставай, хайде.

Ситрин се отпусна в леглото и прегърна възглавницата. Калъфката миришеше гадно, но какво от това.

— Не можеш да ми нареждаш, *капитане* — каза тя. Постара се последната дума да прозвучи като обида. — Плащам ти, така че ще правиш каквото ти кажа. Махай се.

— Няма да ти позволя да захвърлиш всичко, за което се стара толкова.

— Постарах се да опазя парите на банката и го направих. Значи си прав. Аз печеля. А сега се махай.

— Това не ти е достатъчно. Искаш още.

— Камъните искат да летят — каза тя. — Но нямат криле.

— Намери начин — каза той, нежно почти.

Това преля чашата. Ситрин изкрещя в пристъп на нечленоразделен гняв, надигна се и хвърли с всички сили възглавницата по него. Не искаше да плаче повече, а ето че той я беше разплакал отново.

— Казах ти да се махнеш! — изкрещя тя. — Никой не те иска тук! Прекратявам договора ти. Вземи си надницата и хората, излез и заключи вратата след себе си.

Уестер се дръпна. Сърцето на Ситрин се сви, закънтя на кухо, но вече не можеше да върне думите си. Капитанът се наведе, вдигна възглавницата с два пръста и я метна леко към нея. Възглавницата падна на леглото до Ситрин с мек звук като от удар в корема. Уестер побутна с крак един от празните мехове, после въздъхна и каза:

— Помни, че съм се опитал да те вразумя.

Обърна се. Тръгна си.

Ситрин бе очаквала болката, стегнала се бе да я посрещне, затова не мисълта, че го вижда за последно, я изненада. Изненада я, че макар да бе знаела какво ще стане, макар да се беше подготвила, отчаянието въпреки всичко я заля. Сякаш нещо бе умряло на половината път

между гърлото и сърцето ѝ, свило се беше там, в тялото ѝ, и гниеше. Чу го да слиза по стълбите, всяка стъпка — по-тиха от предишната. Грабна мръсната възглавница и задуши в нея вика си. Крещя сякаш с дни, тресеше се цялата от глад и изтощение, от отровата на виното и бирата. Мускулите на гърба и корема ѝ се гърчеха в спазми, но да спре писъците и хлиповете ѝ беше невъзможно. Със същия успех би мога да спре да диша.

Долу се чуваха гласове. Маркъс Уестер и Ярдем Хейн. Ярдем избоботи нещо. Началото и краят се изгубиха, само в средата Ситрин различи познатото „да, сър“, не като думи, а като мелодика. После се чу по-слаб, по-тънък глас. Хлебарката сякаш.

Всички щяха да си тръгнат. Всички.

Нямаше значение.

Нищо нямаше значение. Родителите ѝ бяха умрели толкова отдавна, че не ги помнеше. Магистър Иманиел, и Кам, и Безел, и те също бяха мъртви. Градът на детството ѝ беше станал на пепел. А банката, единственото, което беше постигнала сама, щеше да ѝ бъде отнета веднага щом пристигнеше ревизорът. На фона на всичко това раздялата с няколко прости охранители едва ли имаше значение.

Но имаше.

Бавно, много бавно бурята в нея утихна. Навън се беше стъмнило и по прозореца барабанеше ситен дъждец. Ситрин посегна към бутилката до леглото си и с изненада установи, че е празна. Какво пък, имаше още една. И бъчонката с пиво. Всичко щеше да се нареди. Само трябваше да си върне някак силите. Още няколко минутки — и готово.

Още събираше сили, когато чу стъпките. Първо ритмичен тропот в долния край на стълбището, а после, преди първият чифт стъпки да е стигнал догоре, се чу още един, по-тежък. Нещо се удари в стената на къщата и Ярдем изсумтя. Долетя мокър звук, все едно дъждовна вода се стича от улука, но този идваше от по-близо. Появи се светлина. Фенер в ръката на Уестер. А зад него — Ярдем Хейн и двамата охранители картадами, помъкнали медна вана, дълга четири стъпки, ако не и повече.

— Трябваше да я донесем, пък после да я пълним — каза Енен с напрегнатия глас на човек, който носи нещо тежко.

— За следващия път ще знаем — отвърна Маркъс.

Ситрин ги видя как слагат ваната на пода. Висока беше до коляното на Маркърс и нещо се плискаше в нея.

— Какво правите? — попита Ситрин. Гласът й прозвуча треперливо.

Ярдем не й обърна внимание. Вместо това подаде на капитана кръгла каменна купичка и почна да пали свещите и лампите в голямата стая. Двата картадами й кимнаха и заслизаха обратно по стълбите. Ситрин се надигна на лакът. Маркърс тръгна към нея и преди тя да реагира, я сграбчи за косата и я измъкна от леглото. Коленете й се удариха в пода и болката я прониза чак до мозъка.

— Какво правиш?! — извика тя.

— Опитах с добро — каза Уестер и я натика във ваната. Водата беше топла. — Съблечи тия дрипи, иначе аз ще го направя.

— Изобщо няма да се...

На усиливащата се светлина в стаята изражението му беше сурово и неумолимо.

— И преди съм виждал момичета. Няма да ме стреснеш. Ето ти сапун — каза и тикна каменната купичка в ръката й. — И гледай да си измиеш косата. Толкова е мазна, че може да се запали самичка.

Ситрин сведе поглед към купичката. Беше неочаквано тежка, капачето й прилепваше плътно. Вече не помнеше кога се е къпала за последно. Когато Уестер заговори отново, в гласа му се четеше примирение:

— Виж, или ти ще го направиш, или аз.

— Не гледай — каза тя и докато го казваше, разбра, че се съгласява на сделка, чиито условия не познава. Ала в главата й нямаше място за друго освен за облекчението, че не са я изоставили.

Маркърс изсумтя пренебрежително, но въпреки това се обърна с лице към стълбите. Ярдем се изкашля дискретно и влезе в спалнята. Ситрин съблече каруцарските дрехи и клекна във ваната. Въздухът студенееше върху мократа й кожа. Във водата плуваше дървена паничка и Ситрин я използва да се изплакне. Не си беше давала сметка колко е мръсна, докато не се изми.

Откъм стълбището се чу познат глас:

— Тя там ли е? — попита Кари.

— Тук е — отвърна Маркърс. — Просто ги метни.

Актрисата изсумтя, а Маркърс пристъпи напред и улови във въздуха някакъв вързоп.

— Ще изчакаме долу — каза Кари, после вратата към улицата се отвори и затвори. Маркърс развърза въжето, стегнало вързоба, и протегна зад себе си мека хавлия. Ситрин я взе от ръката му.

— Има и чиста рокля — изсумтя той. — Кажй, като се покриеш.

Ситрин излезе разтреперана от ваната и бързо се избърса.

Водата във ваната беше потъмняла, по повърхността й плуваше мръсна пяна. Навлече роклята. Беше от Карините и миришеше на театрален грим и прах.

— Облякох се — каза тя.

Ярдем излезе от спалнята. Беше събрал в одеялото й цял куп празни мехове и бутилки. Бъчонката и второто шише с вино също бяха там, при труповите. Ситрин му махна да ги остави, защото не е приключила с тях. Тралгунът обаче само кривна ухо и обиците му звъннаха. Ситрин го проследи мълчаливо с поглед как излиза.

— Сега ще ти донесат храна — каза Маркърс. — Всичките ти банкови книжа ли са тук?

— Държа един тефтер в кафенето — отвърна тя. — И копия на част от договорите.

— Ще пратя някой да ги донесе. На стълбището долу и пред прозореца ти ще сложа охрана. Никакви напитки няма да влизат тук, най-много кафе. Ще стоиш заключена, докато не измислиш какво да направим, за да си запазиш банката.

— Нищо не може да се направи — каза тя. — Забранено ми е да преговарям и да сключвам сделки.

— А Бог ми е свидетел, че ние не искаме да нарушаваме правилата — каза Маркърс. — Потрябва ли ти нещо, само кажи. Всекиму се случва да изпадне в самосъжаление и да удари по една-две бири, но ти прекали. Край. Няма да близваш алкохол и ще си свършиш работата. Ясно?

Ситрин пристъпи към него и го целуна. Устните му бяха неподвижни и неуверени, четината край тях — твърда. Беше й третият мъж, когото целува. Сандр, Кахуар и капитан Уестер.

— Дъщеря ми щеше да е кажи-речи на твоите години.

— Би ли направил това с нея? — попита Ситрин и кимна към ваната.

— Бих направил всичко за нея — отвърна той. И добави: — Ще ги пратя да изнесат ваната, магистра. Искаш ли да ти донесем кафе, щом така или иначе ще ходим до кафенето за документите?

— Сигурно вече е затворено. Много е късно.

— За мен ще направят изключение.

— Тогава да.

Той кимна и слезе по стълбите. Ситрин седна на малкото писалище. Трополенето на дъжда се смесваше с гласовете долу. Нищо не можеше да се направи, разбира се. И най-добрите намерения не можеха да променят и едно число в нейните тефтери. Въпреки това ги разгърна. Ярдем и двамата картадами се качиха да изнесат ваната. Хлебарката ѝ донесе паница рибена чорба, която миришеше на черен пипер и на море. Халба бира би вървяла чудесно с чорбата, но Ситрин не се осмели да поиска. Знаеше, че ще е напразно. Засега щеше да се задоволи с бистра водица.

Мислите ѝ бяха чупливи и крехки, сякаш мозъкът ѝ можеше да се пръсне на парченца при най-лекото сътресение, но въпреки това тя направи опит да влезе в кожата на ревизора от Карс. Какво щеше да види той в счетоводните ѝ книги? Прегледа първоначалния инвентарен списък на наличностите, които беше съставила. Коприна, тютюн, скъпоценни камъни, бижута, подправки, сребро и злато. Антийският дебеланко при воденичния вир беше откраднал няколко шепи от скъпоценните камъни и Ситрин беше включила в сметките приблизителната стойност на откраднатото. Числата се кипреха в черно върху хартията с кремав цвят и рисуваха картинката на началото. Оставаше да се види какво е направила по-нататък.

Разлистваше страниците с чувство на носталгия. Всяко сухо прошумоляване разкриваше нов артефакт от златната ера на магистра Ситрин. Договорът и разписката за помещенията, които беше купила за офис на банката. Подпечатаното разрешително, което ѝ даваше право да развива банкова дейност на територията на града. Плъзна пръсти по тънката хартия. Не беше минал и един пълен сезон, откакто беше започнала. А ѝ се струваше повече. Струваше ѝ се като цял един живот. Ето ги и договорите за консигнация с търговеца на подправки и с търговците на платове. Нейната цена, тяхната надценка и окончателният приход от продажбите. Бижутата се бяха оказали най-проблематични. Зачуди се дали не е имало по-добър начин да ги

пласира. Може би — ако беше изчакала да се върнат корабите от остров Нарин. Или ако ги беше дала на консигнация в някоя търговска къща, която работи за износ. Тогава не би наводнила вътрешния пазар, подбивайки собствената си цена. Е, следващия път.

Далечна гръмотевица се търкулна меко през ритмичното трополене на дъжда. Хлебарката, мокър като кокошка, донесе малкия сейф от кафенето заедно с бележчица от маестро Асанпур, който ѝ пожелаваше скорошно оздравяване и казваше, че кафенето било пусто без любимата му клиентка. Това едва не я разплака отново, но сълзите ѝ щяха да смутят подгизналия младеж, затова Ситрин се стегна и преглътна хлиповете.

Най-много се гордееше с частичния монопол, който беше постигнала, изкупувайки дялове в пивоварната, една от големите бъчварски работилници в града и няколко пивници. Всеки участник в процеса на производство беше обвързан с банката и от момента, в който зърното и водата пристигнеха в пивоварната, Ситрин печелеше от всяка сделка и едновременно с това гарантираше доставките към следващия етап, което отново ѝ носеше печалба. Ако успееше да договори споразумение с неколцина фермери за гарантирани количества от зърнената им реколта, щеше да затвори цикъла и да удвои печалбите си. Да постигне хоризонтална и вертикална интеграция едновременно.

Но това щеше да остане за следващия управител на банката, който и да беше той. Ситрин отпи от кафето. Все пак идеята беше добра и тя успешно беше поставила основите ѝ. След година, когато получеше останките от парите, които родителите ѝ бяха инвестирали в банката, трябваше да се огледа за някакъв по-малък вариант на номера със затворения цикъл на производство. Никак нямаше да е приятно да се сбoguва с магистра Ситрин бел Саркор и отново, макар и само за година, да се върне към битието си на банкова повереница. Но навършеше ли веднъж пълнолетие и получеше ли пари, с които да развие свой собствен бизнес...

Изведнъж настръхна. Студен огън сякаш подпали гръбнака ѝ. Тя затвори книгите, които беше водила, и се върна към по-старите, водени от ръце, които вече бяха мъртви. Архивите от Ванаи. Откри краткото вписване с червено мастило, бележещо пристигането ѝ в банката. Затвори книгата с треперещи ръце.

Капитан Уестер беше прав.
Имаше начин.

ДОСЪН

— Не искам да чувам — каза крал Симеон. Изминалите месеци не му бяха простили. Кожата му сивееше, устните му имаха нездрав син оттенък. Капчици пот оросяваха челото му, макар в стаята да не беше топло. — За бога, Досън. Чуй се само. Върна се от изгнание едва вчера — *вчера*, — а вече подхващаш старата история.

— Но ако Клара е права и Маас крои планове да убие Астер...

Симеон удари с длан по масата. Заседателната зала изкънтя, а мълчанието, което последва, се нарушаваше само от птича песен и тихия плисък на фонтана отвън. Стражите покрай стената в дъното стояха като статуи, както винаги, безразлични статуи с брони в цветовете на града и с мечове на кръста. Досън се зачуди какво ли биха казали тези мъже, ако някой си направи труда да ги попита. Все трябваше да има някой, който да вразуми Симеон. Това, уви, явно не беше по неговите сили.

— Ако се бях вслушал в съвета ти — каза кралят, — Исандриан щеше да вдигне народа на въстание. А ето, че вчера беше тук, преви коляно пред мен, помоли за прошка и се закле в живота си, че наемническият бунт не е бил негово дело.

— Все е бил нечие дело, ако не негово — каза Досън.

— Аз съм твоят крал, барон Остерлинг. И съм напълно в състояние да управлявам кралството.

— Симеон, ти си мой приятел — каза тихо Досън. — Познавам кога си уплашен до смърт. Не можеш ли да го отложиш за следващата година?

— Какво да отложа?

— Настояничеството. Избора на настойник за принца. Дворът затваря след три седмици. Просто кажи, че събитията са отклонили вниманието ти другаде и още не си взел решение. Спечели си време.

Симеон стана. Ходеше като старец. Листата на дърветата зад прозореца още бяха зелени, но вече губеха лятната си свежест. Лятото

умираше, много скоро зеленото щеше да отстъпи пред червеното и златното на есента. Красиви цветове и все пак цветове на смъртта.

— Маас няма причина да мисли злото на Астер — каза кралят.

— Той е в контакт с Астерилхолд. Заговорничи с тях...

— Ти заговорничеше с Макиа по време на Ванайската кампания.

Лорд Даскелин танцуваше със Северобреж. Лорд Тремонтер е подозрително близък с посланика на Боржа, а миналата година лорд Арминин прекара повече време в Холскар, отколкото в Антеа. Какво, да ексукутирам всеки благородник, който поддържа връзки с чужбина, това ли искаш? Значи трябва да ексукутирам и теб. — Симеон дишаше на пресекулки. Облегна се на прозоречния перваз. — Когато умря, баща ми беше една година по-млад, отколкото съм аз сега.

— Помня.

— Маас има съюзници. Всички, които харесваха Исандриан и Клин, се стекоха под неговото знаме.

— А моите — под знамето на Даскелин.

— Ти нямаш съюзници, Досън. Ти имаш врагове и почитатели. Дори момчето на Палиако не можа да задържиш при себе си, когато то беше героят на деня. Лерер предпочете да го прати на края на света, вместо да го остави под твоята опека. Врагове и почитатели.

— А ти от кои си, кралю?

— И от двете. Още откакто ми отне онова синайско момиче на турнира. Бяхме на дванайсет.

Досън се засмя. Кралят се усмихна предпазливо, а после и той избухна в смях. Обърна гръб на прозореца и се отпусна тежко на стола си.

— Знам, че не одобряваш действията ми — каза той. — Но вярваш или не, аз правя всичко по силите си. Само че има страшно много неща, с които да жонглирам, а съм много уморен. Непоносимо уморен.

— Поне не давай Астер на Маас. Не ме интересува, че бил най-влиятелният човек в двора понастоящем. Намери някой друг.

— Благодаря ти за съвета, стари приятелю.

— Симеон...

— Не. Благодаря ти. Това е всичко.

В преддверието слугите върнаха на Досън меча и кинжала му. Симеон от години не беше спазвал старата традиция посетителите му

да влизат в стаята за частни аудиенции невъоръжени, а сега я беше възродил. Лош знак, знак за падение. Досън нагласи в движение токата на колана с оръжията и излезе навън. Въздухът беше топъл, слънцето тежеше в небето, но вятърът хапеше. Меката задушлива топлина на лятото си беше отишла. Досън не прие подадената за помощ ръка на портиера и се качи в каретата си.

— Милорд? — извика въпросително слугата на капрата.

— Към „Великата мечка“ — каза Досън.

Камшикът изплющя и каретата се юрна напред, обърнала гръб на четвъртитите кули и яките порти на Кралски шпил. Досън се облегна. Друсането на каретата пращаше болезнени шипове по протежение на гръбнака му. Първо пътуването от Остерлинггов хребет, после и часовете чакане, докато негово величество го вмести в програмата си. Нищо особено на пръв поглед, но ето че беше уморен и го мъчеха болезки.

Когато беше млад, изминаваше разстоянието от Остерлинггов хребет до столицата на кон, спираше само колкото да смени конете, пристигаше броени минути преди да започне балът на кралицата и танцуваше до сутринта. Най-вече с Клара. Звучеше му като история от житието на друг човек, само дето още помнеше роклята на любимата си и аромата на парфюма ѝ. Прогони спомена преди въображаемият образ на младата Клара да го е възбудил. Искаше да влезе с изправен гръб в клуба, а макар да беше вече стар, още не беше мъртъв.

„Братството на Великата мечка“ възправи фасадата си от черен камък и позлатени метални орнаменти, цветовете на Неумирация град. Карети и файтони задръстваха улицата, файтонджиите викаха и плющяха с камшици в опит да се доберат до място, което ще съкрати до минимум разстоянието, което господарите им трябва да изминат пеша. Въздухът вонеше на пресни конски фъшкии, стъпкани и размазани по паважа от стотици копита. Досън се замисли дали да не слезе тук и да измине оставащото разстояние пешком, но това би било под достойнството му, затова се задоволи да наругае водача на впряга си, че се бави и не си разбира от работата. Когато най-сетне стигнаха до клуба и портиерът притича със стъпенката, Досън се чувстваше значително по-добре.

Клубът го посрещна с обичайната си атмосфера от тютюнев дим, горещина и музика, на която никой не обръщаше внимание, защото

хората идваха тук да разговарят. Досън даде куртката си на едно слугинче, което я взе, поклони се и изтича нанякъде. Когато влезе в голямата зала, неколцина мъже се обърнаха да аплодират завръщането му с различна степен на задоволство и сарказъм. Врагове и почитатели. Досън се сгъна в поклон, който можеше да се чете и като признателност, и като насмешка — според случая, — после си взе чаша подсилено вино и тръгна към по-малките зали вляво.

В средата на една от залите имаше голяма кръгла маса. Десетина мъже бяха насядали около нея и говореха един през друг. А сред тарapanата от тела и остроумие се мъдреха дългата коса на Исандриан и грубоватото лице на сър Клин. Исандриан го видя и се изправи. Поклонът му приличаше повече на кимване. Може да беше заради светлината, но на Досън му се стори, че Исандриан изглежда някак по-слаб, при това не само физически. Сякаш изгнанието действително го беше смирило. Разговорите около масата взеха да затихват, сякаш сътрапезниците бяха усетили, че нещо се случва, дори онези от тях, които бяха твърде подпийнали или тъпи, за да разберат какво. Досън извади кинжала си в дуелистки поздрав и Исандриан се усмихна почти одобрително.

В дъното на залата имаше стаи за частни срещи, най-малката от които беше с размерите на карета. Тапицираните с тъмна кожа скамейки поглъщаха малкото светлина от свещите. Даскелин си беше избрал един ъгъл, откъдето да вижда кой влиза в залата и кой излиза. Седеше с гръб към стената, мечът му почиваше в ножницата си, но достатъчно близо, за да го грабне при нужда.

— Е — каза Досън и седна на скамейката срещу него. — Виждам, че докато мен ме нямаше в Камнипол, ти си пропилял с лека ръка всичките ни ресурси.

— И на мен ми е приятно да те видя — отвърна Канл Даскелин.

— Как паднахме толкова ниско? Преди няколко месеца защитихме успешно столицата от чуждестранни мечове, а сега яздим след Фелдин Маас. Имаш ли отговор на това?

— Дългия отговор ли искаш, или краткия?

— Дългият по-малко ли ще ме ядоса?

Даскелин се наведе напред.

— Маас има финансова подкрепа, а ние нямаме. Всичко бях уредил. Или така поне си мислех. А после нещо в сметководните книги

се промени и Кларк отпраши за Биранкор.

— Така ти се пада, като работиш с банкери.

— Няма да се повтори — мрачно отвърна Даскелин.

Досън знаеше, че по-многословно извинение от това няма да получи, затова реши да не дълбае повече. Вместо това си допи чашата, наведе се към вратата и потропа с пръсти по нея. След миг едно от слугинчетата дотича да му я напълни.

— Как точно стоят нещата в момента? — попита той, след като момичето си тръгна.

Даскелин поклати глава и изсъска през зъби:

— Ако се стигне до бойни действия, ще удържим своето. Все още има достатъчно земевладелци, които мразят Астерилхолд и ще се стекат под знамената ни.

— А ако Астер умре преди да се е възкачил на трона?

— Тогава не ни остава друго, освен горещо да се молим кралският скиптър на негово величество още да върши работа, защото един нов наследник от мъжки пол ще е единствената ни надежда. Накарах генеалога си да прегледа архивите. Оказва се, че Симеон има братовчед в Астерилхолд, който може да предяви законни претенции към трона.

— Законни? — повтори Досън и се наведе напред.

— Боя се, че да. На всичкото отгоре въпросният братовчед е привърженик на селските съвети като принципна част от управлението. Стигне ли се дотам, ще загубим онази четвърт от поддръжниците си, които имат повече здрав разум, отколкото смелост. Другите ще се съберат около Ойер Веренин или евентуално около Умансин Тор, всеки от които може също да предяви претенции. Астерилхолд ще подкрепи своя човек с помощта на групичката около Исандриан и Маас, ще се стигне до гражданска война и ние ще я изгубим.

Даскелин плесна с ръце. Свещта над него изпраця. Слугинче извика в съседната зала, мъж се разсмя. Виното изведнъж се стори на Досън кисело и той остави чашата и попита:

— Възможно ли е точно това да е бил планът от самото начало? Маас да е използвал Исандриан, Клин и цялата шумотевица около селските съвети, за да докара нещата дотук? Дали през цялото време не сме се целели в грешната мишена?

— Не е изключено — отвърна Даскелин. — Или пък Маас е видял шанс да излезе напред и се е възползвал. Ще трябва да го питаме, макар че едва ли ще ни каже истината.

Досън плъзна пръст по ръба на чашата си и кристалът звънна нежно.

— Астер не трябва да умира.

— Всичко умира. Хора, градове, империи. Всичко — каза Даскелин. — Въпросът е кога.

Досън вечеря със семейството си в неофициалната трапезария. Печено свинско с ябълки и мед, прясно изпечен хляб с цели скилидки чесън в него. Ленена покривка на масата. Керамични съдове от Фар Сирамис и излъскани сребърни прибори. Със същия успех можеше да са му поднесли пепел върху ръждясала тенекия.

— Гедер Палиако се е върнал — каза Джори.

— Сериозно? — възкликна Клара. — Къде изобщо е бил? Едва ли е било на юг, там има твърде много хора, които загубиха близки и приятели във Ванаи. Не можеш да очакваш нечие гостоприемство, ако си причинил смъртта на любимата братовчедка или нещо такова. Така де, не е реалистично. В Холскар ли е бил?

— В Кешет — каза Джори с пълна уста. — Довел си е личен хитрец.

— Браво на него — каза Клара. Разклати звънчето да повика слугинята, която им сервираше, после смръщи вежди. — Не се налага да му организираме поредния банкет, нали?

— Не — отвърна Досън.

Знаеше какво правят, разбира се. Джори насочваше разговора към стари и незначителни теми. Клара ги подхващаше многословно и превръщаше всичко във въпрос, на който той да отговори. Това беше обичайната стратегия, с която го изваждаха от мълчанието му в трудни моменти. Но тази вечер мислите му тежаха твърде много.

Мислил бе дали да не убие Маас. Би било трудно, разбира се. Не можеше да го нападне директно. Първо, защото Маас със сигурност очакваше нещо такова и вероятно бе взел мерки. Второ, при провал симпатиите към Маас в двора щяха да нараснат неимоверно. Идеята да го предизвика на дуел и после уж по погрешка да го убие имаше

своите добри страни. Двамата се бяха дуелирали достатъчно често, за да не изглеждат нещата нагласени, а грешки ставаха постоянно. Остриета потъваха по-надълбоко от предвиденото. С лекота загърби факта, че Фелдин е по-млад, по-силен и че изгуби последния им дуел само защото той успя да го надхитри. Идеята продължаваше да му допада.

— Истината е — каза Бариат, когато слугинята влезе, — че тази лодка потъва, а ние се опитваме да изгребем водата със сито.

— Какво имаш предвид? — попита Джори.

— Симеон е моят крал и аз бих жертвал живота си за него като всеки друг — каза Бариат, — но той все по-често губи контрол върху ситуацията. Татко успя да спре онази лудост с Едфортската харта, сега пък в Астерилхолд плетат козни. Дори да сложим край на това, ще възникне нова криза, после още една и така до безкрай.

— Не мисля, че това е подходяща тема по време на вечеря, скъпи — каза Клара и взе чаша разредено вино от слугинята.

— Нищо, нека си говори — каза Досън. — И без това всички си го мислим същото.

— Поне пред прислугата се въздържайте — каза Клара. — Иначе кой знае какво ще си помислят хората ни.

Слугинята побърза да излезе, изчервена до уши. Клара я изчака да затвори вратата, после кимна на най-големия си син.

— Антеа има нужда от крал — каза Бариат. — Но вместо крал има добър чичко. Не ми е приятно аз да съобщавам лошата новина, но във флотата само за това се говори. Ако лорд Скестинин не натискаше капитаните да наблягат на камшика и да хвърлят размирниците в морето при рибите, досега да е избухнал бунт. Най-малко един, ако не и повече.

— Не го вярвам — каза Клара. — Бунтовете са нещо много просташко и много късогледо. Сигурна съм, че мъжете в кралския флот не биха се унижили дотам.

Бариат се засмя.

— Майко, ако искаш разговорът да стане съвсем неподходящ за вечеря, мога да ти разкажа това-онова за униженията, на които се подлагат моряците един друг.

— Но Симеон е кралят, а Астер е още дете — каза Джори. Смел опит от страна на момчето, помисли си Досън, да удържи разговора

встрани от поредния обрат. — Едва ли очаквате да са нещо по-различно от това, което са.

— Съгласен съм с теб, момчето ми — каза Досън. — Ще ми се да не бях, но уви.

— Най-добре би било — каза Бариат — Симеон да намери на принца такъв настойник, който да е достатъчно непреклонен да го опази и достатъчно почтен да абдикира, когато му дойде времето. Едно регентство може да трае осем или десет години и когато Астер седне на трона, ще завари кралство в добър ред.

Джори изсумтя присмехулно и Бариат стисна зъби.

— Я стига — каза Джори. — Регент, който е способен да реши всичките проблеми на кралството за десет години, едва ли ще сдаде властта с готовност. По-скоро ще сложи короната на собствената си глава.

— Прав си — каза Бариат. — И това би било ужасно, нали?

— Започваш да ми звучиш точно като хората, срещу които се борим, братко.

— Ако ще се карате, ставайте от масата — смъмри ги Клара. Джори и Бариат сведоха поглед към чиниите си и измърмориха по едно: „Извинявай, мамо.“ Клара кимна доволно. — Така е по-добре. Освен това е безполезно да се карате за проблеми, които не са ваши, вместо да обсъдите онези, които ви засягат пряко. Просто трябва да убедим Симеон, че бедният Фелдин се е забъркал много сериозно с онези ужасни хора в Астерилхолд.

— Не е толкова лесно — каза Досън.

— Напротив — възрази Клара. — Фелдин все трябва да пази някакви писма, нали? Точно това спомена Фелиа. Че вечно се занимавал със срещите и писмата си.

— В писмата до чуждестранните му приятели едва ли фигурират доказателства за държавна измяна, майко — каза Бариат. — „Скъпи лорд Еди-кой-си, радвам се, че ще ми помогнете да убия принца.“

— Не е нужно да го има черно на бяло всъщност — каза Джори. — Ако намерим доказателства, че си пише с онзи братовчед, който има законни претенции за трона, това може да се окаже достатъчно.

— Винаги можеш да съдиш за хората по това с кого си пишат — доволно заяви Клара. — Остава да се доберем някак до писмата, разбира се, но пък Фелиа така се зарадва да ме види, че лесно ще я

убежда да ме покани пак. А за всеки случай уредих онзи майстор бродирач да дойде и да ни покаже моделите си. Бродерията изглежда простичка на пръв поглед, но по-сложните бодове могат да вбесят човек. Кое то ми напомня, Досън, скъпи, че за утре ще ми трябва задната гостна с хубавата светлина. Поканила съм още три жени, общо ставаме пет, защото би било твърде подозрително, ако поканя само Фелиа. Няма да те затрудня, нали?

— Какво? — каза Досън.

— Задната гостна с хубавата светлина — повтори Клара, като обърна глава към него и вдигна вежди, без да отделя поглед от месото, което режеше в чинията си. — Бродерията изисква силна светлина, повярвай ми. Ако...

— Коткаш Фелиа Маас?

— Тя живее с Фелдин — изтъкна Клара. — А дворът скоро затваря, така че излишното чакане е неразумно, нали?

Имаше блясък в очите ѝ, а угълчетата на устата ѝ се бяха извили опасно. Съпругата му съвсем определено се забавляваше, реши Досън, и сръга мислите си да настигнат нейните. Ако Клара успееше да убеди братовчедка си да пусне някои хора в къщата на Маас...

— Какво си намислила, майко? — попита Бариат.

— Да спася кралството, скъпи — каза тя. — Яж си гарнитурата. Какво само я местиш в чинията и ровиш като кокошка. Не ти се получаваше като беше малък, така че не ми пробутвай същия номер сега.

— Той няма да ни повярва — каза Досън. — Маас ще ме обвини във фалшифициране и Симеон ще повярва на него. Ще реши, че това е поредният ми опит да окалям Фелдин. Но току-виж се оказало достатъчно да промени решението му за настойника на Астер.

— Поредният завой в кралското мнение? — каза Бариат. — От това ли имаме нужда наистина? Какво искаме от краля — да го тласнем към решителни действия или да го спъваме на всяка крачка?

— А не може ли да използваме някой друг? — каза Джори. — Някой, който не е обвързан нито с нас, нито с Маас.

— Какво ще кажете за момчето на Палиако? — попита Клара. — Знам, че изглежда малко заплеснат, но пък с Джори се разбират добре, а и нищо не го свързва с твоя вътрешен кръг, скъпи.

Досън лапна поредната хапка свинско. Дъвчеше бавно, даваше си време за размисъл. В интерес на истината месото не беше лошо. Солено и сладко, с малко огън от черен пипер за фон. Доста вкусно всъщност. Усети усмивка да разтяга устните му и си даде сметка, че от доста време не се е усмихвал.

— Не знам, да ти кажа — поклати глава Джори, но Досън махна с ръка да го прекъсне и каза:

— Палиако ни беше полезен във Ванаи. После помогна да потушим наемническия бунт. Досега се показва като удобен инструмент. Не виждам защо да не ни послужи и сега.

ГЕДЕР

Знамето беше значително по-голямо от масата и яркочервената тъкан се надипли на пода. Тъмната осемлъчна емблема в светлия център се беше нагънала и Гедер се протегна да я заглади. Лерер се почеса по брадичката, приближи се към масата, после отстъпи назад, после пак се приближи и спря до рамото на сина си.

— Сред моите хора това е знамето на вашата раса — каза Басрахип. — Цветът символизира кръвта, от която са произлезли всички човешки раси.

— А този символ в средата? Розата, която прилича на компас? — попита Лерер.

— Това е символът на богинята — каза Басрахип.

Лерер изсумтя. Спря пред масата и плъзна внимателно пръсти по знамето. Гедер усети как собствените му пръсти се свиват от желание да последва примера му. Басрахип му беше казал, че свещениците събирали паешка коприна и я боядисвали. Знамето на масата било резултат от труда на много хора в продължение на десетки години, а да прокараш ръка по него беше като да докоснеш вятъра.

— И ти искаш да закачиш това над... хм... Сламенкърш?

— Не — каза Гедер. — Мислех да го развеем над храма в Камнипол.

— О. Да — каза Лерер. — Храмът.

Обратният път от скрития храм в Синирските планини беше хиляда пъти по-приятен от пътя натам. В края на всеки ден Басрахип и Гедер сядаха край огъня и свещеникът слушаше заплениен историите му, смееше се на комичните и кимаше замислено на трагичните. Дори слугите, които не криеха нервността си от присъствието на висшия свещеник, се успокоиха още преди малкият им керван да стигне до границата на Кешет със Саракал. За изненада на Гедер, оказа се, че Басрахип познава маршрута им. Свещеникът обясни, че макар човешкият свят да се бил изцелявал, пропадал и започвал отново безброй пъти, откакто храмът на паешката богиня се бил оттеглил от

светската врява, драконовите пътища не се били променили. Той и събратята му не знаели къде минават границите, защото те се менели често, и дори речните корита търпели промяна. Пътищата обаче били вечни.

Когато спряха в Инентай да дадат почивка на конете и да купят провизии, Басрахип тръгна по улиците като дете, вървеше и зяпаше в изумление всяка следваща сграда. Именно тогава на Гедер му хрумна, че в някои отношения двамата със свещеника не са чак толкова различни. Басрахип беше живял с истории за света, без да го е виждал с очите си. Животът на Гедер беше протекъл по подобен начин, само дето неговият личен храм беше съграден от книги и оформен от представата му за дълг и отговорност. И въпреки това, в сравнение със свещеника, Гедер беше светски човек. Виждал беше картадами и тимзини, синаи и тралгуни. Басрахип познаваше само първокръвни, при това от собствения си вид, към който се числяха и хората от съседните на храма селца. При вида на първокръвен с тъмна кожа или с руса коса Басрахип се дивеше все едно е открил нова раса.

Като го гледаше как се движи най-напред предпазливо, а сетне с все по-голяма увереност по улиците и пътищата, Гедер придоби бегла представа какво е имал предвид баща му, когато говореше за радостта да видиш как детето ти открива света. Самият той преоткриваше неща, които доскоро му бяха убягвали като естествена част от градския пейзаж, а сега задържаха погледа му заради вълнението, което предизвикваха у новия му приятел и съюзник. Когато най-сетне пристигнаха в Камнипол в края на лятото, Гедер съжаляваше, че пътуването им е свършило.

А сега и баща му, който незнайно защо изглеждаше притеснен от откритията на сина си.

— Сигурно още не сте избрали място за този нов храм? На изгубената богиня и прочие?

— Мислех си да е някъде близо до Кралски шпил — каза Гедер. — В старата палата на тъкаческата гилдия например. Празна е от години. Сигурно ще се радват, ако някой се нагърби със стопанисването ѝ.

Лерер изсумтя неутрално. Басрахип се зае да сгъне знамето. Лерер кимна на свещеника, после хвана Гедер за лакътя и го поведе към коридора с бавна небрежна стъпка. Гедер със закъснение усети, че

баща му го е отделил от Басрахип. Тъмната каменна облицовка поглъщаше дневната светлина, а слугите незнайно защо си бяха намерили работа другаде.

— Онова есе — каза баща му. — Още ли работиш по него?

— Ами, не всъщност. Събитията го надраснаха. Идеята ми беше да опиша търсенето на район, който се свързва с Морад и падането на Драконовата империя, но после се сдобих с богинята, историята на храма и прочие. Информацията е толкова богата, че още не съм я осмислил и наполовина. Няма смисъл да пиша, докато не се запозная подробно с темата, нали така? Ами ти? Последните новини какви са?

— С нетърпение чаках да прочета есето ти — каза Лерер, повече на себе си сякаш. После вдигна очи и се усмихна старателно. — Сигурен съм, че новини пристигат всеки ден, но засега успешно предпазвам слуха си от тях. Тия копелета и техните дворцови игрички. Дори да живея толкова дълго, че да видя как драконите се завръщат, пак няма да им простя какво ти сториха във Ванай.

Последната дума образува топка в стомаха на Гедер. Мъка и гняв бяха изкопали дълбоки бразди около устата на баща му. Гедер потисна глупавия импулс да се пресегне и да ги изглади с палец.

— Нищо лошо не се случи във Ванай — каза той. — Тоест, да, изгоря. Това не беше хубаво. Но не беше и толкова лошо, колкото го изкараха. Няма проблем, наистина. В крайна сметка.

Лерер го погледна в очите, съсредоточено, сякаш да прочете в дълбокото. Гедер преглътна. Нямаше представа защо пулсът му така се е ускорил.

— В крайна сметка, казваш — повтори замислено Лерер, после плесна сина си по рамото. — Радвам се, че се върна.

— И аз се радвам — отвърна Гедер, мъничко твърде бързо, за да е убедително.

След кратко изкашляне икономът се появи в коридора.

— Простете, господа, но Джори Калиам е тук и пита за сър Гедер.

— О! — възкликна Гедер. — Той още не е виждал Басрахип. Къде е? Не си го оставил да чака в двора, нали?

Лерер дръпна ръката си от рамото му. Гедер остана с чувството, че пак, незнайно как и в какво, е сбъркал.

— Негово благородие е в предната стая — каза икономът.

Когато Гедер влезе, Джори стана от стола до прозореца. Лятото в столицата беше позагладило мършавото му лице. Гедер се усмихна. Дватама стояха и се гледаха. Гедер прочете в изражението на Джори собственото си колебание — какво трябваше да направят, да си стиснат ръцете, да се прегърнат, да се поздравят според етикета? И когато се засмя, Джори първо се усмихна глуповато, после също се засмя.

— Виждам, че си се върнал от пуцинаците — каза Джори. — Пътуването явно ти се отразява добре.

— Мислиш ли? Аз пък само дете не се разревах от умиление при вида на истинско легло. Военните кампании се отразяват зле на комфорта и достойнството ти, вярно, но поне не те е страх от разбойници.

— Има и по-лоши неща от един добър и честен разбойник. Липсваше ни — каза Джори. — Чу ли вече какво стана тук?

— Да, куп хора са били пратени в изгнание — отвърна Гедер с надеждата тонът му да е прозвучал поне що-годе отегчено и небрежно, като на обръгнал пътешественик и приключенец. — И да бях останал, едва ли щях да помогна с нещо. Така де, помогнах да удържим портата, но иначе изобщо не разбрах какво стана.

— Удържането на портата беше кажи-речи единственото хубаво нещо в цялата каша — каза Джори.

— Сигурно.

— Да.

Мълчанието ги притесни. Джори се върна на стола си, Гедер тръгна след него. Предната стая, като всички други стаи в камниполската къща на Палиако, беше малка. Кожената тапицерия на столовете се беше вкоравила и напукала от времето, а миризмата на прах пропиваше всичко. Тропот на конски копита и сърдити крясъци на каруцари долитаха от улицата. Джори прехапа устна.

— Дошъл съм да ти искам услуга — каза той и думите му прозвучаха като признание.

— Заедно превзехме Ванаи. Заедно го опожарихме. Спасихме Камнипол — каза Гедер. — Не е нужно да ме молиш за услуга. Просто кажи какво да направя.

— Ако целта ти е да ме улесниш, смятай, че си успял. Така. Баща ми смята, че е разкрил заговор срещу принц Астер.

Гедер скръсти ръце на гърдите си.

— Кралят знае ли?

— Кралят предпочита да си затваря очите. И точно тук идваш ти. Има шанс да се сдобием с доказателства. Писма. Но ако аз ги занеса на крал Симеон, той може да ги сметне за фалшификат. Трябва да ги занесе някой друг. Някой, на когото кралят има доверие или, най-малкото, не подозира в скрити помисли.

— Разбира се — каза Гедер. — Несъмнено. Кой е предателят?

— Баронът на Ибинлес — каза Джори. — Фелдин Маас.

— Приятелчето на Алан Клин?

— И на Къртин Исандриан също, да. Жената на Маас е братовчедка на майка ми, което не е много като за начало, но само с това разполагаме. Тя... съпругата на Маас де. Не моята майка. Та тя, изглежда, знае повече, отколкото казва. И е изплашена до смърт. Майка ми я е събрала с още няколко жени на урок при някакъв майстор на бродерията. В момента са вкъщи и си бодат очите над гергефите. Идеята е мама да ѝ спечели доверието и Фелиа да се разприказва.

— Но въпросната дама не е признавала нищо? Не е казвала в прав текст какво става?

— Да, не е. Все още сме в етапа на подозренията и страховете. Нямаме доказателство. Но...

Гедер вдигна ръка да го спре и каза:

— Искам да те запозная с един човек.

При последното си посещение в градската къща на Калиам Гедер беше заварил имението нагиздено за банкет в негова чест. Сега, без цветята и гирляндите, суровото великолепие на архитектурата превземаше погледа. Слугите, всичките в ливреи с цветовете на дома, вървяха изправени и с отсечената походка на лична стража. По прозорците нямаше и пращинка. Женските гласове откъм задната стая звучаха нежно и спокойно, нищо че отделните думи не се различаваха.

Басрахип седна на едно столче в ъгъла. Широките му рамене и щастливата му усмивка навяваха мисли за попораснало дете, което са довели на игрална площадка за бебета. Строгата кройка на едноцветното му расо ясно показваше, че няма нищо общо с кралския двор.

Джори седеше на едно писалище и току посягаше към мастилницата и перодръжката, без да е написал и една дума. Гедер крачеше зад тапициран с дамска диван и съжаляваше, че не обича да пуши лула. Ситуацията си плачеше за тежестта на малко тютюнев дим.

Хорът от женски гласове стана по-отчетлив, чуха се стъпки на обувки с токчета, по-силни с приближаването и сетне затихващи с отдалечаването. Жените бяха подминали вратата на тяхната стая, без да влязат. Гедер понечи да тръгне към вратата, но Джори му даде знак да се върне.

— Мама изпраща гостенките си — каза тихо. — След малко ще дойде.

Гедер кимна и точно според предсказанието на Джори след малко стъпките се чуха отново, а гласовете бяха само два. Когато жените влязоха в стаята, Джори се изправи да ги посрещне. Басрахип последва примера му. На банкета в своя чест Гедер беше танцувал с баронесата на Остерлинггов хребет, но оттогава бяха минали месеци, а и по онова време беше в плен на смут и силно вино, така че едва ли би я познал днес, ако я срещнеше на улицата. Джори приличаше на нея, особено в очите. Гедер видя изненада да скована за миг изражението ѝ и да отминава без следа. Жената зад нея, с нездрав тен, напрегнато лице и тъмни очи, трябва да беше Фелиа Маас.

— О, моля да ме извините — каза Клара Калиам. — Не исках да се натрапвам, скъпи.

— Изобщо не се натрапваш, майко. Надявахме се да дойдеш при нас. Помниш Гедер Палиако, нали?

— Как бих могла да забравя човека, който удържа източната порта? Не ви видях в двора това лято, сър, и разбрах, че сте пътували надалече. Нещо като експедиция? Позволете да ви представя братовчедка си Фелиа.

Тъмноката жена влезе в стаята и протегна ръка на Гедер. Усмивката ѝ говореше за облекчение, сякаш се е опасявала от нещо и сега вярва, че го е избегнала. Гедер се поклонил и видя как лейди Калиам вдига вежди, забелязала свещеника в ъгъла.

— Дами — каза Джори, — това е Басрахип. Той е свещеник, когото Гедер е довел със себе си от Кешет.

— Така ли? — каза лейди Калиам. — Не знаех, че колекционирате жреци, лорд Палиако.

— Самият аз също бях изненадан — каза Гедер. — Но, моля ви, няма ли да седнете?

Точно според плана си, Гедер настани Фелиа Маас на дивана с гръб към Басрахип, а сам седна срещу нея. Джори се върна зад писалището, а майка му, за щастие, си избра място, където не пречеше на Гедер да вижда свещеника.

— Маас — каза Гедер, сякаш внезапно си е спомнил нещо. В действителност беше планирал репликата си грижливо. — Имах един Алберит Маас под свое командване във Ванаи. Дали не ви е роднина?

— Племенник — каза Фелиа. — Племенник на съпруга ми. Алберит често ви споменава след завръщането си.

— Значи вие сте баронесата на Ибинлес? — попита Гедер. — Сър Клин ми беше командир във Ванайската кампания. Той и съпругът ви са приятели, нали?

— О, да — каза с усмивка Фелиа. — Сър Клин е много близък и скъп приятел на Фелдин.

Зад нея Басрахип впери поглед в празното пространство с неподвижно лице, сякаш се заслушваше за нещо, което само той може да чуе. Поклати глава. „Не.“

— Но май са се скарали, нали? Сигурен съм, че чух нещо такова — подхвърли небрежно Гедер, макар че не беше чувал нищо от сорта. Лицето на жената застина, с изключение на очите ѝ, които се местеха от Гедер към лейди Калиам и обратно. В ъгъла на устата ѝ и в начина, по който държеше ръцете си, имаше страх. Гедер усети приятна топлинка да се разгаря в гърдите му. Получаваше се. Майката на Джори го наблюдаваше с интерес.

— Сигурно не сте разбрали правилно — каза Фелиа. — Алан и Фелдин са в чудесни отношения.

„Не.“

— Винаги съм харесвал сър Клин — каза Гедер заради едното удоволствие да излъже жена, която не би могла на свой ред да го излъже успешно. — Стана ми много неприятно, когато чух, че са обвинили него за бунта на наемниците. Надявам се, че вашият съпруг не е пострадал заради това.

— Да, така е, благодаря. Извадихме голям късмет.

„Да.“

— Сър Палиако — каза лейди Калиам, — на какво дължим удоволствието на компанията ви днес?

Гедер погледна Джори, после и лейди Калиам. Възнамерявал бе да зададе няколко безобидни въпроса, колкото да придобие представа за нещата. Смятал бе да действа бавно и предпазливо. Начинът, по който жената на Маас се затваряше, крехката ѝ усмивка, ароматът на страх, който се излъчваше от нея като сладост от роза, го подтикваша да промени стратегията си. Не биваше да я плаши толкова, че да я прогони, но можеше да я стресне сериозно. Усмихна се на лейди Калиам.

— Ами, откровено казано, надявах се да ме представите на баронеса Ибинлес. Искях да ѝ задам няколко въпроса. Не целия сезон прекарах в пътувания — обясни любезно той. — Размишлявах за бунта, опитах се да го анализирам. Да стигна до корените му. Да преценя последствията от него.

Лицето на Фелиа Маас пребледня съвсем. Тя дишаше бързо и плитко като уловено врабче, чието сърце ще се пръсне от страх.

— Не виждам какво толкова има да се анализира — каза тя с изтънял гласец.

Гедер откри, че му е по-лесно да се усмихва любезно, когато любезността му е фалшива. Някакви вятърни камбанки навън звънтяха както им падне, като идиот, комуто са дали детско барабанче. Джори и майка му не помръдваха. Гедер сплете пръсти на коляното си.

— Знам всичко, лейди Маас — каза той. — Принцът. Бунтът. Ванайската кампания. Жената.

— Каква жена? — прошепна Фелиа.

Гедер изобщо нямаше представа, но все някъде в тази каша трябва да беше замесена и жена. Това нямаше значение.

— Кажете нещо, каквото и да е — подкани я той. — Изберете си някоя подробност. Дори такава, която никой освен вас не би могъл да знае, и аз ще позная дали казвате истината.

— Фелдин няма нищо общо с това — каза Фелиа. Гедер дори не си направи труда да поглежда към Басрахип.

— Това не е вярно, лейди Маас. Знаем, че се страхувате, но аз съм тук, за да помогна на вас и на семейството ви. Мога да го направя. Но трябва да знам дали мога да ви вярвам. Разбирате, нали? Кажете ми

истината. Няма голямо значение, защото аз така или иначе знам всичко. Кажете ми как започна, да речем. Само това.

— Беше заради посланика на Астерилхолд — каза тя. — Той дойде при Фелдин преди година.

„Не.“

— Лъжете ме, баронесо — каза Гедер, много нежно. — Опитайте отново.

Фелиа Маас потръпна. Приличаше на фигурка от карамелизирана захар, толкова деликатна, че беше чудо как още не се е строшила под собствената си тежест. Отвори уста, затвори я, преглътна.

— Имаше един мъж. Той щеше да е част от селския съвет.

„Да.“

— Да. Знаем кого имате предвид. Бихте ли го назовали по име?

— Уктер Анинлес.

„Не.“

— Не е вярно. Бихте ли го назовали по име?

— Елис Новипорт.

„Не.“

— Мога да ви помогна, баронесо. Вероятно съм единственият човек в Камнипол, който наистина може да ви помогне. Кажете ми името му.

— Торсен. Торсен Естилмонт.

„Да.“

— Ето — каза Гедер. — Не беше толкова трудно, нали? Сега разбирате ли вече, че със съпруга си нямате никакви тайни от мен?

Жената кимна. Брадичката ѝ започна да трепери, страните ѝ поруменияха и след миг Фелиа се разрева като бебе. Майката на Джори се спусна към нея и я прегърна. Гедер седеше и ги гледаше. Сърцето му биеше бързо, но иначе беше спокоен и отпуснат. Когато бе скрил от Алан Клин тайното съкровище на Ванай, беше изпитал възторг. Възторгът на злорадството. Когато бе взел решение да опожари Ванай, се беше изпълнил със справедлив гняв. Може би със задоволство също. Но не мислеше, че когато и да било в живота си се е чувствал емоционално заситен. Досега.

Стана и отиде при Джори. Младежът го гледаше опулено. Гледаше го като човек, който е толкова силно впечатлен, че не вярва на

очите и ушите си. Гедер разпери ръце. „Видя ли?“

— Как го направи? — прошепна младият Калиам. — Откъде знаеше? — В гласа му се долавяше страхопочитание.

Басрахип седеше на няма и три крачки от тях. Голямата му глава беше все така сведена. Дебелите му пръсти — преплетени. Хлиповете на Фелиа Маас бяха като морска буря, а тешащият, почти приспивен шепот на лейди Калиам още не се бе увенчал дори с минимален успех. Гедер отиде при Басрахип и се наведе толкова близо, че устните му забърсаха ухото на гиганта.

— Ще ти построя всички храмове, които поискаш, приятелю. Кълна се.

Басрахип се усмихна.

КЛАРА

От една страна, явно бяха подценили непростимо Гедер Палиако. Но от друга, той, изглежда, беше на тяхна страна. Засега поне.

Въпреки това сърцето я болеше за Фелиа.

Спалнята беше затъмнена, тежки завеси спираха дневната светлина. Фелиа лежеше по гръб, солените следи на сълзите бяха нашарили лицето ѝ. Клара седеше до нея и я галеше по ръцете и раменете, както го правеха лекарите, когато някой е получил удар в главата или лоша новина. Когато Фелиа най-после заговори, от истерията ѝ нямаше и помен. Вече нямаше място за преструвки, че всичко все някак ще се нареди, и по гласа на братовчедка си Клара отгатна, че раздялата с тази фалшива надежда ѝ е донесла облекчение.

— Той наистина ли може да опази Фелдин? — попита Фелиа.

— Ако само иска да разбере кой в двора на Астерилхолд е бил замесен... тоест Палиако вече знае толкова много, значи разбира, че Астер никога не е бил в опасност. В истинска опасност.

— Това е един начин да погледнеш на нещата.

Близо час Гедер Палиако беше обработвал внимателно Фелиа, докато не измъкна от нея всичко, което бедната жена знаеше. Съучастието на Фелдин в бунта на наемниците, връзките му с Астерилхолд и с групата, която се бореше да се възроди традицията на селските съвети. Всяко от тези неща беше равносилно на държавна измяна. Взети заедно, означаваха само едно — смъртна присъда без надежда за милост. Ала не това искаше да чуе Фелиа в момента.

— Не знам как нещата излязоха от контрол — прошепна Фелиа в сумрака. Въздъхна. Тих, изтерзан звук. — Кажи му, че ще го направя. Ще го заведа в частния кабинет на Фелдин. Имам ключ, но там винаги има слуга на пост. И искам да се закълне, че ще го накажат само с изгнание.

— Добре.

Фелиа стисна Клара за ръката, сякаш е застанала край пропаст и само това я крепи на ръба.

— Няма да ме оставиш сама, нали? Ще дойдеш с мен?

Това беше последното, което Клара би искала да направи. Очите на Фелиа блестяха насълзени в сумрака на стаята.

— Разбира се, скъпа — каза Клара. — Естествено, че ще дойда.

Когато слезе в пушалнята, завари мъжете да я чакат с такава тревога и нетърпение, все едно е акушерка, помагала при раждане. Досън спря да крачи нервно. Гедер и Джори вдигнаха поглед от играта на карти, с която убиваха времето. Единствен мълчаливият свещеник изглеждаше спокоен, но пък неестествената ведрост сигурно беше част от работата му. Дори Винсен Коу беше тук, неподвижен в сенките както винаги. В стаята беше задимено и горещо, сякаш всяка глътка въздух вече е била вдишана и издишана поне по веднъж.

— Съгласи се да заведе лорд Палиако при писмата — каза Клара, — но само ако той се закълне, че Симеон няма да езекутира Фелдин. И ако аз ида с нея.

— Категорично не — каза Досън.

— Тя ще се уплаши, съпруже, и ще бие отбой — изтъкна Клара. — Знаеш каква е. Ще взема Винсен с мен и всичко ще е наред. Четиримата...

— Петимата — каза Гедер. — С Басрахип.

— И аз ще дойда — вметна Джори.

— Ти не, скъпи — каза Клара. — Фелдин ме пуска в дома си само защото съм жена и ме мисли за чаровна глупачка. Винсен е слуга. Лорд Гедер и...

— Басрахип — каза услужливо свещеникът.

— Да. Фелиа е била у нас за открития урок по бродерия, после двете сме тръгнали за тях, защото е искала да ми покаже свой модел. По пътя сме срещнали лорд Палиако и неговия приятел и Фелиа ги е поканила, за да ни разкажат за лятното си пътешествие. Звучи съвсем невинно.

— Не виждам защо и аз да не участвам — настоя Джори. — Аз или Бариат.

— Защото сте синове на баща си, а аз съм само негова съпруга. Много има да учите за мястото на жените. Така, предлагам да го направим още сега, преди горката Фелиа да е била отбой.

Докато вървяха към каретата, Клара се почувства горда от братовчедка си. Поведението ѝ беше безупречно. Даже успя да кимне

учтиво на Досън, преди да потеглят.

Есенното слънце беше наближило хоризонта, пламъците му танцуваха сякаш на педя над покривите. Градът изглеждаше по-свеж от обикновено, тропотът на колелетата и човешките гласове звучаха по-отчетливо и натрапчиво, а каменните зидове на сградите сякаш излъчваха своя светлина. Подминаха млад тралгун, който теглеше каручка с грозде, и Клара си помисли, че поиска ли, би могла да преброи зърната до последното. Имаше чувството, че се е събудила два пъти, без да е заспивала в промеждутъка. Дали и войниците се чувстваха така сутринта преди битка? Сигурно.

Гедер Палиако се усмихваше на всичко. Клара още не можеше да се отърси от образа на бледото пухкаво момче, което беше тръгнало на война заедно със сина ѝ. Ала пътуването му се беше отразило добре — беше поотслабнал, имаше хубав слънчев загар. И по-важното — очите му се бяха променили. Дори след като се бе върнал от Ванай, града, за чиято смърт носеше еднолична отговорност, Гедер още носеше част от прежната си стеснителност. Сега от нея не беше останало нищо и ако питаха Клара, промяната не беше за добро. Запита се какво ли всъщност е правил Палиако по времето, когато твърдеше, че е пътувал из Кешет. Свещеникът я видя, че се е загледала в младежа, и се усмихна. Клара отклони поглед.

Частният площад вече не беше наполовина мъртъв. Колкото свеци и фенери горяха в прозорците на Фелдин Маас, толкова светеха и в тези на Къртин Исандриан. Каретата спря и един слуга притича със стъпенка. Фелиа слезе първа, Клара — след нея. После Гедер Палиако, единственият мъж с благородна кръв в компанията им. Винсен Коу и свещеникът се поколебаха за миг, после гигантът се усмихна и подкани с жест ловджията да слезе пръв.

Портиерът беше друг — първокръвен мъж, но с толкова огромни мускули, че можеше да е близък на свещеника. Винсен и Гедер предадоха оръжията си. Свещеникът не беше въоръжен.

— Баронът рече да идете при него, като се приберете — каза портиерът. — Той е в задната стая.

Без „милейди“, без излишни официалности. Със същия тон можеше да се обърне към някой продавач на пазара. Клара се зачуди що за хора е започнал да назначава Маас в домакинството си и веднага си отговори сама на въпроса. Наемници. Хора, които умеят да въртят

оръжие и си изкарват прехраната с това. От онези хора, които убиват срещу заплащане. А тя отиваше право във вражеския лагер. Поколеба се на прага. Фелиа я погледна разтревожено. Клара поклати глава и продължи напред. Не беше редно да очаква подкрепа и утеха от човек в положението на братовчедка си. Би било крайно невъзпитано.

Фелиа ги поведе мълчаливо към стаята, където беше приела Клара при последното ѝ посещение. Прясно набрани цветя и аранжировки от есенни листа изпълваха с ухание широкия коридор. Светлината на свещите смекчаваше ъглите и стопляше цветовете на гоблените и тъканата пътека. Гедер се изкашля. Тихо и несмело.

Преди стълбището Фелиа свърна надясно и всички я последваха. Къс коридор. По-малко запалени свещи. Сенките се сгъстяваха заплашително. В края на коридорчето имаше тясно слугинско стълбище към горните етажи, както и затворена двойна врата.

— Кой е? — обади се мъжки глас, преди да са стигнали и до средата на тесния коридор.

Мъж в кожени ловджийски дрехи излезе от сенките на една ниша. Охраната, за която Фелиа беше споменала.

— Съпругът ми е искал да ме види — каза Фелиа. — Разбрах, че е в кабинета си.

— Не е — каза пазачът. — Тези кои са?

— Хората, които съпругът ми искаше да доведе — отвърна остро Фелиа. Клара чуваше страха в гласа ѝ, отчаянието. Смелостта ѝ беше достойна за възхищение.

— Той е тук — каза свещеникът. Гласът му прозвуча странно и неприятно, пулсиращо някак. — Грешиш. Той е в стаята зад теб.

— Няма никой там бе, казвам ти.

— Чуй. Чуй. Грешиш — повтори свещеникът. — Той е в стаята зад теб. Почукай на вратата и той ще ти отговори.

Ако се съдеше по изражението на пазача, цяло чудо бе, че всички натрапници освен господарката на къщата не са повалени на земята, а охраната — вдигната по тревога. Вместо това пазачът се обърна да почука на дъбовата врата. В същия миг Винсен Коу го наближи в гръб, праметна ръка през врата му и го вдигна във въздуха. Мъжът се давеше и риташе, дращеше ръката на Винсен. Клара затвори очи, но звуците бяха по-лоши и от гледката. Сякаш след цяла вечност пазачът най-после се отпусна в хватката на ловджията. Винсен го положи на пода и

се изправи с меча му в ръка. Фелиа извади ключ от ръкава си, пъкна го в ключалката и след миг всички се озоваха в кабинета на Фелдин Маас.

Винсен донесе от коридора свещ и запали лампите. Библиотечка от тъмно дърво, малко писалище с вградена пиринчена мастилница и бялото пухче на перодръжка. Стаята се оказа по-голяма, отколкото Клара беше очаквала. Нямаше прозорци, а решетката от по-тъмни и по-светли линии на едната стена подсказваше, че в не толкова далечното минало помещението е било използвано за складиране на бутилки. Фелиа тръгна като сомнамбул към библиотечката. Рафтовете бяха пълни със свитъци и тефтери, но Фелиа не посегна към някой от тях, а към семпла дървена кутия, чийто капак на кожени панти се затваряше с обикновена кукичка. Взе я и я подаде на Гедер Палиако.

— Кодирани са — каза тя. — Не знам шифъра.

Гедер взе кутията, ухилен като дете, получило неочакван подарък. Веднага щом му даде кутията, Фелиа някак се смали, сякаш костите ѝ внезапно бяха омекнали.

— Благодаря ти, скъпа — каза Клара. — Това беше единственият начин. Знаеш, че беше единственият начин.

Фелиа сви рамене. Приличаше на сритано пале.

— Не знам как се стигна дотук — каза тя. — Наистина не знам. Ако само бях успяла да...

Ревът беше нечовешки. Ярост, горски пожар и жажда за кръв, омесени и дестилирани в звук. Клара изпищя още преди да е разбрала какво става.

— Какво значи това, по дяволите?

Фелдин Маас стоеше на прага с гол меч в ръка. Лицето му беше тъмноръчно и почти синееше от гняв. Двама мъже стояха зад него, оттатък прага на стаята. „Ако затвори вратата — помисли Клара, — ще попаднем в капан. Попаднем ли в капан, мъртви сме.“

— Не, Фелдин — каза Фелиа и излезе напред. — Това е правилният начин. Това трябва да направим. Лорд Палиако обеща да ни помилват. И без това знаеше всичко.

— Ти си ги довела тук?! Предала си ме?!

— Аз...

Мечът на Маас се стрелна като светкавица. Клара, застанала зад братовчедка си, не видя удара, но го чу. А после видя разиграващата се

върху лицето на Фелдин трагедия. Трагедия в четири действия — изненада, ужас, скръб, ярост. Още преди кръвта да потече Клара знаеше, че Фелиа е мъртва.

Винсен Коу се хвърли покрай нея, крещеше и размахваше като коса откраднатия меч. Зверската енергия на атаката изтласка Маас назад в коридора. За миг вратата се опразни. Гедер Палиако стоеше над убитата жена и я гледаше с провиснала челюст и бледо лице. Клара го избута към вратата и извика:

— Върви! Преди да са ни заклезили вътре!

Гедер и свещеникът изхвърчаха навън. Звънтежът на мечове едва не спря Клара. „Ще се предам“ — помисли си тя. Не биха наранили жена. Глупава мисъл, идиотска. Рефлекс. Напук на всичките си инстинкти Клара хукна право към битката.

Ако коридорът беше по-широк, Фелдин и двамата с него отдавна щяха да са обградили и посекли Винсен. Вместо това ловджията сечеше като бесен и задържаше противниците си на разстояние. По лицето му се стичаше пот, беше се задъхал. Фелдин го следеше с окото на дуелист в очакване на пролука.

— Бягайте! — извика Винсен. — Ще ви спечеля малко време!

Гедер Палиако не чака втора покана. Обърна се и хукна към стълбището и двойната врата. Клара мярна дървената кутия в ръцете му. Направи няколко крачки след него, после се обърна. Свещеникът я следваше, отдалечаваше се от битката, но не бягаше. Винсен въртеше меч с последни сили.

— О — чу собствения си глас Клара. — О, не. Не!

Мечът на Фелдин замахна високо и силно и отби настрани острието на ловджията. Пазачът вляво от него се включи в атаката, Винсен извика и отскочи. По меча на пазача лъсна кръв. Кръвта на Винсен.

— Не можеш да победиш — каза свещеникът със силен пулсиращ глас. Клара вдигна насълзени очи към него, но той ѝ се усмихна и поклати голямата си глава. — Лорд Маас, чуй гласа ми. Чуй ме. Не можеш да победиш.

— Ще ти разпоря корема! — извика Маас.

— Не, няма. Всичко, което си обичал, вече го няма. Всичките ти надежди са изгубени. Не можеш да победиш. Битката свърши. Ти вече загуби всичко. Нямах причина да се биеш.

Фелдин се хвърли напред, но дори Клара видя промяната в стойката му. Замахът му беше по-предпазлив, тежестта беше изнесена към задния крак, сякаш Фелдин не гореше от нетърпение да довърши битката, която вече печелеше. Винсен отстъпи назад. Куцаше лошо. Кожените му дрехи бяха мокри от кръв. Фелдин не го последва.

— Видя я как умира, лорд Маас — каза свещеникът. — Видя я как пада. Тя си отиде и ти не можеш да я върнеш. Чуй гласа ми. Чуй ме. Битката е загубена. Каквото и да сториш тук е без значение. Ти го знаеш, разбираш го. Топката в гърлото ти. Усецаш я. Знаеш какво означава. Не можеш да спечелиш. Не можеш да спечелиш. Не можеш да спечелиш.

Един от пазачите тръгна напред, стиснал меча си, но току поглеждаше към Фелдин. А Фелдин се взираше в нищото. Винсен понечи да влезе в бой с пазача, но Клара хукна напред и го дръпна за ръката.

— Вече усецаш отчаянието в корема си, нали? Усецаш го — продължаваше свещеникът. Гласът му беше скръбен, сякаш мъжът съжаляваше за всяка изречена дума. Всяка сричка пулсираше и ехтеше сама в себе си. — Усецаш го в сърцето си. Давиш се в него, а то е безкрайно. Няма надежда. Вече не. Нито сега, нито никога. Не можеш да спечелиш, лорд Маас. *Не можеш* да спечелиш. Нищо не ти е останало. Загубил си всичко и го знаеш.

— Лорд Маас? — каза пазачът.

Върхът на Фелдиновия меч се сведе към пода, сякаш Маас чертаеше вертикална линия в празния въздух. Беше трудно да се прецени на смътната светлина от свещите, но на Клара ѝ се стори, че съзира сълзи върху безизразното му като маска лице. Пазачите се спогледаха, смутени и уплашени. Фелдин пусна меча си, обърна се и тръгна обратно по коридора. Клара потръпна. Свещеникът исполин сложи едната си ръка на нейното рамо, другата — на рамото на Винсен.

— Да тръгваме, преди да си е променил решението.

Заотстъпваха по коридора, като оставяха кървава следа. Пазачите направиха няколко неуверени крачки след тях, после се обърнаха да настигнат господаря си. Приличаха на хрътки, които са получили две противоречащи си команди. Когато стигнаха до двойната врата, Винсен се спъна. Свещеникът го вдигна и го метна на рамото си като

агне. Минаха няколко минути, докато открият врата, която да води навън, и часове сякаш, докато открият пътя си през тъмните градини и стигнат до границата на имението. Свещеникът коленичи до гъстия жив плет, маркиращ границата, и сложи Винсен на земята. Гласове кънтяха в нощта. Викове. „Нас търсят“, помисли Клара.

— Стойте тук — каза свещеникът. — Наглеждайте го. Ще ида да намеря каруца.

Клара коленичи и се вмъкна между клонките и листата на живия плет. Доста несигурно укритие, но по-добре от нищо. Винсен Коу изпълзя след нея, като забиваше лакти в меките сухи листа. Лицето му беше пепеляво, дрехите му от кръста надолу бяха мокри и лепкави. В мрака кръвта не беше червена, а черна. Клара го издърпа към себе си, доколкото ѝ позволяваха силите и неудобната позиция. Заля я внезапен цветен спомен — на тринайсет е, крие се в бащините си градини, а един от чичовците ѝ търчи насам-натам и се прави, че я търси. Тръсна глава. Споменът беше твърде невинен и нямаше нищо общо със сегашното им прежедие.

Винсен се претърколи със стон по гръб.

— Много ли боли? — прошепна тя.

— Не е приятно — каза Винсен.

— Ако Маас пусне кучетата си, ще ни открият за нула време.

Винсен поклати глава и листата под него прошумоляха меко.

— Сигурно половината имение вони на мен — каза той. — Ще се азори преди хрътките да се ориентират коя кръв е най-свежа.

— Явно не си толкова зле, щом се шегуваш.

— Да, милейди.

Клара се надигна да погледне през листата. Викове се бяха усилили. А сякаш се чуваше и звънтеж на мечове. А после и гласът на Джори — реवेशе заповеди. В теснотията на укритието им Клара не само чуваше, а и усещаше бързото плитко дишане на ловджията.

— Дръж се още малко — каза му тя. — Още мъничко и всичко ще се оправя.

Когато Винсен протегна ръка към нея, Клара помисли, че това е прощалният жест на умиращ човек, но пръстите му обхванаха тила ѝ и дръпнаха решително главата ѝ надолу, към него. Устните му бяха горещи и напукани, изненадващи, интимни и силни. Клара загуби ума

и дума, но после сви мислено рамене. Младежът едва ли щеше да преживее следващия половин час, така че какво толкова?

Когато Винсен я пусна и главата му полегна обратно на земята, Клара изтри уста с опакото на ръката си. С опакото на мръсната си ръка, по която бяха полепнали пръст и дребни боклуци. Усещаше устните си приятно подути, а мислите ѝ се мятаха, неспособни да решат дали случилото се е скандално, ласкателно или комично.

— Забравяш се — смъмри го тя.

— Така е, милейди — отвърна ловджията. — Когато съм с вас, често ми се случва.

Очите му се затвориха. Дишането му беше все така ускорено и болезнено, а Клара лежеше в мрака и се молеше накъсаният звук да не спира. После най-сетне чу познати гласове и се развика за помощ.

МАРКЪС

Кахуар Ем се почеса по брадичката и килна замислено глава. Маркъс го наблюдаваше безизразно. Масата, на която седяха един срещу друг, беше от полиран дъб с прогорен декоративен фриз по края. Не беше покрита със зеленото bankerско сукно, което използваше Ситрин. Маркъс очакваше зелената покривка и тук, но изглежда, обичаите в Лионеа бяха различни. Малката кутийка на масата беше от черно желязо, с капак, чиито панти бяха отстрани, и с образ на дракон отпред. И да имаше някакво скрито значение в символа, който беше избрала Ситрин, Маркъс не знаеше какво е.

— Съжالياвам — каза Кахуар Ем. — Това е странно.

— Нищо странно няма — отвърна Маркъс. — Чувал съм, че банките и търговските къщи приемат на съхранение разни неща по молба на колегите си. Нищо необичайно.

— Да, когато са сродни организации и едната има представители в град, където другата няма свои хора — каза Кахуар. — В случая не е налице нито едно от тези условия.

— Въпрос на по-особени обстоятелства.

— Които вие няма да ми разясните.

— Да, няма — отвърна Маркъс.

Кахуар протегна ръка и взе кутийката, която се побираше в едната му шепа. Капачето се отвори с щракване и разкри пиринчено ключче, по-малко от костица на кутре. Маркъс се почеса по ухото и зачака събеседникът му да каже нещо.

— Защо ли си мисля, че това ще се окаже свързано с нещо неприемливо и смущаващо? — попита Кахуар, като се постара да покаже с тона си, че отговорът би бил добре дошъл, но че всъщност не очаква да получи такъв.

— Упълномощен съм да подпиша декларация, че сте го приели за съхранение по молба на магистра бел Саркор — каза Маркъс. — Притиснете ключето към топъл восък и аз ще оставя отпечатъка от

палеца си върху отливката, за да е ясно, че става въпрос за един и същи ключ. Или нещо друго от сорта, както прецените.

Кутийката се затвори. Покритите с гъсти люспи пръсти на Кахуар Ем потропаха по масата като звука от първите тежки капки на гръмотевична буря.

— Предупредиха ме, че може да откажете — каза Маркъс.

— С магистрата не се разделихме по най-добрия начин — внимателно подбра думите си Кахуар. — А сега праща вас вместо да дойде лично. Трудно ми е да повярвам, че изведнъж се е изпълнила с доверие към мен.

— Понякога е по-лесно да се довериш на враг, отколкото на приятел. Един враг никога няма да предаде доверието ти.

— Аз пък мисля, че тя охотно би ме обвинила в предателство. Обратното също не би било далеч от истината, защото и тя предаде моето доверие.

— Което само доказва моята теория. По онова време сте били приятели — каза Маркъс с усмивка, чиято искреност не заблуди нито един от двамата.

На вратата на приемната се почука. Пълна жена ясуру с дреха в сиво и червено отвори и каза:

— Хората от корабостроителницата, сър.

Кахуар кимна и жената се оттегли, като затвори тихо вратата.

— Добре ли върви? Онова с корабите? — попита Маркъс.

— Достатъчно добре. Ще отнеме най-малко година, докато всичко си дойде по местата, но времето се движи в две посоки. Понякога действията дават резултат още преди да са се случили.

— Гневни писма от краля на Кабрал например?

— Понякога ми се ще да бях загубил — каза Кахуар, после добави: — И то не само по една причина. Капитане, с вас сме светски мъже, опитни. Мисля, че добре се разбираме. Бихте ли отговорили на един мой въпрос?

— Ще ви е неприятно ли, ако излъжа?

— Ни най-малко. Вие сте човек, чието име е добре познато из целия Запад. Начело на частна армия всеки би ви наел независимо от цената, а вместо това ръководите охраната на банков клон. Не приемате подкупи. И — ще ме простите, — но не ме харесвате особено.

— Дотук не чух нито един въпрос.

— Обичате ли я?

— Обичал съм много хора и думата всеки път е значела нещо различно — отвърна Маркъс. — Работата ми е да я защитавам и този път смятам да я свърша както трябва.

— Този път?

Маркъс вдигна мълчаливо рамене. Копелето вече го беше подлъгало да каже повече, отколкото беше възнамерявал. Разбираше си от работата този Кахуар, това поне трябваше да му се признае.

Полуясуруто се изправи със стиснати устни. После бавно прибра кутийката в кесията на колана си и каза:

— Надявам се, че няма да съжалявам за това.

— Смятам, че каквото и да стане, за вас ще е без особено значение — каза Маркъс. — Но все пак ви благодаря, че се съгласихте.

— Нали разбирате, че не го правя, за да услуга на вас?

— Знам.

Кахуар Ем му протегна широката си ръка. Маркъс стана и я стисна. Изкуши се да я стисне мъничко по-силно, колкото да покаже, че може, но не го направи. В яркозелените очи на мъжа се мярна смях. Както и нещо по-тъжно сякаш.

— Късметлийка е тя — каза полуясуруто.

„Да се надяваме, че си прав“ — помисли си Маркъс, но не го изрече на глас.

Есента беше дошла в Порте Олива буквално за една нощ. Раззеленени довчера дървета сега губеха листата си, покафенели по края. Вечерните ветрове гонеха листата по улиците и изпълваха града с шепот. Заливът беше с цвета на силен чай, а по обед вонеше като купчина растителни отпадъци. Мъжете от краличината гвардия патрулираха по сумрачните улици с вълнени наметала над униформите и със зелени ушанки. Маркъс вървеше по тесните улички близо до пристанището и потръпваше от ухапванията на вечерния студ. За пръв път си помисли, че този град може би все пак му харесва.

Майстор Кит и другите бяха в осветения с факли вътрешен двор между евтината пивница и хана. Смит и Хорнет нагласяха сцената, а майстор Кит ги наставляваше на висок глас, макар самият той още да

не си беше сложил костюма. Млада жена крачеше нервно зад тях. Беше русокоса, с големи, някак бебешки очи и впитва рокля, която подчертаваше фигурата ѝ. Стиснала бе ръце пред себе си и шаваше нервно с пръсти.

Маркърс отиде при майстор Кит. Вместо поздрав кимна към жената.

— Нова?

— Да — отвърна старият актьор. — Имам надежди за нея.

— Имаше и за предишната.

— Така е. За тази са по-големи — каза майстор Кит. — Нарекла се е Чарлит Скорна и по мое мнение се справя чудесно на репетициите. Тази вечер ще разберем как се справя пред публика. Ако и утре е с нас, значи най-после съм попълнил трупата си.

— На колко е? На дванайсет?

— Имала синайска кръв, вляла се в семейството преди няколко поколения — отвърна майстор Кит. — Поне така казва. Вярва си, така че може и да е истина.

— Но ти не вярваш?

— Въздържам се от преценка.

Сякаш ги беше чула, новата актриса ги погледна, после бързо отклони очи. Сандър скочи от задния край на фургона и махна на Маркърс. Или страхът му беше понамалял, или беше много добър актьор. Маркърс му махна в отговор. Микел, кльощав както винаги, излезе от пивницата с кофа стърготини, Кари го следваше с метла.

— Говори се, че сте щели да заминавате.

— Това е една от възможностите — каза майстор Кит. — Играем тук вече кажи-речи цял театрален сезон. А според мен градовете рано или късно се пресищат. Изиграеш ли твърде много представления, хората започват да се отегчават. А не искам изкуството ни да изгуби от магията си. Обмислям дали да не заведа трупата в краличиния двор в Сара сюр мер.

— Преди зимата или след това?

— Ще знам повече, след като Чарлит излезе няколко вечери на сцената — отвърна майстор Кит. Но по-вероятно е да тръгнем преди началото на зимата. Когато корабите отплават за остров Нарин.

— Е, постъпи както сметнеш за редно, но лично аз ще съжалявам, когато си тръгнете.

— А ти? Оставаш тук в обозримото бъдеще, така ли? — попита майстор Кит.

Микел почна да разхвърля стърготините по плочника, за да попият влагата, Кари вървеше след него и ги смяташе с метлата. Странно занимание. Дворът съвсем скоро пак щеше да се разкаля от пикня и дъжд.

— За мен обозримото бъдеще е само броени дни напред — каза Маркърс. — Най-много седмици.

— Ще се радвам, ако тръгнеш с нас — подхвърли майстор Кит.

— Ярдем и Ситрин също. Мисля, че на всички ни липсва охранителната дейност, мъничко поне. Такава роля не бяхме играли и едва ли ще играем пак някога.

— Майстор Кит? — извика Сандр иззад фургона. — Един от мечовете липсва.

— Не е ли прибран с бандитския костюм на Смит?

— Не, няма го.

Майстор Кит въздъхна, а Маркърс го плесна по рамото и го остави да си гледа работата.

Пламъчетата на лампите и огънят в огнището стопляха пивницата. Уханието на печено свинско и бира се бореше за надмощие с не толкова приятната миризма на много хора, струпани на едно място. Маркърс си проби път през навалищата, като държеше ръка на кесията с парите си. При толкова много клиенти и щедро лееща се бира искрено би се изненадал, ако в пивницата няма поне двама джебчии, решили да си пробват късмета. Най-напред видя Ярдем, седнал на маса в дъното, после Енен и Хлебарката, Ситрин и... Барт. Да, така му беше името. Първородните бяха Корисен Моут и Барт, Корисен Моут беше онзи с разваления преден зъб. Безкрайно доволен от себе си, Маркърс седна при тях.

Ситрин вдигна въпросително вежди.

— Готово — каза Маркърс. — Ами ти? Как минаха нещата при губернатора?

— Добре — отвърна Ситрин. — Платих таксата и оставих кутията.

— Разписката?

— Изгорих я — каза Ситрин. — Няма да остане следа. Докато губернаторът не отстъпи пред любопитството си и не насили

ключалката. Така или иначе, по-готови от това няма да станем.

Слуга притича, сложи халба бира пред Маркърс и посегна да вземе тази на Ситрин. Тя го спря с жест, той кимна и се отдалечи към другите маси.

— Какви са шансовете долните инстинкти на губернатора да го надвият? — попита Маркърс, макар че друг въпрос не му даваше мира. „Колко изпи?“ Но пък ако бе имало опасност да прекали с пиенето, Ярдем би я спрял. Може би вече го беше направил.

— Животът е пълен с рискове — каза тя, докато Хлебарката, седнал до нея, отпиваше от своята халба.

— Ярдем тъкмо ни разправяше за формата на човешките души — каза Барт. — Ти знаеше ли, че душата ти е кръгла?

Маркърс стрелна Ярдем с раздражение. Тралгунът му отвърна с едва доловимо трепване на ухото. По-многословно извинение от това явно нямаше да получи.

— Не го слушай, Барт. Той е религиозен. Поболява се от притеснение всеки път, когато нещата потръгнат.

— Не бях забелязал, че са потръгнали, сър — каза сухо Ярдем.

През следващия час Маркърс изпи халбата си, изяде чиния печено свинско с тъмен сос, който беше толкова лют, че ти докарваше сълзи на очите, и слушаше разговора около масата. Барт постоянно подпитваше Ярдем за душите и съдбата, но Енен, Хлебарката и Ситрин дъвчеха прагматични теми — каква част от плащанията ще идват в офиса на банката и каква част в задната стаичка на кафенето, как да подсигурят най-добра охрана за човека, който пренася до офиса постъпилите в кафенето плащания, и дали да не подпишат договор за сътрудничество с краличината гвардия, така че стражите да се включат в насърчаването на нередовните платци. Разговор между загрижен собственик на банка и неговите служители. Ситрин говореше уверено, като човек с ясен поглед в собственото си бъдеще, и Маркърс й се възхищаваше за това.

Дрънчене на пръчка по тенекиена тенджерата прекъсна разговорите.

— Представлението започва! — чу се гласът на Микел през врявата в пивницата. — Заповядайте на представлението! Представлението започва!

Маркърс остави няколко монети на масата, стана и подаде, полу на шега, ръка на Ситрин.

— Ще идем ли?

Тя прие ръката му с театрален поклон и каза:

— Нали за това дойдохме.

Маркърс я изведе на двора заедно с членовете на новия си отряд, за да гледат представлението на стария му отряд. Навън беше приятно хладно, публиката беше многобройна. Петдесет души, че и повече, а и още щяха да се спират на влизане или излизане от пивницата. Когато майстор Кит излезе на сцената с прибрана назад коса и меч на кръста, хората го посрещнаха с аплодисменти, сред тях и Маркърс. Миг покъсно на сцената излезе и Сандр. Чистеше си зъбите с тъп кинжал.

— Ти, Пинтин, вече от много години си мой заместник-командир — каза майстор Кит и издаде челюст напред в пародия на героично мъжкарство. — Следваше ме във времена на най-висока слава и в моменти на най-дълбоко отчаяние. А сега за пореден път хрътките на войната са отвързани и ние ще трябва да ги надбягаме. Армиите на мрачния Саракал ще нападнат града утре.

— Значи ще е най-добре да се изнесем още тази нощ — каза Сандр.

Публиката се разсмя.

— Вярно, не е наша работа да държим страна в една обречена битка. Градът със сигурност ще падне, а преди това лейди Данейлин, последна от рода си и най-нежната хубавица на Еласе, трябва да бъде изведена на безопасно място. Това е нашата задача, Пинтин. Нашият отряд ще побегне тази нощ заедно с благородната дама под своя опека.

— Да, ама имаме малък проблем с тая работа — каза Сандр с гласа на Пинтин. — Щото снощи наш'те хора се качили на градската стена да се състезават кой ще пикае най-надалече, а магистратът решил, че вали. И сега 'сички са в градския затвор.

Майстор Кит замръзна. Издадената му допреди миг челюст провисна комично.

— Какво?! — изпищя той.

Публиката отново се разсмя. Явно пиесата започваше да им харесва.

Маркърс се наведе към Ярдем Хейн и изсумтя:

— Изобщо не съм такъв. Всичките тия високопарни приказки и гълтане на корема. Не съм такъв.

— Ни най-малко, сър — отвърна Ярдем.

След два дни Ситрин седеше срещу него на масичка в кафенето. Лек дъждец ръмеше от другата страна на отворените врати и прозорци и почерняше плочника пред входа на Големия пазар. Зад Маркълс двама картадами си говореха за последните новини от Северобреж. Поредната война за наследството изглеждала неизбежна. Маркълс си каза, че това не го интересува, и в голяма степен беше точно така. Светът миришеше на кафе и дъжд.

— Ако имаме достатъчна ликвидност, тоест достатъчно свободни пари, мисля догодина да спонсорираме някой от корабите за остров Нарин — каза Ситрин.

Маркълс кимна.

— Идеята за флотилия няма да се наложи веднага. Особено в началото хората ще гледат на тази новост с подозрение. Ако постигне успех обаче, дори само за първите две години, трафикът през Порте Олива ще се увеличи значително. Това може да ни е от голяма полза, стига да сме си извоювали нужната позиция. Стига хората да ни знаят. Да ни имат доверие.

— Всичко това са предположения — каза Маркълс.

Ситрин преглътна. Беше отслабнала през последните седмици и светлата й доскоро кожа сега беше нездраво бледа. На Маркълс му се струваше необяснимо, че всички хора, които идваха да я молят за заем или да вложат парите си на депозит при нея, остават слепи за тревогата, която я яде отвътре. Ситрин не спеше достатъчно. Но пък и не се приспиваше с алкохол. За него това беше достатъчно доказателство за вътрешна сила.

— Предположения, да — съгласи се Ситрин. И добави: — Искат ли ти се понякога да бяхме избягали? Да си бяхме напълнили джобовете и просто... да си бяхме плюли на петите?

— Попитай ме пак, след като ревизорът си тръгне — каза Маркълс.

Тя кимна. Старият полусляп синай доуцука откъм задната част на кафенето. Дъждът явно не се отразяваше добре на ставите му.

Ситрин вдигна празната си чашка, маестро Асанпур кимна с усмивка и тръгна обратно.

— Магистър Иманиел винаги казваше, че чакането е най-трудната част — каза тя. — Че нетърпението е най-сигурният начин да загубиш. Тоест, ако направиш нещо само за да правиш нещо, а не защото трябва да се направи. Чудех се защо все го повтаря, звучеше толкова логично и очевидно. Той и Кам ми бяха като родители, по липса на други. Откакто се помня, живеех в банката. Магистър Иманиел знаеше всичко за парите и за риска, и как да си даваш вид на едно, когато всъщност си друго.

— Като те слушам, от него е щял да излезе добър пълководец — каза Маркърс.

— Не. — Ситрин поклати глава. — Не знам. Може би. Във всеки случай той не обичаше войниците. Нито войната. Помня как казваше, че имало два начина да се спогодиш със света. Или излизаш насреща му с меч в ръка, или с кесия.

— Сериозно? Аз пък си мислех, че от войната се печели доста.

— Печели се — каза Ситрин, — но само ако си на правилната страна и в подходящия момент. Като цяло обаче от една война винаги се губи повече, отколкото се печели. От думите на магистър Иманиел излизаше, че единствено ние съдържаме мечовете в ножниците. Война или търговия. Кинжал или монета. Имало два вида хора и това били техните символи.

— Изглежда, много ти липсва. Магистърът.

Ситрин кимна, после сви рамене, после пак кимна.

— Липсва ми, но не както мислех, че ще ми липсва. Смятах, че ще ми липсват знанията му, съветите му, но когато се сетя за него, най-често просто ми се иска да чуя гласа му. А и не се сещам за него толкова често, колкото очаквах.

— Променила си се — каза Маркърс. — Това е едно от малкото смислени неща, които съм чувал от Ярдем. Че не можеш да се справиш с мъката, сякаш тя е работа за вършене. Не можеш да се мобилизираш и да я свършиш по-бързо. Най-добрият начин е да промениш себе си, навиките си, докато в един момент вече не си същият човек, който е страдал.

— При теб получи ли се?

— Още не — отвърна Маркърс.

Маестро Асанпур се върна с чашка прясно сварено кафе в треперещата си ръка. Сложи я внимателно пред Ситрин, но керамиката все пак изтрака леко. Тя духна тъмната повърхност и разпръсна парата с дъха си. А когато отпи, усмивката ѝ озари лицето на стария синай.

— Благодаря, маестро — каза тя.

— Не, аз ти благодаря, магистра — отвърна той и закуцука към прозорците да притвори капациите им срещу хладния въздух.

Барабанныят ритъм на дъжда се усили, капките се пръскаха като миниатюрни експлозии в бяло на фона на сивия ден. Права беше. Чакането преди битка е най-трудната част. Освен ако не те намущкат с кинжал в корема по време на битката. Тогава това става най-трудната част. Или ако се измъкнеш невредим от боя и видиш, че хората ти са мъртви. Тогава това ти се вижда най-трудното.

Ярдем се появи в края на площада, по-тъмна сянка в свят, съставен от сенки. Не тичаше, не бързаше дори. Маркъс го гледаше как минава спокойно покрай стражите и входа на пазара. С всяка крачка сякаш ставаше все по-веществен. По-реален. Стигна до вратата на кафенето и мушна глава през прага.

— Сър.

— Добре — каза Маркъс със стегнато гърло. В Гърдите му сякаш имаше камък.

Ситрин се изправи. Изглеждаше спокойна. Човек трябваше да е живял с нея почти година, за да долови страха в очите ѝ и в ъгъла, под който бе вирнала брадичка.

— Ревизорът е дошъл, така ли? — каза тя.

Ярдем помръдна уши и кимна.

— Да, мадам.

СИТРИН

Парин Кларк.

Сигурно беше чувала името му през годините си във Ванаи. Звучеше ѝ познато, но и смътно, без никакви придружаващи го подробности, като име от историческа хроника или легенда. Дракис Гръмовран. Възкресената гвардия. Еса, принцесата на мечовете.

Парин Кларк.

Ситрин си оправи полата, нагласи диплите ѝ. Сърцето ѝ пърхаше като уловена птичка. Стомахът ѝ беше на топка, ту се свиваше в болезнен спазъм, ту се надигаше към гърлото ѝ. Искаше ѝ се да пийне нещо. Нещо силно, което да отпусне мускулите ѝ, да я успокои, да ѝ влее кураж. Вместо това се съсредоточи върху стойката, на която я беше научил майстор Кит — раменете назад и надолу, гръбнакът отпуснат, — с надеждата че прилича на самоуверена жена, а не на недорасло момиче, навлякло роклята на майка си.

Мъжът с любезното лице седеше на нейното писалище, в нейната стая, с кръстосани крака, сплел пръсти връз коляното си. Косата му оредяваше на челото. Раменете му бяха тесни. Можеше да е всеки. Можеше да е никой. Тефтерът му лежеше отворен на бюрото заедно със стоманена писалка, но той не си водеше бележки. Нито кодирани, нито никакви. Задаваше въпросите си спокойно и изслушваше отговорите ѝ с усмивка. Северобрежният му акцент смекчаваше съгласните. Думи, които в устата на други хора съскаха, в неговата шумоляха.

— Значи магистър Иманиел няма нищо общо с това?

— Да, нищо — отвърна Ситрин. — Целта му бе да осигури транспортирането на ванайските активи до Карс, и толкова. Именно с тази задача ме натовари. Ако снегът не беше паднал толкова рано в прохода Белин, щяхме да се придържаме към първоначалния план.

— А решението да се отклоните на юг?

— Беше на капитан Уестер.

— Кажете ми повече за това.

Никакви гласове не се чуваха отдолу. Капитан Уестер и охраната ги нямаше — Кларк ги беше помолил да напуснат сградата. Мястото им беше заето от дузината въоръжени мъже, които ревизорът беше довел със себе си. Имаше нещо неприятно в тази тишина. Зловещо почти. Дъждът трополеше по прозорците като стотици малки пръстчета, които я сочат обвинително, нейде в далечината гръмотевица изпробваше гласа си. Ситрин разказа всичко в подробности, доколкото ги помнеше. Как са попаднали на антийския отряд, как са избегнали митническата проверка на влизане в Порте Олива, как са се скрили в пристанищния квартал.

— И само капитанът и неговият тралгун са ви били охрана на този етап?

— Не бих нарекла Ярдем „неговия тралгун“.

— Само те са ви били охрана, двамата?

— Да — каза Ситрин.

— Благодаря.

Разказа му за нападението, организирано от Опал, за страховете на Маркъс, ако напуснат града, и за другите му стракове — ако останат. Докато описваше как са подправили документите, внимаваше тонът ѝ да е спокоен и делови. Магистър Иманиел винаги казваше, че ако изглеждаш виновен, оставяш у събеседника си впечатлението, че има причина да изпитваш вина. Когато призна, че е подала при губернатора на Порте Олива фалшиви документи, ревизорът не реагира, нито с думи, нито промени изражението си. След като веднъж преодоля най-трудната част — онази с основаването на фалшивия банков клон — и започна да очертава направените след това инвестиции, раздадените кредити, консигнациите и комисионните, Ситрин започна да се отпуска.

Говори с часове. Гласът ѝ прегракна, гърбът ѝ се схвана. Дори да страдаше от същото неудобство, Парин не го показва с нищо.

— Съветваше ли ви капитан Уестер за тези операции и в каква степен?

— В никаква — отговори Ситрин. — Не се опита, а и аз не съм му искала съвет.

— Защо?

— Той не е banker. Отпуснах му бюджет, за да осигури охрана на златото, което държахме тук, и на сумите, значителни понякога, които

пренасяхме в рамките на града, но това е всичко.

— Разбирам. Е, благодаря ви, мадам бел Саркор. Това е най-интересната история, която съм чувал в последно време. Предполагам, че всичките ви счетоводни книги и архиви са налице?

— Да — каза тя. — Част от деловите си срещи провеждах в едно кафене до Големия пазар, в стая, която държах под наем, но понастоящем всички документи са тук.

— Чудесно.

— Бих искала да направя едно предложение. Ако позволите.

Парин Кларк вдигна вежди. Ситрин си пое дълбоко дъх.

— Поради описаните по-горе обстоятелства — каза тя — в Порте Олива свързват банката с моето име. Клонът е създаден съвсем наскоро, затова смятам, че една промяна не би била в интерес на никого. Затова, след като приключите с ревизията си, може би ще обмислите идеята да ме задържите като лице на клона, като един вид връзка с местните хора.

Кларк взе писалката си и затвори тефтера, в който така и не беше написал нищо.

— Мисля, че не разбирате напълно ситуацията — каза той. — Това... нека го наречем зловещо стечение на обстоятелствата... постави в изключително неприятна ситуация както Медеанската банка, така и лично Кома Медеан. Отрази се неблагоприятно на преговори, които водим в Херез и Северобреж, и отклони наши ресурси, включително мен, от операции с висока значимост. От онова, което ми казахте, стигам до извода, че сте били подведена от наемнически капитан по причини, които тепърва трябва да се изяснят. Но аз съм много добър в работата си, много добър. Ако сте премълчали нещо, ще го открия. Ще отделя необходимото време да проуча всяка ваша сделка в детайли. Трима от хората ми вече обикалят града и разпитват за дейността ви. Ако сте пропуснали да впишете нещо в книгите си, ще открия и това. А затворът в Порте Олива съвсем не е най-страшното нещо, което може да се случи оттук нататък. Така, преди да започна, имам още един, последен въпрос. Ще ви попитам само веднъж. Ако ми кажете истината, ще се застъпя за вас, а моята дума, уверявам ви, се чува. Ако ме излъжете, ще направя живота ви непоносим. Разбирате ли?

Би трябвало да е уплашена до смърт. И точно това несъмнено целеше Кларк. Вместо това я завладя странно, необяснимо спокойствие. Той се отнасяше с нея пренебрежително. Подценяваше я. А това заличи и последните ѝ скрупули. Този тип беше пълен задник, значи си заслужаваше наричането.

— Разбирам — каза тя. Усети колебанието му, сякаш бе доловил нещо в гласа ѝ, нещо, което го е изненадало. Усмихна му се. — Какъв е въпросът?

— Какво не ми казвате? — попита той.

„Че ще те победи — помисли си Ситрин. — Че ще спечеля.“

— Готова съм да отговоря на всеки ваш конкретен въпрос, господин Кларк — каза Ситрин. — Но сам ще се убедите, че балансът по сметките ми е точен.

През цялата следваща седмица Ситрин живя в заточение: седеше в кафенето или се разхождаше по улиците през деня, а нощем спеше в една странноприемница недалеч от своята банка. Ревизорът я викаше при себе си ежедневно със списък от въпроси, които се нуждаели от разясняване — защо процентът на лихвата бил записан в този и този договор, но не и в другите; защо тази и тази сума е била извадена от банковите резерви и кога ще бъде върната; защо този и този кредит е бил одобрен, а друг е бил отхвърлен въпреки по-добрите гаранции. Ситрин седеше в стаята си — в *своята* стая, по дяволите — и търпеливо понасяше разпитите. Отговаряше с готовност на всеки въпрос и след няколко дни срещите им се превърнаха в своеобразна игра на надцакване — Кларк се опитваше да я хване в издънка, а тя се забавляваше при вида на напразните му усилия. Ревизорът беше умен и си разбираше от работата. Дотолкова, че си спечели неохотното ѝ уважение. Кларк се беше занимавал с тези неща от времето, когато тя още беше дете.

Но същото в крайна сметка важеше и за нея.

Корабите отплаваха за остров Нарин. Натоварени бяха с пресовано масло, вино, памучни платове и с мечтите и надеждите на търговските къщи в Порте Олива. Ала нито един не беше финансиран

от местния клон на Медеанската банка, защото ревизията още не беше приключила. Е, догодина, може би.

Ситрин стоеше на дигата и гледаше как корабите отплават, превеждани на буксир през плитчините на залива, преди да разпънат платна като подранили цветя под ласката на пролетно слънце. Стоя мълчаливо, докато и последният кораб не се изгуби в сивата ивица между небето и океана, остана там и след това, загледана в безбрежната шир. Чайки крещяха и описваха широки кръгове в небето, кръсъците им звучаха ту негодуващо, ту триумфално.

До нея капитан Уестер скръсти ръце и каза:

— Поредното посещение тази сутрин в кафенето. Твоята пивоварка и синът ѝ.

— Какво им каза?

— Ярдем е говорил с тях. Казал им същото като на другите. Че ревизиите са нещо обичайно при откриването на нов клон и че трябва да съдействат на ревизора. Жената не останала доволна. Настояла да говори с теб. Ядосала се, когато Ярдем ѝ казал, че ако двете стиковате версиите си, това само би затруднило ревизора. Накрая обвинила Ярдем, че той я обвинява в нещо.

— Съжалявам — каза Ситрин. — Ако можех, бих сложила край на всичко това.

— Знам.

Ситрин се уви по-плътно в наметалото си, обърна гръб на безграничното море и отправи взор към града. Към своя град. Не беше сигурна кога точно е станал неин.

— С малко късмет скоро ще се върнем към нормалната си дейност.

Той тръгна до нея. Ситрин не би могла да каже дали тя нагажда стъпките си към неговите, или той — към нейните.

— Все още имаш възможност да си тръгнеш — каза Уестер.

— Мога да взема ключето, а ти да си поискаш кутията от губернаторския дворец. Няма да е толкова лошо. Карс е хубав град. Дори да възникнат неприятности покрай споровете за наследството, там ще си на сигурно място. Никой никога не подлага Карс на обсада. Изчакай година, вземи си парите. После ще си свободна да правиш каквото поискаш.

— Не мога да го направя — каза Ситрин.

— Добър аргумент.

Слязоха по дългото варосано стълбище и продължиха покрай дигата към Соления квартал. Сигурно бяха минали покрай мястото, където Опал беше загубила живота си, но Ситрин не го позна, а и не попита. Малко куче с остра козина хукна подире им и заджафка, но бързо избяга, когато Маркъс се престори, че посяга да вземе камък от земята.

— Забелязвам, че вече не пиеш — каза той.

„Бих удавила малко дете за бутилка вино — помисли си Ситрин, — но рано или късно, при това без предупреждение, ще се наложи да кръстосам шпаги с господин ревизора.“

— Не ми липсва — каза тя.

— Напоследък почти не спиш.

— И това не ми липсва.

Странноприемницата, където живееха, докато банката беше окупирана от ревизора и хората му, се намираше на ъгъла на две от по-големите улички на Порте Олива. Белите ѝ стени и дървеният покрив изглеждаха студени под мрачното небе. Наближаваха, когато един мъж излезе от странноприемницата. Ситрин усети как Маркъс се напруга, без да променя ритъма на крачките си. В собственото ѝ гърло заседна буца.

Мъжът тръгна към тях. Беше от въоръжения ескорт на Парин Кларк.

— Искате да ме види ли? — попита го Ситрин.

— Както обикновено, госпожице — отговори мъжът. — Мисля, че вече е приключил.

Ситрин си пое дълбоко дъх. Моментът беше настъпил.

— Може ли да взема и капитана с мен?

— Не виждам защо не.

Разстоянието до банката беше кратко, но Ситрин щеше да помни всяка крачка от него. Съобрази, че е облечена с първата рокля, която си беше купила от Порте Олива — онази, която беше спазарила на пониска цена срещу оригиналната си идея как търговецът да пробута сандък с подгизнали рокли, превръщайки дефекта им в ефект. Роклята на една много опасна жена. Опита се да види в това добра поличба.

Разминаха се с момче картадам, което продаваше захаросани бадеми в хартиени фунийки, и Ситрин спря да си купи. Сдъвка два

бадема наведнъж, почерпи и Маркъс. После предложи и на ревизорския пазач. Мъжът си взе с усмивка, не една ядка при това, а две. Значи не се притесняваше да приема подаръци от нея. Или беше коравосърдечно копеле без грам скрупули, или новините от ревизията бяха добри. Не, поправи се мислено Ситрин, или ги *смяташе* за добри.

Вече двайсет дни спеше в хан, макар че имаше жилище. Тръгна нагоре по тясното стълбище, готова да преглътне яда си при вида на неразборията, която неминуемо щеше да завари. Но Парин Кларк отново успя да я изненада — стаята ѝ беше чиста и подредена, недокосната сякаш, без никаква следа от чуждо присъствие.

Ревизорът седеше на бюрото ѝ и този път пишеше — кодираните символи се нижеха бързо-бързо по листа без помощта на шифрова таблица. Кимна ѝ, после кимна и на Маркъс, довърши реда и се обърна към тях и каза:

— Госпожо бел Саркор. Имам един последен въпрос към вас. Дано не възразявате.

Тонът му се беше променил забележимо. Ситрин ясно долови нотката на уважение. Добре. Беше си го заслужила.

— Не, разбира се.

— Мисля, че се досещам за отговора, но все пак... В последната ви счетоводна книга фигурира една конкретна сума. Шестстотин и дванайсет сребърника.

— Печалбата на холдинговото дружество за тримесечието — каза тя.

— Да. — Ревизорът кимна. — Точно както си мислех. Седнете и двамата, моля.

Маркъс ѝ придърпа столчето, после застана прав зад нея.

— Трябва да призная, че съм впечатлен. Магистър Иманиел ви е обучил много добре, наистина много добре. Понесли сме известни загуби, разбира се. Но като цяло сключените от вас договори изглеждат напълно разумни и обосновани. По мое мнение проектът за градска флота е прибързан и твърде рисков, но понеже офертата ви е била отхвърлена, няма нужда да се главоболим с това.

Ситрин се зачуди какво в проекта за флотилията ревизорът смята за проблематично, но не попита, защото Парин Кларк вече бе продължил нататък.

— В момента съставям доклада си до холдинговото дружество. Първоначалният ми извод е, че всичките ви действия тук са били продиктувани от искрено желание да обслужите интересите на банката по най-добрия начин. За жалост дейността ви е обвързала холдинговото дружество с определен брой договори тук, в Порте Олива, които не са част от фирмената стратегия, но поне знам, че действията ви са били добронамерени. И макар определени аспекти на поведението ви да са останали доста встрани от закона, не виждам причина да повдигаме официално обвинение.

— Иска да каже, че ще ни размине, така ли? — попита я Маркърс.

— Да — отвърна Ситрин.

— Добре е да се знае.

Парин потропа с пръсти по плота на писалището, дълбоки бръчки браздяха високото му чело.

— Не искам да избързвам, а и не бих могъл да дам никакви гаранции, разбира се — каза той, — но не е изключено в Карс да се намери подходящ пост за жена с вашите таланти. Ще трябва да го обсъдя с Кома Медеан и някои от другите директори. Но ако целта ви е да направите кариера в банковото дело, там бихте могли да поставите успешно начало, така мисля аз.

„Все още имаш възможност да си тръгнеш“ — така ѝ беше казал Маркърс преди няма и час. И все още я имаше. Време беше да зачеркне окончателно тази надежда.

— Бих предпочела да поставя началото ѝ тук — каза Ситрин. — Обмислихте ли моето предложение?

Парин Кларк я стрелна с празен поглед. После кимна с известно смущение.

— За това, да. Не. Ще назначим свой служител, който да ръководи клона, докато организираме закриването му. Невъзможно е да ви оставим на сегашния ви пост.

— Точно това се надявах да каже — изкиска се Маркърс. — Това прави ли ме лош човек?

Ситрин не му обърна внимание. Изправи гръб и погледна ревизора право в очите.

— Пропускате нещо, сър. Има една стара счетоводна книга от Ванаи, която не представих на вниманието ви, защото не касае директно настоящата ревизия.

Парин Кларк премести стола си, за да гледа право към нея, и скръсти ръце на гърдите си.

— Във въпросната книга е вписан статутът ми като повереница на банката — продължи Ситрин. — Вписани са също точната ми възраст и датата, след която мога да подписвам законово обвързващи договори. Става въпрос за идното лято.

— Не виждам как това...

Ситрин обхвана с жест счетоводните книги, куповете с документи и свитъците пергамент, целия механизъм на банката.

— Всички тези договори са незаконни — каза тя. — Нямам законово право да сключвам каквито и да било сделки и споразумения. Има още десет месеца до пълнолетието ми.

Лицето на Парин Кларк беше същата любезно усмихната маска, която Ситрин помнеше от първата им среща. Е, изглеждаше като че ли мъничко по-блед сякаш, но за това Ситрин може и да грешеше. Самата тя преглътна, за да отпусне възела в гърлото си.

— Ако информацията в тази книга стане публично достояние — продължи тя, — банката ще трябва да отправи официална молба до губернатора с искане или той да гарантира лично плащанията по сделките с пари от градския бюджет, или да изиска по съдебен път раздадените суми във вид на кредити. Срещата съм се с губернатора и не ми се вярва, че ще го убедите да вземе пари от своите съграждани, за да ги върне на една банка, която бърза да напусне подопечния му град.

— И въпросната книга се намира къде? — попита Парин Кларк.

— В малък сейф, кутия, депозирана при губернатора на мое име в качеството ми на частно лице и отделно от банката. Ключът за кутията е оставен за отговорно пазене при човек, който няма интерес банката да развие успешна дейност в Порте Олива. Ако му кажа какво отключва въпросният ключ, спокойно можете да използвате тази документация за подпалки.

— Блъфирате. Ако това излезе на бял свят, ще ви обвинят във фалшификаторство и кражба. В измама. Ще прекарате остатъка от живота си в затвора, а ние ще изгубим малко пари, и толкова.

— Аз мога да я измъкна оттук — каза Маркъс. — Няма да е трудно, защото половината краличина гвардия ще е заета да ви се смее.

Преди зимата да преполови, ще съм я извел от Биранкор и двамата ще си живеем в някоя хубава къща.

— Ние сме Медеанската банка — каза Парин Кларк. — Не можете да ни надбягате.

— Аз съм Маркър Уестер. Убивал съм крале и не ме бива в блъфирането. Посмей да я заплашиш още веднъж и...

— Стига, престанете и двамата — каза Ситрин. — Ето какво предлагам. Запазете клона в сегашния му вид, но назначете нотариус от холдинговото дружество. Уж за да помогнете на клона поради разширяване на дейността. Аз ще съм лицето и гласът, но нотариусът ще надзирава всички договори и сделки.

— А ако откажа?

Искаше ѝ се да пийне нещо. Искаше топло легло и мъжка прегръдка. Искаше някой да ѝ каже, че постъпва правилно.

— Ще срина този клон със земята — каза тя.

Светът се люшна на върха на игла. Ревизорът затвори очи и се облегна назад в стола си. „Добре де — помисли си Ситрин. — Животът на беглец не е толкова лош, както разбрах от личен опит миналата зима. Този път поне ще мога да нося собствените си дрехи.“

Парин Кларк отвори очи.

— Нищо няма да подписвате — каза намръщено. — Всички договори ще се подписват само и единствено от нотариуса. Пак той ще присъства на всички преговори. Ако отмени някое ваше решение, приемате, без да спорите. Холдинговото дружество си запазва пълен контрол върху дейността на клона. Вие сте един фигурант и нищо повече.

— Ще го преживея — каза тя. Наум добави: „Докато не дойде моментът да го променя, ще го преживея.“

— И ще ми донесете книгата с данните за истинската ви възраст. Преди да съм напуснал града.

— Не — каза Маркър. — Даде ли ви книгата, губи единствената си гаранция. Вие можете да се отметнете от думите си, а тя не би могла да направи нищо в своя защита.

— Ще трябва да ми се довери.

Ситрин преглътна. Идеше ѝ да повърне. Идеше ѝ да запее.

Кимна. Парин Кларк я гледаше мълчаливо. После взе документа, който пишеше допреди малко, въздъхна и го скъса на четири.

— Явно ще трябва да напиша нов доклад с друго съдържание — каза и се усмихна сухо. — Поздравления за новата ви банка, магистра.

ГЕДЕР

Погребението на Фелиа Маас бе в голяма степен засенчено от екзекуцията на съпруга ѝ. Като по-голямата част от придворните, Гедер избра да присъства на екзекуцията. Тронът на крал Симеон беше издигнат на висок подиум. Астер седеше до баща си на по-малък трон със същия дизайн. И кралят, и принцът носеха черен хермелин. Пред подиума се ширеше залата, Фелдин Маас — коленичил в центъра ѝ. Китките и глезените му бяха стегнати с тел и дори от галерията зад плетеното въже Гедер виждаше натъртванията по краката му и черните рани по гърба. Десетима екзекутори стояха в неправилен кръг около затворника. Маските им бяха от стомана и наподобяваха озъбени животни, но мечовете им бяха тъпи и ръждясали.

Барабан подхвана безразличния си призив. Това беше единственият звук, ако не се броеше някакъв малоумник, който шептеше на съседа си в дъното на залата. Гедер се постара да насочи вниманието си изцяло към спектакъла, да затвори очите и ушите си за другите хора. Макар че беше пристигнал късно, благородниците се бяха разстъпили да му сторят път и сега Гедер седеше на добро място с чудесен изглед на първия ред. Досън Калиам и двамата му синове бяха до него. Гедер беше с черното си кожено наметало от Ванаи, ала сега то не му стоеше добре. Тялото му беше променило формата си през лятото и плащът му висеше. Трябваше да се сети да го даде да го свият. Май всички, които не гледаха как Фелдин Маас се готви за среща със смъртта, гледаха него.

Крал Симеон, с посивяло сурово лице, вдигна ръка. Барабанът млъкна. Хората, струпали се в трите галерии, затаиха дъх. Дори малоумникът отзад най-последно замълча.

— Имаш право на последна дума, предателю — каза кралят.

Фелдин Маас поклати бавно глава. „Не.“

Ръката на краля се спусна надолу. Екзекуторите направиха крачка напред и всеки заби меч си в тялото на осъдения. Бяха казали на Гедер, че върховете на мечовете са притъпени, и засилката на

палачите, преди да ги забият в клетника, сякаш потвърждаваше казаното. Маас извика веднъж... само веднъж. Когато ексекторите се отдръпнаха, той лежеше в растяща локва кръв, а десетте меча стърчаха от тялото му. Публиката издиша и звукът беше като вятър в гора.

Крал Симеон се изправи. Зад него принцът приличаше на статуя от светъл камък. Гедер се зачуди какво ли е да си само на девет години и да разбереш, че голям човек е кроил заговор за убийството ти, а след това да го видиш с очите си как умира наръган.

— Това е справедливата и заслужена участ на всеки, който поругае клетвите си за вярност пред Разсечения трон — каза кралят. — Нека всички, които станаха свидетели на това възмездие, разнесат новината, че всички предатели ще страдат и ще умрат.

Ръкопляскане и одобрителни възгласи изригнаха от всички страни. Гедер също се включи. Досън Калиам се наведе към него и извика, за да се чуят думите му през рева на тълпата:

— Тази победа е и твоя, Палиако.

Доста по-мек израз от онова, което му беше казал преди началото на церемонията. „Ти, ти даде смелост на Симеон.“ Това му беше казал Досън.

Барабанът подхвана отново ритъма си, кралят и принцът слязоха от подиума и напуснаха тържествено залата. Облечени в червено слуги дойдоха да изнесат трупа. Маас щеше да остане изложен на открито в продължение на седемнайсет дни, все така набучен като игленик с мечовете. След това разложените му останки щяха да бъдат изхвърлени в Прореза заедно с отпадъците от кухнята и мръсния канал, а всеки, който се опиташе да го измъкне оттам и да го погребее, щеше да увисне на бесилката.

Някъде зад Гедер, отатък благородното множество, се отвориха врати. Сега, когато кралят беше излязъл и церемонията беше приключила, разговорите се надигнаха до оглушителен рев. Гедер не различаваше отделни реплики във всеобщата врява, затова се остави на слабото течение, което скоро го отведе до широките двери.

В просторните коридори на Кралски шпил нобилитетът на Антеа се раздели на стотина групички. Така разпръснат, шумът от разговорите стана по-поносим, макар и не по-разбираем. Гедер видя мнозина, които се преструваха, че не гледат към него, досещаше се какво си говорят: „Палиако твърди, че се е мотал из Кешет, а после се

връща и знае всичко за заговора срещу принц Астер“ или: „Опожаряването на Ванай е било част от плана му“, както и: „Казвах ти аз, че не току-така Палиако доведе лоялни на краля войници точно преди наемниците да се вдигнат на бунт.“ Вървеше бавно по коридора и се наслаждаваше на всичко.

— Сър Палиако. Една дума, моля.

Къртин Исандриан и Алан Клин го приближиха. Приличаха на подпорки за книги в библиотеката на обречените. Гедер се усмихна. Къртин Исандриан му подаде ръка.

— Тук съм да ви благодаря, сър. Имам голям дълг към вас.

— Така ли? — попита Гедер, като остави ръката на Исандриан да виси във въздуха помежду им.

— Ако не бяхте вие, още щях да съм в съюз с таен предател и изменник — каза Исандриан. — Фелдин Маас ми беше приятел и аз допуснах приятелството ни да ме заслепи за истинската му природа. Днешният ден беше ужасен за мен, но беше и необходим. Благодаря ви за това.

Гедер съжали, че Басрахип не е с него, за да разбере със сигурност дали Исандриан е това, за което се представя. Нищо, друг път. Щяха да минат години, докато двамата, с помощта на Праведния слуга, надушат всички малки и големи тайни в кралския двор. Малко великодушие нямаше да навреди. Гедер стисна ръката на Исандриан.

— Вие сте добър човек, Гедер Палиако — каза Исандриан, без да вика, а само толкова силно, колкото Гедер да чуе думите му през врявата. — Антеа има късмет с вас.

— Благодаря, лорд Исандриан — отвърна Палиако, като го наблюдаваше внимателно. — Нужна е сила да признаеш, че си бил подведен. Имате уважението ми за това.

Исандриан отстъпи крачка назад и мястото му зае Алан Клин, протегнал на свой ред ръка. Гедер се ухили, стисна ръката му и го придърпа към себе си.

— Сър Клин! — каза ухилено. — Толкова време мина.

— Така е. Наистина.

— Помните ли онази нощ преди Ванай, когато се напих и изгорих есето, което поискахте да ви покажа?

— Да. Да, помня я — каза Клин със смях, сякаш споменът беше приятен и весел.

Гедер също се засмя, а после млъкна рязко и го погледна в очите.
— Аз също я помня.

Пусна ръката на Клин и се отдалечи. Имаше чувството, че земята се надига да посрещне гостоприемно стъпките му.

Навън небето беше синьо, въздухът хапеше с поривите на мразовит зимен вятър. Баща му стоеше до стъпалата към площадчето с каретите и зяпаше сборището от коне, колелета и лакирано дърво. Държеше лула, но не личеше в чашката ѝ да гори огън.

— Е, стигна ли политическият процес до логичния си край? — попита Лерер.

— Ти не гледа ли?

— Твърде стар съм за кървави спортове. Ако нещо такова трябва да се направи, направи го, но не го превръщай в театрално представление.

— Но кралят трябва да даде пример, нали? За назидание. За да не се бърка повече Астерилхолд в нашите работи — каза Гедер. Стана му неприятно, че баща му не е видял как умира Маас. — Те са искали да убият принц Астер.

— Може би — каза Лерер. — И въпреки това... Нямам търпение да се прибера у дома и да измия от себе си вонята на Камнипол. Твърде дълго се задържахме далеч от Сламенкърш.

„За да разберем свободата на човечеството, първо трябва да проумеем естеството на неговото робство. Корените на всички раси — дори на първокръвните — се крият в далечното минало, когато светът се е управлявал от драконите, и краят на това владичество по необходимост бележи началото на самостоятелната човешка история. Не ще е преувеличено да кажем, че последният дъх на последния дракон е бил първият миг на човешката ера с цялото ѝ разнообразие. Но като всяка свобода, и тази е била ограничена и определена от своето минало. Познанията ни за Драконовата империя са в най-добрия случай недостатъчни, но по мое мнение откриването на

пещерните дворци под Такинпал ни дава най-точна представа за периода, който реших да нарека «ерата на оформянето».“

Гедер прелисти напред, препрочиташе страници, които беше превел преди време. Старата хартия беше пожълтяла и крехка. Неприятно му беше да я прелиства, страх го беше, че страниците ще се разпаднат на прах под пръстите му, но беше важно да се приближи в най-голяма степен до оригиналния текст. Струваше му се, че трябва да има нещо — някоя дума или фраза с повече от едно възможни значения, — което да сочи към съществуването и историята на богинята.

Вратата на дневната се отвори и влезе Басрахип. Още носеше расото си от планинския храм, но и ботуши с кожена подметка, които бяха по-подходящи за калдъръмените улици на Камнипол. Сред богатите червени завеси и меките тапицирани кресла в градската къща на Палиако свещеникът изглеждаше странно и не на мястото си. Като пустинен трън в букет от рози. Усмихна се на Гедер и се поклони.

— Пак ли беше на разходка? — попита Гедер.

— Чувал бях истории за големите градове на света, ала никога не съм си представял нещо толкова величествено и толкова потънало в развала — каза свещеникът. — Дете на не повече от седем лета се опита да ме излъже. И без никаква причина при това.

— Какво ти каза?

Гигантът се настани в едно кресло срещу Гедер и то изпука под тежестта му.

— Че може да ми предскаже бъдещето срещу три медника. Знаеше, че не е вярно. Дете.

— Просяк по-точно — каза Гедер. — Не е чудно, че се е опитало да те измами. Трябвали са му пари за храна. А ти ще е добре да внимаваш къде ходиш. Има квартали, където е опасно. Особено по тъмно.

— Цялата ви епоха е тъмна, приятелю. Но този град ще е извънмерно красив, щом се пречисти.

— Ходи ли до храма?

— Ходих — каза Басрахип. — Прекрасна сграда. Чакам с нетърпение деня, когато ще я направя своя.

— Процедурата по прехвърлянето би трябвало да приключи скоро. Преди края на дворцовия сезон, а той свършва след седмица. През зимата Камнипол опустява и няма какво да се прави тук.

— Аз си имам достатъчно задачи.

— Аз пък преглеждах книгите си — каза Гедер. — И има нещо, което ме притеснява.

— Да?

— Богинята е вечна. Имало я е, когато са се родили драконите. И по времето на цялата им империя. Само че единствените писмени свидетелства за Праведния слуга или Синир Кушку, които откривам, са от самия ѝ край, от времето на последната война. И дори тогава за богинята се говори като за създаване на Морад, така както Астерил е създал тимзините или Ваилот е създал удавените. Просто не разбирам откъде идва това несъответствие.

— А може би няма несъответствие — отвърна свещеникът. — Не бива да се предверяваш на писаното слово, приятелю. Думите са каменните яйца на лъжите. Ето. Ще ти покажа. Прочети ми нещо от книгата си.

Гедер запрелиства страниците: плъзгаше пръсти по редовете, докато не откри лесен за превод пасаж.

— „Тази политика се променила в четвъртия век от владичеството на дракона Ваилот.“

— Вярно ли е това? — попита свещеникът. — Невярно ли е? Вярваш ли в това, което казваш? Не, приятелю. Не е нито вярно, нито невярно. Гласът ти не носи нищо. Просто повтаряш нечии празни думи. Да запишеш нещо е да го убиеш. Само в живия глас истината е познаваема. Аз и моите братя се вслушваме един в друг, предаваме гласа на богинята от поколение на поколение и всеки път знаем, че чутото е истина. А тези книги? Те са мастило върху хартия. Предмети. Бездушни предмети. Не е разумно да им се предверяваш.

— О — каза Гедер. — Това... никога не съм поглеждал на нещата от този ъгъл. Значи ли това, че...

— Гедер?

Лерер Палиако стоеше на прага. Носеше официална туника с цветовете на Палиако — синьо и сиво — със сребърни копчета на

ръкавите. Стискаше дръжката на вратата, сякаш се боеше, че без тази опора краката му ще се подкосят.

— Какво, татко?

— Имаме гост. По-добре ела.

Гедер скочи. Тръпки на лошо предчувствие плъзнаха по гръбнака му. Басрахип местеше поглед между него и вратата.

— Остани тук — каза му Гедер. — Ще се върна, щом мога.

Лерер вървеше в мълчание по коридорите. Слугите, вместо да жужат като пчели из стаите, бяха изчезнали бог знае къде. Баща му спря пред вратата на малката гостна. Сякаш понечи да каже нещо, но после само поклати глава, отвори вратата и влезе.

Стаята беше обзаведена така, че да създава уют и спокойствие. Свещи горяха в стойки от излъскано сребро, които удвояваха светлината им, и изпълваха стаята с аромат на пчелен восък и ухание на летен ден. Камината в ъгъла беше празна и покрита с налеп от сажди. От западния прозорец се сипваше светлина и подпалваше вълшебна светлата коприна на креслата. Момче със сива туника го погледна сериозно в очите и Гедер си помисли, че го познава отнякъде. На отсрещната стена имаше голяма картина, изобразяваща дракон със зелени люспи, надвиснал над фигурки, символизиращи тринайсетте човешки раси. А пред картината, вдигнал поглед към нея, стоеше крал Симеон.

Кралят се обърна.

Лерер се поклони и каза:

— Ваше величество.

Гедер се поклони с известно закъснение, сгъна се бързо в кръста: имаше чувството, че изостава от ситуацията. Момчето беше принцът. Принц Астер и крал Симеон.

— Радвам се най-после да се запознаем, Гедер Палиако — каза кралят. Използвал бе кръщелното име на Гедер и той прие това като разрешение да се изправи.

— Аз... ъ-ъ, благодаря ви. Аз също се радвам, ваше величество.

— Знаете, че според традицията принцът трябва да бъде поверен на семейство с най-добра репутация и чисто благородническо потекло.

Семейство, което да се закълне, че ще го защити на всяка цена при нужда.

— Ъ-ъ — смотолеви Гедер. — Да?

— Дойдох да ви помоля да поемете това задължение.

— Баща ми тоест? Домът ни?

— Не мен иска — каза Лерер. — А теб.

— Аз... аз нищо не разбирам от деца. С цялото ми уважение, ваше величество. Нямам представа как се отглежда момче. Изобщо.

— Пази го — каза кралят. Тонът му не беше заповеден. Не беше официален дори. Беше тон на човек, който всеки миг ще го удари на молба или на молитва. — Просто го пази.

— В момента всички придворни или те обичат, или се страхуват от теб, момчето ми — каза Лерер. — Половината твърдят на висок глас, че си първият герой на Антеа от цяло поколение, останалите не смеят да споменат името ти от страх, че ще спреш погледа си на тях. Не съм сигурен, че това е добра причина да се нагърбиш с титлата на протектор.

— Ама аз не се нагърбвам — каза Гедер. — Ничий протектор не съм. По-добре ти, татко. Ти си виконтът на Сламенкърш.

— А вие сте баронът на Ибинлес — каза крал Симеон.

— Ибинлес? — измънка Гедер.

— Някой трябва да поеме именията на Маас — каза Лерер. — Явно това си ти.

— Ха — каза Гедер и усмивка разтегли устните му. — Виж ти.

Принц Астер стана и тръгна към него. Не беше високо момче. Гедер го беше мислил за по-висок. Имаше сивите очи и сериозното лице на покойната кралица, но формата на челюстта беше наследил от баща си.

— Дълга ви живота си, лорд Палиако — каза момчето. Гласът му звучеше така, сякаш фразите са били репетирани. — Ще се радвам да бъдете мой протектор и се кълна, че няма да ви посрамя като ваш повереник.

— Искаш ли да дойдеш при мен? — попита Гедер.

Церемониалното изражение на момчето се пропука. Сълзи напълниха очите му.

— Казват, че не мога да остана при татко — отвърна Астер.

Гедер усети как и неговите очи се пълнят със сълзи.

— И аз като теб изгубих майка си, когато бях много малък — каза той. — Може да ти бъда нещо като чичо, а? Или като по-голям брат.

— Аз нямам братя — каза Астер.

— Виждаш ли? И аз нямам — усмихна се Гедер. Астер също пробва да се усмихне. — Предполагам, че често ще се налага да ходим при татко ти на гости. И при моя. Боже, наистина ли ще си имам свое имение? Татко, ще си имам свое собствено имение!

— Така е — каза Лерер. — Изглежда, негово величество не е единственият сред присъстващите, който не иска да изгуби сина си.

Гедер почти не го чу. Тази сутрин беше герой. Сега имаше свое баронство и място в кралския двор, за което мъже се бяха борили и умирали. Сър Алан Клин щеше да оцапа гащите, като научеше, че си е създал враг в лицето на протектора на принц Астер.

— Благодаря ви, ваше величество. Приемам това задължение и тази чест и ще пазя Астер като очите си. Кълна се.

Кралят плачеше, по страните му се стичаха сълзи, но когато проговори, гласът му не трепна.

— Поверявам ви най-скъпото си, лорд Палиако. Ще... ще обявя решението си на церемонията по закриването на сезона. Ще се погрижа да ви настанят на място, което отговаря на новото ви положение. Днешният ден е светъл за кралството. Благодаря ви за това.

Гедер се поклони. Идеше му да хукне по улиците, да скача и да пее. Искеше да се похвали на всичките си приятели, като започне с Джори Калиам и...

— Мога ли взема принца с мен? — попита той. — Само за няколко минути? Искам да го запозная с един човек.

В дневната Басрахип се беше преместил в креслото на Гедер. Разлистваше бавно страниците с дебелите си пръсти, широкото му лице беше разкривено от презрение. Гедер се изкашля. Свещеникът вдигна глава и взе да мести поглед между него и принца.

— Басрахип, върховни свещенико на богинята, позволи ми да ти представя своя нов повереник принц Астер. Принц Астер, това е Басрахип.

Принцът тръгна напред, спря на правилното според етикета разстояние и сведе малката си глава. Приличаше на коте, което поздравява бик.

— Много се радвам да се запознаем — каза принцът.

Басрахип се усмихна и каза нежно:

— Не. Не се радваш. Но с времето и това ще стане, млади принце. С времето и това ще стане.

АНТРАКТ

ИЗМЕННИКЪТ

Изменникът изпъшка и се обърна на другата страна върху тънкия сламеник. Първата крехка светлина на зората очертаваше вратата на обора. В кръвта му паячетата трепнаха и се разтанцуваха, превъзбудени и днес както през последните седмици. През двайсетте години, откакто обикаляше света, заразата в кръвта му никога не го беше мъчила толкова. Другите още спяха около него, дълбокото им равномерно дишане го успокояваше като топло вълнено одеяло. В обора беше топло, или поне по-топло, отколкото във фургона. Тук можеше да отпие от кофата, без да чупи ледена корица по повърхността на водата. Надигна се и гърбът го заболя. Може да беше заради идващата зима, или заради годините, които тежаха на раменете му, или заради неспокойните гадинки, които живееха в кожата му.

Един от конете изпръхтя и удари с копито в земята. Тих стон долетя откъм сенките. Изменникът застина, напрегнал слух.

— Ще те пазя — прошепна познат глас. — Кълна се, че ще те пазя.

Изменникът затвори очи. Все същото. По целия свят, а навярно и открай време, през всички ери и епохи на човечеството, някои неща просто не се променяха. Когато заговори, думите му изкънтяха в обора.

— Сандр! Ако това момиче забременее, ще ме налегне неустоймото изкушение да ти стегна пишката с тел, а това едва ли ще те направи по-добър в занаята.

Стенещият допреди малко глас изписка уплашено, а Сандр изскочи на сипкавата светлина, дърпаше туниката си надолу да се прикрие.

— Сам съм, майстор Кит, никой няма — излъга момчето. — Не знам за какво говориш.

— Ти кой занаят по-точно имаш предвид? — попита сънено Смит. — Щото ако говориш за актьорския, връзването на пишката

може да се окаже добро упражнение за повишаване на концентрацията.

— А и ще е по-убедителен в ролята на гърбушкото — добави през прозявка Кари.

— Никой няма бе, сам съм — повтори Сандр. — Привиждат ви се някакви неща.

Изстъргването на дъска в дъното на обора оповести бягството на неизвестното момиче. Изменникът се надигна още малко. Хорнет запали фенер и топлата светлина прогони мрака. С пъшкане и оплаквания трупата се събуди за новия ден. Както винаги. Чарлит Скорна, новата актриса, мятеше отровни погледи на Сандр. Още една дрязга, която изменникът да заглади. Запита се, и не за пръв път, как обикновен човек, без паяци, би могъл да опази театрална трупа и една седмица, без актьорите да се избият взаимно. Да се чудиш.

— Ставайте — каза той. — Сигурен съм, че има работа, която ще ни изкара повече пари, отколкото ако се излежаваме тук в тъмното. Ставайте, прекрасни мои откачалки, и нека още веднъж превземем с щурм сърцето и мечтите на Порте Олива.

— Да, мамче — каза Кари, обърна се на другата страна и заспа.

Когато за пръв път срещна Маркърс Уестер, изменникът му беше дал тайно име — Мъжът без надежди. През изминалата след това година отчаянието на капитана беше понамаляло сякаш, но от време на време Уестер пак пускаше някоя от шегичките си: „Решил съм напук да не умра“ или: „На кого му е притрябвала любов, щом има дрехи за пране“, и хората се смееха. Единствен изменникът знаеше, че Уестер не хвърля думите си на вятъра.

Именно това правеше наемническият капитан толкова интересен.

Кръчмата близо до банката имаше съществено предимство в студените месеци — в камината огънят гореше постоянно, а храната беше топла и вкусна. Един-два пъти в седмицата Кари и Чарлит Скорна заставаха в центъра на голямото помещение, пееха парчета от популярни комични мюзикъли и изкарваха колкото да осигурят прехраната на трупата за три дни.

— Винаги е най-добре да запазиш в тайна политическите си убийства — каза Уестер. — И точно с това сбърках аз. Е, не само с това

и не за пръв път, разбира се.

— Една от многото грешки, сър — каза Ярдем Хейн.

— Дали стореното ще предотврати насилието в Северобреж, как мислите?

— Дали са на човека отрова и той повръщал до смърт — каза Маркъс. — Това си е насилие. Но претенцията му вече не е валидна, така че не виждам кой ще поведе мечовете на бой. Мда... Това е добре за търговията с остров Нарин. А по всичко личи, че Антеа също е избегнала гражданската война.

— Не знаех, че и те са поели по пътя на дракона — каза изменникът и отпи от бирата си. През зимата я държаха под охрана в уличката отзад, затова беше приятно студена в затоплената кръчма.

— И аз не знаех. Само че новият нотариус получава вести отвсякъде. Това е едно от предимствата да си част от банка, която да знае, че си част от нея. Както и да е, изглежда, основната причината дворяните в Камнипол да не си прегризат гърлата като освирепели от глад кучета е някакъв религиозен фанатик от Кешет.

— Сериозно?

— Е — каза Уестер, — той всъщност бил истински антийски благородник, но прекарал известно време в Кешет и се върнал с тежка форма на набожност. Разкрил някакъв заговор, обърнал двора надолу с главата, а накрая построил храм на една пряка от Кралски шпил в чест на постижението си.

— Няма нищо лошо в това да се построи храм, сър — каза Ярдем. — Хората го правят постоянно.

— Не и в чест на победа — каза Уестер. — Хората се обръщат към Бог, когато са в беда. Когато всичко е наред, няма голям смисъл да цивриш на божественото.

Ярдем размърда ухо, обиците му звъннаха, после се наведе към изменника.

— Винаги казва нещо такова, за да ме подразни.

— И винаги успявам.

— Така е, сър — излъга тралгунът.

— А богинята на кръглата баница ми изглежда особено малоумна.

— Кръглата баница? — попита изменникът.

— Въпросният култ си имал символ. Емблема. Голямо червено знаме с бял кръг в средата, разделен на осем парчета. Като нарязана баница.

— Не баница, а осемте посоки на компаса — поправи го Ярдем.

„И това не е — помисли си изменникът, докато ужасът се разливаше в кръвта му като черна вода. — Осемте крака на паяк.“

— Добре ли си, Кит? — попита го Уестер. — Виждаш ми се блед.

— Добре съм — отвърна изменникът. — Съвсем добре.

Ала в главата му имаше място само за една мисъл.

„Започнало е.“

БЛАГОДАРНОСТИ

Да напишеш книга винаги се оказва по-колективно дело, отколкото очакваш. Особено този проект черпи немалко от времето и вниманието на други хора. Безкрайно съм задължен на Уолтър Джоан Уилямс, Кари Вон, Ян Трегилис, Вик Милан, Мелинда Снодграс и Тай Френкел, които бяха с мен, когато удари светкавицата, и на Джим Френкел, който направи каквото му беше по силите. Също на агентите си Шона Макарти и Дани Барър, които бяха по-ценни от злато в това начинание, както и във всичко друго. Дълга изключителна благодарност и на хората в „Орбит“. Редакторите ми Дарън Наш и Донгуонг Сонг превърнаха работата ми по този проект в забавление, а професионализмът и прекрасното отношение на всички в нийоркския и лондонския клон на издателската къща не спират да ме впечатляват. Тази книга би била друга без техните усилия.

Всички грешки и недомислици в романа са само и единствено мои.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.